

Giới thiệu Nếu Như...

Đọc truyện Nếu như... của tác giả Xirô chương mới nhất full prc pdf ebook hỗ trợ xem trên thiết bị di động hoặc xem trực tuyến tại webtruyen.com

- Rốt cuộc... tình yêu đối với em là gì? Tôi muốn hiểu nhưng thực sự không thể hiểu nổi.
- ...
- Là trò chơi sao? Hay là thứ tình cảm rề rặt tới mức có thể đi bỏ thí?
- ...
- Nếu như tôi không quan tâm tới quá khứ của em. Nếu như tôi bỏ qua tất cả mọi lỗi lầm của em... liệu em có thể ở bên tôi không?
- Tất cả những gì là nếu như... vốn dĩ không hề tồn tại. Vậy anh nghĩ tôi có thể ở bên anh không...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Bốn... Bận

Mở đầu

Một buổi chiều mùa thu mát mẻ, có nắng và có gió. Vũ Hân phóng xe chạy nhanh trên con đường Chùa Bộc đông đúc, cẩn thận lạng lách, luồn vào các kẽ nhỏ giữa các xe khác để tiến lên phía trước. Vũ Hân cho xe xuống hầm của trung tâm thương mại Parkson rồi chạy như bay lên trên tầng 2, khu thời trang cao cấp. Dừng lại ở cửa hàng của Marc by Marc Jacobs, Vũ Hân nhìn và trong và đôi mắt dừng ở một điểm. Cô cười toe toét rồi bước vào.

- Chào nhóc!

Một cô nhân viên bán hàng bước tới cạnh Vũ Hân và mỉm cười thân thiện.

- Hi chị!

- Ủ, quyết định rồi à?

- Dạ, chắc chắn mức nó trong vòng vài giây nữa.

Vũ Hân mắt sáng quắc nhìn về phía chiếc váy trắng in hoa chìm của

Marc by Marc Jacobs

trị giá 398 USD (khoảng 8,2 triệu đồng). Chiếc váy bằng vải cotton nhẹ, rất đẹp và nữ tính. Khi Vũ Hân xem một bộ phim của Hàn Quốc, cô đã rất ấn tượng bởi nét đẹp dịu dàng, giản dị của chiếc váy ấy. Trong đầu cô lúc đó là ý nghĩ phải mua chiếc váy ấy bằng được. Và sự kiên trì tìm kiếm của cô cũng có kết quả. Chiếc váy nằm im trong gian hàng của

Marc by Marc Jacobs tại trung tâm mua sắm Parkson. Có điều khi nhìn vào giá của chiếc váy thì miệng cô há to tới mức xém chút nữa là hàm dưới rớt xuống đất.

Tìm được váy là một chuyện, còn mua nó lại là chuyện khác. Dù Vũ Hân đang đi làm thì việc tích góp được gần chục triệu để mua một chiếc váy quá thực là rất khó. Tiết kiệm dần dần thì tới lúc đủ tiền, chiếc váy cũng sẽ không cánh mà bay vào túi người khác. Vậy nên trong một tháng, cô nàng ấy đã làm mọi việc để kiếm tiền dù một mồi cũng không kêu than nửa câu. Thế nên bây giờ cô mới hãnh diện đứng trước chiếc váy này.

Vũ Hân đưa tay với lấy chiếc váy thì bỗng dừng, chiếc váy ấy bay lên khỏi tầm mắt của cô. Vũ Hân há hốc miệng và quay lại đằng sau theo hướng chiếc váy bay.

- Tôi lấy chiếc váy này.

Một người đàn ông cao ráo, lịch lãm lên tiếng. Anh ta chìa chiếc váy ra trước mặt cô nhân viên bán hàng rồi phán một câu xanh rờn. Cô nhân viên bán hàng thì lại e dè nhìn Vũ Hân, chỉ thấy con nhỏ đang chờ người ra nhìn chăm chăm vào chiếc váy. Có lẽ nó đang hận chính mình vì sao lại còn phải đợi vài giây nữa mới mua mà không phải là mua ngay lập tức.

- Cái đó...

- Tôi mua trước rồi.- Vũ Hân đưa tay tính với lấy chiếc váy nhưng một lần nữa nó trượt khỏi tay cô.

- Cô không nghe thấy sao? Tôi vừa mua rồi đó.- Anh ta nhìn Vũ Hân bằng nửa con mắt rồi lại nhìn cô bán hàng.- Tính tiền cho tôi.

- Yah.- Vũ Hân cao giọng.- Sao anh lại có thể hống hách như thế được hả? Chiếc váy đó là của tôi, của tôi nghe rõ chưa hả?

Đúng, Vũ Hân đã đau khổ trong một tháng ròng chỉ để có được chiếc váy này. Mỗi lúc một hình ảnh mình mặc chiếc váy trắng cứ hiện lên trong tâm trí thì cô lại cười, lại có động lực để làm việc. Bảo cô từ bỏ thứ mình đã kiên trì, cố gắng để có ư? Không bao giờ.

Anh chàng trước mặt cúi xuống nhìn đôi mắt đang mở to đầy tức giận của Vũ Hân sau đó anh ta đảo mắt lướt quanh người cô rồi nhếch mép cười.

- Cô nghĩ cô hợp với chiếc váy này à?

-...

- Cô nên xem lại mình đi.

- Cảm ngay.- Vũ Hân gằn giọng.- Cảm ngay trước khi tôi cho anh một trận.

Người đó cười ra đằng mũi rồi quay qua nói với cô nhân viên cửa hàng.

- Sao, các cô không định tính tiền à?

- Cái đó...- Cô nhân viên bán hàng nhìn Vũ Hân rồi nói.- Cô ấy đã mua trước rồi thưa anh...

- Theo tôi thấy thì cô ta chưa trả tiền, cũng chưa chạm vào chiếc váy này thì sao cô lại nói cô ta mua rồi chứ?

- Tôi...- Cô nhân viên ấp úng.

- Thôi được, cứ cho là cô ta mua đi.

Anh ta nói rồi rút ví ra và đưa ra trước mặt Vũ Hân một sấp tiền toàn tờ 500k, sau đó cao ngạo nhét ví trở vô túi.

- Cảm lấy, tiền thừa không phải trả lại đâu.

Khóe miệng anh ta chưa kịp nhướn lên thì đã bị ánh mắt sắc nhọn như dao của Vũ Hân nhìn phải. Cô từ từ cầm lấy tập tiền rồi thẳng tay đập nó vào mặt người đàn ông đó, khiến anh ta ngỡ ngàng tới mức suýt làm rơi chiếc váy đang cầm.

- Đừng nghĩ mình giàu mà lấy làm tự hào. Bì nhân.

Vũ Hân buông lời rồi đi ra khỏi cửa hàng bỏ mặc đằng sau là đôi mắt mở to kinh ngạc của cô nhân viên bán hàng, sự ngỡ ngàng tới sửng người của người đàn ông cao ngạo. Tự dưng Vũ Hân thấy mình thật oai khi làm vậy. Có lẽ là do người đó đã nói những lời quá đáng, chạm tới lòng tự trọng của cô nên cô mới nổi khùng như vậy. Chứ bình thường Vũ Hân luôn nghĩ một điều nhin là chín điều lành.

- Hức hức... số mình thật xui xẻo.

Vũ Hân nhăn nhó bước từng bước chậm chạp trong khu thương mại lớn. Lúc bước vào cô vui vẻ, hớn hờ bao nhiêu thì lúc đi ra lại lủi thủi, cô đơn bấy nhiêu. Đang nghĩ vẩn vơ thì cô bị kéo lại một cách thô bạo.

- Xin lỗi...

Một khuôn mặt điển trai hiện ra rõ mồn một trước mặt Vũ Hân. Cô tự thấy hôm nay mình “khá may mắn” vì gặp được nhiều trai đẹp như thế. Có điều lại là những người có hành động lỗ bịch, kiêu ngạo và đáng ghét. Vũ Hân nheo mắt lại, cô nhìn vào cánh tay đang giữ chặt cổ tay mình một cách khó chịu.

- A... tôi xin lỗi.- Anh chàng buông tay rồi tiếp tục nói.- Tôi có thể nhờ cô một chút được không?

- Chuyện gì?- Vũ Hân lạnh lùng xoa xoa cổ tay.

- Tôi đang định mua một vài bộ đồ cho em gái mình vì hôm nay là sinh nhật nó.

- Thì sao?

- Cô có dáng người rất giống với em gái tôi nên...

- Anh muốn tôi mặc thử đồ dùm anh à? - Vũ Hân cất ngang. - Cái này không cần đâu, anh chỉ cần nói với nhân viên bán hàng chiều cao, cân nặng của em gái anh là họ sẽ đưa cho anh bộ đồ có size chính xác. Không cần phải nhờ tới tôi đâu. Chào anh.

Vũ Hân nói một mạch rồi cúi người quay đi nhưng cô lại bị giữ lại. Vẫn là bàn tay to lớn đó, bàn tay ấm áp nhưng không thể khô ráp. Vũ Hân cảm nhận rõ ràng được hơi ấm từ người đó.

- Ý tôi là tôi muốn nhờ cô chọn đồ dùm. - Anh ta giải thích.

- Tôi và em gái anh chưa chắc có cùng tính cách và gu thẩm mỹ nên tôi nghĩ việc đó là không nên.

- Em gái tôi hay mặc giống cô. - Anh chàng nói, nhìn vào bộ đồ Vũ Hân đang mặc.

- Bình thường tôi cũng không hay mặc vậy đâu. - Vũ Hân nói vì cô nghĩ có thể tính cách của cô gái đó không giống mình.

- Em gái tôi cũng vậy. Lúc dịu dàng, lúc nhí nhảnh dễ thương, lúc cá tính, lúc thì quậy rũ. Nói chung rất biết cách làm mới mình.

Vũ Hân nghiêng đầu, đôi chân mày hơi nhíu lại.

- Đa tính cách giống mình à?

Giọng nói của Vũ Hân dù rất nhỏ nhưng những lời ấy vẫn lọt vào tai người đối diện. Anh ta hơi mỉm cười nhưng lại không tỏ ra là đã nghe thấy.

- Vậy anh muốn mua những gì?

Thấy Vũ Hân đã đồng ý, anh chàng đó liền cười tươi rồi đi cùng với cô tới những gian hàng quần áo. Anh ta nói rằng không biết em gái mình có đặc biệt thiên về tính cách nào không nên đã nhờ Vũ Hân mua quần áo hợp với cả 4 tính cách trên. Vũ Hân chỉ nhún vai rồi đi chọn đồ. Vì người đó không hạn định số tiền bỏ ra, và bảo Vũ Hân cứ chọn những gì mà cô thấy hợp lý nên Vũ Hân cũng vui vẻ xem đồ.

Vũ Hân chọn một chiếc váy hoa nhí nữ tính, trông rất đơn giản nhưng lại đẹp của Ivy Moda. Cô lướt qua gian hàng của Mango và cũng chọn được đồ theo ý muốn. Một chiếc áo phông trắng in hình đơn giản free size rộng rãi, thoải mái đi kèm với một chiếc quần bò cạp cao

trông khá nhí nhảnh. Để tôn lên vẻ quậy rũ cùng với những đường cong cơ thể, Vũ Hân đã lựa chiếc

váy giúp cô gái ấy tạo được phong cách riêng, ấn tượng và khác biệt với chất liệu vải bóng, đường cúp độc đáo của NafNaf Paris.

Anh chàng lạ mặt kia không hề lên tiếng than phiền, nhiệm vụ của anh là đứng ở quầy là chờ để quẹt thẻ rồi sau đó là xách những túi đồ rời khỏi cửa hàng. Cuối cùng anh nhanh chân đuổi theo Vũ Hân vào cửa hàng của H&M và đang thấy cô đứng ở quầy đợi mình.

- Chọn được rồi sao?

- Áo sơ mi trắng cộc tay, với quần bò kaki nâu kết hợp với thắt lưng dây nhỏ.

Vũ Hân nói, ẩn về phía anh chàng chiếc túi. Anh ta nhìn Vũ Hân một cái rồi nói:

- Cô có thể chọn cho mình một bộ, tôi tặng cô.

- Vậy sao? - Vũ Hân nhướn mày, quay qua nhìn cô nhân viên bán hàng đang ngăn cả người. - Tính luôn dùm em với.

Cô bán hàng lùi từ đằng sau ra một chiếc túi y chang như chiếc túi mà anh chàng kia đang cầm. Anh ta hơi bất ngờ vì hành động đó. Vũ Hân đã biết chắc anh ta sẽ nhờ mua cho cô thứ gì đó và cô đã chọn sẵn chờ anh thanh toán. Đó là một

chiếc váy với họa tiết mới lạ cùng một chiếc thắt lưng cá tính “đậm” chất Bohemian, phá tan mọi cảm giác đơn điệu, nhàm chán.

- Cảm ơn anh! - Vũ Hân nhận lấy chiếc túi. - Nếu không còn gì nữa thì tôi đi trước nhé!

Cô khẽ cười rồi đi khỏi cửa hàng. Lúc ấy anh chàng kia mới cúi xuống hỏi nhỏ nhân viên bán hàng.

- Cô ấy đã chọn gì vậy?

Cô nhân viên lại hóa đá lần nữa nhưng rồi cũng trả lời câu hỏi của khách.

- Cái đó... chúng tôi không thể tiết lộ với anh được. Cô ấy đã nói là nên giữ bí mật khi anh hỏi.

Anh chàng ấy lại một lần nữa sốc trước những gì cô nhân viên nói. Vũ Hán đã đoán được trước hành động của anh tới 2 lần. Anh bật cười rồi cũng rời khỏi cửa hàng, trên tay là những chiếc túi quần áo mà ban nãy Vũ Hán đã chọn.

Chương 1:

Bốn... bạn

.

Đúng 3h chiều, Vũ Hán bước vào quán cafe Sunvilla nổi tiếng. Thay vì chọn cho mình một góc trên khoảng sân thượng đầy nắng và gió, Vũ Hán đã ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ cạnh ô cửa kính có tầm view hướng ra ngoài khá đẹp. Không để Vũ Hán đợi lâu, phục vụ của quán đã bước tới và mỉm cười chào cô.

- Xin chào!- Một chàng thanh niên trẻ tuổi lên tiếng, anh ta đặt trước mặt Vũ Hán một cuốn menu.

- Xin chào!- Vũ Hán lật đầu rồi cầm lấy cuốn menu lật qua lật lại.

- Ở đây, chúng tôi nổi tiếng với những ly cafe đậm đà và giữ lại hương vị trong tâm trí người thưởng thức...- Anh phục vụ nói khi thấy Vũ Hán đang lật qua trang ghi các đồ uống từ cafe.

- Ừm...- Vũ Hán ậm ừ.- Tôi không thích cafe cho lắm. Cho tôi

1 một ly nước ép táo!

- Phiền cô vui lòng đợi cho một chút.

Anh phục vụ mỉm cười lần nữa và dường như là chưa muốn quay đi, ánh mắt như muốn hỏi Vũ Hán rằng cô muốn dùng gì nữa không nhưng Vũ Hán lại lơ ánh mắt đó đi và chống tay ngồi nhìn cảnh vật bên ngoài.

- Cũng có con mắt chọn địa điểm đấy.- Vũ Hán lẩm bẩm một mình.

Hồ Tây là thế, một nét lãng mạn của thủ đô, một chốn thiên đường của tình yêu đôi lứa. Hòa quyện vào không gian thơ mộng ấy, Sunvilla đẹp và huyền bí đến mê lòng người.

Qua khuôn cửa kính, trong suốt của nhà hàng, Vũ Hán thỏa sức ngắm nhìn chiếc gương lớn của thủ đô thay đổi sắc màu vào buổi chiều. Trước đây Vũ Hán không bao giờ tới những nơi đắt đỏ và sang trọng như thế này. Cô thường loay quanh uống trà tranh với bạn bè trên những con phố quen thuộc hơn. Nhưng tới khi đi làm ở một công ty truyền thông khá lớn, cô mới có dịp đi đây đi đó, ghé vào những nhà hàng và quán cafe sang trọng mà trước kia không bao giờ dám đặt chân tới. Hơn nữa, Vũ Hán là người khá đơn giản, cô không ưa sự hào nhoáng và xa hoa nên trừ công việc ra, cô cũng không bao giờ tới những nơi như thế này.

Cô còn nhớ như in lời của sếp mình khi anh đưa cô tới đây gặp đối tác. Nhìn cái dáng vẻ cứ ngơ ngác nhìn quanh là sếp đủ biết cô chưa tới Sunvilla bao giờ. Anh bật cười rồi nói: “- Em nên tới đây nhiều hơn. Nổi bật nhất ở Sun Villa là không gian Sum Dinning & Lounge. Một ly cà phê ngon, một khung cảnh êm đềm, một chỗ ngồi êm ái để thoải mái buông mình sau những giờ làm việc căng thẳng và cuối cùng là cảm giác bình yên. Điều đơn giản đó đôi khi trong một phút giây nào đó của cuộc sống, chúng ta thấy rất cần thiết. Có hẳn một không gian xanh là khu vườn nhỏ xinh ở phía ngoài, nhờ vậy mà mọi người đến đây sẽ có được một cái “view” đủ rộng để ngắm nhìn cây xanh và mặt hồ gợn sóng lăn tăn. Cảm giác tựa lưng vào một chiếc ghế sofa thật êm, thả hồn theo những điệu nhạc, nhâm nhi thức uống mình ưa thích thì còn gì thú vị hơn.”

Những giàn hoa rũ bóng phía ngoài khung cửa kính, nhìn ra bầu trời thoáng sáng tạo cho gian cafe của Sunvilla nét đẹp riêng. Vũ Hán ngồi lọt mình trong chiếc ghế sofa màu đỏ đậm, mãi mê ngắm nhìn sắc xanh tươi mát của khung cảnh bên ngoài. Cô thích thú nhìn vườn cafe của Sun với những chiếc ô che nắng độc đáo và mát mẻ.

- Nước ép táo của cô đây.

Một lần nữa anh phục vụ xuất hiện một cách lặng lẽ và đặt trên bàn ly nước ép có màu vàng nhạt trong suốt. Vũ Hán mỉm cười rồi gật đầu cảm ơn. Cô lại tiếp tục chìm đắm vào không gian đẹp đẽ của nhà hàng hồi tiếng này.

- Capuchino ở đây rất ngon! Nước táo cũng ngon nữa...

Một giọng nói the thé vang lên, ngữ điệu có chút nhẹ nhàng nhưng không hề có cảm giác đó là tiếng nói của con gái. Vũ Hán quay đầu nhìn người đang đứng trước mặt mình. Ô không phải là có một người mà có tận hai người lận. Đôi mắt người đối diện khẽ sáng lên khi Vũ Hán mở tròn đôi mắt để thương nhìn đáp trả, người kia thì lúng túng khẽ đánh mắt nhìn đi chỗ khác. Vũ Hán quả thực không nỡ được một nụ cười, dù chỉ là một cái nhếch mép.

“Bà Diệp Ngọc giới thiệu... cái... giống gì cho mình thế này???”

Chưa để Vũ Hán phản ứng thêm, hai “cái giống” trước mặt cô đã tự tiện bùng ly capuchino và ngồi xuống phía đối diện. Cái người lên tiếng ban nãy có mái tóc vàng vàng, đôi mắt có chút uơn ướn, chiếc mũi cao, làn da trắng cộng thêm đôi môi đỏ mà Vũ Hán chắc chắn là người đó tô son. Không hiểu sao

cô lại có cảm giác rung mình nhưng vẫn lịch sự, miễn cưỡng nở nụ cười gương gạo.

- À... anh là...

Vâng, anh đấy. Hấn là đàn ông mà cô cứ nghĩ hấn là đàn bà. Nhưng nói hấn là đàn ông thì quả là si nhục đàn ông trên đời này quá. Mà nếu gọi hấn là chị thì chỉ sợ hấn xưng cô mà lao vào cầu xé cô mất. Nhưng phải công nhận cuộc đời này rất bất công. Tại sao đối với một tên đồng bóng, xăng pha dầu như hấn lại sở hữu những nét đẹp đáng chết thế kia cơ chứ. Nếu hấn là con gái, thì không chỉ con trai, mà ngay cả người cùng giới là Vũ Hân cũng tiến tới làm quen mất.

- Anh á?- Hấn tròn mắt nhìn cô.- Bên này mới là anh nè!

Anh ta phẩy tay. Bàn tay trắng trẻo lướt qua lướt lại như lá rung trước gió. Vũ Hân ghé người quay sang nhìn người bên cạnh anh ta. Chàng trai này thì hoàn toàn khác với bạn mình. Chính xác thì giới tính đã được xác định rõ. Trông anh ta khỏe khoắn với làn da ngăm và khá nam tính.

- Về chỗ của cậu đi.- Anh chàng da ngăm liếc nhìn bạn mình.

- Ày, Tuấn cứ nói chuyện thoải mái đi. Mình sẽ ngồi im, không nói gì là được mà.

Càng nghe, Vũ Hân càng muốn ối. Cô phải giữ bình tĩnh lắm mới ngồi yên được. Vì dù sao trước mặt cô lúc này là chàng trai mà cô nàng Diệp Ngọc đã giới thiệu. Diệp Ngọc khẳng định đó là một anh chàng đẹp trai, cao to và cực kì dễ gần. Quả thực thì anh chàng này rất trẻ, những nét trên khuôn mặt rất hài hòa, nói chung là rất được. Nhưng Diệp Ngọc không nói anh ta đi với bạn. Mà đã thế lại là một tên pê để chính hiệu. Dù đàn ông mấy mà đi với cái của này thì... chắc chắn cũng có vấn đề.

- À, bạn đừng để ý tới cậu ta.- Anh chàng tên Tuấn lên tiếng áp úng.

- Không sao, em không nghĩ anh dẫn bạn theo.

Anh ta nhìn Vũ Hân, nhận được nụ cười tươi và ánh mắt cong cong của cô thì lại đỏ mặt. Hai tay ôm chặt chiếc cốc như đang bối rối.

- Bạn... à em... có người yêu chưa?- Tuấn nói, bên cạnh cậu bạn của anh ta đang ôm miệng cười khúc khích.

- Dạ?

Vũ Hân ngẩn người vì anh chàng vào thẳng vấn đề nhanh quá. Nhưng anh ta hỏi vậy là có ý gì? Nếu cô mà có người yêu rồi thì cô tới cái nơi xa hoa này làm gì nữa. Cô thầm trách Diệp Ngọc không nói rõ với đối tượng. Lần giới thiệu này vớ vẩn quá, toàn gặp trục trặc.

- À chưa.- Vũ Hân lấy lại tinh thần rồi lắc đầu.

- Thật sao?- Tuấn vui sướng.- À, còn một điều nữa anh muốn hỏi...

- Ừ anh hỏi đi.

- Em học trường nào vậy?- Tuấn cười.- Anh là sinh viên năm thứ 4, Đại Học Ngoại Thương khoa Kinh tế quốc tế.

Boong...

Đầu Vũ Hân như bị giáng cho một cú đánh tê tái. Anh chàng này... kém tuổi cô ư?

Bình thường Vũ Hân nghe mọi người khen mình trẻ thì thấy rất vui và sướng. Hôm nay thì... ngược lại. Cô cúi đầu nhìn vào bộ đồ mình đang mặc xem nó có vấn đề gì không.

Hôm nay Vũ Hân diện style khá cá tính. Mái tóc nâu vàng được búi gọn lại ở trên cao. Cô mặc một chiếc áo phông trắng, khoác ngoài là chiếc áo sơ mi kẻ ca rô. Diện một chiếc quần đùi rách và đi đôi giày sandal da bò khá ton ton. Hình như là quần áo cô mặc khá trẻ trung nhưng nó không tới mức biến cô thành... một cô sinh viên chứ.

“Ơ mà chắc gì người ta kém tuổi mình. Nhỡ chàng này kiên trì thi cử thi sao?” Vũ Hân tự nhủ rồi bản thân phần chần lên chút ít. Cô ngồi thẳng dậy và nói.

- Anh... nói anh học năm thứ 4 Đại Học Ngoại Thương?- Chàng trai gật đầu.- Vậy năm nay anh bao nhiêu tuổi vậy?

- Tất nhiên là 22 tuổi rồi.- Chàng trai gật đầu cái rụp.

Uỳnh... câu nói vừa rồi chính là ngòi nổ châm vào sự hy vọng mong manh của Vũ Hân.

- Sao bà Diệp Ngọc có thể đối xử với mình như vậy được nhỉ?

Vũ Hân giận dữ, nghiến răng, nắm chặt tay lại. Những gì là hy vọng, mộng đẹp đều biến mất ngay trước mặt. Đôi mắt đang cong như vầng trăng bỗng được mở phanh ra, tròn lên toàn lông trắng khiến anh chàng Tuấn phát hoảng. Con đường đi tới hạnh phúc chẳng nhẽ lại chông gai tới mức ấy? Đang bần

khoản không biết nên đá đất tên nhóc này đi không thì “bà mối” đã xuất hiện.

- Hân, em tới sớm vậy?

Vũ Hân lừ mắt thấy Diệp Ngọc đang bước vào, cô liền phóng tia nhìn đáng sợ về phía bà chị xã hội đáng ghét. Diệp Ngọc khựng người lại để phòng xem con nhỏ trước mặt mình có vấn đề gì không mà sao trông... ánh mắt ấy lại nhìn mình đăm đăm dữ vậy.

- Ê, ê.- Diệp Ngọc áp ứng.- Chị tới muộn có 10 phút thôi, gì mà mày ghê vậy hả?

- Chị nghĩ em thích chơi với phi công à?- Vũ Hân nghiêng răng kèn kẹt.

- Phi công?- Diệp Ngọc trố mắt nhìn.

- Nhìn em vậy mà nghĩ em thích cặp với giai trẻ hơn em 3 tuổi sao?- Vũ Hân giận dữ trừng mắt nhìn Diệp Ngọc làm cô nàng hồn bay đi tận nơi nào. Tay Vũ Hân chỉ thẳng vào Tuấn, người đang há hốc mồm vì sốc.

- Em... hơn anh 3 tuổi ư?- Tuấn ngây ngốc hỏi.

- Chị... LÀ CHỊ NGHE RỒ CHƯA?- Vũ Hân quay sang nhấn mạnh từng chữ.

- Thằng nhóc này là ai?- Diệp Ngọc nhìn Tuấn với bộ mặt không hiểu.- Không phải bạn em à?

- Hờ? Gì cơ??

Vũ Hân bắt đầu rơi vào trạng thái u mê. Cô hết quay sang nhìn Tuấn rồi lại nhìn Diệp Ngọc chăm chăm.

- Cái đó...- Vũ Hân cắn môi.- Chị không quen cậu ta sao?

- Sao chị quen được. Mà thằng nhóc này ở đâu chui ra thế?

Tên đồng bóng thấy Diệp Ngọc chỉ mình liền chu mỏ lên cãi.

- Này này, ai là thằng nhóc? Thằng nhóc này, thằng nhóc kia cái gì?)- Hân nhìn Vũ Hân rồi tiếp tục chỉ trỏ.- Tại Tuấn đẹp trai nhà tôi thấy em này xinh quá nên muốn làm quen thôi. Tưởng mình ngon lắm hả?

Vũ Hân sốc toàn tập. Hai bàn tay cô nắm chặt thành quyền, đã vận đủ sức để cho cái tên trước mặt một chương biến mất ngay lập tức. Mắt cô nhìn hân trừng trừng như muốn ăn tươi nuốt sống hân vậy. Cái tên ấy thấy bị nhìn kinh dị quá nhìn rụt cô lại, thu mỏ núp núp đằng sau lưng bạn.

- Đừng giận... mình... em...- Tuấn áp ứng.

- Giờ thì biến ngay cho tôi. Mang theo cả tên cả dờ, xăng pha mỡ này nữa. MAU...

Phải mất tới mấy phút, Diệp Ngọc mới có thể hiểu chuyện gì đang diễn ra. Liếc nhìn bộ quần áo mang tính trẻ trung của Vũ Hân là cô cười một cái và an tọa ở chiếc ghế phía đối diện. Vũ Hân hờ hững ngửa ra sau, mặt khẽ nhắm lại rồi nghĩ tới mấy cuộc hẹn hò, gặp mặt lần trước của mình mà suýt ói máu vì hận.

- Thôi, uống cốc nước cho hạ hỏa đi.- Diệp Ngọc nói, cố kiềm chế không bật cười lớn.

- Cái số em nó sao ý, sao xem mặt mà toàn gặp sự cố thể không biết.

- Cô xem mặt mấy lần rồi?- Diệp Ngọc ngậm cái ống hút, hút nước ừng ực.

- Lần này là lần thứ 4 rồi.

Diệp Ngọc suýt sặc, cô mở mắt nhìn Vũ Hân thương cảm.

- 4 lần... thì cũng hơi nhiều đó.

Diệp Ngọc cũng tự hỏi sao đứa em này của mình đã 25 tuổi mà chưa có người yêu. Vũ Hân trong mắt mọi người là một cô gái năng động, xinh xắn, trẻ trung. Đúng, là xinh xắn và rất dễ thương vậy mà tới giờ vẫn chưa có giai nào nhìn tới. Cơ hồ, Vũ Hân cũng không phải người kén chọn, thế mà không lần nào chọn được cho mình một chàng trai ưng ý.

Những

cuộc hẹn xem mặt của Vũ Hân đều diễn ra đầy tính dờ khóc dờ cười. Vì Vũ Hân nói mình không quan trọng vấn đề ngoại hình, chỉ cần gia cảnh ổn, công ăn việc làm ổn định thì cô đồng ý gặp. Ai đời, một chị ở công ty giới thiệu cho cô một anh chàng thành đạt, nhà to cửa lớn. Vũ Hân hớn hờ lắm, cứ nghĩ số mình tốt câu được con cá lớn. Nhưng không hiểu sao bà chị kia lại giới thiệu cho cô một “anh chàng” hơn cô chục tuổi. Mà tuổi tác cũng không thành vấn đề, vấn đề ở đây là so với Vũ Hân, anh ta không khác gì... chú cô. Dáng người lùn lùn, mập mập, mặt mày... nhìn đã thấy tham ô (vì làm bên tài

chính mà). Vừa đặt mông ngồi chưa nóng ghế, 5 phút sau Vũ Hân gọi cứu viện tới đón về ngay lập tức. Cũng may là cô chưa cho anh ta số di động, không thì có mà khủng bố.

Lần thứ 2 là do ba của Vũ Hân giới thiệu. Nói là giới thiệu cũng không hẳn vì người đó là con trai của ông bạn chơi với ba Vũ Hân. Mà bác ấy thì rất quý cô, từ bé đã trêu đùa muốn cô làm con dâu bác. Cứ gặp ba cô lúc nào là bác đều nói muốn Vũ Hân và con trai bác kết duyên. Thế là thấy Vũ Hân giờ đã 25 tuổi mà chưa có người yêu nên bác đã giục ba cô cho cô đi coi mặt con trai bác. Cuối cùng sau vài ngày đầu tranh tư tưởng, ba cô đã đồng ý.

Vũ Hân biết nhà bạn ba mình rất khá giả, nếu không nói là giàu. Ông kinh doanh bất động sản, nhà có mấy cái khách sạn trải từ Bắc vào tới Nam, còn là chủ của khu resort trong Nha Trang nữa. Nên về vấn đề tài chính và độ vững mạnh, cô không thể tìm ra được điểm nào không ưng cả. Hơn nữa anh chàng đó cũng không có gì là không được có điều... anh ta nói thẳng với Vũ Hân là rất ghét yêu nhau như thế này (tức là có sắp đặt, và theo ý ba mẹ). Hơn nữa giọng điệu và thái độ của anh ta rất ngạo mạn khiến Vũ Hân có chút không hài lòng và thậm chí là khinh thường. Trong đầu anh ta có lẽ đang nghĩ Vũ Hân thấy nhà anh ta giàu có nên mới chấp nhận cuộc xem mặt này cũng nên. Vũ Hân không có ý kiến gì cả vì cô cũng không có cảm giác tiếc nuối gì. Cô chỉ mỉm cười rồi gật đầu đồng tình. Đây vốn dĩ là cuộc gặp miễn cưỡng vì ba cô nên cô mới đi mà thôi. Hơn nữa đối tượng đã không muốn thì cô cũng không việc gì mà phải níu kéo cả.

Lần thứ 3 cũng là lần mà Vũ Hân cảm thấy ức chế và bị tổn thương nhất. Đó là người quen của bạn, của bạn chị họ Vũ Hân. Nghe đồn sự nghiệp của anh chàng đó rất vững chắc. Hôm đó không hiểu mà xui quýt khiến thế nào, chị họ cô lại đặt chỗ hẹn cho hai người ở... T bar. Vũ Hân cũng không thắc mắc gì nhiều chỉ có suy nghĩ lạ lùng là sao lại hẹn ở đó. Thế là cô tới nơi và ngồi ở quầy rượu đợi chàng trai tới. Cô chưa từng nhìn mặt anh chàng kia, nhưng anh ta thì đã biết cô vì chị họ cô có đưa ảnh cô cho anh ta. Vì thế Vũ Hân chỉ có thể đợi người đó tới tìm mình mà thôi.

Vũ Hân là người khá kiên nhẫn nhưng... là hẹn gặp mặt mà tới muộn thì thật là mất điểm. Đang bực tức vì đợi mãi không thấy đối tượng thì một người đàn ông đi tới và bắt chuyện với cô. Người đó tướng tá đạo mạo, cao lớn, phong độ nhưng... ánh mắt thì nhìn cô quá thô thiển làm cô hơi rợn người. Cười nói chẳng được bao lâu thì người đàn ông kia đã hiện nguyên hình và giờ trò chơi bại ngay trong quán. Vũ Hân không nể nang đó là bạn hay là gì gì của chị họ mình mà tặng anh ta cả một ly rượu mạnh vào giữa mặt. Không những thế cô còn mạnh tay, thúi một đám vào bụng anh ta làm anh ta nhăn mày khổ sở. Cô quay người đi thẳng ra khỏi quán mà không nói thêm một tiếng nào.

Kể từ lần đó, Vũ Hân khá thận trọng với những lần gặp mặt. Không ngờ sau gần 1 năm, cô quyết định sống mái một phen thì lại gặp tình cảnh này. Đúng là cái số.

- Người ta nói quá tam ba bận.- Vũ Hân ừ ừ.- Em tới 4 bận rồi đó.

- Thôi được rồi.- Diệp Ngọc gạt gù rồi gác máy điện thoại. Cô vừa nhận điện từ ai đó.- Hân à, bạn chị bị tắc đường, đợi chút nhé!

Không nói không rằng Vũ Hân đứng dậy, khoác túi lên vai rồi nhìn Diệp Ngọc với ánh mắt kiên định và chắc chắn.

- Em về đây.

- Hề?- Diệp Ngọc giật mình vội vàng níu kéo tay Vũ Hân.- Thôi, đợi tí đi mà, bạn chị tới ngay đây mà.

- Thôi, em không xem mặt nữa đâu.- Vũ Hân nói.- Cứ để thuận theo tự nhiên thôi. Nếu không có ai ngó ngang tới thì... em sẽ ở vậy rồi nhận con nuôi.

Vũ Hân đi qua Diệp Ngọc đang thần người rồi đi thẳng ra cửa và không để cô nàng kia nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chuyển Công Tác

Vũ Hân ngược mắt lên nhìn người đang đứng tựa vào bàn làm việc, đôi mắt đang chăm chú nhìn và tập tài liệu trên tay thì cô lại thờ dài. Người đó có phong thái nho nhã, cao sang và đặc biệt là rất đàn ông. Càng nhìn càng thấy cuốn hút. Vũ Hân thu mắt lại rồi cúi mặt nhìn chân mình.

- Sao thế?- Người đó nhưn mày, khỏe môi khẽ nhếch lên.- Mới sáng thứ hai đã ừ rừ rồi.

- Sếp!- Vũ Hân vẫn nhìn chân, giọng vang lên có chút thâm trầm.- Hình như lời anh tiên đoán thành sự thật rồi.

- Xem mặt thất bại à?- Anh buông tập tài liệu rồi tiến lại tới chỗ Vũ Hân và ngồi xuống trước mặt cô.

- Haizzz...

Vũ Hân thờ dài thượt, chẳng buồn ngẩng mặt lên sợ sếp sẽ cười thẳng vào mặt mình. Cô đã đi làm hơn một năm, cũng đã ở bên cạnh sếp hơn một năm rồi. Dù anh là người nghiêm nghị trong công việc nhưng khi rời công việc ra, anh lại rất thoải mái, rất tâm lý trong các vấn đề. Chính vì vậy mà Vũ Hân lại

luôn buột miệng kể về sự tình “gặp mặt” của mình cho sếp nghe. Thực ra anh luôn cười khi nghe Vũ Hân nói, anh cũng không hề dả kích hay trách Vũ Hân ngốc nghếch. Duy chỉ có một lần anh nói: “Anh không nghĩ em kiếm chồng được bằng cách này đâu.” Câu nói đó chính là nguyên nhân khiến Vũ Hân nói anh tiên đoán như thần.

Hữu Thiên là người cởi mở, vui tính và rất quan tâm tới Vũ Hân. Hai người vì công việc nên lúc nào cũng dính lấy nhau như sam. Ngoài công việc thì lại bám nhau đi ăn uống, chơi bời. Cả hai như đôi bạn thân, tri kỉ không thể xa vậy.

- Tập trung lại nào.- Anh vỗ vỗ tay.

- Hữu Thiên...- Vũ Hân dài giọng nhưng rồi cô nhớ giờ vẫn là giờ làm việc nên ngồi ngay ngắn lại.- Dạ, thưa sếp.

Hữu Thiên cười bẽ trên rồi bắt đầu thảo luận về công việc với Vũ Hân. Cả hai người đều là những người nghiêm túc trong công việc. Công ra công, tư ra tư không bao giờ lẫn lộn giữa hai chuyện đó. Vậy nên khi vào làm ở công ty, Vũ Hân đã khá nhanh chóng hòa nhập được với công việc ở đây. Nhanh chóng tiếp cận được để luôn sát cánh bên Hữu Thiên, giám đốc chi nhánh Hà Nội của công ty thời trang W.

Nói tới công ty thời trang W thì quả là một quá trình dài. Công ty thời trang W là công ty con, trực thuộc công ty kinh doanh lớn là Red Ocean. Ở Việt Nam, cái tên Red Ocean khá là nổi tiếng, không những thế đó còn là một công ty dẫn đầu trong ngành truyền thông, kinh doanh ở Việt Nam. Hữu Thiên chỉ là giám đốc chi nhánh Hà Nội. Còn trụ sở chính, công ty mẹ của W là Red Ocean chính là ở thành phố Hồ Chí Minh.

Có nhiều người thắc mắc tại sao Red Ocean lại là công ty kinh doanh về nhiều lĩnh vực như thế. Hơn nữa tất cả những lĩnh vực đó nhìn có vẻ không liên quan tới nhau nhưng đều rất thành công và lớn mạnh dưới sự lãnh đạo tài tình của Tổng giám đốc trẻ tuổi. Vũ Hân nghe người ta đồn thổi về người đó rất nhiều nhưng chưa hề gặp anh ta. Cô chỉ biết sếp cô, Hữu Thiên là một cánh tay đắc lực của anh ta mà thôi.

- Vậy em sẽ liên hệ với đối tác và hẹn gặp họ để bàn về việc ký hợp đồng.

- Ừ!

- Em xin phép.

Vũ Hân toan đứng dậy ra khỏi phòng thì Hữu Thiên lên tiếng ngăn cô lại. Anh chỉ cô ngồi xuống chỗ cũ rồi mới lên tiếng.

- Sao vậy? Còn chuyện gì nữa sao?

- Cũng không hẳn.

Hữu Thiên ngửa người tựa vào thành ghế, anh đưa tay tháo chiếc kính ra và đặt lên bàn. Vũ Hân hơi lo lắng vì chỉ có chuyện khó nói mới khiến Hữu Thiên cẩn trọng tới mức tháo kính và nheo mắt lại như vậy. Đang lo lắng không biết có phải sếp định cắt giám cô hay không thì Hữu Thiên đã lên tiếng.

- Anh chuẩn bị trở lại chi nhánh phía Nam.

- Hà?

Hữu Thiên nhìn khuôn mặt đang chảy dài của Vũ Hân rồi ngồi thẳng dậy, hai khuỷu tay chống lên đầu gối rồi đưa mắt nhìn cô chằm chằm.

- Anh chuyển vô... Hồ Chí Minh?

- Ừ. Chi nhánh ngoài Hà Nội giờ đã khá vững. Anh được lệnh của hội sở trở lại để tiếp tục công việc trong đó.

-...

- Chi nhánh ngoài này sẽ giao lại cho một người đáng tin cậy khác.

Ánh mắt Vũ Hân mở to hơn, tim cô đập loạn xạ. Dường như cô có linh cảm chẳng lành cho sự việc lần này. Hữu Thiên quan sát biểu hiện của cô thêm một chút rồi cầm ly cà phê đứng dậy và tiến tới đứng cạnh cửa sổ.

- Lần này, anh không đi một mình.

Hữu Thiên quay lại nhìn Vũ Hân đang ngồi ngây đờ trên ghế, đôi mắt đảo như rang lạc khiến anh suyt chút nữa bật cười. Dường như cô gái này đang dần hiểu lầm ý anh. Có khi cô nghĩ cái câu “Chi nhánh ngoài này sẽ giao lại cho một người đáng tin cậy khác.” Là dành cho mình cũng nên.

- Không đi một mình?- Vũ Hân nheo mắt.

- Ừ, em sẽ đi với anh...- Vũ Hân mất chữ A, mồm chữ O nhìn Hữu Thiên.- Em là người có năng lực, nhanh nhẹn và chuyên nghiệp. Vì vậy anh đã đề nghị được đưa em theo. Cấp trên đã nhanh chóng đồng ý.

Vũ Hân dờ khóc dờ cười. Cô không ngờ trong mắt Hữu Thiên cô lại... “tài giỏi” đến thế. Biết ý chí của Vũ Hân đang bị lung lay, Hữu Thiên tiếp tục tấn công cô.

- Anh nghĩ thay đổi môi trường làm việc cũng là một việc tốt. Hơn nữa em quen làm việc với anh rồi, giờ làm việc với giám đốc mới sẽ mệt lắm đó.

Anh đang... đe dọa hay... thuyết phục cô đi vô Nam cùng anh vậy? Vũ Hân cứng miệng rồi cũng xin phép suy nghĩ và lui thủ ra ngoài. Ngồi ở bàn làm việc, đầu óc cô bắt đầu nghĩ linh tinh. Cô nghĩ tới việc đi Nam cùng Hữu Thiên sẽ ra sao và ở lại Bắc sẽ ra sao.

Vũ Hân rất hứng thú khi thay đổi không khí làm việc. Hơn nữa trong Nam còn là hội sở chính thì khả năng của cô cũng sẽ được mở rộng và có nhiều con đường cho cô lựa chọn hơn. Có điều cô rất ngại làm quen với đồng nghiệp mới. Hơn nữa cô mắc cái bệnh đó là không thể tự lập. Dù trong Nam có gia đình nhà bác cô, có một vài người bạn cô quen cũng khá lâu nhưng... tất cả không thể bằng gia đình và bạn bè thân thiết ngoài này được. Nghĩ tới đó ý chí của Vũ Hân lại giảm xuống còn một nửa.

“Em quen làm việc với anh rồi, giờ làm việc với giám đốc mới sẽ mệt lắm đó.”

Chợt nhớ tới câu nói của H

ữu Thiên, Vũ Hân như bừng tỉnh. Đúng thật là so với việc tạo mối quan hệ từ đầu với sếp mới thì việc làm quen với đồng nghiệp mới dễ dàng hơn rất nhiều. Nhờ đâu người sếp mới là một bà cô ế chồng, đánh đá chua ngoa hay một lão ông xấu xí, già lụ khụ thì quả thực... Vũ Hân sẽ xin từ chức để đảm bảo tính mạng của mình.

- Mình chết mất thôi... hic hic...

—

- Đi Sài Gòn ấy hả?

- Dạ!

- Đi đi.

- ...

Vũ Hân ngăn người nhìn mẹ mình đang chuyên tâm vào việc nấu nướng. Hình như vì mẹ cô đang xào nấu nên âm thanh của tiếng nói bị loãng và khiến cô nghe nhầm thì phải. Vũ Hân đưa tai lại gần phía mẹ cô và hỏi lại.

- Mẹ nói gì cơ, con không nghe rõ?

- Mẹ không giữ mày đâu.

Tuy không phải câu trả lời ban nãy nhưng... cũng cùng một ý cả. Cô ngửa mặt, nhăn nhó nhìn mẹ mình rồi gục mặt xuống bàn kêu hức hức vài tiếng cho thật đáng thương. Thực chất cô cũng đang băn khoăn thôi chứ không phải là quyết định không đi. Cô cứ nghĩ mẹ mình sẽ níu kéo cô ở lại, sẽ sụt sịt vài tiếng than thở nếu xa con gái thì sẽ ra sao. Ai ngờ... tất cả đều nằm ngoài dự đoán của cô. Cô biết mẹ mình rất mạnh mẽ nhưng... không phải là tới khi con gái xa mình rồi mà vẫn không cảm động chứ???

- Mẹ không cần con ở cạnh sao?- Vũ Hân mè nheo.

- Nặng nợ thì có.

- Mẹ...

Bà Bích dùng tay rồi chăm chú nhìn cô con gái đang giương đôi mắt nai nhìn mình. Tối giờ này rồi mà con bé này vẫn chưa kiếm được một thằng rể cho bà được nhờ. Bà khá tự hào về ngoại hình của con gái mình, tính cách nó cũng không phải loại kiêu căng, khó ưa gì cả. Nó cũng được lòng rất nhiều người mà không hiểu sao cho tới giờ vẫn không dẫn được thằng nào về ra mắt bà cả. Dù nó có giỏi, có kiếm được nhiều tiền tới mấy mà bên cạnh không có thằng đàn ông thì cũng... vứt.

- Con biết con không phải con một nhưng mẹ cũng không nên như thế chứ.

Đúng, gia đình này có nếp có tẻ. Vũ Hân có anh trai mà anh trai cô còn lấy vợ rồi. Bà đã có hẳn một đứa cháu nội để bông rồi, có điều bà vẫn lo cho đứa con gái ngây khờ kia. Bà không cần biết trước đây có bao nhiêu người thích nó, có bao nhiêu người quỳ rạp dưới chân nó. Cũng chẳng cần biết nó yêu bao nhiêu người, đã đít hất hủi bao thằng đàn ông. Giờ bà chỉ biết là nó không có ai để ý tới và đang rơi vào trạng thái báo động của việc “chống ề”. Giờ nó chạy về thông báo là được sếp tiến cử vào Nam cùng thì ánh mắt bà sáng lên ngay lập tức. Khả năng cái vị giám đốc ấy có cảm tình với con bà là khá cao. Mà nếu chưa thích thì lửa gần rơm lâu ngày cũng bén thôi. Vì thế bà chẳng việc gì mà phải giữ Vũ Hân lại cả.

- Ủ, đi đi. Đi mở mang đầu óc đi.

- Mẹ không buồn à?

Vũ Hân nheo nheo mắt hỏi. Hóa ra thứ cô muốn hỏi là cái này. Là người sống tình cảm nên Vũ Hân rất muốn được chiều chuộng, được quan tâm và ví như lần đi xa này, cô muốn được mẹ... níu kéo. Vì như thế cô mới biết mẹ rất yêu thương và quan tâm cô. Nhận thấy ánh mắt mong chờ của Vũ Hân, bà Bích tặc lưỡi gật gù.

- Buồn chứ, nhưng không thể bắt mày ở nhà với mẹ được. Con gái lớn rồi phải sống cho mình chứ. Đừng nghĩ tới bố mẹ nhiều quá. Cơ hội lần này rất tốt nên nhận lời và vào Nam. Trong đó có bác Hằng mà, có phải không có người thân đâu mà lại sợ cô đơn.

Vũ Hân thấy mũi mình cay cay trước lời nói đầy yêu thương ấy. Cô đưa tay chùi chùi khoe mắt rồi khẽ sụt sịt. Đây, phải như thế chứ, ít ra cũng phải nói lý như thế mới dễ nghe chứ. Bà Bích biết con mình xuôi lòng thì khẽ vuốt tóc nó rồi cười hiền.

- Đi đi rồi nhớ đem về một thằng rể ngoan, giỏi cho mẹ là được.

Vũ Hân dừng lại nhìn vào đôi mắt sâu, sáng lên như đèn pha của mẹ mình thì cô chợt lờ mắt. Hóa ra là vì muốn có con rể nên mẹ cô mới đẩy cô đi như thế. Ngọn lửa tui thân trong lòng Vũ Hân dâng lên hừng hực, cô nhìn thẳng vào bà Bích rồi nói.

- Mẹ có phải mẹ ruột của con không vậy?

- Mày dám nói với mẹ vậy hả?- Bà Bích cũng nói luôn.- Mẹ là mẹ nghĩ cho mày đó.

- Đã vậy con út đi nữa.- Vũ Hân vùng vằng khỏi cánh tay bà Bích.

- Ở hay, cơ hội ngàn năm có một, sao lại...

- Con ở nhà ăn bám mẹ, không đi lấy chồng nữa.

Nói rồi cô hậm hực đi lên phòng bỏ lại bà Bích ở đằng sau tức giận đùng đùng.

- Thế thì mày sắp hành lý rồi ra khỏi nhà ngay nghe không?

Thế là cuộc chiến giữa hai mẹ con xảy ra trong hai tuần liền. Mỗi tối lúc Vũ Hân chuẩn bị lên đường bà Bích mới sụt sịt khóc lóc. Vũ Hân thừa biết mẹ mình nói thế thôi nhưng trong lòng lại rất yêu thương cô nên cô chỉ giả bộ lơ đãng đi để bà thể hiện tình cảm của mình ra mà thôi.

Thấy màn chia tay đầy nước mắt của gia đình Vũ Hân, Hữu Thiên khẽ cười và lặng đứng phía sau. Nhưng sự có mặt của anh đã lọt vào mắt bà Bích, bà đi tới cầm tay Hữu Thiên nói rất trịnh trọng.

- Nhờ cậu cả, nhờ cậu chăm sóc Vũ Hân nhà tôi...

- Mẹ...- Vũ Hân nhăn mặt vì thấy mẹ mình hơi quá đà liền lại gần kéo áo bà.

Bà Bích thấy thế đẩy Vũ Hân ra chỗ khác rồi lại cúi người thủ thủ với Hữu Thiên điều gì đó mà cô cứ thấy Hữu Thiên nhìn mình tủm tỉm cười. Đã thế ánh mắt anh lại rất chỉ là... đều nữa chứ. Chợt cô thấy lạnh sống lưng liền rung mình một cái thì bà Bích cũng đã kết thúc xong màn thăm thì bí mật với giám đốc của cô.

- Vâng, cháu sẽ chăm sóc Hân thật tốt. Bác đừng lo bác gái.- Hữu Thiên cười tỏa nắng.

- Cảm ơn cậu nhé, cậu Hữu Thiên.- Bà Bích vỗ nhẹ vàng mu bàn tay Hữu Thiên.

Vũ Hân cười nhạt khi hai người đó quay ra nhìn mình. Cô nuốt khan và đánh mắt đi chỗ khác. Không hiểu hai người đó nói gì mà giờ lại nhìn cô như thế. Quả thực là đáng sợ, rất đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Ra Mắt Trụ Sở

Máy bay đáp xuống sân bay Tân Sơn Nhất vào lúc 10h sáng. Hữu Thiên và Vũ Hân bắt taxi tới thẳng khách sạn Sheraton mà công ty đã đặt phòng cho họ. Khách sạn Sheraton nằm ở trung tâm thương mại và mua sắm của thành phố Hồ Chí Minh, họ mất 20 phút đi xe là có thể tới nơi. Dĩ nhiên ngồi trên máy bay vẫn làm Vũ Hân hơi chao đảo. Thần thái của cô có vẻ không được tỉnh táo, cô nhìn cảnh vật bên ngoài xe mà có cảm giác chói mắt. Đứng là cái nắng của Hồ Chí Minh không thua gì cái nắng ở Hà Nội, có điều không gay gắt và oi bức như ngoài Bắc mà thôi.

Tới nơi, Hữu Thiên và Vũ Hân nhanh chóng làm thủ tục và nhận phòng. Đáng lẽ phải có một nhân viên chi nhánh hội sợ sẽ đứng ở sân bay và đón Hữu Thiên cùng Vũ Hân. Nhưng Hữu Thiên đã từ chối bởi anh thấy điều đó là không cần thiết vì dù sao anh cũng là nhân viên của công ty chứ không phải là đối tác làm ăn nên không cần sự đón tiếp nồng hậu và chu đáo đó.

- Em muốn nghỉ một chút hay ra ngoài quây?

Hữu Thiên nhìn Vũ Hân với ánh mắt dò hỏi. Từ lúc lên máy bay cô không ngừng tra khảo anh về cuộc nói chuyện bí mật giữa anh và mẹ cô nhưng có cạy răng anh cũng không nói lời nào mà chỉ cười ôn nhu. Cô tức giận rồi lờ anh từ đó tới tận bây giờ, anh có gắng hỏi bao nhiêu lần nhưng tuyệt nhiên cô không trả lời câu nào.

- Quây hả?- Vũ Hân đang ngả nghiêng dựa vào thành thang máy, nghe thấy thế liền đứng thẳng dậy nhìn Hữu Thiên chờ đợi.

- Ừ.- Hữu Thiên bật cười trước vẻ mặt trẻ con của Vũ Hân.- Nhưng tối có tiệc của công ty chào đón chúng ta nên em chỉ được chơi tới 4h thôi. Em có 2 tiếng để chuẩn bị và anh sẽ cùng em tới bữa tiệc lúc 7h.

- Anh có lịch trình sẵn rồi ha.- Vũ Hân lơ lơ nhìn anh, có vẻ vẫn chưa nguôi giận.- Ai lập cho anh vậy?

- Thôi nào.- Hữu Thiên đẩy Vũ Hân về phòng, hạ giọng nói.- Vô thay đồ rồi anh sẽ đưa em đi shopping!

- Shopping á?

- Anh muốn tối nay em phải lộng lẫy một chút.

Nhanh như chớp, Vũ Hân mở cửa phòng và đóng sập nó ngay trước mắt Hữu Thiên khiến anh ngỡ ngàng mà không thốt được câu nào. Anh lác đầu cười rồi mở cánh cửa phòng đối diện.

Vũ Hân vào phòng và bỏ vali của mình ra rồi chọn đồ để mặc. Cô lấy một chiếc áo phông trắng với hình in tình nghịch, một chiếc quần short bò khỏe khoắn và đôi giày sandal đế xuồng cá tính. 15 phút sau cô đã chạy ra sảnh tầng 5 và thấy Hữu Thiên đang ngồi ở ghế sofa chờ mình. Vũ Hân lướt nhìn anh từ trên xuống dưới và hơi ngẩn người. Anh ăn mặc khá đơn giản với một chiếc áo phông trắng, một chiếc quần kaki đen và một đôi giày thể thao. Trông anh rất trẻ trung và nam tính nhưng vẫn rất nổi bật dù anh ăn mặc khá giản dị. Có điều những nhãn hiệu quần áo kia thì không... rõ đâu.

- Có phải chưa bao giờ em thấy anh mặc như vậy đâu mà nhìn dữ thế?

Hữu Thiên cũng nhìn Vũ Hân nhưng không hề dò xét, anh đứng ngay dậy tiến tới thang máy và ấn nút. Vũ Hân lại gần bên anh rồi quay quay người tự nhìn lại mình, cô hỏi nhỏ:

- Đi với anh, em ngại chết đi được.

- Sao lại ngại?- Hữu Thiên đưa ánh mắt kì quặc nhìn Vũ Hân.

- Anh cao hơn em cả cái đầu thì chớ lại còn... quá ư đẹp trai, lịch lãm. Trong khi em thì...

- Sao em lại không tự tin về bản thân như thế? Em cũng xinh xắn và dễ thương mà.

-...

Vũ Hân đứng đờ ra trước câu nói của Hữu Thiên. Cho tới khi thang máy mở ra, Hữu Thiên bước vào cô vẫn còn đứng im đó. Hữu Thiên bật cười, đưa tay kéo cô vào trong và cười nói ôn nhu.

- Đừng xem thường bản thân như thế. Em rất tuyệt vời, có điều em không biết điều đó thôi.

Đúng, không sai. Vũ Hân rất tuyệt, có điều cô không nhận ra điều đó. Hoặc có thể cô biết mình cũng xinh xắn, ưa nhìn nhưng cô không nghĩ đàn ông đánh giá cao về cô. Lý do đơn giản là đã 25 tuổi rồi, cô vẫn chưa có người yêu.

Nhìn tổng thể, Vũ Hân có dáng người nhỏ nhắn. Nước da không trắng hồng rạng rỡ nhưng cũng thuộc loại trung bình, không đen đúa xấu xí, cô sở hữu một làn da khỏe mạnh. gương mặt trái xoan bầu bĩnh khá dễ thương. Đôi mắt có hồn, chiếc mũi tròn, đôi môi nhỏ rất hay cười. Vì thế Vũ Hân rất dễ chiếm được cảm tình của người đối diện.

Hữu Thiên và Vũ Hân vừa xuống tới cửa khách sạn thì đã có một người đàn ông trạc 40 tuổi, ngồi trên một chiếc Audi trắng bước xuống và cúi đầu trước anh.

- Cậu Thiên, đây là chìa khóa xe.

Người đàn ông đưa anh chiếc chìa khóa và đứng sang một bên mở đường cho anh đi tới cửa chiếc xe.

- Phiền anh quá, anh Thành.

- Dạ, không có gì thưa cậu chủ.

Nhân vật thừa trong màn trò chuyện này là Vũ Hân. Cô đang đứng hờ hờ trông, há hốc miệng nhìn Hữu Thiên. Cô biết anh là giám đốc chi nhánh Hà Nội, lương tháng lên tới mấy chục nghìn đô, biết tiềm lực về kinh tế anh rất l

ón nhưng không nghĩ vừa vô Hồ Chí Minh được có tiếng mà anh đã sắm được một chiếc xe rồi. Đã vậy lại còn là chiếc Audi màu trắng đẹp mê hồn này nữa chứ.

Hữu Thiên lúc này mới chú ý tới Vũ Hân, anh cười trước hành động của cô rồi cúi xuống nói khẽ:

- Em quên anh ở đây rồi mới ra Hà Nội sao?

- À...- Vũ Hân chột à một tiếng rồi nhìn anh cười cười.

Hữu Thiên mở cửa để Vũ Hân leo lên xe rồi đóng cửa lại và đi về phía người cầm lái rồi cũng chui vào xe. Chiếc xe lăn bánh, rồi khách sạn và tiến ra con đường lớn đầy nắng và gió.

- Người vừa rồi là ai thế anh?

- À, là quản gia nhà anh.- Hữu Thiên chăm chú lái xe và trả lời.

- Quản gia?- Vũ Hân nói có chút ngạc nhiên.- Chắc nhà anh giàu lắm ha...

Hữu Thiên không trả lời, chỉ cười nhẹ một cái và lắc đầu. Vì vừa tới nơi và cũng đã là gần trưa nên Hữu Thiên đã đưa Vũ Hân đi ăn trước rồi sau đó sẽ đi shopping sau.

- Em muốn ăn gì?

- Em chưa đói.- Vũ Hân nói, xoa xoa cái bụng của mình. Không đói cũng phải thôi. Ở trên máy bay cô đã ăn uống ngon lành rồi, giờ đâu có cảm giác đói chứ.

- Vậy đi mua đồ trước nhé!

- Thiên à, anh gửi xe rồi mình đi vô chợ Bến Thành chơi được không?

Nhìn gương mặt nài nỉ rất trẻ con của Vũ Hân, Hữu Thiên cũng chỉ còn cách là gật đầu. Anh cho xe vào bãi gửi rồi xuống xe và cùng Vũ Hân đi lãng xăng đây đó.

Vũ Hân năng động, cứ thấy gian hàng nào là sà ngay vào đó xem xem, mắt lúc nào cũng mở to thích thú nhưng cô không hề mua gì cả. Chỉ kéo tay Hữu Thiên đi đi lại lại vậy thôi. Đi bên cạnh một cô nàng nổi tiếng nói nhiều như Vũ Hân, Hữu Thiên thấy mình thật lạ. Một người ưa chuộng sự yên tĩnh như anh, không biết từ lúc nào đã thấy yên tĩnh là những khoảnh khắc buồn chán và tẻ nhạt. Tự dưng lúc này anh thấy thân quen với những tiếng ồn ào, tiếng xe cô qua lại, tiếng người người cười nói.

Anh không phản nản, không kêu ca mà chỉ lắng nghe những gì mà cô gái đi bên cạnh lảnh lót. Chất giọng tuy không không êm ái nhưng cũng không hề phản cảm mang phong cách miền Bắc khiến Hữu Thiên cứ muốn nghe mãi. Nhưng có những lúc, chất giọng ấy rất nhẹ nhàng, nữ tính lại khiến người nghe chăm chú và nhập tâm. Những lúc như vậy, Hữu Thiên đã nghĩ Vũ Hân quả thực có nhiều mặt mà anh chưa biết hết.

Hữu Thiên bị Vũ Hân làm cho chóng mặt nhưng trên môi lúc nào cũng cười rạn rở làm tim những cô gái xung quanh đập chậm mất mấy nhịp. Lỡ nhịp cũng phải thôi bởi vì từ lúc bước vào khu chợ anh đã gây chú ý bởi vẻ lịch lãm của mình. Hơn nữa Vũ Hân lại quá sôi nổi cứ như làm náo loạn mọi thứ lên nên mọi người mới chú ý tới vậy. Tuyệt nhiên là họ không hề khó chịu, mà chỉ cười tươi khi thấy cô gái năng động là Vũ Hân tới gian hàng của mình mà trên môi lúc nào cũng là nụ cười rạn rở.

Cô kéo Hữu Thiên đi ăn bún bò giò heo rồi ăn linh tinh đủ thứ làm anh nhớ lại mùi vị của Sài Gòn. Có điều trước kia, khi ở đây anh cũng không mấy khi đi nhiều như thế. Chỉ với Vũ Hân anh mới chiều và làm theo những ý muốn của cô.

Tới lúc Vũ Hân mệt nghỉ cũng là hơn 2h chiều. Hữu Thiên mới điềm nhiên kéo cô vào các trung tâm thương mại chọn đồ dạ tiệc cho tối nay.

Chọn đồ cho Hữu Thiên thì rất đơn giản bởi anh là người đẹp trai, có phong thái lịch lãm nên mặc gì cũng đẹp, cũng vừa ý. Nhưng với Vũ Hân thì mới là vấn đề. Cô từ chối khi Hữu Thiên kéo cô đi thử đồ.

- Ấy, em không thích đâu.- Vũ Hân xua xua tay.

- Sao lại không?

- Em mặc bộ váy mình có là được rồi. Cái bộ váy của Elie Saab mà anh tặng em hôm sinh nhật ấy.

Chẳng là một lần Hữu Thiên đi qua bàn làm việc của Vũ Hân và thấy trên màn hình của cô là một chiếc váy ngắn của Elie Saab với sắc tím, đen và bạc saquin rất đẹp. Anh đã không ngại chi tiền và lấy đó làm món quà tặng sinh nhật cho Vũ Hân. Khi Vũ Hân nhận được, cô đã nghĩ tới trường hợp chiếc váy này là hàng fake. Nhưng ngó tới cái mác thì cô mới ngậm miệng mà hét lên trong lòng vì đó là đồ xịn. Tính tới nay, cô mới sử dụng nó được một lần khi đi dự tiệc với anh. Bởi cô thấy đi dự tiệc thường mà mặc chiếc váy đó thì quả thực rất phí phạm.

- Lần này ra mắt hội sở, em cứ chọn đồ đi đừng lo về việc giá cả.- Hữu Thiên nói chắc chắn rồi như nghĩ ra điều gì đó, anh nheo mắt nhìn Vũ Hân.- Hay... em muốn có một chiếc váy Elie Saab nữa?

- Không, không hề...- Vũ Hân xua tay phân bua và bị Hữu Thiên lôi tuột ra khỏi cửa hàng.

Y như rằng Hữu Thiên đưa Vũ Hân tới một cửa hàng mà nhìn đã biết ở đây toàn đồ của những nhãn hàng nổi tiếng. Hữu Thiên để Vũ Hân tự chọn đồ để hợp với bộ đồ mà anh mua ban nãy. Anh tin vào đôi mắt thẩm mỹ của Vũ Hân. Vì chưa bao giờ khi đi dự tiệc, cô lại chọn đồ sai cả. Hơn nữa cũng vì đôi mắt rất tinh tường của Vũ Hân và khả năng phối đồ của cô mà anh mới chú ý tới cô. Vũ Hân bối rối đi đi lại lại xem từng chiếc váy một. Quả thực vì chưa bao giờ vào những chỗ như thế này nên cô có chút bối rối, ngượng ngập.

Thấy vẻ rụt rè hiếm có của Vũ Hân, Hữu Thiên lên tiếng.

- Cái đáng về hứng thú khi chọn đồ của em đâu rồi?

- Sao anh thích nhắc lại chuyện của mấy năm về trước thế?

- Em không thấy nhớ vậy thì giờ này em mới đứng đây với anh sao?

Đúng, Vũ Hân đã gặp Hữu Thiên trước khi cô vào làm ở W. Đó là mùa thu của 3 năm về trước. Chàng trai cô gặp ở trung tâm mua sắm, người đã hai lần giữ cô lại để thử khả năng phán đoán về thời trang của cô. Hai tuần sau, người tới công ty và gặp sếp tổng của công ty cô lúc bấy giờ chính là Lê Hữu Thiên, sếp của Vũ Hân hiện tại. Sự xuất hiện của Vũ Hân đã để lại không ít ấn tượng trong Hữu Thiên. Anh không đi tìm nhưng cũng mong một ngày nào đó sẽ gặp lại cô gái cá tính ấy.

Trong một lần đi gặp đối tác làm ăn, anh đã gặp Vũ Hân trong bộ trang phục công sở. Cô ngồi ở vị trí lễ tân của một công ty chứng khoán. Có điều khi thấy anh, cô lại mỉm cười tươi, niềm nở hướng dẫn anh vào phòng khách và cẩn thận rót nước mời anh. 2 tuần trước cô còn mặt mày hăm hăm, thái độ lạnh nhạt. Giờ thì tươi tỉnh như nhất được tiền. 2 tuần trước cô ăn mặc cá tính với chiếc áo phông rộng, chiếc áo khoác dài đi cùng chiếc quần kaki rách. Giờ thì lại ăn vận đứng đắn trong bộ đồ đồng phục công sở khiến anh hơi bất ngờ. Anh lại nhận ra rằng, cô gái này có thêm một tính cách nữa, đó chính là tính cách nghiêm túc, đứng đắn và trưởng thành của người phụ nữ hiện đại.

Khi đó anh phải mất tới một hồi giới thiệu, cô nàng mau quên ấy mới nhận ra anh và mỉm cười chào hỏi. Sau đó là cả một quá trình dài để Vũ Hân từ bỏ công việc hiện tại để tới làm việc tại W.

...

- Em cứ chọn bộ nào em ưng nhất.- Hữu Thiên gật đầu ra lệnh.

Cô khẽ cười gượng rồi lấy một bộ váy và đi vào phòng thử đồ. Cô ở lì trong đó tới gần nửa tiếng, không cần trợ giúp của nhân viên bán hàng, bỏ qua lời hỏi thăm của Hữu Thiên. Cuối cùng cô cũng bước ra, trên người là bộ đồ cô mặc ban nãy. Cô nhìn Hữu Thiên, hít một hơi thật sâu rồi nói:

- Anh nói anh sẽ mua... bất cứ bộ nào mà em chọn à?

- Ủ!- Hữu Thiên gật đầu chắc chắn.

- Vậy bao giờ em mới trả hết nợ cho anh...

Với Vũ Hân, cô không bao giờ tự tiện nhận đồ của ai đó mua cho mình, dù là thân thiết. Cô cảm thấy rất áp lực khi làm như vậy. Món quà càng giá trị, người tặng càng nhiệt tình và càng có quan hệ gần gũi với cô thì sự lo lắng càng nhiều. Như lúc này đây dù không biết giá của chiếc váy này nhưng Vũ Hân rất lo sợ về giá cả của nó. Cô bán hàng đứng bên cạnh Hữu Thiên khúc khích cười còn Hữu Thiên thì cứng ngắc nhìn cô, ánh mắt anh tỏ vẻ không vui.

- Em...- Vũ Hân biết Hữu Thiên đã giận, cô vội cúi đầu biết lỗi.

- Em thật là... anh tặng em cơ mà.- Hữu Thiên đành thở hắt ra, anh không nổi mắng cô.

- Em...

- Không em với anh gì nữa. Em lấy bộ đó hả?- Hữu Thiên chỉ vào bộ váy rồi nói với cô bán hàng.- Cho tôi bộ đó.

Anh rút thẻ đưa cho cô nhân viên rồi đi tới quầy tính tiền. Thấy Vũ Hân lớn xón lại gần anh lên tiếng ngăn chặn.

- Đừng có cho cô ấy biết giá.- Anh quay sang nhìn Vũ Hân.- Em còn vậy nữa bộ đồ lần tới sẽ đắt gấp đôi cho em cả đời phải trả nợ cho anh.

Cô nhân viên mỉm cười gật đầu vì câu nói mang đầy ẩn ý của Hữu Thiên và tiếp tục công việc của mình. Thế mà Vũ Hân thì mỉm cười nhìn anh quẹt thẻ, cô chẳng mấy may để ý tới lời anh nói một chút nào.

Người ngoài dù có thuộc loại vô tâm, không hay để ý thì cũng nhận ra vị giám đốc trẻ này có ý với cô nhân viên của mình. Dù Hữu Thiên không biểu hiện quá rõ nhưng không phải là anh không thể hiện để Vũ Hân thấy. Có điều, Vũ Hân rơi vào trường hợp đặc biệt. Cô không phải hạng người vô tâm, không tinh ý nhưng lại không hề nhận ra tình cảm mà Hữu Thiên dành cho mình. Cô cứ vô tư tiếp nhận tình cảm của anh, vô tư báo đáp anh bằng sự nhiệt tình vốn có.

Chiếc váy được gói gọn cẩn thận lại và Vũ Hân cầm nó trong tay mà cô có cảm giác như cầm báu vật. Hữu Thiên hẹn cô 6h30 ở sảnh khách sạn tầng 1 và cô có tới 2h để chuẩn bị.

Đang loay hoay với đầu tóc thì Hữu Thiên đã nháy máy gọi cô.

- Đã tới giờ đâu anh.

- Ủ, anh chỉ hỏi em đã gọi cho chuyên viên make up tới chưa thôi.

- Ô, em tự làm cũng được sao lại phải thuê ai đó làm gì.

- Hờ?

- Anh đừng lo. Hẹn anh 6h30.

Nói xong cô cúp máy và tiếp tục công việc chuẩn bị của mình. Vũ Hân khá thành thạo với việc làm tóc và make up cho mình như thế này. Tuy không học qua lớp học nào về make up cả nhưng cô lại có tài make up rất ổn. Khi làm ở công ty chứng khoán, cô đã ngồi ở vị trí lễ tân tới hơn 3 năm liền. Do môi trường và tính chất công việc nên Vũ Hân thường xuyên phải trang điểm. Nhưng ở một mức độ nào đó, cô luôn chọn phong cách tự nhiên để mình toát lên vẻ chân thật nhất.

Đúng 6h30 Hữu Thiên đã ở dưới sảnh và chờ đợi. Anh không nhắc máy gọi cho Vũ Hân vì không muốn quấy rầy cô chuẩn bị. Khi anh hướng ánh mắt về phía cầu thang thì bỗng người lại, đôi mắt mở to, trống ngực đập thình thịch.

Trước mắt anh là một cô gái đang mặc một bộ váy ngắn của Elie Saab màu xanh navy. Chiếc váy có phần trên là ren được đính đá hạt lớn trông rất sang trọng. Tay áo sát nách, cổ rộng để lộ khoảng trắng dưới cái cổ thanh tú và vùng xương quai xanh quyến rũ. Phần dưới là chất vải bông và xòe giống như chất vải voan. Trên thắt lưng có một bông hoa khá đẹp được thắt lệch. Cô gái ấy đi đôi giày màu xanh navy cùng tông. Mái tóc dài mà Hữu Thiên t

hấy hàng ngày được đánh rối và búi lại trên đỉnh đầu trông rất sang trọng và gọn gàng.

Cho tới khi Vũ Hân đứng trước mặt mình, anh vẫn nghĩ cô không trang điểm. Bởi Vũ Hân chỉ đánh má hồng, đánh chút son bóng, kẻ mắt nhẹ nhàng và chải mascara. Hơi ngẩn ngơ một chút bởi Vũ Hân ngày hôm nay, quả khác với những lần đi dự tiệc cùng anh. Ở cô toát lên khí chất của một cô gái trưởng thành, xinh đẹp, một nét quyến rũ khó cưỡng nhưng cũng có chút gì đó tinh nghịch và cá tính.

- Trông em lạ lắm à? - Vũ Hân nhìn về mặt của Hữu Thiên rồi lo lắng hỏi.

- À ừm... khụ khụ. Trông em rất đẹp...

Vũ Hân cười nhẹ rồi cúi đầu làm Hữu Thiên đứng hình. Cô nàng này đang... e thẹn trước mặt anh sao, đang muốn anh bối rối mà chết à? Hôm nay quả thực Vũ Hân làm anh sốc nhiều quá. Trước hết là cô đổi anh cả buổi sáng, điều mà cô chưa bao giờ làm. Rồi xuất hiện trước mặt anh trong hình dáng của một cô tiểu thư xinh đẹp tới ngất ngây làm tim anh đập chậm mấy nhịp. Giờ thì... thể hiện về mặt e lệ, thẹn thùng làm anh thấy mình quá ngu ngốc. Cứ ngỡ biết được hết Vũ Hân rồi, ai dè lại chẳng hiểu gì cả.

Anh cùng cô lên chiếc xe Audi trắng và đi tới nhà hàng

Ming Dynasty

, nơi diễn ra buổi tiệc tối nay. Vũ Hân hơi bất ngờ khi chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nhà hàng này.

Được thiết kế theo lối kiến trúc triều Minh, nhà hàng là sự kết hợp giữa gạch, gỗ đá mang đến sự uy nghi lộng lẫy vương giả. Đặc biệt tại phòng VIP, trần là những phù dung ngũ sắc được vẽ bằng chân hết sức đặc biệt cũng như những áo bào gốm cổ... Những tượng binh lính được trang trí ở bên ngoài như đứng canh gác chốn thâm cung này.

- Đừng có quá lo lắng, có phải em chưa bao giờ tham gia buổi tiệc nào đâu. - Hữu Thiên cười, vỗ nhẹ vào bàn tay Vũ Hân trấn an.

Vũ Hân đi sát gần Hữu Thiên hơn, sự vỗ về của anh làm cô thấy an tâm hơn một chút. Cô liên tục đưa tay lên ngực kiểm chế sự kích động của con tim. Cách cánh cửa phòng tiệc có vài mét, cô vội kéo Hữu Thiên lại rồi nhắm mắt nhìn anh cầu cứu.

- Nhờ có lúc em không biết xử sự ra sao thì...

Hữu Thiên bật cười.

- Nếu em bối rối, hoặc không biết làm thế nào trước một tình huống nào đó. Chỉ cần đưa tay giả vờ gạt gạt tóc phía trước trán là anh sẽ tới cứu viện.

- Ok!

- Thở đều. Cứ coi như là đi ăn tiệc bình thường thôi.

Nhận được nụ cười ôn nhu của Hữu Thiên, Vũ Hân khẽ cười rồi gạt đầu. Hai người từ từ tiến vào bên trong và ngay lập tức nhận được sự chú ý, quan

tâm của mọi người. Sự thật là so với 4 năm trước, Hữu Thiên cũng không khác là mấy, ở anh chỉ toát lên vẻ chừng chạc và nam tính, đàn ông hơn. Đáng vẻ của anh lúc này là đáng vẻ của một người đàn ông thành đạt. Thực ra tâm điểm của mọi ánh nhìn lại dành cho người đi bên cạnh anh.

Vũ Hân được giới nam đưa mắt nhìn ngưỡng mộ, phái nữ thì ghen tị vì cô đang sánh bước bên một chàng trai tuyệt vời. Họ quả là một cặp đẹp đôi. Vũ Hân mỉm cười không chút gượng gạo, tất cả đều rất tự nhiên.

- Thiên!

- Thành Nam!

Một chàng trai từ phía xa đã lên tiếng rồi đi nhanh tới phía này, anh ta cười tươi rạng rỡ và nắm lấy tay Hữu Thiên rồi vòng tay ôm lấy, vỗ bôm bốp lên tâm lưng của Hữu Thiên. Hai người hẳn là bạn bè lâu năm không gặp nên mới tỏ vẻ vui mừng như thế. Thành Nam buông Hữu Thiên ra rồi đưa mắt nhìn về phía Vũ Hân. Vũ Hân nhìn anh và nhẹ cười, cô khẽ cúi đầu thay cho lời chào.

- Thiên à, nghe nói cậu đề nghị lên Ban TGD điều người về chi nhánh phía Nam.- Anh ngưng lại liếc nhìn Vũ Hân.- Là cô ấy hả?

Rõ ràng Thành Nam cố ý nói lớn để Vũ Hân đứng cách mấy bước chân vẫn nghe thấy. Vũ Hân thấy mình dường như hơi gây chú ý nên có chút bối rối. Hữu Thiên đi tới cạnh Vũ Hân rồi giới thiệu.

- Đây là Vũ Hân, trợ lý của mình.

Vũ Hân hơi bất ngờ với hai từ “trợ lý”. Theo như cô được biết từ trước tới nay cô làm việc bên cạnh Hữu Thiên, nhìn qua rất giống với công việc của một cô trợ lý giám đốc nhưng thực chất cô lại thuộc ban kinh doanh và quan hệ khách hàng. Không ngờ lúc này, Hữu Thiên lại nghiêm nhiên tự nhận như thế khiến cô có chút... ngại ngùng với danh phận mới.

- Chào em, anh là Nguyễn Thành Nam, giám đốc khối Phát triển kinh doanh của Red Ocean.

- Ồ...

Vũ Hân kêu lên một tiếng rồi bắt lấy bàn tay đang giờ ra của Nguyễn Thành Nam. Đó là một chàng trai với vẻ bề ngoài hào nhoáng, đôi mắt sáng cứ nhìn trực diện đối phương, đôi môi mỏng lúc nào cũng cong lên để lộ nụ cười nửa miệng. Nhìn qua Vũ Hân cũng đoán được Thành Nam là một anh chàng đào hoa.

- Anh có nghe Hữu Thiên nói em là một cô gái không những tài năng mà còn quyến rũ.- Thành Nam cười cười.- Không ngờ lại quá sức tương tượng như thế.

Nghe thấy những lời nói ngọt ngào ấy phát ra từ đôi môi quyến rũ chết người kia Vũ Hân lại bật cười. Cô lên tiếng cảm ơn vì lời nói đó chứ không hề tỏ ra e thẹn hay ngượng ngùng. Dường như hành động ấy nằm ngoài dự đoán của Thành Nam. Anh cứ nghĩ cô sẽ đỏ mặt rồi lắc đầu nói: “Anh quá khen” hay “Em không được như vậy đâu”. Ai ngờ cô lại tự tin, không những cười tươi mà còn nhìn thẳng anh trực diện như thế. Anh gật gù với lần nói chuyện đầu tiên này, cô gái tên Vũ Hân quả là bản lĩnh.

Thấy bạn mình có ý đồ trong lời nói, ánh mắt lại cứ chăm chăm nhìn Vũ Hân, Hữu Thiên liền liếc mắt gờm Thành Nam một cái khiến cậu bạn cười khi khi. Có thể anh hơi lo lắng nhưng quả thực Thành Nam không phải là mẫu người mà Vũ Hân có thể thích.

- Chào mừng cậu trở lại, Hữu Thiên.

Một tiếng nói lạnh lùng vang lên đằng sau khiến cả 3 người đang nói chuyện rôm rả phải quay đầu lại. Trong khoảng khắc ngắn ngủi ấy, Vũ Hân đã nghĩ mình bị đóng băng. Nếu nói Hữu Thiên có vẻ đẹp nam tính, công tử, Thành Nam hào hoa phong nhã thì người trước mặt cô lại... hơn cả hai người đó một bậc. Nói cách khác, anh hội tụ đủ cả 2 yếu tố của Hữu Thiên và Thành Nam. Có điều ở anh toát lên vẻ lạnh lùng hiểm có.

Lời chào dành cho Hữu Thiên nhưng ánh mắt lại cứ nhìn Vũ Hân chằm chằm khiến cô đứng sững lại trong giây lát. Ánh mắt đen láy ấy như làn nước lạnh lẽo, áp đảo đối phương. Vũ Hân bình thường không bao giờ tránh ánh mắt ai đó hay tỏ ra luống cuống khi ai đó nhìn mình. Nhưng quả thực hôm nay, cô đang bị ánh mắt của người đàn ông kia làm cho lạnh toát. Điều lạ lùng là cô không nhìn đi chỗ khác hay đánh mắt tránh ánh nhìn đó mà lại nhìn thẳng vào đôi mắt ấy dù biết rằng mình đang bị áp đảo.

- Chào sếp tổng!- Hữu Thiên cười rồi ôm lấy người đó rồi anh buông ra và nhìn kỹ càng người đàn ông trước mặt.- Cậu đẹp trai lên nhiều đó, Mạnh Nguyên.

- Cậu cũng vậy.

Mạnh Nguyên rời mắt khỏi Vũ Hân thì cũng là lúc cô hoàn hồn. Hít một hơi thật sâu để đảm bảo việc hô hấp của mình vẫn còn ổn định. Đang loay hoay với cảm giác của mình là gì thì bên cạnh, tiếng nói lạnh lùng ấy lại vang lên lần nữa.

- Ban thư ký Hội đồng Quản trị Red Ocean rất chào đón cô, cô Dương Vũ Hân.

Vũ Hân vô thức đưa tay ra nắm lấy bàn tay Mạnh Nguyên. Giọng nói, ánh mắt đều rất lạnh vậy mà bàn tay anh lại ấm áp khiến Vũ Hân giật mình. Nhưng rồi cô chợt nhớ tới lời anh nói.

- Ban thư ký Hội đồng Quản trị?- Cô nhăn mày.

- Của Red Ocean?- Giờ thì tới lượt Hữu Thiên hỏi.

Bữa tiệc diễn ra khá sôi nổi sau màn diễn thuyết nhanh chóng của Tổng Giám Đốc tập đoàn Red Ocean Phan Mạnh Nguyên. Khi ấy Vũ Hân có thể khẳng định lời nói của Mạnh Nguyên với cô là thật bởi anh đã giới thiệu cô trước toàn nhân viên công ty. Đúng, giờ cô không còn là “trợ lý” như Hữu Thiên muốn nữa mà là thành viên của Ban Thư ký HĐQT Red Ocean. Lúc này cô làm việc dưới sự giám sát của Tổng Giám Đốc lạnh lùng, Phan Mạnh Nguyên.

Vũ Hân không ăn gì nhiều dù tiệc buffet đã diễn ra khá lâu. Cô cứ ngẩn ngơ về sự điều chuyển mà mình không hề được báo trước mà thấy đau cả đầu. Cô làm về ngành thời trang dù chuyên môn của cô chỉ là lóc cóc chạy bên cạnh Hữu Thiên nhưng nếu bị điều chuyển sang một công ty mạnh về truyền thông lẫn kinh doanh như Red Ocean thì cô phải làm sao. Làm sao tồn tại được trong môi trường mà chính bản thân cô không hề biết làm công việc gì liên quan tới ngành nghề đó.

- Sao cậu chuyển cô ấy qua Ban Thư ký của Red Ocean mà không báo với mình một tiếng?- Lúc này Hữu Thiên đang chất vấn về hành động kì quặc của Mạnh Nguyên.- Mình đưa cô ấy vào đây đâu phải để cô ấy sang Red Ocean.

Nhận thấy trong giọng nói của Hữu Thiên có chút bức tức, Mạnh Nguyên chỉ mỉm cười, tay mân mê ly rượu.

Khi ra quyết định điều chuyển Hữu Thiên trở lại Hồ Chí Minh, Mạnh Nguyên đã phải cân nhắc khá kĩ. Hà Nội là một thành phố lớn, công ty W phát triển mạnh được như vậy một phần là do khả năng của Hữu Thiên và một phần là do thị trường đó quá màu mỡ. Chuyển vị giám đốc tài giỏi ấy về Nam, để lại chỉ nhánh phía Bắc lại cho người có năng lực thì đối với Mạnh Nguyên điều đó cũng đáng suy nghĩ. Bởi anh ngoài Hữu Thiên ra, anh không tin người khác có thể làm được tốt như vậy.

Có điều ngay sau khi Hữu Thiên nhận được chỉ thị từ Hội đồng Quản trị, anh đã đề xuất lên Mạnh Nguyên một chuyện. Đó là điều chuyển nhân viên từ ngoài Bắc vào Hồ Chí Minh. Thủ tục việc điều chuyển này không có ảnh hưởng gì tới công ty, cũng không nhất thiết phải báo lên Tổng giám đốc là Mạnh Nguyên. Chỉ là do Hữu Thiên cảm thấy việc này là cần thiết, anh muốn đưa Vũ Hân lên làm trợ lý thay vì để cô ở một bộ phận khác. Mà quy tắc của Hữu Thiên từ trước tới nay là làm việc độc lập, không cần trợ lý hay thư ký.

Nhận được đề xuất đó, Mạnh Nguyên không từ chối mà đồng ý ngay. Nhưng anh lại cho người điều tra về người mà Hữu Thiên đã đề xuất, không những thế còn được Hữu Thiên hết lời khen ngợi đó là một người rất có khả năng và đáng tin cậy. Xưa nay anh chưa thấy Hữu Thiên khen ai bao giờ vậy nên rất muốn biết về người đó. Khi xem qua bản hồ sơ anh biết được người đó là con gái, và khi nhìn vào tấm ảnh trong tập hồ sơ, Mạnh Nguyên đã hơi sững người lại. Nhưng sau đó anh lại tỏ vẻ thích thú. Tự dưng cái ý nghĩ đưa Vũ Hân về Red Ocean lại hiện lên trong đầu anh.

- Xưa nay cậu không cần trợ lý, cậu nhớ chứ?- Mạnh Nguyên nói.- Giờ cô ấy vào hội sở của W thì không thể đi đây đó với cậu như công việc của một trợ lý được đâu. Đó là nguyên tắc khắc khe của hội sở dù cậu có là Giám đốc chi nhánh. Nên chỉ bằng mình đưa cô ấy về B

an Thư ký của HĐQT, cậu vẫn có thể lấy danh nghĩa là Giám đốc điều hành của W để “mượn” cô ấy.

- Mình không hiểu sao cậu lại làm vậy nữa. Mình hoàn toàn có thể đưa cô ấy lên làm trợ lý của mình...

Mạnh Nguyên chỉ cười lạnh trước câu nói ấy. Anh đưa ly rượu lên miệng, mắt nhìn về phía chiếc bàn cách đó không xa. Vũ Hân đang ngồi và ăn những thứ mà Thành Nam vừa đi lấy. Trên môi vẫn là nụ cười có điều nó hơi gượng.

- Cảm ơn anh!- Vũ Hân cười khi Thành Nam ngồi xuống đối diện cô.

- Không có gì, lấy đồ ăn cho người đẹp là vinh dự của anh mà.

Từ lúc gặp tới giờ, chỉ duy nhất lúc chào Vũ Hân là anh gọi tên rồi tuyệt nhiên cái tên của cô được thay đổi một cách nhanh chóng và nó chưa hề được cô thông qua. Thành Nam một câu người đẹp, hai câu người đẹp làm những đồng nghiệp xung quanh phải ngoái lại nhìn xem Vũ Hân có thực sự “xinh đẹp” như anh nói không. Bỗng dưng chỉ vì mấy câu đùa của Thành Nam, vị giám đốc đào hoa này đã khiến cô trở thành một “vật thể” được mọi người đi qua đi lại ngắm nghía và chỉ trỏ. Người thì tặc lưỡi, người thì ghen tị, người thì nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Vũ Hân quả thực cũng biết xấu hổ và ngượng ngùng chứ. Trời đánh còn tránh miếng ăn mà...

- Sao mọi người đi qua cứ nhìn hai người vậy?- Hữu Thiên nhẹ nhàng kéo chiếc ghế cạnh Vũ Hân và ngồi xuống khi anh thấy cô đưa tay lên gạt tóc liên tục. Ánh mắt anh nhìn Thành Nam đầy dò xét rồi nói khẽ với Vũ Hân đang xấu hổ ngồi cạnh.- Cậu ta làm gì em?

- Ê ê.- Thành Nam lên tiếng bất bình.- Cái gì mà làm gì chứ... mà làm gì là sao? Tôi đang chăm sóc cho trợ lý của cậu trong lúc cậu bỏ rơi cô ấy đấy.- Nhưng đôi mắt bối rối của Thành Nam bỗng chốc hóa thành vô tội, ánh mắt sáng lên như đèn pha nheo nheo lại nhìn Hữu Thiên.- Ô mà cứ cho tớ làm gì cô ấy đi...

Vũ Hân bật cười trước cảnh tượng này. Cô biết Hữu Thiên không bao giờ để ai đó trêu đùa hay bốn cợt cô bởi nguyên tắc của anh là bảo vệ cho nhân viên của mình bằng mọi giá. Không ai có quyền xâm phạm và làm tổn hại tới nhân viên của anh. Cô tất nhiên cũng không phải trường hợp ngoại lệ.

Chương 4: Những Hành Động Mờ Ám

- Em đi lấy chút gì đó cho anh nhé!

- Không cần đâu.- Hữu Thiên lắc đầu.

- Không sao, anh ngồi đó nói chuyện với anh Nam đi.

Nói rồi cô quay đi và tiến tới những chiếc bàn ăn. Những món ăn Châu Á trông rất hấp dẫn và bắt mắt nhưng không khiến Vũ Hân cảm thấy thèm. Cô chọn một vài món mà bình thường cô thấy Hữu Thiên hay chọn khi đi ăn tiệc. Đang chăm chú vào công việc lấy đồ ăn, cô không để ý tới bên cạnh mình đang có một ánh mắt lạnh đời theo. Nhưng cảm giác ớn lạnh ấy càng ngày càng cảm thấy rõ khiến đôi tay đang cầm chiếc kẹp gấp đồ ăn của Vũ Hân dừng lại. Cô vội quay sang bên cạnh và giật mình tới mức buông luôn chiếc đĩa đang cầm.

- Phải cẩn thận chứ.- Mạnh Nguyên đỡ lấy chiếc đĩa rất gọn và mỉm cười nhìn Vũ Hân.

- Cảm... cảm ơn anh.

Vũ Hân bối rối đón lấy chiếc đĩa từ Mạnh Nguyên rồi lên nhìn vào mắt anh nhưng lại nhận thấy trong ánh mắt đó có gì kì lạ nên cô vội quay đi. Mạnh Nguyên không rời đi dù anh không có ý định lấy đồ ăn, anh đi bên cạnh Vũ Hân khiến cô càng thêm bối rối.

- Việc ban nãy không làm cô bất ngờ chứ?

- Dạ?- Vũ Hân giật mình quay sang nhìn Mạnh Nguyên.

- Việc tôi điều chuyển cô qua Red Ocean.

- Cái đó, tôi...

Ánh mắt lạnh lùng đó lại tấn công Vũ Hân không thương tiếc. Có điều Vũ Hân cũng đáp trả lại bằng ánh mắt rất bình tĩnh của mình. Cô thuộc tuýp người luôn nhìn thẳng vào người đối diện khi nói chuyện. Vậy nên ánh mắt của cô đang làm Mạnh Nguyên cảm thấy thích thú, bởi chả có mấy nhân viên cấp dưới mà dám đối diện, nhìn thẳng vào mắt cấp trên như Vũ Hân. Mà hơn nữa, cô lại là một lính mới.

- Không có ý kiến gì cả.- Vũ Hân đáp sau một hồi ngập ngừng.

- Không có ý kiến?- Mạnh Nguyên khẽ cười cho câu trả lời thờ ơ đó.- Vậy nếu tôi nói sẽ đưa cô lên làm trợ lý của tôi thì cô tính sao?

Vũ Hân hết như bị Mạnh Nguyên giáng cho một trùy vào đầu vậy. Thái độ của cô là thái độ không hiểu tại sao mình lại bị đánh. Mắt cô mở to nhìn Mạnh Nguyên, miệng khẽ động đậy, lắp bắp tính nói gì đó mà không nói được. Chiếc đĩa trên tay cô hơi run run, cô nín thở, mắt nhìn Mạnh Nguyên hơi long lanh vì cô đang khó xử.

- Sếp tổng... đang đùa phải không?- Rồi cô cười gượng với câu nói của mình.

- Tôi nổi tiếng là người không biết nói đùa.

Mạnh Nguyên đáp lại bằng nụ cười tươi không kém. Một nụ cười và giọng nói đều rất ôn nhu và không hề mang sát khí lạnh lùng ban nãy. Vũ Hân cứng họng không nói thêm được gì, cô vội quay đầu đi lấy thêm đồ ăn cho Hữu Thiên.

Thành Nam nhìn Vũ Hân cặm cụi lấy đồ ăn liền nhếch mép cười rồi nhìn Hữu Thiên khinh khinh.

- Ờ nói thật coi. Cậu thích...

- Thiên...

Một chất giọng ngọt ngào vang lên chặn dứt câu nói của Thành Nam. Cả anh và Hữu Thiên quay nhìn nói phát ra tiếng nói ấy. Thành Nam hơi bất ngờ nên anh trở mặt ra nhìn người đó còn Hữu Thiên thì lại thờ ơ tới lạ lùng. Cô gái đó xuất hiện với vẻ ngoài bắt mắt, cộng với lời nói vừa rồi đã khá là gây chú ý. Trên môi cô gái là nụ cười, cô ta đi nhanh gần như là chạy tới chiếc bàn mà Hữu Thiên đang ngồi.

Gần đó, Vũ Hân đang bê đĩa thức ăn ngon mắt tới bàn Hữu Thiên thì bị cô gái kia đụng phải. Đồ ăn trên đĩa gặp chiếc váy trắng bông chốc như tô điểm sự sinh động cho chiếc váy ấy. Cô gái kia bỗng há hốc miệng trừng mắt nhìn Vũ Hân.

- Tôi... tôi xin lỗi...- Vũ Hân cuống cuống.- Tôi không hề cố...

- Tránh ra...

Cô gái giận dữ hất tay Vũ Hân ra khi cô định lau những vết bẩn trên chiếc váy. Vũ Hân bị một lực đẩy khá mạnh từ cô gái kia liền loạng choạng rồi ngã ra sau. Vũ Hân đã nghĩ mình sẽ tiếp đất rất khó coi vì mình mặc váy. Đang không biết có xảy ra sự cố ngoài ý muốn không thì cả thân hình nhỏ bé của cô được đỡ trọn lấy. Lúc ấy Vũ Hân mới nhận ra Mạnh Nguyên vẫn đi theo và đứng sau mình từ nãy tới giờ.

Tay cô túm lấy vai anh, mặt áp sát ngực anh nghe được cả tiếng tim đập thình thịch. Bàn tay của Mạnh Nguyên không biết sao lại đặt đúng ở eo Vũ Hân khiến cô đỏ mặt. Như một luồng điện đi qua người khiến Vũ Hân hóa đá. Bờ vai rắn chắc cùng vòng tay ấm áp của Mạnh Nguyên như đòn chí mạng mà anh gây ra cho cô.

Khi Vũ Hân còn đang ở trên mây thì Mạnh Nguyên đã đỡ cô đứng thẳng dậy. Dù lúc này đôi chân của Vũ Hân mềm nhũn, tâm trí của cô dù có đang lang thang ở nơi nào đó thì cô cũng cảm nhận được con đau từ cô chân. Cô chột ngả vào lòng Mạnh Nguyên và nhắm tít mặt lại, miệng khẽ kêu lên một tiếng theo phản xạ có điều kiện.

Mạnh Nguyên cúi xuống nhìn Vũ Hân, tay anh vẫn giữ lấy cô không hề buông lỏng. Vũ Hân một lần nữa cố đứng thẳng nhưng có vẻ mặt cô càng nhăn lại hơn. Ánh mắt của Mạnh Nguyên nhìn tới chiếc giày cao gót thì chột nhận ra. Vũ Hân đang đứng bằng chân trái, chân phải khẽ nhấc lên khỏi mặt đất.

- Trắc chân rồi.- Mạnh Nguyên lăm bắm.

- Tôi... không sao.

Vũ Hân cố nói giờ lúc này cô chân cô đang đau buốt. Ban nãy khi bị cô gái kia đẩy, chân cô đã ngoẹo sang hẳn một bên, không trắc chân mới là lạ. Cô tựa hoàn toàn vào người Mạnh Nguyên bởi quả thực giờ chân cô không có sức. Chân trái cũng hơi nhức nhức rồi.

- Cô xem cô làm gì với cái váy của tôi...

Cô gái kia tròn mắt làm Vũ Hân cup mắt xuống trốn tránh, miệng không ngừng xin lỗi rồi rít. Nhưng cô gái kia thì chẳng hề có ý cho Vũ Hân được hưởng khoan hồng. Đang tính đẩy nghiêng và làm khó Vũ Hân cho hả dạ thì hai bóng người cao lớn đi tới.

- Em không sao chứ?

Ánh mắt Hữu Thiên nhìn Vũ Hân có chút lo lắng.

- Em không sao.- Vũ Hân cười nhẹ.

- Em xuất hiện bất ngờ quá đấy Ngọc Trinh.- Thành Nam cười, nhìn bộ dáng thảm thương của cô nàng tên Ngọc Trinh.

Thấy ánh mắt dịu dàng và câu hỏi quan tâm của Hữu Thiên lại dành cho một cô gái khác mà không phải là mình, Ngọc Trinh như hóa điên lên. Mặt cô đập lại, tay nắm chặt, ánh mắt đầy tà khí nhìn Vũ Hân làm Vũ Hân ớn lạnh mà lùi lại vài bước. Nhưng bàn tay của Mạnh Nguyên xiết cô lại gần dù lúc này cô với anh chẳng còn khoảng cách nào cả. Vũ Hân ngược nhìn Mạnh Nguyên nhưng anh thì lại nhìn về phía trước, đối mắt với Ngọc Trinh.

- Em là nhân viên của Red Ocean từ lúc nào vậy?- Mạnh Nguyên nhếch mép cười nhưng trong giọng nói lại chứa đựng chút tức giận mà khó ai có thể nhận ra được.

- Ý anh là em không được tới đây à?- Ngọc Trinh đáp lại, mắt cô chuyển sang nhìn Mạnh Nguyên đầy thách thức.

- Anh nào dám.- Mạnh Nguyên bật cười.- Có điều...

- Có điều đây là bữa tiệc nội bộ của công ty, sự xuất hiện của em hình như là thừa.

Hữu Thiên cắt lời Mạnh Nguyên, giờ thì tới lúc anh đối đáp trực tiếp với cô gái này. Vũ Hân đứng im chứng kiến sự vụ này. Cô lên nhìn Hữu Thiên. Đây hình như là lần đầu tiên cô thấy Hữu Thiên trừng mắt nhìn một cô gái. Anh dùng lời nói đanh thép và chút lạnh lẽo khiến đối phương cứng họng. Cô từng biết tới một Hữu Thiên dịu dàng, hòa nhã trước mặt mọi người, luôn xử sự lịch thiệp với các cô gái. Nhưng chưa hề biết Hữu Thiên lạnh lùng và lạ lẫm này.

- Em tới đây là để gặp anh mà.- Ngọc Trinh nói, đôi mắt dịu lại.

- Em nghĩ là ở đây thích hợp với việc làm loạn sao?

- Anh... sao anh lại...- Ngọc Trinh như bị chụp mũ nhưng cô vẫn cố cãi.- Chính cô ta đã làm đồ thức ăn vào người em. Người anh nên bệnh phải là em chứ sao lại là cô ta?

Hữu Thiên nhìn Ngọc Trinh một hồi không nói gì cả. Ánh mắt kia muốn được anh bảo vệ và che chở biết bao ấy thế mà anh vẫn tỏ ra lạnh lùng thậm chí là lạnh hơn gấp bội.

- Anh thấy không cần thiết.

Hữu Thiên quay người lại rồi đỡ lấy Vũ Hân từ tay Mạnh Nguyên nhưng có vẻ Mạnh Nguyên không hề có ý định buông Vũ Hân ra. Đôi mắt dịu dàng

đang nhìn Vũ Hân chột rời đi và nhìn vào người đối diện. Một cuộc chiến đấu mắt lại diễn ra giữa Mạnh Nguyên và Hữu Thiên.

- Cậu...- Hữu Thiên gần giọng.

- Cậu ở lại, nói chuyện với Ngọc Trinh đi. Minh sẽ đưa Vũ Hân về.

- Không cần đâu, mình đưa cô ấy đi thì cũng sẽ là người đưa cô ấy về.

- Ngọc Trinh đang ở đây mà cậu lại định đưa Vũ Hân về à?

Hữu Thiên im lặng, anh buông tay mình khỏi tay Vũ Hân rồi khẽ gạt đầu như ra hiệu cho Mạnh Nguyên đưa Vũ Hân đi ngay. Vũ Hân tò mò rằng Hữu Thiên và cô gái có tên Ngọc Trinh kia có quan hệ gì. Cô ta

có vẻ... thích anh nhưng anh thì lại quá ư lạnh nhạt nếu không nói là anh khinh thường. Mạnh Nguyên rất hiểu bạn mình, anh không nói gì và cẩn thận đỡ Vũ Hân đi ra phía cửa.

- Vì đưa con gái lăng lơ đó mà anh đối xử với em vậy hả?

Hữu Thiên quay phắt lại nhìn Ngọc Trinh chăm chăm. Vũ Hân đang tập tễnh cũng dừng bước toan quay lại nhưng Mạnh Nguyên thì không có ý định đó. Anh vẫn bước đi thậm chí là dường như anh đang nhắc cô khỏi mặt đất. Anh muốn đi nhanh hơn, đưa cô ra khỏi căn phòng ồn ào đang diễn ra những việc không hay kia. Cuối cùng, Vũ Hân cũng ngồi im trên ghế phụ của chiếc xe của Mạnh Nguyên.

- Cô không sao chứ?- Mạnh Nguyên lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng ở trong xe.

- Tôi không sao.

Vũ Hân trả lời mắt vẫn nhìn ra bên ngoài cửa xe. Cảnh vật Sài Gòn về đêm thật đẹp, thật ồn ào và náo nhiệt, không hề trầm lắng như ở Hà Nội. Vũ Hân đang bị những lời đối thoại của Hữu Thiên và Ngọc Trinh làm cho đau đầu. Cô không hiểu sao Hữu Thiên lại có thái độ như thế. Cô không biết cô gái tên Ngọc Trinh kia là ai mà lại có vẻ hống hách và không coi ai ra gì. Cô càng không hiểu tại sao cô ta lại gọi cô là... “đứa con gái lăng lơ”. Trông cô hôm nay lăng lơ lắm sao?

- Rồi cô sẽ quen thôi.

Vũ Hân quay lại nhìn Mạnh Nguyên với chút khó hiểu. Gương mặt nhìn nghiêng của anh trông thật nam tính và đẹp. Chiếc mũi cao thanh tú, đôi mắt sâu ẩn dưới hàng mi dài và cong, đôi môi quyến rũ đang ở trạng thái im lặng. Gương mặt ấy quả là thành công của tạo hóa.

Càng nhìn về mặt lạnh lùng, ánh mắt cao ngạo ấy Vũ Hân lại có cảm giác như đã gặp Mạnh Nguyên ở đâu đó rồi mà không nhớ. Nhưng rồi cô để tới vị trí hiện tại anh đang ngồi. Làm sao cô có thể gặp tổng tài của Red Ocean được chứ. Hơn nữa anh ở trong Nam, cô ở ngoài Bắc thì việc gặp càng không thể.

- Tôi có thể hỏi điều này được không?

- Cứ nói.

Hành động bề trên, lời nói như ra lệnh và có chút kiêu ngạo của Mạnh Nguyên làm Vũ Hân không quen. Cô quen làm việc với một người tuy nghiêm túc nhưng rất dịu dàng là Hữu Thiên rồi nên giờ gặp và nói chuyện với một người trái ngược hẳn với sếp mình, cô thấy không quen. Có chút gì đó phải để ý, phải suy nghĩ rồi mới dám nói.

- Cô gái Ngọc Trinh đó... có quan hệ gì với Hữu Thiên sao?

- Cô gọi cậu ấy là Hữu Thiên?

Thấy Mạnh Nguyên không trả lời câu hỏi của mình mà lại hỏi ngược lại cô một câu không liên quan, Vũ Hân lấy làm thắc mắc nhưng vẫn gạt đầu.

- Phải.

- Cậu ấy không phải sếp của cô sao?

- Anh ấy là sếp nhưng... có vấn đề gì sao?

- Cô thường gọi sếp mình bằng tên như vậy à?

À hóa ra là thế. Vũ Hân gạt gù rồi không nói gì nữa. Ý của Mạnh Nguyên là, cô là cấp dưới nói chuyện tới một người có chức có quyền cao như Hữu Thiên thì không thể xưng hô tùy tiện, không thể gọi thẳng tên sếp một cách vô tư như vậy được.

- Ngọc Trinh là em họ tôi.- Thấy Vũ Hân đang suy nghĩ điều gì đó, Mạnh Nguyên lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của cô.- Như cô thấy, nó thích Hữu Thiên.

- À, hóa ra là người nhà của Tổng giám đốc...

- Ý cô là gì?

- Không có gì, không có gì.

Là người nhà tổng giám đốc thì được quyền to tiếng, lấn át và lằng mọ người khác hay sao? Vũ Hân khẽ bĩu môi rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cũng may là sếp tổng không hòa theo cô gái đánh đá kia để chèn ép Vũ Hân nếu không lúc này, chắc chắn một điều rằng cô sẽ nói lý lẽ với anh. Vũ Hân chưa chịu khuất phục trước ai bao giờ cả. Kể cả đối với cấp trên hay đối tác. Nếu họ sai cô nhất định sẽ nói lý lẽ để đòi lại công bằng.

- Ngọc Trinh không phải người đơn giản.

Tuy Vũ Hân không hiểu lắm lời mà Mạnh Nguyên nói vừa rồi nhưng cô cũng không hỏi han gì thêm. Tới cửa khách sạn, cô cứ nghĩ mình sẽ phải tự đi một mình lên phòng, ai ngờ Mạnh Nguyên lại chu đáo mở cửa xe, thậm chí là đưa cô lên.

Giờ là hơn 10h tối, khách sạn có vẻ yên lặng. Chỉ thấy một vài vị khách nước ngoài đi lại và những cô, cậu phục vụ đang đứng sẵn ở vị trí của mình. Vũ Hân chậm chậm bước từng bước, giờ thì cô cảm thấy đau ở cả hai chân rồi. Và những hành động vừa rồi của cô không hề lọt qua được mắt của Mạnh Nguyên.

- Xin... xin lỗi... - Vũ Hân quay sang nhìn Mạnh Nguyên vì cứ ngỡ anh ta đang trách mình vì cô đi chậm.

Anh không suy nghĩ gì cả, tiến tới và nhắc bổng cô khỏi mặt đất. Vũ Hân đàn người, thần thờ nhìn Mạnh Nguyên. Hành động bất ngờ của anh khiến mấy cô lễ tân lần phục vụ há hốc miệng. Họ cúi đầu ri tai nhau những lời nói đầy ghen tị.

Cô A: Ôi trời trông họ đẹp đôi ghê chưa?

Cô B: Đi lên phòng thôi cũng không cần phải... quá đà như thế chứ.

Cô C: Anh chàng ấy không phải là tổng tài của Red Ocean sao?

Cô A: Vậy cô gái kia là ai mà may mắn dữ vậy trời??

Vũ Hân vẫn đang vẫn vơ nghĩ ngợi về việc mình đang được Mạnh Nguyên, sếp tổng bế. 25 năm sống ở trên đời, trừ việc hồi bé được ba mẹ bông trên tay ra thì tuyệt nhiên chưa có người con trai nào bông cô kiểu công chúa này, kể cả anh trai. Vũ Hân đã nghĩ tới những hoàn cảnh để được bế như ngất, gây chân, blah... blah... Nhưng cô chưa bao giờ mệt tới mức ngất đi mà dù có ngất cô cũng không cảm nhận được sự vui thích khi được ai đó bế. Cô cũng chưa từng gây chân hay gây tay gì cả. Nên hôm nay quả thực là... đã có cảm giác được rồi.

“Chết, cân nặng của mình...”

Vũ Hân chợt dạ khi nghĩ tới đó. Dù Mạnh Nguyên khá cao lớn, chiều cao chắc chắn trên 1m80, cơ thể anh cũng rất rắn chắc và khỏe mạnh. Trên mặt anh không hề có biểu hiện của sự mệt mỏi nhưng... cô vẫn lo lắng. Vũ Hân ngưng ngưng quay đi không dám nhìn Mạnh Nguyên nữa. Cô đang cô nín thở mong cân nặng mình nhẹ đi chút ít.

Mạnh Nguyên không hề có cảm giác là Vũ Hân nhẹ. Cô gái này tuy có dáng người nhỏ nhắn nhưng cân nặng thì khá là chuẩn. Ban nãy khi cô quay sang nhìn anh thì vô tình đã để hơi thở ấm nóng của mình phả lên cổ anh khiến anh cảm thấy không quen và nhộn nhạo trong người. Giờ thì lại cố nín thở chắc cô lẽ cũng đang quan tâm về cân nặng của mình lắm thì phải.

- Thờ bình thường đi.- Mạnh Nguyên nói.- Có nín thở thì cân nặng cũng không giảm đâu.

- Ồ...

Vũ Hân đỏ mặt cúi gầm xuống. Cô tự chửi thầm mình vì tội ăn uống vô bổ, đã vậy lại còn lười vận động. Cơ mà cô vẫn có dáng người rất chuẩn nhé. Cũng không có mỡ bụng nữa vậy mà vẫn bị chê là... nặng cân. Nghĩ tới đi cô thấy tủi thân kinh khủng. Đúng là một tổng tài lạnh lùng và hay thích xỏ xiên người khác.

Mạnh Nguyên đứng trước phòng của Vũ Hân mà vẫn không thả cô xuống. Thấy thế, cô nhìn anh rồi hỏi.

- Anh không có ý định thả tôi xuống sao?

Vũ Hân chớp chớp đôi mắt làm Mạnh Nguyên cứng ngắc người lại. Cô dám nhìn tổng tài của mình bằng ánh mắt... đầy tình ý đó sao? Mạnh Nguyên nghiêng răng nói với sự bình tĩnh nhất.

- Cô mở cửa đi đã. Cô muốn gãy xương hay sao mà kêu tôi thả cô xuống đất.

- À.

Vũ Hân mở túi lấy ra chiếc thẻ từ rồi quẹt thẻ. Mạnh Nguyên mở cửa rồi bế cô vào và cẩn thận đặt xuống ghế sofa. Nhưng anh lại không đứng thẳng lên

mà vẫn cúi người mờ ám. Một tay anh đặt vào thành ghế, một tay buông thõng. Anh đưa mặt lại gần Vũ Hân rồi nói nhỏ.

- Ngày mai gặp lại.

1 tiếng sau Vũ Hân vẫn ngồi im trên chiếc ghế ngoài phòng khách và không hề nhúc nhích khỏi vị trí ban đầu. Đầu cô vẫn đang u mê và mụ mị vì bị những lời nói của Mạnh Nguyên làm ảnh hưởng. Cô nghĩ cô đang mơ nếu không thì cô điên thật rồi. Với một nhân viên mới như cô thì những hành động của Tổng giám đốc ngày hôm nay chẳng phải là mờ ám lắm sao? Chắc chắn anh ta chẳng có ý định gì với cô đâu nhưng... sao anh ta lại làm cô đờ ra như tượng thế này??

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Một Thân Phận, Hai Công Việc

Vũ Hân đã làm việc ở chi nhánh mới được gần hai tháng. Tuy được Mạnh Nguyên, Tổng tài Red Ocean điều chuyển sang bộ phận Thư ký HĐQT nhưng thực chất cô lại bị đẩy về bộ phận văn phòng. Nói chính xác thì tên gọi đầy đủ của nó là Bộ phận Thư ký – Văn phòng Hội đồng Quản Trị Red Ocean.

Vào Nam, Vũ Hân mới biết được sự nổi tiếng cũng như sự lớn mạnh của Red Ocean. Red Ocean luôn là tập đoàn được săn đón nhất. Để khẳng định vị thế trên thị trường, Red Ocean đã lập trụ sở tại tòa nhà cùng tên ở quận 1, thuộc trung tâm thành phố.

Red Ocean thực chất là hai tòa nhà cao 20 tầng có hai lối đi thông nhau là ở tầng 7 và tầng 16. Bộ phận Thư ký nằm ở tầng 16, toà nhà phía Nam, đó là nơi mà ban Tổng giám đốc và Hội đồng Quản Trị làm việc cùng với một số phòng ban quan trọng khác. Bộ phận Văn phòng thì nằm ở cùng tầng nhưng thuộc tòa nhà phía Bắc, thuộc cùng một tòa nhà và cùng tầng với W. Tuy Vũ Hân trên danh nghĩa là chuyên viên Bộ phận Thư ký – Văn phòng Hội đồng Quản Trị Red Ocean nhưng vẫn làm việc bên cạnh Hữu Thiên như cũ. Thế nên cô mới không hiểu, anh chàng Tổng giám đốc ấy đang nghĩ cái gì nữa.

Cái câu “ngày mai gặp lại” mà Mạnh Nguyên nói quả thực cũng đúng. Cô thường xuyên gặp anh ở tòa nhà phía Nam vào buổi sáng. Hôm thì trong phòng làm việc của anh, hôm thì ở sảnh lễ tân, hôm thì ở... lối đi chung vào WC. Nguyên nhân cô gặp anh nhiều như vậy là vì... Có một lần Mạnh Nguyên tới phòng làm việc của Hữu Thiên và trông thấy Vũ Hân đang cắm cùi bê một lọ hoa vào. Ban đầu anh ngỡ là hoa đặt nhưng dò ra mới biết là hoa Vũ Hân tự cắm. Hoa của các Giám đốc Khối, các phòng khách hay phòng họp đều là hoa đặt hàng tuần. Chỉ riêng hoa ở phòng của Hữu Thiên là hoa mà Vũ Hân mua và tự cắm. Rất đẹp, rất tinh tế dù đơn giản và có chút giản dị. Những lúc như thế, Vũ Hân mới thấy thời gian gần 4 năm mình làm lễ tân ở công ty cũ quả thực không uổng.

Vậy nên tiện thể Mạnh Nguyên nghĩ ý muốn Vũ Hân cắm hoa cho phòng của mình. Hữu Thiên hơi bất ngờ nhưng Vũ Hân thì xem chút chết ngời. Câu nói ấy của Mạnh Nguyên chẳng có chút gì là đùa cợt cả. Thế nên sáng thứ hai hàng tuần, cô đi làm rất sớm. Cầm trên tay bó hoa to bự cắm hoa cho sếp Thiên và sếp Nguyên. Hết bê lọ hoa sang tòa nhà phía Bắc lại lon ton chạy lại tòa nhà phía Nam. Rồi cứ cách một ngày cô lại chăm chỉ tắm tưới, chăm chỉ thay nước để hoa tươi lâu mà lại đẹp. Vì thế mà không cần tập thể dục hàng ngày, Vũ Hân cũng biết mình khỏe ra trông thấy.

Cho nên Vũ Hân nhận ra rằng mình có thân phận là nhân viên bộ phận Văn phòng nhưng lại là người làm việc cho Hữu Thiên. Thực ra cái này không đáng

nói. Vấn đề là giờ cô kiêm công việc cắm hoa cho cả hai sếp lớn. Chắc chắn, thân phận chỉ có một là lại làm những hai công việc mà... nghe qua đã thấy không liên quan tới nhau rồi. Cô tự nhận thấy là mình quá đa zi năng luôn.

Hầu như sáng nào cô tới cũng gặp phải Mạnh Nguyên không phải vì có chuyện muốn nói với anh mà là vì lọ hoa trong phòng của anh. Nhưng lúc đó vô mới phải công nhận rằng anh đi làm sớm thật. Ai dám nói là càng sếp lớn thì càng đi muộn chứ. Thường thường Vũ Hân thấy các công ty khác, tổng tài của họ không đi làm sớm như thế, ít nhất là muộn 30 phút cho tới 1 tiếng so với nhân viên. Nhưng ở Red Ocean, cô thấy các sếp lớn lại đi làm rất sớm. Có khi còn sớm hơn cả nhân viên nữa. Vũ Hân thuộc dạng tới sớm nhất, nên được giao chìa khóa ra vào và chìa khóa phòng của Hữu Thiên và Mạnh Nguyên. Nhưng có hôm cô tới thì đã thấy Mạnh Nguyên ngồi sau bàn làm việc, chú ý vào đồng tài liệu trước mặt rồi.

- Hoa gì vậy?

Mạnh Nguyên hỏi khi thấy Vũ Hân đang chăm chú chỉnh lại mấy cành hoa sao cho đẹp.

- Là hoa lan tường.

- Hoa lan tường à? Sao nghe lạ vậy?

- Chắc vì sếp ít quan tâm với lại cũng ít đi mua hoa tặng ai đó nên mới không biết.

Mạnh Nguyên gục gặc đầu rồi lại ngước nhìn dáng vẻ đang chăm chú của Vũ Hân. Gương mặt nhìn nghiêng rất đẹp, có nét gì đó trẻ con nhưng lại phảng phất chút trưởng thành, cứng cỏi. Vũ Hân luôn cười khi chăm chút cho những bông hoa mà mình cắm. Và lần nào nụ cười của cô cũng lọt vào đôi mắt

tình tường của Mạnh Nguyên. Chợt anh lên tiếng.

- Cô thích hoa gì?

- Hoa gì tôi cũng thích.

Nói xong Vũ Hân quay sang nhìn Mạnh Nguyên. Giờ đã gần hai tháng trôi qua đáng lẽ cô phải nhẵn cái vẻ mặt đẹp trai kia lắm rồi nhưng sao mỗi lúc nhìn lại thấy như mới gặp anh. Cô vẫn bị nét đàn ông đó thu hút. Có điều gan của cô đã to hơn hồi mới vô. Cô đã biết đối đáp lại với cấp trên khi họ lên tiếng trêu chọc. Vẻ mặt Vũ Hân có chút lém lỉnh và đùa đùa.

- Sếp... định tặng hoa cho tôi sao?

- Cô nghĩ tôi rảnh vậy à?

Gặp khuôn mặt đánh lại, lạnh như tiền của sếp làm nụ cười trẻ con trên môi Vũ Hân vụt tắt. Mắt cô hệt hăng quay đi làm nhanh công việc rồi chuồn thẳng. Cô chỉ định đùa sếp một chút mà không ngờ anh phản ứng dữ dội thế. Trở về phòng làm việc của Hữu Thiên trong bộ dạng thần thờ, cô lại khiến anh chú ý và đưa lời hỏi han.

- Em sao thế?

- À... vừa bị người ta tạt gáo nước lạnh.

Vũ Hân tặc lưỡi rồi nhận lấy mấy tập hồ sơ trước mặt Hữu Thiên. Định quay đi ra ngoài thì Hữu Thiên đã gọi cô lại.

- Em tìm được nhà chưa?

- Chưa.- Vũ Hân lắc đầu.- Đây quả thực là một vấn đề lớn.

- Anh đã nói anh sẽ giúp em tìm.

- Anh có nhiều việc mà, không cần phải lo cho em đâu. Hiện tại em sống ở nhà bác em, cũng rất tốt, cũng được quan tâm và chiều chuộng giống như ở nhà.

Thấy vẻ mặt vui vẻ của Vũ Hân, Hữu Thiên cũng không ép cô thêm nữa. Anh nói cô lại gần và muốn bàn chuyện công việc với cô. Vũ Hân đứng cạnh chiếc ghế mà Hữu Thiên đang ngồi sau bàn làm việc, người thì chăm chú nói, người thì chú ý nghe. Quả thực trông thấy cảnh tượng này, người ta rất dễ nghĩ vào đâu đó.

Y như rằng cửa phòng bật mở khiến Hữu Thiên và Vũ Hân nhất loạt ngẩng đầu lên. Hữu Thiên tỏ rõ thái độ thờ ơ với sự xuất hiện đột ngột của Ngọc Trinh. Vũ Hân thì khác, sau sự vụ xảy ra ở bữa tiệc của công ty, cô không gặp lại Ngọc Trinh nữa. Ấn tượng của cô về Ngọc Trinh khá sâu sắc vì cô nàng kia đã không cần lý do gì nhiều khẳng định luôn cô là hạng con gái lẳng lơ. Hôm nay cô ta lại thấy cô đứng cạnh Hữu Thiên và trao đổi công việc với anh một cách thân mật như thế quả là... số cô khá là xui.

- Hai người dám làm chuyện đó ở công ty hả?

Giọng Ngọc Trinh vang lên oang oang làm Vũ Hân hơi sững sốt. Cô ta đang nói cái gì mà Vũ Hân... không hiểu. Cái gì mà hai người. Cái gì mà dám với không dám. Cái gì mà... chuyện đó lại còn... ở công ty. Tối lúc Vũ Hân hiểu ra thì cánh cửa phòng cũng được Ngọc Trinh đóng lại sau lưng. Cô ta đi nhanh tới, đập lên bàn Hữu Thiên một xấp ảnh mà nhìn qua Vũ Hân cũng nhận ra mình là nhân vật chính trong đó.

- Anh nói coi.

- Nói gì?- Hữu Thiên thờ ơ, tay anh vẫn lật lật những trang giấy trước mặt.

- Cô ta là trợ lý của anh đấy à?- Ngọc Trinh cười khinh bỉ.- Anh nói dối cùng phải thật một chút chứ? Nếu không muốn ai biết thì đừng có làm.

- Cô ăn nói cái kiểu gì vậy?- Vũ Hân lên tiếng, cô nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn, được make up cẩn thận của Ngọc Trinh.- Đây là phòng làm việc không phải là...

Bộp... Ngọc Trinh hung hăng cầm mấy tấm ảnh rồi ném thẳng vào mặt Vũ Hân làm Vũ Hân cứng đờ người lại. Những bức ảnh đó hầu hết là chụp cô và Hữu Thiên thân mật tại những bữa tiệc, quán cà phê. Hầu hết là đều đi gặp khách hàng, chỉ có vài tấm là cô với anh bị chụp khi đi ăn riêng và đi dạo với nhau. Những tấm ảnh rơi là tã trên bàn và dưới sàn nhà.

- Cô biết đây là phòng làm việc mà còn giờ trò ve vãn cấp trên à?

- Em mau ra ngoài trước khi anh gọi bảo vệ tới đưa em ra.

Hữu Thiên nhìn Ngọc Trinh bằng ánh mắt hình viên đạn, quả thực cô ta đang thách thức giới hạn chịu đựng của anh. Lúc này thứ ngăn không cho anh đứng bật dậy và hét lớn chính là thân phận của Ngọc Trinh. Ngọc Trinh chăm chăm nhìn Hữu Thiên, cô càng tức giận hơn. Hữu Thiên rời mắt, anh nhấc máy và gọi điện thoại cho ai đó.

- Cô Lan, sao lại để khách tự tiện vào phòng của tôi như thế?

- Anh...- Ngọc Trinh nắm chặt tay lại.

- Vào đưa cô ấy ra dùm tôi.

Nói rồi anh ngắt máy và tiếp tục nói tới công việc đang dở dang ban nãy với Vũ Hân. Cánh cửa được mở ra rất chậm có lẽ cũng vì cô nàng lễ tân hơi sợ bị mắng té tát. Thấy Hữu Thiên vẫn đang cặm cụi bàn việc với Vũ Hân, lễ tân Lan liền đi tới cạnh Ngọc Trinh và dè dặt nói.

- Cô Trinh...

- Tránh ra.- Ngọc Trinh gắt âm lên rồi nhìn chòng chọc vào Vũ Hân đang mở to mắt nhìn mình.- Cô không nên đi quá xa giới hạn của mình.

Rầm... Vũ Hân biết trước Ngọc Trinh sẽ trút giận vào cánh cửa nhưng vẫn bị tiếng động ấy làm cho giật bắn người. Cô cúi đầu nhìn Hữu Thiên nhưng thấy anh không nói gì cả nên cô cũng im lặng.

- Phiền em rồi.

- Hà? À... không sao.- Vũ Hân xua tay rồi nói tiếp.- Cô ấy có vẻ thích anh.

- Nhưng anh thì không. Anh không hợp với những người coi mình là cái rốn của vũ trụ, kiêu ngạo và thích hành hạ người khác.

Vũ Hân cười gượng. Lần đầu tiên thấy Hữu Thiên nói sở ghét của mình mà lại là về phụ nữ. Nhưng cái này... cô có cảm giác như Hữu Thiên không hề nghĩ vậy nhưng vẫn cố tình nói ra. Không phải để cho cô nghe, mà là nói ra để ngăn chặn, che giấu thứ gì đó trong lòng mình.

- Nhưng anh cũng không nên lạnh nhạt với cô ấy như thế. Cô ấy sẽ bị tổn thương đó.

- Ngọc Trinh quen sống ung dung, thoải mái rồi. Quen được quan tâm, chiều chuộng rồi nên mới thế. Em đừng để tâm.

Miệng anh nói cô đừng để tâm thì cô sẽ không để tâm sao. Cái cô Ngọc Trinh đó vốn đã có thành kiến với cô, vậy mà lần nào gặp cũng chứng kiến cảnh cô và Hữu Thiên thân mật. Thực ra nhìn kĩ một chút thì đó chỉ là hành động lúc làm việc hăng say quá mà thôi. Cô ta cứ ghen tuông bừa bãi, rồi dùng những từ ngữ nặng nề để đối đáp với Vũ Hân thì bảo sao Hữu Thiên không giận cho được.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Xem Mặt Lần Thứ... 5

Váy màu kem của Mango, áo khoác cardigan đen của H&M, boots đen thấp cổ của Nine West, khoác trên vai chiếc túi hàng hiệu Gucci đen cùng tông. Mái tóc nâu vàng được búi trên đỉnh, tai bấm năm lỗ đeo khuyên bạch kim như dấu chấm, dáng người nhỏ nhắn, đôi mắt sau cặp kính râm hiệu Prada cứ nhìn bên này ngó bên kia như đang tìm kiếm ai đó.

Cô gái này đứng đây chưa đầy 10 phút đã thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn tò mò lẫn ngưỡng mộ của sinh viên trường Đại học Ngoại Thương Hồ Chí Minh. Trên người là hàng hiệu thôi chưa đủ, cô gái đó còn đang tựa mình vào chiếc Audi R8 màu trắng sang trọng. Nhìn thoạt qua, người ta không thể nhận ra những nhãn hàng nổi tiếng kia nếu không phải là dân chơi hay người sành điệu. Nhưng vì cách phối đồ quá đẹp, quá hợp khiến cô gái ấy trở nên quá nổi bật và đáng chú ý.

Chợt khóe môi cô nhếch lên vẽ thành một nụ cười tuyệt đẹp.

- Hey nhóc!

Tiếng nói vừa cất lên thì một dáng người đột nhiên quay lại. Cô bé đó trông khá trẻ con với mái tóc buộc kiểu đuôi ngựa, áo pull và quần jeans giản dị. Ánh mắt lạ lẫm với cử chỉ thờ ơ, chứng tỏ cô bé không biết người trước mặt mình là ai. Cô gái kia đành đưa tay lên tháo chiếc kính to bản chiếm gần nửa khuôn mặt xuống. Ban nãy, nếu sinh viên trường này nhìn cô vì thấy cô đi xế hộp tiền tỉ, gu thời trang của cô quá sành điệu thì giờ, khi họ thấy được cả gương mặt bừng sáng kia thì có người còn đứng sững. Đôi mắt cong cong như đang cười, gương mặt bầu bĩnh, đôi môi nhỏ nhếch lên tình nghịch.

- Chị Vũ Hân!

- Hi Bảo Linh!

Bảo Linh há hốc miệng nhìn Vũ Hân rồi chẳng màu mè thêm, nó chạy tới ôm chặt lấy cổ Vũ Hân làm cô lùi lại phía sau một chút. Vũ Hân cười lớn, tay cô vỗ nhẹ nhẹ vào lưng Bảo Linh.

- Sao chị xuất hiện bất ngờ vậy?

Bảo Linh buông Vũ Hân ra, nó cười tít mắt.

- Chị vô được hơn 2 tháng rồi, giờ mới rảnh để đi thăm nhóc đấy.

- Hơn 2 tháng? Vậy mà giờ mới gặp em sao? Đã vậy còn không thèm thông báo gì nữa chứ.

Bảo Linh tỏ ra hờn dỗi khiến Vũ Hân phải dỗ ngọt.

- Thì chị muốn công việc và mọi thứ ổn định một chút rồi mới đi gặp em mà.

- Nhưng sao lại vô những hơn 2 tháng rồi? Chị đi công tác dài hạn à?

- Không, chị vô đây làm luôn.

- Thật sao?- Mắt Bảo Linh sáng lên, nó cười toe.- Vậy thì chị em mình gặp nhau thường xuyên được rồi hả?

- Ủ!- Vũ Hân gạt đầu.- Mình đi đâu uống nước rồi nói chuyện nhé!

- Chết, em có hẹn với bạn mất rồi.

Bảo Linh nhìn Vũ Hân, mặt nó méo xệch, nụ cười như mếu. Phải tới mấy năm rồi nó mới gặp lại Vũ Hân thế mà lúc này lại không được cùng nhau nói chuyện cho thỏa thích.

- Vậy à? Vậy để hôm khác.

- Hic... em...

Bảo Linh chưa kịp nói tiếp thì điện thoại nó vang lên. Nó nhìn vào màn hình rồi bất máy.

- Ủ tao đây. Thiếu người à? Kiểm đầu ra...

Mắt nó chột tia tới Vũ Hân và lúc này mới hoảng hốt. Nó đã nhận ra Vũ Hân nổi bật thế nào mà lũ học sinh trường nó cứ ngoái lại nhìn rồi. Chột bên cạnh đầu nó hiện ra hình chiếc bóng đèn được bật sáng kêu tới "tینگ"

một cái. Nó cười cười rồi nói vào điện thoại.

- Đợi đó, tao tìm được người rồi... Yên tâm, đảm bảo oánh chết sắc đẹp của tụi mày. Hahaha...

Bảo Linh nhìn Vũ Hân rồi lên tiếng khỏ sở.

- Lát em có cuộc hẹn gặp mặt với mấy đứa bạn.

- Ủ!

- Nhưng là kiểu đi xem mặt ấy.

- Nhóc xinh thế này mà chưa có người yêu à?- Vũ Hân hỏi có chút ngạc nhiên.

Bảo Linh có dáng người cao ráo, nó còn cao hơn Vũ Hân nữa kìa. Gương mặt sáng sủa tuy không có nét gì đặc biệt nhưng lại ưa nhìn và rất dễ mến. Cô bé này đã là sinh viên năm cuối rồi mà còn chưa có người yêu thì chẳng phải là quá sốc hay sao? Bộ con trai trường này mắt đui mù, thui chột hết rồi à?

- Em chưa, vậy nên mới phải đi coi mắt. Nhưng...- Mắt Bảo Linh xị ra cả đồng - Bọn em thiếu một người. Con bé ấy hôm qua ok rồi nhưng giờ nó có việc bận nên không đi được.

- Linh cảm của chị khá tốt.- Vũ Hân nhìn xoáy vào đôi mắt đang tỏ vẻ tội nghiệp của Bảo Linh.- Có phải em định nhờ chị đi cùng không đó?

- Hi hi... chỉ chị hiểu em!!

Bảo Linh cười bẽn lễn vì ý định của mình bị tóm. Nó cười giả lả mong Vũ Hân đồng ý. Ban đầu Vũ Hân còn lưỡng lự bởi hôm nay là thứ 6, cô chỉ xin nghỉ một lúc buổi trưa để đi ra ngoài gặp Bảo Linh thôi, ai ngờ lại gặp sự cố này. Cô bần khoản một lúc rồi cũng tặc lười, gọi một cú điện thoại cho Hữu Thiên xin anh về muộn. Nhận được sự đồng ý của sếp Vũ Hân mới gạt đầu đồng ý với Bảo Linh. Nhìn đồng hồ, cô nói.

- Cho em 2 tiếng, 3h chị phải về công ty rồi.

- 2 tiếng là quá đủ rồi!

Bảo Linh cười tí rồi nó định chạy đi lấy xe thì Vũ Hân đã kéo nó lại.

- Đi ô tô đi, đi xe nắng và bụi lắm!

Vũ Hân cười rồi lên xe. OMG... Bảo Linh lại được một phen khiếp đảm nữa. Khó khăn lắm nó mới bình tĩnh được và ngồi vào ghế phụ. Nó cứ nghĩ Vũ Hân chỉ đứng đó thôi, đứng cạnh chiếc Audi của ai đó thôi, ai dè... lại là của cô chị nhà mình. Nó gật gù một lúc rồi cũng hỏi.

- Xe của chị hả?

- Không, của sếp.

- Sếp? Sếp chị dễ tính vậy sao?

- Ủ, ảnh dễ thương lắm.

Cuối giờ làm buổi trưa, khi Vũ Hân xin Hữu Thiên cho tan sớm một chút để đi gặp bạn. Anh không những không đồng ý mà còn đưa chìa khóa xe cho cô. Lúc ấy cô cảm động suýt rớt nước mắt. Không những dịu dàng, anh lại còn quan tâm tới nhân viên như vậy khiến Vũ Hân đã kính trọng nay còn hâm mộ anh hơn nữa.

Đỗ trước quán cafe Sonate Xanh nằm trên đường Trần Huy Liệu và Nguyễn Đình Chính, Vũ Hân và Bảo Linh xuống xe rồi bước vào trong. Từ hồi vào Sài Gòn tới giờ, Vũ Hân đã đi khá nhiều quán cafe, cô phải công nhận một điều rằng ở Sài Gòn, quán cafe đẹp và nhiều hơn ở Hà Nội. Hơn nữa không gian lại cực kì thu hút. Ví như quán Sonate Xanh này chẳng hạn. Vũ Hân chưa bao giờ được thấy không gian thoáng mát có hương vị của biển khơi khi đi cafe bao giờ.

Bể nước xanh cùng với những cụm san hô, những chú cá cảnh rồi những cột đá hoang sơ. Cũng không hề thiếu sức sống từ cây cối. Trên nền ngôi nhà trắng, tất cả trang trí đều nổi bật với màu xanh thẫm của biển, những chậu gốm cho đến những dàn hoa leo. Vũ Hân cứ ngẩn ngơ bước theo Bảo Linh mà chẳng hề nhớ mình tới đây làm gì.

- Chị!

Bảo Linh kéo Vũ Hân khi cô đang cầm đầu lao vào nhà... WC nam. Cô nhìn Bảo Linh cười hi hi rồi nói gót cô em vào bên trong. Gian phòng ấy vuông vức được ngăn cách với bên ngoài chỉ bằng những miếng kính trong suốt khiến Vũ Hân thấy ở đây không hề có sự phân chia về không gian lẫn khu vực. Vì ngồi đầu, ngắm đầu cũng thấy không gian của biển tràn ngập.

Bảo Linh dẫn Vũ Hân tới chỗ ngồi ở trong góc của gian phòng nhưng lại là chỗ có view nhìn ra ngoài khá đẹp. Khi vừa bước qua cánh cửa, bạn bè của Bảo Linh đã nhận ra ngay bạn mình nhưng họ lại chú ý tới cô gái đi bên cạnh hơn. Bộ dạng ai cũng ngạc nhiên hết mức. Được nghe thoáng qua từ Bảo Linh là người đó xinh nhưng không ngờ lại... nổi bật tới vậy.

Vũ Hân nhìn về phía cuối dãy, có 2 cô gái và 3 chàng trai đang ngồi đối diện nhau. Tất cả họ đang hướng về phía cô, mắt mở to và có chút sững sờ. Vũ Hân mỉm cười đứng bên cạnh Bảo Linh.

- Chào mọi người, mình tới muộn một chút.- Bảo Linh quay sang Vũ Hân rồi nói.- Đây là bạn mình, Vũ Hân.

Vũ Hân nhìn Bảo Linh một cái rồi cô cũng cười phụ họa.

- Chào!

- Ồ chào...

Đám bạn của Bảo Linh cứ ú ớ không ngừng khiến Vũ Hân cảm thấy lạ. Cô ngồi xuống chiếc ghế ngoài cùng rồi gọi cho mình một ly nước cam. Hình như chàng trai sẽ kết cặp với cô chưa tới thì phải. Bảo Linh nói nhỏ vào tai Vũ Hân.

- Chị đợi chút nha, chắc bạn của họ sắp tới thôi.

- Ủ ừ...

Vũ Hân gật đầu. Thực tình mà nói cô không mong chàng trai kia tới. Cô tới đây cũng chỉ vì Bảo Linh năn nỉ mình mà thôi. Vũ Hân không phải người có sở thích cặp với người trẻ tuổi dù người đó có đẹp trai tới mấy, có thuộc top đại gia trong Sài Gòn thì cô cũng chẳng động lòng.

Nghe cuộc nói chuyện của mấy cô cậu sinh viên Vũ Hân chỉ khẽ cười. Vũ Hân không phải là chưa bao giờ tham gia một cuộc gặp mặt như vậy nhưng là gặp mặt cùng nhiều người như vậy nên mới cảm thấy có chút tò mò. Cô đang chăm chú vào mấy lời nói của Bảo Linh với cậu bạn mà cô bé đang bắt chuyện thì chỗ ngồi trước mắt cô đã có chủ.

- Xin lỗi, tôi tới muộn.

Một chàng trai cao lớn có vẻ ngoài cực kì thu hút. Đôi mắt đen và sâu, nước da ngăm khỏe mạnh, sống mũi cao nam tính, và đôi môi gợi cảm. Vũ Hân đang nhìn chàng trai ấy và cảm thấy có chút ngưỡng mộ. Bên cạnh cô, Bảo Linh cùng hai cô bạn của mình há hốc miệng, mắt mở to như thể nhìn thấy thánh sống.

- Nguyễn Thành... Vũ...

- Anh ấy là Thành Vũ sao??- Cô bạn bên cạnh Bảo Linh lầm bầm.

- Anh ấy mà cũng tới đây coi mắt á???

Vũ Hân tuy nghe không hiểu lắm những lời cô bạn và Bảo Linh nói nhưng cô cũng có thể biết được rằng, chàng trai có tên Thành Vũ này khá nổi tiếng. Dừng từ chính xác thì có lẽ cậu ta là hotboy cũng nên.

Ánh mắt đen lay ẩy từ khi tới cho tới lúc này đều không rời Vũ Hân nửa giây. Có điều cậu ta đang gặp một đối thủ đáng gờm. Vũ Hân cũng nhìn lại, mà trên môi lại mím cười như trêu chọc, đùa cợt.

Cậu nhóc này định thử cô à?

Được, cô sẽ cho cậu ta biết cô bản lĩnh tới đâu.

Từ khi đi làm tới nay, người khiến cô sợ khi mất đối mắt chỉ có sếp tổng của cô, Phan Mạnh Nguyên. Và cô tin chắc đó là người đầu tiên và cũng là duy nhất có thể khiến cô quay đi khi chạm mắt. Với những người đàn ông khác, dù đó có là anh mắt ngưỡng mộ, ánh mắt ham muốn hay là một ánh mắt dung tục thì cô vẫn không hề tỏ ra sợ sệt và lảng tránh.

Thấy không khí có vẻ kì lạ, Bảo Linh lên tiếng.

- Thành Vũ, đây là Vũ Hân bạn em...- Bảo Linh nhìn Vũ Hân có chút e dè, nó ẩy tay cô một cái.- Vũ Hân, đây là Thành Vũ.

Mắt Vũ Hân chợt nhìn sang Bảo Linh vì cô biết cô bé đang thấy khó xử một cách kì lạ. Đưa tay vỗ vỗ vào mu bàn tay cô em, Vũ Hân như muốn nói không có gì. Cô thu nụ cười mỉm nhưng lại để lộ nụ cười tươi như hoa.

- Chào!

- Chào!

Thành Vũ gật đầu ra vẻ hiểu ý.

- Là bạn em sao?

- Ồ...- Bảo Linh ngần ra như không hiểu Thành Vũ nói với ai nhưng cô bé cũng kịp gật đầu.- Phải, là bạn em.

- Vậy à?- Thành Vũ nheo nheo mắt rồi nhếch miệng cười.

Nụ cười nửa miệng này khiến Vũ Hân thấy rất quen, cô không nhớ đã nhìn thấy anh chàng này chưa nhưng... quả thực là có cảm giác thân thuộc. Vũ Hân biết chắc mình chưa gặp cậu ta bao giờ nhưng lại không có cảm giác quá xa lạ khi gặp mặt chính vì vậy cô mới tự tin nhìn thẳng vào mắt Thành Vũ như thế.

- Chúng ta quen nhau đi.- Thành Vũ bất ngờ lên tiếng làm hành động đang nâng cốc nước cam của Vũ Hân dừng lại giữa chừng.- Thời gian là một tháng.

Vũ Hân cúi mắt, cô thán nhiên uống nước bỏ mặc sự ngạc nhiên tột độ của mấy cô bạn cũng như cậu bạn của Bảo Linh. Trước mắt cô, Thành Vũ đã nhìn bằng ánh mắt khác, gương mặt cậu đang lộ rõ vẻ nóng ruột vì phải chờ nghe câu trả lời.

- Sau đó thì sao?

Cuối cùng Vũ Hân cũng đáp lại và câu nói của cô còn gây sốc hơn cả câu nói vừa rồi. Tất nhiên việc đó sao phải hỏi, ai cũng hiểu cái câu “chúng ta quen nhau đi” và “thời gian một tháng” của Thành Vũ có ý gì. Cô cũng đâu phải ngu dốt hay máu lên não chậm mà không hiểu. Trái lại, cô còn biết Thành Vũ có ý với mình ngay khi cậu ta vừa tới. Tuy cố tỏ ra lạnh lùng nhưng đôi mắt cậu ta thì lại không thể nói dối, đôi mắt ấy đã nói lên tất cả. Cậu ta đang đề ý và đồng thời đang có tình ý với cô. Cậu ta muốn hiểu thêm đôi chút về Vũ Hân nhưng lại chẳng đọc được gì trong mắt cô, có lẽ vì vậy nên mới lên tiếng trước.

- Nếu hợp nhau thì chúng ta sẽ tiến thêm một bước nữa.

Vũ Hân không quá bất ngờ với câu trả lời thẳng thắn này. Tự dừng ý nghĩ muốn đùa cậu nhóc này của cô dừng lại. Hạ màn thôi.

- Cậu thích lái máy bay bà già à?

- Sao cơ?

Thành Vũ nhăn mày khó hiểu, cậu quả thực không hiểu câu nói này của Vũ Hân cho lắm.

- Năm nay tôi đã 25 tuổi rồi.- Vũ Hân cười tinh nghịch nhưng phong thái lại rất nghiêm túc.- Cậu nghĩ chúng ta có thể không?

Bảo Linh bị những cặp mắt bên cạnh chĩa tới không thương tiếc. Cô bé co rúm lại, mặt hối lỗi. Vũ Hân chỉ lắc đầu, cô nhìn vào chiếc đồng hồ rồi đứng dậy.

- Với tôi, tuổi tác không thành vấn đề.

Vũ Hân khựng lại rồi nhìn Thành Vũ.

Cậu ta không đùa.

Ánh mắt ấy không nói dối.

Cậu nhóc này thích cô thật sao?

- Hơn nữa Vũ Hân chỉ hơn tôi 2 tuổi, con số đó quá nhỏ để ngăn cản ý định của tôi.

- Không phải là 3 sao?- Vũ Hân hỏi có chút ngờ nghệch.

- À... anh ấy đang học cao học nên...- Bảo Linh giải thích.

- Ồ... nhưng dù vậy tôi vẫn không thích quen người kém tuổi mình.

Vũ Hân cười rồi xách túi lên. Cô nhìn Thành Vũ thật lâu rồi thở hắt ra một cái.

- Cậu rất đẹp trai, cậu có thể tìm được một người bạn gái tuyệt vời. Tôi chắc chắn đấy.

Cô quay sang Bảo Linh đang thần thờ cả người.

- Nhóc tự về nhé, chị qua công ty đây! Có gì sẽ liên lạc với nhóc sau. Bye!!

Vũ Hân quay đi và chạy một mạch ra khỏi quán. Ngồi lại đó là những cái xác không hồn. Chỉ có duy nhất Thành Vũ là mỉm cười vẻ mạn nguyện. Cậu dựa lưng vào ghế, hai tay đan vào nhau, miệng khẽ lầm bầm một câu mà chỉ mình cậu nghe được.

- Dương Vũ Hân... chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cuộc Hẹn Bất Ngờ

Ngay từ giây phút bước ra khỏi phòng của Hữu Thiên, Vũ Hân đã tự nhủ rằng từ giờ cô sẽ cẩn thận trong mọi hành động

của mình. Cô sẽ giữ khoảng cách nhất định với Hữu Thiên. Trước cô không hay để ý tới mấy thứ này lắm, nhưng giờ khi đã bị dẫn dắt hai lần cô cũng dần nghiệm ra. Rất có thể vào lúc cô lơ là nhất thì Ngọc Trinh sẽ xuất hiện và lại chứng kiến một cảnh tượng không hay nào đó. Cô không tin rằng tổng tài anh minh của Red Ocean sẽ bỏ qua mấy lời rỉ tai của cô em họ.

Đang loay hoay sắp xếp một cuộc hẹn với đối tác mới của W thì chuông điện thoại của Vũ Hân rung lên bần bật. Nhìn vào màn hình là một số máy đẹp như mơ, cô điều lại lạ hoắc. Tính không nhắc máy nhưng thấy đầu dây bên kia kiên trì gọi lại, cô mới ấn nút nghe.

- Alo.

Đầu dây bên kia im lặng. Vũ Hân đành phải nhắc lại, giọng điệu có chút bức dọc.

- Alo, ai ở đầu dây bên kia đó? Gọi mà không nói gì là sao? Đây, anh hay chị gì...

- Là tôi.

Giọng nói trầm trầm mang theo một tâm trạng u ám vang lên làm Vũ Hân dừng câu nói của mình lại. Cô nhét chúng trở vô miệng mình rồi nuốt ực một cái

cho trôi xuống ruột.

Cái tiếng kia cô nghe thấy quen quá nhưng không biết là ai nên đành phải hỏi:

- Xin hỏi, ai đó ạ?

- Tôi là tổng tài của cô, Phan Mạnh Nguyên.

Người đó dừng một chút rồi mới nói. Ba chữ cuối được được gằn giọng khiến nó vang lên trong điện thoại nghe thật đáng sợ. Vũ Hân rung mình nuốt khan, mặt cô xanh lét, mồ hôi túa ra lạnh toát hết như là đang thấy Mạnh Nguyên trừng mắt nhìn mình vậy.

- À, sếp tổng.- Vũ Hân cười cười, giọng nói bay bổng. Dù lúc này Mạnh Nguyên không thấy được cô cười nhưng cô vẫn phải để anh cảm nhận được là cô đang cười, đang rất hứng khởi.- Sếp gọi tôi có việc...

- Sao cô dám không nhắc máy khiến tôi phải gọi lại một lần nữa?

Nhận được sự tức giận qua giọng nói. Vũ Hân méo mặt chửi thầm mình quá ngu. Dù có là tên điên nào trên đời thì cũng nên nhắc máy chứ. Chắc chắn, kì này cô chết với sếp rồi. Hôm rồi vừa đùa anh một câu, anh đã nổi giận. Giờ cô lại còn gây ra tội tày đình này nữa. Nếu lúc này cô có hứa hôn ngày nào cũng chăm hoa cho phòng anh thì chưa chắc anh đã rộng lượng mà tha cho cô đâu.

- À, ban nãy tôi đi vệ sinh nên...

- Đi vệ sinh cũng phải cầm điện thoại theo chứ.

- ...

Vũ Hân im luôn. Có quy định nào của công ty là bắt nhân viên đem điện thoại theo người 24/24 chứ? Mà có sao anh lại mắng cô vì cái chuyện chẳng đâu vào đâu như thế. Hơn nữa cô thấy anh hơi... vô duyên. Ai lại ngồi trong nhà vệ sinh để giải quyết nỗi buồn của bản thân mà lại nhận điện thoại của sếp bao giờ. Thứ nhất là tụt cảm hứng, khiến quá trình giải quyết không được diễn ra thuận lợi. Thứ hai là... nhờ có một vài tiếng động không hay lọt vào điện thoại, chui thẳng vào tai sếp thì lúc ấy giải thích làm sao? Tìm lý do gì để biện minh cho bản thân mình bây giờ? Anh nghĩ mặt cô dày tới mức ấy à???

- Mà ban nãy cô hỏi... tôi là ai?

- Là do tôi không có số của sếp cho nên mới...

Giọng Vũ Hân lí nhí dần rồi im bặt. Sao tự dưng cô lại như con chuột, chui rúc trốn tránh con hổ là sếp tổng thế này? Xưa nay Dương Vũ Hân có bao giờ sợ hãi người khác bao giờ đâu. Sao hôm nay lại rụt cổ như con rùa thế? Thật là mất mặt, quá mất mặt.

Trước mặt Hữu Thiên cô hùng hổ, mạnh dạn, tự tin bao nhiêu thì giờ, dù là đang nói chuyện qua điện thoại với sếp Nguyên thôi, cô cũng thấy mình không có chút dũng khí nào hết. Cô hoàn toàn bị giọng nói lạnh băng đầy tà khí kia át vĩa, làm cho sợ hãi, hồn bay khỏi xác trốn chạy mất rồi.

- Cô không có số của tôi?- Giọng nói có chút kinh ngạc.- Sao lại không có số của tôi?

Phải, phải, cô không có số của anh. Làm sao cô có số của anh được cơ chứ? Mà hà có chỉ lại phải có số của anh làm gì? Cô chẳng phải thư ký cũng không phải trợ lý của anh. Cô cũng không làm công việc gì liên quan tới sếp tổng là anh hết. Nên việc cô không có số của anh là hoàn toàn bình thường. Anh không có cơ gì để mắng cô hết. Đúng, nếu anh mắng cô sẽ bật lại anh. Đúng thế, cô không thể bị đàn áp được.

- 5h tại quán cà phê Du Miên.

Mạnh Nguyên cúp máy ngay trong khi Vũ Hân chưa nói được câu nào. Vũ Hân nhìn vào chiếc điện thoại trên tay miệng lẩm bầm.

- Sếp tổng, anh... hẹn hò với tôi sao?

Mạnh Nguyên chẳng cho cô thời gian suy nghĩ về việc nên đồng ý hay không. Anh nói như thể... đó là bắt buộc vậy. Vũ Hân lắc mạnh đầu để trở lại với hiện thực. Cô nhanh tay bấm số cho Mạnh Nguyên để... từ chối anh.

- Sao nữa?

- Tôi không thể đi gặp sếp được.

Giọng nói của Vũ Hân rất quả quyết khiến Mạnh Nguyên im một lúc. Cô nắm chặt tay để giữ vững sự kiên định của mình. Dù có bị dọa nạt thì nhất định cô vẫn sẽ từ chối đi gặp anh.

- Lý do.

- Tối nay tôi có hẹn với Hữu Thiên đi gặp đối tác.

- Bên đó không ai đi được hay sao mà cô lại phải đi?

- Có nhưng công việc này là của...

- 5h ở Du Miên, không nói nhiều.

Lại một lần nữa Mạnh Nguyên đập máy với cái giọng bẻ trên đầy uy quyền ấy. Vũ Hân nắm chặt điện thoại, muốn lắng cái máy xuống đất cho bõ tức nhưng nghĩ tới giá trị của nó nên thôi. Cô tức tối nhìn vào màn hình điện thoại rồi lẩm bẩm mấy câu như chửi thầm Mạnh Nguyên.

Chết tiệt, anh ta nghĩ anh ta là ai mà dám ra lệnh cho cô phải làm thế này, phải làm thế kia?

Anh ta nghĩ mình là sếp tổng nên thích làm gì cũng được à?

Anh ta nghĩ anh ta là thánh nhân, ai ai cũng phải nghe anh ta sao?

Không biết ở công ty này đã có bao nhiêu người bị anh đàn áp cái kiểu ấy rồi. Được, đã vậy giờ sẽ có người đứng lên chống lại anh. Cô sẽ làm dậy sóng cả công ty này, đòi bằng được sự công bằng cho nhân viên công ty.

Ý chí của Vũ Hân đang dâng lên hùng hục thì Lý Mỹ Phương, hoa hậu kiêm trưởng Ban thư ký của Red Ocean mở cửa bước tới trước mặt cô. Vũ Hân ngây người trước vẻ đẹp của cô gái trước mặt. Khuôn mặt được make up cẩn thận, đôi mắt sáng, chiếc mũi cao, đôi môi đỏ cộng thêm thân hình quyến rũ. Vũ Hân là nữ giới mà còn ngây ngất thì nam giới sẽ ra sao. Cô phải công nhận một điều rằng Bộ phận Thư ký & văn phòng của Red Ocean tuyển toàn nữ nhân. Cô là người ưa nhìn mà đứng trong hàng ngũ của phòng ban ấy còn thấy xấu hổ. Lúc ấy cô mới thấy mình có thành kiến Mạnh Nguyên hơn vì cơ sao anh chuyển cô vô đó để hành hạ cô như vậy. Đúng là một tổng tài vừa bá đạo, vừa háo sắc.

Mỹ Phương mỉm cười thân thiện rồi thông báo.

- Chào cô, Vũ Hân.

- À, chào chị!- Vũ Hân gật đầu.

- Tôi sang đây để báo với cô rằng cuộc hẹn tối nay của sếp Thiên tôi sẽ đi nên cô có thể về được rồi.

Nhìn hàm răng đều mà trắng sáng của Mỹ Phương, Vũ Hân lại há hốc miệng. Không phải bị hàm răng làm cho lóa mắt mà là vì... lời nói vừa rồi của cô ấy kia.

Cô ấy vừa nói tới... cuộc hẹn tối nay của Hữu Thiên.

Người đi... là cô ấy chứ không phải cô?

- Chuyện này là sao?

- À, Phan tổng đã đích thân gọi điện cho tôi.

Phan tổng?

- Phan tổng là ai?- Vũ Hân nghiêng đầu làm Mỹ Phương bật cười gượng gạo.

- Cô Vũ Hân, cô hiện đang làm việc ở Red Ocean mà lại không biết Phan tổng là ai sao?

- ...

Thôi không cần nói gì thêm nữa, Vũ Hân đã hiểu. Anh ta thật tiểu nhân. Ép cô đi gặp anh ta bằng cách này sao? Quá đê tiện. Lại còn đích thân điều người nữa chứ. Đã vậy lại còn là trưởng bộ phận thư kí của Red Ocean nữa chứ. Anh ta bắt cô Lý Mỹ Phương xinh đẹp chuyên lo việc cho HĐQT của Red Ocean đi gặp đối tác của... W, công việc mà cô hay làm. Anh ta đúng là lộng hành, đúng là ép người quá đáng mà.

- Phan tổng còn nhấn rằng cuộc hẹn liên quan tới tính mạng của cô.- Mỹ Phương nhìn Vũ Hân rồi gãi đầu.- Tôi không hiểu lắm nên truyền đạt y lời của sếp cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Không Thể Từ Chối

“- Xin hỏi ai đó ạ?”

Mạnh Nguyên khựng người nhìn vào màn hình điện thoại, kiểm tra lại số xem mình có gọi nhầm không thì tuyệt nhiên là... không. Vũ Hân là nhân viên của Red Ocean, lại còn làm ở bộ phận văn phòng vậy mà lại còn hỏi anh là ai... tức là sao chứ?

Cô nàng này gan càng ngày càng to.

Càng ngày càng thích đùa giỡn anh thì phải.

- Tôi là tổng tài của cô, Phan Mạnh Nguyên.

Mạnh Nguyên gằn giọng, tay nắm chặt chiếc điện thoại như muốn bóp nát.

- À, sếp tổng. Sếp gọi tôi có việc...

Đang bức tức mà tự dưng anh lại nghe được giọng điệu bay bổng, cười cười vui vẻ của Vũ Hân thì thấy mình như bị đùa giỡn. Đích thị Vũ Hân đang đùa cợt anh rồi. Cô muốn bị đuổi việc sao mà dám to gan như vậy?

Đã tức lại càng thêm tức tối hơn. Anh cứng người, bắt đầu tra hỏi cô.

- Sao cô dám không nhắc máy khiến tôi phải gọi lại một lần nữa?

- À, ban nãy tôi đi vệ sinh nên...

- Đi vệ sinh cũng phải cầm điện thoại theo chứ.

Nói xong mới thấy mình nói một câu quá kì cục. Mạnh Nguyên muốn tự vả và cái miệng của mình. Anh vò vò mái tóc rồi nghĩ xem mình nên nói gì lúc này.

- Mà ban nãy cô hỏi... tôi là ai?

- Là do tôi không có số của sếp cho nên mới...

- Cô không có số của tôi?- Anh nói chút kinh ngạc.- Sao lại không có số của tôi?

Đầu dây bên kia im lặng khiến anh cũng chẳng muốn nói gì hơn. Anh thở hắt ra rồi nhả từng chữ vào điện thoại.

- 5h tại quán cà phê Du Miên.

Mạnh Nguyên cúp máy trước khi cô gái ngu ngốc kia thốt lên một câu nói điên khùng nào đó có thể làm anh bị trọng thương lần nữa. Anh không hiểu sao mình lại đích thân gọi điện cho Vũ Hân rồi hẹn gặp cô như thế. Đây thực chất là việc giữa cô, Hữu Thiên và Ngọc Trinh, anh hoàn toàn không liên quan tới vụ việc này. Nhưng quả thực anh đang bị sự đeo bám của Ngọc Trinh làm phiền.

Không hiểu sáng nay Ngọc Trinh xảy ra chuyện gì mà lại hùng hục lao vào họp, lôi Mạnh Nguyên ra ngoài bằng được, khiến anh xấu mặt với ban Tổng giám đốc. Cô yêu cầu anh đuổi việc Vũ Hân với cái lý do mà anh không thể chấp nhận được. Tuy anh chưa làm việc với Vũ Hân, nhưng qua lời Hữu Thiên thì đó là một cô gái có năng lực, có đầu óc, làm việc rất hiệu quả. Anh làm sao có thể đuổi việc một nhân viên có ích cho công ty như thế chứ. Hơn nữa đuổi việc cô lại chẳng phải là vì cô phạm lỗi lầm trong công việc mà lại là... vì chuyện riêng của cô em họ Ngọc Trinh.

Nghĩ đi nghĩ lại thì anh thấy mình cũng nên có trách nhiệm nói với Vũ Hân một tiếng để cô không quá sốc khi Ngọc Trinh gây chuyện. Anh đã từng thấy trên internet cảnh phụ nữ đánh ghen. Quả thực là rất... đáng sợ. Anh không biết Ngọc Trinh sẽ làm gì, có gây tổn hại gì tới Vũ Hân hay không nhưng với tính cách

coi trời bằng vung của cô em họ thì anh chắc chắn được một điều rằng Vũ Hân sẽ không yên ổn trong thời gian tới.

Băn khoăn một hồi anh mới mở danh sách nhân viên công ty và lấy số di động của Vũ Hân. Anh có lòng tốt, muốn cảnh báo cô về sự nguy hiểm của Ngọc Trinh vậy mà cô liên tiếp làm anh tức giận. Thật đúng là lấy oán báo ân.

Chuông điện thoại reo, số máy đáng ghét hiện lên làm anh bức bối bất máy.

- Sao nữa?

- Tôi không thể đi gặp sếp được.

Cái gì? Cô dám từ chối anh? Dám không đi gặp anh?

Dương Vũ Hân, cô ăn gan bò hay gan hùm mà lại dám nói được câu ấy?

- Lý do.- Mạnh Nguyên lấy lại sự tự chủ để không hét lên. Anh đang nghĩ tới việc có nên sa thải một nhân viên không coi sếp là gì như cô hay không

nữa.

- Tối nay tôi có hẹn với Hữu Thiên đi gặp đối tác.
- Bên đó không ai đi được hay sao mà cô lại phải đi?
- Có nhưng công việc này là của...
- 5h ở Du Miên, không nói nhiều.

Mạnh Nguyên ngắt máy, anh lảng chiếc điện thoại lên ghế salon rồi thở dài một cái. Với tính cách ngang bướng của Vũ Hân, cộng với việc vừa nãy cô đã dững cảm gọi điện và từ chối anh thì anh có thể thấy rằng nhất định cô sẽ không đi gặp anh.

- Hay là mình mặc kệ cô ta... chắc, phát điên mất.

Anh đưa tay ấn số cố định gọi cho Trưởng Ban thư ký Lý Mỹ Phương.

- Sếp nói tôi đi cùng sếp Thiên sao ạ? - Mỹ Phương không hiểu lắm nên bắt giác hỏi lại Mạnh Nguyên.
- Ủ. Cô đi một hôm đi.

Mỹ Phương dù không hiểu ý của Mạnh Nguyên nhưng cô tuyệt đối không hỏi thêm và xin phép anh ra ngoài. Lúc ấy, Mạnh Nguyên ngửa người ra ghế, mắt anh nhắm lại, hai tay day huyệt thái dương. Hôm nay là ngày đầu tiên trong cuộc đời đi làm của anh, anh có những hành động mà đến chính mình cũng hiểu nổi như thế này.

Đầu anh cứ vang lên những câu nói ngờ ngạc nhiên của Vũ Hân. Nghĩ tới khuôn mặt cô khi nói mấy câu ấy làm anh muốn tăng huyết áp mà chết. Anh tự hỏi sao một người như Hữu Thiên lại có thể làm việc được với một người có đầu óc đơn giản tới mức... tối giản như Vũ Hân được chứ.

Hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên có người từ chối gặp anh khi anh gọi như vậy. Anh đã đích thân gọi điện, lại còn tới hai lần. Đích thân chỉ đạo chỗ hẹn, đích thân mở lời vậy mà... cô gái kia đã từ chối anh dù anh là tổng tài của cô, người quyết định sự ra đi hay ở lại của cô. Cô nghĩ anh rành rang mà dành thời gian cả buổi tối gặp cô sao? Cô nghĩ mình là ai cơ chứ?

Mạnh Nguyên với lấy chiếc đi động rồi đi ra khỏi cửa. Đồng hồ đang điểm 4h45 phút...

...

Vũ Hân thuộc dạng không dễ thuần hóa. Cô rất cứng đầu. Nếu dùng biện pháp mạnh để ép Vũ Hân làm điều gì đó cô không muốn, cô nhất định sẽ chống đối lại. Cô không sợ hậu quả như thế nào, cô nhất định sẽ chống đối tới cùng. Nếu dùng biện pháp nhẹ, dùng lời dụ ngọt dụ dỗ cô thì lại chưa đủ liều để cô nghe theo. Nói chung Vũ Hân thuộc dạng đặc biệt. Muốn lôi kéo cô làm một việc gì đó thì nhất định phải biết cách trị được cô.

Chính vì thế nên khi đồng hồ chỉ điểm đúng 5h, cô vẫn ngồi im tại chỗ làm việc. Mắt dán vào màn hình máy tính, những ngón tay mềm mại lướt trên bàn phím. Bình thường cứ 5h Vũ Hân đã xách mũ đứng dậy rồi đi về nhưng hôm nay thì khác. Cô định ở lại làm công việc đang dở của ngày mai và ngày kia. Làm bất cứ công việc gì mà cô có thể nghĩ ra được.

Đồng hồ chỉ 5h5' rồi 5h10', Vũ Hân vẫn ngồi im ở công ty không nhúc nhích. Mãi tới khi điện thoại cô vang lên, trên màn hình là số của vị tổng tài hác ám thì cô mới rời mắt, ngừng mọi hành động để nghe máy. Bởi nếu không nghe, ngày mai nhất định anh sẽ giết chết cô mà không cần vũ khí.

- Cô biết bây giờ là mấy giờ rồi không?
- Tôi... - Đang tính giải thích là mình còn nhiều việc, đang bù đầu vào tài liệu thì Mạnh Nguyên quát.
- Sao còn chưa tới.

Tiếng hét to của Mạnh Nguyên làm Vũ Hân giật nảy người khỏi ghế.

Tinh thần quật cường Vũ Hân đang cháy lên hừng hực nhưng khi nghe tiếng quát của Mạnh Nguyên cô lại...

- Tôi... tôi không biết đường tới đó... - Nói giọng vô tội.

Vũ Hân mím môi, cô lấy tay cốc một cái vào đầu mình cho bổ tức.

- Cô có thể không ngốc hơn được không? Cô không biết bắt taxi tới đây sao?
-

A... vâng. - Gật đầu ngoan ngoãn.

- Cho cô 15 phút.

- 15 phút thì sao tôi tới nơi được chứ, giờ này là giờ tan tầm mà... Alo... sắp...

Vũ Hân gào vào điện thoại nhưng lại chỉ nghe thấy tiếng tút dài đáng căm hận. Cô mím môi rồi cũng rời công ty tới chỗ hẹn.

Hiện tại Vũ Hân chưa dám sắm xe máy để đi lại ở Sài Gòn vì cô không biết đường xá ở đây. Thường ngày nếu Hữu Thiên rảnh, không bận anh sẽ qua đón cô đi làm và đưa cô về. Những ngày không được anh đưa đi đón về, cô sẽ tự túc đi xe taxi hoặc nhờ anh họ đi.

Vũ Hân bắt một chiếc taxi rồi nói địa chỉ nơi cần đến. Ngồi trên chiếc xe mà Vũ Hân thấy như mình đang ngồi trên đồng lửa, chốc chốc cô lại nhìn vào chiếc đồng hồ. Giờ tan tầm nên đường rất đông, làm sao cô có thể tới chỗ hẹn trong vòng 15 phút cơ chứ.

- Anh ơi, từ đây tới quán cà phê Du Miên đi đường nào vậy?- Vũ Hân nóng ruột quá liền quay người hỏi người tài xế.

- À, kia là đường Hồ Biểu Chánh. Cô tới đó rồi hỏi quán cà phê Du Miên, người ta sẽ chỉ đường cho cô.

- Vậy cho tôi gửi tiền với. Cảm ơn anh nhiều!

Vũ Hân xuống xe rồi chạy lên vỉa hè. Nhìn đồng hồ còn có 7 phút mà Vũ Hân muốn ngắt ra đất. Xưa nay Vũ Hân học rất tốt môn thể dục nhưng thể lực của cô không hề dồi dào. Bảo cô chạy gần 1km trong vòng có 7 phút thì cô đảm bảo tới nơi cô sẽ nằm im chứ không ngồi để nói chuyện với sếp nữa. Anh muốn luyện thể lực cho cô, thì cũng không nên chọn cách này chứ.

Vũ Hân chạy trên đôi giày cao gót 10 phân được một đoạn thì cô đành phải bỏ ra và chạy chân trần. Mặc váy công sở, vừa bó vừa phải chạy khiến Vũ Hân thấy như cực hình. Chân muốn sải dài mà không sải dài được, muốn chạy nhanh mà không thể nhanh được. Những giọt mồ hôi chảy ròng ròng trên trán, chiếc áo sơ mi trắng ướt đầm. Trông bộ dạng của Vũ Hân lúc này thật đáng thương.

Tới được Du Miên thì cũng gần 6h bởi quán cà phê này tọa lạc trên một khu đất rộng trong một con hẻm của đường Hồ Biểu Chánh. Vũ Hân chẳng coi qua đồng hồ, cũng chẳng xem lại trông mình lúc này như thế nào. Cô đi thẳng vào trong quán trong bộ dạng kì cục làm nhân viên phục vụ quán phải chặn ngay giữa đường.

Bất ngờ, Vũ Hân dừng lại rồi ngược mắt lên nhìn. Khuôn mặt xinh xắn nhể nhại mồ hôi, đôi mắt mở to đầy ngạc nhiên, thắc mắc vì tại sao mình lại bị chặn lại. Anh chàng phục vụ trong thấy thế liền nhứt cả ý chí hùng hổ ban nãy. Anh ta hơi lùi lại, về mặt lại tỏ vẻ thương xót Vũ Hân hơn.

Vũ Hân chú ý tới ánh mắt đó, cô mới cúi xuống nhìn bộ dạng mình lúc này. Váy áo xộc xệch, đi chân đất, tay cầm giày, mặt mày khô sở. Cô ngẩng lên cười với anh chàng phục vụ đang nhìn mình đầy thương cảm. Cô chẳng hề có ý định chỉnh lại đầu tóc hay sửa sang lại trang phục, hơn nữa chân cô đang đau nên cũng không nghĩ tới việc đi trên đôi giày cao chót vót kia nữa.

- Tôi có hẹn với Tổng tài Red Ocean, Phan Mạnh Nguyên.

- Phan tổng sao?- Anh chàng có chút kinh ngạc.

- Dạ!

Vũ Hân gật đầu chắc chắn rồi khẳng định thêm bằng một nụ cười thì anh chàng kia mới gượng cười đáp lại với cô. Anh quay người, miệng lẩm bẩm:

“- Sao Phan tổng lại có quan hệ với cô gái này nhỉ? Xinh thì xinh thật nhưng... Chắc chắc, hay như thế này mới hợp khẩu vị?”

Cảnh đẹp tự nhiên với kết cấu sân vườn khiến Vũ Hân nhớ tới Sunvilla ngoài Hà Nội. Du Miên mang lối thiết kế độc đáo, đậm chất Tây Ban Nha. Từng vòm cây, thảm cỏ xanh mượt với hồ nước xanh làm sự bức bối trong Vũ Hân giảm đi chút ít. Hiện tại cô muốn sự bình dị và thoải mái ở Du Miên làm tỉnh lặng lòng mình.

Vũ Hân muốn ngồi tầng trệt để thấy sự yên tĩnh và dễ chịu mà những thảm cỏ cùng những nụ hoa đang vươn mình khoe sắc đem lại. Vậy mà tổng tài của cô lại chọn một chỗ trên sân thượng. Anh muốn hưởng chút gió của đất trời, ngắm ngía được quang cảnh xung quanh. Đúng là có vị thế càng cao thì người ta càng không muốn ai ngồi trên mình.

Người phục vụ sau khi hỏi han Vũ Hân cần kè thì mới dẫn cô lên sân thượng. Vũ Hân rõ ràng nhận thấy ánh mắt của người phục vụ nhìn cô có chút dò xét rồi có chút... gì đó như thương cảm. Chắc vì bộ dạng này của cô khiến người ta hiểu lầm. Đúng, trông bộ dạng đáng chán lúc này của Vũ Hân thì ai cũng sẽ nghĩ như thế. Quả thực Vũ Hân chưa bao giờ thấy mất mặt như thế này cả.

Nhìn thấy cái dáng ngồi đạo mạo và đầy uy quyền kia Vũ Hân chỉ muốn ném đôi giày trên tay trúng đầu Mạnh Nguyên. Trong khi anh ta ung dung ngồi xe riêng tới đây, hóng gió và uống cà phê thì cô lại phải chạy bộ khô sở, đấu tranh với khối bụi và nắng nóng. Biết vậy cô đã ngồi im trên xe taxi, mặc cho anh ngồi đây đợi dài cô rồi.

Vũ Hân tiến tới rồi đứng trước mặt Mạnh Nguyên đúng lúc anh đang đưa ly cà phê lên miệng. Cứ ngỡ khi anh ngược mắt nhìn người xuất hiện trước mặt mình thì liền điếng người, ly cà phê chết tiệt run run rồi xộc thẳng lên mũi sẽ làm anh ho sặc sụa. Vũ Hân sẽ nhìn cảnh tượng ấy thì nhếch mép cười thỏa mãn. Nhưng ai ngờ sự thật lại quá phũ phàng.

- Bây giờ rồi?

Vũ Hân mỉm môi vì ý định của mình không được như mong muốn, Mạnh Nguyên đang rất bình thản nhìn cô. Cô vốn định để Mạnh Nguyên trông thấy bộ dạng nhếch nhác của mình mà chết sặc ai ngờ... cô tự làm xấu mình.

- 5h57 phút.

- Tôi cho cô 15 phút mà sao giờ mới tới.

- Anh nghĩ tôi ngồi máy bay hay độn thổ mà cho tôi 15 phút?

Thấy khuôn mặt đỏ bừng gay gắt của Vũ Hân, Mạnh Nguyên cũng hơi thấy mình quá đà. Trông bộ dạng của cô lúc này thì chắc chắn là do cô phải chạy bộ một quãng đường để đến đây rồi. Cứ nghĩ tới đó là anh muốn bật cười và hỏi thăm vài câu.

- Ngồi xuống rồi gọi cái gì đó uống đi.

Mạnh Nguyên nói, giọng điệu nhẹ nhàng hơn kèm theo hành động đưa Vũ Hân một tờ giấy ướt để cô lau mặt. Vũ Hân nhận lấy tờ giấy, cô ngồi xuống rồi gọi cho mình một ly nước cam. Tự dung những bức tức trong lòng Vũ Hân bị gió cuốn đi mất tiêu, không thấy tăm hơi đâu. Chỉ vì cái hành động có tí xú sự quan tâm của Mạnh Nguyên trong đó mà cô lại xuôi lòng không để bụng nữa. Quả đúng là nắng mưa thất thường.

Nhìn bộ dạng ngoan ngoãn hút nước cam của Vũ Hân, Mạnh Nguyên lại liên tưởng tới con cừu non ngây thơ, thánh thiện, lúc

nào cũng nhe răng cười vui vẻ. Và anh thì chẳng khác nào sói xám gian ác, lúc nào cũng ức hiếp cừu non vô tội.

Lúc Vũ Hân đứng trước mặt anh với bộ dạng tàn tạ, anh cũng thương lắm chứ. Chắc chắn cô nàng đã chạy bộ tới gặp anh cho kịp giờ. Như vậy càng khiến anh muốn dịu lòng hơn nữa dù đã phải đợi cô khá lâu. Tất cả cũng chỉ tại cái tính ương bướng của Vũ Hân mà ra. Cô mà đi nhanh từ công ty thì tới nơi từ lâu rồi chứ đâu phải chạy bộ rồi trông thê thảm tới mức này.

- Không phải sắp hẹn tôi ra đây chỉ để mời tôi uống nước cam đó chứ?

Thấy vẻ mặt đầy cảnh giác của Vũ Hân, Mạnh Nguyên nhún vai.

- Tất nhiên là không.

Anh cười rồi nhìn Vũ Hân đầy ý đồ khiến cô rùng mình.

- Kể từ mai, cô bắt đầu chuyển sang Bộ phận Thư ký.- Vòn cô một lúc bằng ánh mắt, anh mới nói.

- Không phải là tôi đang thuộc phòng đó sao? Chính sắp chuyển tôi qua mà, sắp không nhớ à?

- Phải, nhưng giờ là tôi nói tới Bộ phận Thư ký.

-...- Vũ Hân nghiêng đầu, mặt nhăn lại không hiểu.

Mạnh Nguyên thấy cách thông báo của mình đâu có vấn đề gì, tất cả đều rất dễ hiểu đấy chứ. Tại sao Vũ Hân lại không hiểu? Là do máu lên não chậm, chưa lưu thông được hay là vì lời anh nói chưa chui từ tai lên bộ phận xử lý thông tin? Nhìn cái bộ mặt ngờ nghệch như giả ngốc ấy mà anh muốn cốc vào đầu cô một cái.

- Thay thế vị trí của Lưu Minh Trang - Mạnh Nguyên sau một hồi đắn đo cũng chịu nói huych toẹt ra.

Vũ Hân nghe tai mình ù ù, đầu ong ong như bị ai đó giáng cho một búa. Cô nhìn Mạnh Nguyên, vẫn là thái độ giống như buổi gặp mặt đầu tiên đó. Giờ anh ta lại định chuyển cô đi đâu nữa?

Gì chứ?

Bộ phận Thư kí sao?

Thay thế vị trí sao??

Anh... điên sao Phan Mạnh Nguyên???

Tất nhiên đó chỉ là ý nghĩ thôi, cô chưa ngốc tới mức nói thẳng cái câu ấy trước mặt anh. Dù đó là câu nói cô đã áp ủ bao lâu nay rồi.

- Tôi nghe câu này quen quá.- Vũ Hân cười cười.- Lần đầu tiên gặp mặt, anh cũng nói vậy với tôi thì phải.

- Cô quên là lần này tôi đưa cô vào vị trí của Lưu Minh Trang sao?

Mạnh Nguyên cố giữ vẻ bình tĩnh, anh thực sự là muốn bật cười lớn đây. Đúng, anh không tức giận nổi, anh muốn cười hơn. Tại sao cái cô gái tài năng mà Hữu Thiên luôn khen ngợi này lại ngốc nghếch tới cái mức coi lời nói của anh là lời đùa như thế?

Vũ Hân gật gù rồi... Khoan... Cô lục lại trong óc mình một chút. Ban Thư ký nằm ở tòa nhà phía Nam, Lưu Minh Trang thuộc Ban Thư ký. Thay vị trí của Lưu Minh Trang tức là...

- Tôi là thành viên của Ban Thư ký?

- Chính xác!- Mạnh Nguyên cười, cuối cùng cô nàng chậm chạp như rùa này cũng hiểu ra được vấn đề. Anh ung dung cầm ly cà phê rồi đợi phản ứng của Vũ Hân.

Vũ Hân há hốc miệng, mặt chảy dài đáng sợ. Cái quái gì đang xảy ra với cô vậy? Cái người ngồi trước mặt cô liệu có đúng là Tổng giám đốc của một tập đoàn lớn không vậy? Nếu đúng thì sao anh ta có thể chuyển người từ công ty con lên công ty mẹ rồi lại chuyển người ta từ bộ phận này sang bộ phận khác như hành người ta vậy?

Vũ Hân lúc này không kiêng nể anh là Tổng giám đốc, người đứng đầu một tập đoàn lớn hay anh là con của một gia đình danh giá hay cái gì gì đó nữa. Cô trừng mắt nhìn anh, trút bỏ đáng vẻ hiền hòa, dịu dàng, ôn nhu thường ngày đi. Sự tức giận của cô tập trung hết vào đôi mắt. Mỗi cô mím lại muốn bật thốt câu gì đó mắng mỏ anh cho bõ tức nhưng không nói nổi. Cô nắm chặt tay, đứng phắt dậy. Cô muốn rời khỏi đó ngay lập tức.

Mạnh Nguyên dường như đã đoán được đôi phần nhưng khi bắt gặp ánh mắt đầy sát khí của Vũ Hân thì anh cũng hơi hoảng một chút. Lúc Vũ Hân đứng dậy thì anh cũng ý thức được rằng mình không thể để cô đi khi chưa nghe mình giải thích như thế.

Anh đưa bàn tay to lớn của mình nắm lấy cổ tay nhỏ bé của Vũ Hân làm cô đứng lại tức thì. Vũ Hân nắm chặt tay, toan vùng tay thoát khỏi sự kìm kẹp của Mạnh Nguyên thì anh lên tiếng.

- Cô không muốn bản thân gặp nguy hiểm thì ngồi xuống đi.

Vũ Hân im lặng, bàn tay cô vẫn nắm chặt thành quyền. Mạnh Nguyên cũng cảm nhận được rằng nếu anh buông tay, Vũ Hân sẽ đi khỏi đây mà anh sẽ không giữ cô lại được.

- Cô thay thế vị trí của Lưu Minh Trang có nghĩa cô sẽ là thư ký hiện tại của Hữu Thiên.

Bàn tay Vũ Hân nói lỏng.

- Hữu Thiên là thành viên Hội đồng Quản trị, cô không biết điều đó sao?

Đúng, Vũ Hân không hề biết điều đó. Khốn thật, cô làm việc cho Red Ocean mà không biết bất cứ ai trong Hội đồng Quản trị ngoài Mạnh Nguyên. Làm việc cho Hữu Thiên mà không biết anh là một cổ đông lớn của Red Ocean và là thành viên của Hội đồng Quản trị. Nhưng dù đã thông ra được nhiều điều thì cô vẫn không hiểu Mạnh Nguyên có ý gì.

- Cô vẫn làm những công việc mà cô đang làm nhưng... đi với Hữu Thiên hay giành nhiều giờ gian làm việc với cậu ấy thì không. Việc đó sẽ chuyển giao lại cho Lưu Minh Trang.

Vũ Hân cúi nhìn Mạnh Nguyên đang nói. Trông anh có vẻ rất chắc chắn với điều mình đang làm. Cô rút tay lại khỏi bàn tay anh rồi ngồi xuống ghế phía đối diện.

- Tôi thực sự không hiểu tại sao anh lại làm thế.- Lấy lại đáng vẻ thường ngày, Vũ Hân nói.

- Hôm trước cô đã gặp Ngọc Trinh?- Mạnh Nguyên nói một cách bình thản.

- Đúng vậy.- Vũ Hân gật đầu.

- Nó đã tới gặp tôi và yêu cầu tôi một số chuyện.

- Đuổi tôi.- Vũ Hân nói có hai chữ mà những tắc nghẽn trong suy nghĩ của cô từ nãy tới giờ được thông suốt luôn.

Mạnh Nguyên cười. Đúng là trực giác của con gái, họ luôn đúng về những điều đó. Nhưng lại ngốc nghếch khi hành động một cách thiếu suy nghĩ khiến thứ muốn có luôn trượt khỏi tầm tay của mình.

- Cô biết được bao nhiêu về Phan gia?

- Chẳng phải là một gia đình lớn mạnh và đầy quyền lực sao?

Vũ Hân không tò mò về thân thế cũng như gia đình của Mạnh Nguyên nhưng khi tình cờ đọc tờ báo nói về Phan gia thì cô mới biết sự lợi hại của gia đình này. Giàu có, danh giá và đầy quyền lực đó là những mồi chài để nói về Phan gia. Cô có thể hiểu vì sao Mạnh Nguyên lại kiêu ngạo và bá đạo đến thế. Sống trong môi trường như vậy thì cái tính bề trên của anh sẽ chẳng thể nào bỏ được. Vũ Hân không ghét những gia đình giàu có, nhưng họ không thể vì giàu có mà khinh thường người khác, muốn làm gì thì làm.

- Vậy cô nghĩ Ngọc Trinh sẽ để yên chuyện này sao?

- Ở nhà anh, không ai có thể trị được cô ta sao?

- Cũng không phải là không nhưng trước hết cô hãy làm như tôi nói đi.

Vũ Hân tự thấy bản thân mình hèn nhát quá, cô thương thay cho cái số lận đận của mình. Cô chẳng dám dây dưa với cô nàng Ngọc Trinh kia để rồi nhờ cô ta có nổi hứng thì sẽ dùng quyền lực của mình mà đè bẹp cô mất. Cô cũng nào dám có tình ý gì với Hữu Thiên, cô chỉ kính trọng anh, hâm mộ tài năng của anh và hết sức mình trong những công việc mà anh giao phó. Từ hồi theo anh tới giờ, kinh nghiệm cô tích lũy được rất nhiều, học hỏi được rất nhiều vì thế rất muốn ở bên cạnh anh hỗ trợ anh như thế. Có điều, lá gan của cô quá bé, cô cũng không muốn bị Ngọc Trinh hiểu lầm mãi.

Dù sao Mạnh Nguyên cũng mở cho cô một con đường sống. Anh đưa cô lên làm thư ký, người sẽ vừa làm việc cho Hữu Thiên và vừa làm việc cho anh. Nói cách khác, công việc hiện tại của Vũ Hân bây giờ sẽ là làm công việc của một thư ký bên cạnh Hữu Thiên rồi sau đó tổng hợp lại và báo cáo lên Mạnh Nguyên về hoạt động của W. Red Ocean bao gồm rất nhiều lĩnh vực, để nắm rõ tình hình của các công ty con, Mạnh Nguyên bắt buộc phải có một đội ngũ như Ban Thư ký.

Giờ thì cô thực sự trở thành tay chân của anh rồi...

Dương Vũ Hân, hãy cầu nguyện đi, những tháng ngày yên ả của cô sẽ không còn nữa...

Good bye baby...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Bạn Thân Của Sếp

Hôm nay, Vũ Hân bị Mạnh Nguyên đàn áp, có vẻ như anh thấy việc hành hạ cô chưa đủ nên mới đề nghị đưa cô về. Nhìn qua thì có vẻ như đây là một chuyện tốt với những ai có tham vọng trở thành phu nhân Tổng giám đốc nhưng với Vũ Hân thì không. Cô thích làm vợ một đại gia giàu có thật đấy nhưng làm vợ Mạnh Nguyên thì không. Mới nghe qua đã thấy sồn da gả rồi. Anh không những lạnh lùng, độc đoán mà còn thích chèn ép người khác nữa. Cô làm sao sống được với người như vậy chứ. Hơn nữa, làm vợ sếp đồng nghĩa với việc kí tên mình vào bản hợp đồng nô lệ, tự đẩy ả mình xuống 18 tầng địa ngục rồi còn đâu. Cô tuyệt đối không ngốc như thế, tuyệt đối không.

Khi nghe lời mời mọc đầy... đe dọa ấy, Vũ Hân không dám từ chối những cũng không muốn nhận lời. Cô cảm thấy áp lực khi ngồi trên chiếc xe sang trọng ấy. Cùng anh hít thở cùng một bầu không khí trong xe sẽ làm cô tắc thở mà chết mất. (Lý do: không dám giành khí O2 với sếp tổng =.=). Sợ phải nhả ra khí CO2 nhờ sếp hít vào... nên tự nguyện nín thở.)

Ấy thế mà Vũ Hân vẫn ngoan ngoãn leo lên xe của Mạnh Nguyên và để anh đưa về. Ngoan ngoãn giữ im lặng trong xe không dám hó hé câu gì, thờ cũng không dám thở mạnh. Không phải là cô sợ Mạnh Nguyên, chỉ là cô thấy ngại khi ngồi xe anh mà thôi. Khi đi xe với Hữu Thiên, cô không kiểm soát như thế này.

Có thể Vũ Hân về sau này mới biết nhưng sự thật là khi Mạnh Nguyên nghe được Vũ Hân nói nhà bác mình ở khu Thanh Đa thì anh đã có ngay ý nghĩ là phải đưa cô về bằng mọi giá. Khi ở Hà Nội, ba mẹ Vũ Hân cũng không đồng ý cho cô về quá muộn mà nếu về muộn thì phải có người đưa về. Ở Sài Gòn cũng vậy, hơn nữa an ninh ở khu Thanh Đa không ổn định lắm nên Mạnh Nguyên lo cũng phải. Dù cô gốc kia có không hiểu thì anh vẫn phải đưa cô về, dùng quyền lực mà anh có để đàn áp cô. Quả thực, cô rất cứng đầu, rất khó bảo.

Dừng xe tại khu trung cư Thanh Đa, Vũ Hân cúi đầu chào sếp thì thấy anh đã xuống trước làm cô cúi đầu chào... không khí. Đang chưa hiểu anh định đi đâu và làm gì thì liền nhìn thấy anh đi qua đầu xe và tới bên cạnh cô, mở cửa xe để cô bước xuống. Vũ Hân hơi khựng người với hành động ga lăng đó. Cô cười gượng rồi ra khỏi xe.

- Cảm ơn anh về ngày hôm nay.- Vũ Hân cúi đầu.

- Không phải là hận tôi thấu xương sao?

Vũ Hân mở to mắt nhìn Mạnh Nguyên thấy đôi mắt đen láy của anh đang nhìn mình, kèm theo một nụ cười nửa miệng thì cô vội cụp mắt xuống. Trông cảnh tượng này thì y chang như cô đang mắc lỗi và đang cúi đầu thú tội với anh vậy.

Chợt tay Mạnh Nguyên đưa lên, anh xoa xoa đầu Vũ Hân khiến cô ngẩn người nhìn anh. Hành động này làm cô thá

y nhói nhói nơi con tim. Khuôn mặt ấy, hành động ấy khiến cô nhớ tới một người. Mạnh Nguyên cũng có vài nét giống với người đó nhưng trông anh sắc sảo, bá đạo và ngang tàng hơn.

- Sợ tôi đến vậy à?

Vũ Hân chưa bao giờ được nghe giọng nói trầm ấm này của Mạnh Nguyên. Giọng nói êm và rất dễ thu hút. Mạnh Nguyên thấy Vũ Hân ngẩn ra thì lại cười. Anh thu tay lại rồi cúi người, đưa mặt mình sát lại gương mặt bầu bĩnh của cô. Hơi thở nam tính của anh phả lên mặt Vũ Hân khiến cô hơi rùng mình. Nhịp đập của tim cô dần bất ổn.

- Sao? Bị tôi quyến rũ rồi à?

Xin anh đừng có tiến lại gần như thế có được không?

Xin anh tránh xa cô ra một chút có được không?

Anh cứ phả hơi thở vào cổ và vào tai cô như thế thì...

Những lọn tóc của Vũ Hân bay bay, đùa nghịch trước mũi Mạnh Nguyên khiến anh cười ra đằng mũi. Sau đó là vai Vũ Hân khẽ động đậy, anh để ý thấy nhưng vẫn nhất quyết muốn nghe cô nói câu gì đó.

- Hân, con đang làm gì thế?

Bình thường khi tới đi về muộn hay tình cờ bị bắt gặp khi có người đưa đón về, Vũ Hân sẽ không biết giải thích sao cho phụ huynh hiểu. Nhưng kể từ khi vào Nam, các bác cô tuy rất quan tâm nhưng họ lại thoải mái về vấn đề đó. Tính chất công việc của Vũ Hân yêu cầu cô phải đi lại nhiều, về muộn là bình thường và có người đưa về thì các bác cô càng yên tâm. Nhưng hiện tại thì Vũ Hân đã nhận ra giọng nói kia, đó là giọng nói em gái của bác cô. Em gái của bác cô thì có nhiều, nhưng cái giọng oang oang và có âm lượng lớn như vậy thì chỉ có duy nhất một người sở hữu. Người đó đang đứng cách đó không xa, phóng ánh mắt về phía cô và Mạnh Nguyên đầy dò xét. Bởi cô và anh đang... có hành động mờ ám.

- Mẹ, sao mẹ lại...

- Mẹ?

Mạnh Nguyên quay đầu hỏi Vũ Hân nhưng cô không trả lời vì cô đang bận sốc. Đáng lẽ giờ này mẹ cô phải ở nhà xem TV hoặc đang buôn chuyện với mấy bà hàng xóm chứ sao lại xuất hiện ở đây, nơi cách Hà Nội hơn 1700km chứ?

Bà Bích tiến lại gần để nhìn kĩ khuôn mặt anh tuấn của Mạnh Nguyên hơn. Ban nãy khi chiếc xe màu đen sang trọng đỗ lại bà đã biết đây là một đại gia rồi. Hơn nữa hành động của anh lại rất là mờ ám khiến bà có liên tưởng tới mối quan hệ giữa con gái bà và anh không bình thường. Đã vậy anh còn cúi xuống và dường như có ý định hôn Vũ Hân thì bà nghĩ mình phải lên tiếng. Dù bà đang thầm khen Vũ Hân thật khá, vô có hơn 2 tháng mà đã tìm được đối tượng tốt như vậy nhưng không hề muốn quan hệ này đi quá nhanh. Nếu nhanh quá thì sẽ rất dễ vụt mất.

- Đây là... - Bà nhìn Mạnh Nguyên.

- Chào bác, cháu là Mạnh Nguyên, sếp tổng của Vũ Hân. - Mạnh Nguyên cúi đầu lễ phép.

- À thì ra là tổng giám đốc...

Bà Bích gật gù rồi quay qua nhìn Vũ Hân đang trân trối nhìn mình. Bà biết nó sốc lắm nên mới im re như vậy nhưng bà mắc kệ, bà lại quay sang nhìn Mạnh Nguyên rồi đánh giá. Chàng trai này thật đẹp, đôi mắt sáng, dáng vẻ cao ráo, cả người toát lên vẻ tinh anh, hơn người. Vũ Hân nhà bà mà được gả cho anh thì quả là tốt. Quả nhiên chuyến đi Sài Gòn lần này của bà không uổng.

- Sao mẹ lại ở đây?

Lấy lại được hồn vía sau một hồi hóa đá, Vũ Hân bắt đầu lên tiếng.

- Sao lại không được ở đây? - Bà Bích vặn lại. - Cậu xem đó, có đứa con gái nào xa mẹ mà lại hỏi thế khi mới gặp lại mẹ mình không?

- Cô ấy là vậy đó bác. - Mạnh Nguyên cười phụ họa. - Rất bướng bỉnh và khó bảo.

Hự... Vũ Hân đứng hình khi nghe những lời đùa cợt ấy được phát ra từ miệng anh. Mặt cô méo mó, khó coi nhìn Mạnh Nguyên đầy xa lạ.

- Đúng hả? - Bà Bích cười giòn. - Dù bướng nhưng cũng... rất tốt đúng không?

- Dạ, rất tốt.

- Nhưng bác bảo con nè... - Bà Bích ghé vào tai Mạnh Nguyên thì thầm. - Nó ngang vậy nhưng vẫn có cách trị.

- Vậy sao bác?

Mắt Mạnh Nguyên sáng lên khiến Vũ Hân rùng mình. Vũ Hân ai oán cho cái số khổ, tới mẹ cô cũng bán rẻ cô thế này thì cô biết sống thế nào. Chưa biết được cách trị cô, Mạnh Nguyên đã tìm đủ trò để hành hạ rồi giờ mà biết điểm yếu của cô nữa thì... cô chết chắc.

Cô tự nhủ tài ngoại giao của mẹ mình rất tốt. Dù là người lạ, chưa gặp hay nói chuyện bao giờ cũng có thể quàng vai bá cổ như lâu ngày không gặp. Đã vậy lại còn gần gũi được với tổng tài hắc ám, lạnh lùng bậc nhất là Mạnh Nguyên nữa. Cô thật phục mẹ cô sát đất.

Nhìn cảnh tượng thì thảo ấy cô lại ngao ngán lắc đầu. Toan quay người bỏ đi lên nhà, mặc kệ cho hai người đó thích làm gì thì làm thì cô bị giữ lại.

- Đi đâu đó, ở lại nói chuyện với sếp con đi chứ?

- Muốn rồi sếp về đi.- Vũ Hân nhìn mẹ rồi nhìn Mạnh Nguyên lạnh nhạt nói.

Mạnh Nguyên lắc đầu nhưng anh không hề có ý định muốn ở lại nói chuyện thêm với cô. Anh quay sang bà Bích rồi cười hiền.

- Vậy thôi cháu về đây ạ!

Bà Bích lừ mắt nhìn Vũ Hân rồi nhìn Mạnh Nguyên âu yếm.

- Vậy con về nhé! Rảnh thì qua chơi với bác.

- Không phải mẹ ở lại chơi vài ngày rồi về sao?- Vũ Hân kinh ngạc rồi bất giác lên tiếng.

- Mà tính đuổi mẹ về để tự tung tự tác à? Quên đi con.

- Vâng, cháu nhất định sẽ qua! Chào bác cháu về!

Nếu có một cuộc thi lấy lòng phụ huynh của nhân viên thì Mạnh Nguyên nhất định sẽ giật giải quán quân. Giờ thì cô hiểu tại sao nhân viên của Red Ocean lại luôn ngoan ngoan nghe sự chỉ đạo dù vô lý của anh như thế. Là vì anh nhờ các bà mẹ mà biết được điểm yếu của nhân viên rồi đem điểm yếu đó ra dọa họ khiến họ lùi bước. Vũ Hân chẳng phải sắp “được” như vậy rồi sao?

- Mà làm cái gì vậy?- Bà Bích ẳm Vũ Hân khi chiếc xe của Mạnh Nguyên đi khỏi.

- Con mới phải nói câu đó chứ.

Vũ Hân nhăn nhó nhìn bà Bích, lúc nào cô cũng bị bà đưa vào tình huống dở khóc dở cười. Không biết Mạnh Nguyên có nghĩ linh tinh gì không nữa. Vũ Hân muốn đào cái hố rồi chui xuống quá. Cô thà ở dưới cái hố sâu ấy còn hơn là ở đây nghe mẹ mình lảm bảm, khen ngợi Mạnh Nguyên.

- Tóm lại, mẹ chăm thẳng nhóc đó.

- Thẳng nhóc? Sếp hơn con gần chục tuổi mà mẹ kêu sếp là nhóc sao?

- Chậc kệ đi. Mẹ thấy nó cũng thích con đó, con giữ cho chắc vào. Để tuột mất thì không dễ kiếm được người thứ hai đâu.

- Gìoi oi mẹ ơi, sếp con không phải như mẹ thấy đâu. Kính thưa với mẹ đó là một tổng tài hắc ám đó. Mà mẹ nói cái gì với sếp về con thế?

- À, tất nhiên là điểm yếu rồi.

- ME...

- Mà không giữ nó, nó sẽ giữ mà thôi. Cứ chờ đó đi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bán Đứng

- Nhà bác quen đi ô tô, con không sao chứ?

- Dạ không sao bác à!

Vũ Hân chán nản nhìn mẹ mình rồi lại nhìn Hữu Thiên đang cười rạng rỡ bên cạnh mà chỉ thấy hai người này quá tình cảm, hết như họ mới là mẹ con còn cô là người dưng ấy. Giờ cô đã quá quen với những đại từ nhân xưng này rồi nên không thấy sồn tọc gáy như hồi đầu nữa. Tuy nhiên vẫn phải nói lại rằng, giọng của sếp cô quá ngọt, ngọt như anh ta vừa uống một chai mật ong vậy khác hẳn với hình ảnh cô thường thấy khi ở công ty.

Vũ Hân được chuyển qua Ban Thư kí nên một vài lần cũng được dự họp với Ban Tổng giám đốc. Mỗi lần dự họp là một lần cô hiểu thêm về Mạnh Nguyên. Cô hiểu được vì sao mọi người đặt cho anh cái tên Lucifer xấu xí ấy. Anh rất đẹp trai nhé sao mà giống ma vương được chứ nhưng khi đi anh

bước chân qua phòng họp anh sẽ lắc người và biến hình. Chất giọng trầm ấm biến thành loại giọng phán xét tra hỏi từng chi tiết nhỏ. Đôi mắt đen láy, phát sáng giờ lại tỏa ra tia nhìn u ám, lạnh lẽo khiến Vũ Hân ớn lạnh dù điều hòa được chỉnh ở nhiệt độ ấm. Cô rút kinh nghiệm, kể từ lần sau khi đi họp, cô sẽ mang theo giấy ướt để lau mặt cho tỉnh táo. Nếu hôm đó có yếu tim thì nhớ uống sẵn viên thuốc an thần rồi mới bước vào phòng họp.

Cô được anh huấn luyện hàng ngày, tinh thần giờ cũng cứng như thép rồi nhưng cái tinh thần quật cường ấy cũng chẳng bao lâu khi mà... Vũ Hân cứ nghĩ Mạnh Nguyên chỉ nói đùa về việc qua thăm mẹ cô thôi ai ngờ... anh lại qua thật. Đã vậy anh còn đến thường xuyên và hầu hết vào những thời điểm bất ngờ, những lúc mà giờ nghỉ lại, cô thấy xấu hổ muốn chui xuống đất.

Ví như hôm tới thăm đầu tiên, anh xuất hiện vào buổi tối đúng giờ ăn cơm. Anh tới mang theo cả một giỏ hoa quả to khủng khiếp để biếu gia đình Vũ Hân. Mẹ cô thì tất nhiên là niềm nở rồi, bà cười tít mắt, miệng cảm tưởng như không đóng lại được. Bà Bích cảm ơn bằng cách mời anh ở lại ăn cơm khiến không khí ăn cơm có chút kì lạ. Thực ra thì chỉ có Vũ Hân thấy kì lạ bởi gia đình cô ai cũng có cảm tình với Mạnh Nguyên. Tự dưng cô lại cảm thấy hay là mình có vấn đề nên mới có thành kiến với sếp chứ ai ai cũng yêu thích anh hết.

Nhưng quả thực là nhờ mẹ mà Vũ Hân mới được chiêm ngưỡng nụ cười của Mạnh Nguyên thường xuyên như thế. Nụ cười ấy đẹp thật, khác hẳn với bộ mặt hình sự hàng ngày. Nhà cô, ai cũng khen Mạnh Nguyên dịu dàng, tốt tính. Họ nào có biết ở công ty anh hắc ám thế nào. Họ có rảnh thì thử qua Red Ocean, dự một buổi họp với anh mà xem. Có mà bị anh dọa cho chết khiếp.

Rồi một lần anh tình cờ đến vào đúng lúc Vũ Hân chui ra từ nhà tắm. Nhìn bộ dạng của cô mà Mạnh Nguyên ngẩn cả người. Mái tóc dài đang không theo một quy luật hay trật tự gì vì Vũ Hân vừa mới gội đầu xong. Đã vậy cô còn mặc một bộ đồ ở nhà nhí nhảnh in hình cừu vui vẻ. Nhưng trên tất cả những việc đó là... cô không mặc áo con. Không cần biết Mạnh Nguyên có thấy hay để ý không, Vũ Hân lúc đó ngượng chín người, toàn thân như bốc khói. Cô hét toáng lên như gặp phải ma và lao vào phòng khóa trái cửa lại.

Vũ Hân tự hỏi sao Mạnh Nguyên có thể tới vào những lúc cô để lộ bản thân mình nhiều nhất như thế. Phải chăng là tình cơ hay... anh cài đặt camera theo dõi cô? Bao nhiêu tật xấu, bao nhiêu bí mật của bản thân cô đều bị phơi bày ra trước mắt anh hết. Kiểu như anh đang muốn ép cô tới chân tường, muốn cô xấu hổ cho tới chết không bằng.

Chắc mọi người đang thắc mắc tại sao cô lại ngồi cùng Mạnh Nguyên trên một chiếc xe du lịch cỡ đại này. Lí do rất đơn giản, đó là cô và anh và gia đình của cô đang đi du lịch. Người chủ trì là mẹ cô, người mời Mạnh Nguyên cũng là mẹ cô. Và cũng chính mẹ cô là người trực tiếp gây hậu quả cho việc cô lờ đờ như xác chết thế này.

Cách đây một tuần, Mạnh Nguyên tình cờ xuất hiện ở nhà Vũ Hân vào tối thứ bảy. Vì dạo ấy, do việc ở công ty quá bẽ bộn nên Vũ Hân hay đi sớm về muộn. Bà Bích thấy tần suất con gái đi làm như vậy thì có chút lo lắng.

. Hỏi ra thì Vũ Hân trả lời là đợt này rất bận, có khi phải hết tuần sau thì mới rảnh được chút ít. Mà đầu tuần sau nữa là bà bay ra Hà Nội rồi. Bà sợ cô không có thời gian đi du lịch Mũi Né với mình và bà không thể thực hiện cái kế hoạch đã ấp ủ bấy lâu nên bà đành nhờ tới cái “phao cứu sinh” là Mạnh Nguyên. Có điều bà không chắc chắn cho lắm dù bà với Mạnh Nguyên rất thân. Bà vẫn lo vì dù anh là sếp tổng thì cũng chưa chắc cho nhân viên nghỉ đi du lịch vào đúng thời điểm bận rộn này. Ai ngờ anh lại đồng ý thật, hơn nữa còn không hề mảy may suy nghĩ.

Cái quyết định của Mạnh Nguyên đồng nghĩa với việc kế hoạch của bác Bích đã tiến được một bước lớn. Thừa thắng xông lên, bà mời luôn Mạnh Nguyên cùng đi. Không cần phải nói cũng biết Vũ Hân sốc tới cỡ nào, cô nghe như mình đang chìm đắm trong một cơn ác mộng. Nhưng Vũ Hân đã kịp trấn an mình rằng sao cô phải lo. Rằng anh đã trả lời mẹ cô đâu, rằng dạo này anh đang bù đầu với mấy cái dự án kinh doanh, thời gian qua nhà cô thăm mẹ cô còn chẳng có nữa là. Mãi mới có được một cuối tối ngắn ngủi nên anh mới dành chút ít thời gian buổi tối để tạt qua thăm gia đình cô mà thôi.

Nhưng tất cả hi vọng đang bay bổng của Vũ Hân đã bị vùi sâu xuống đất khi Mạnh Nguyên cười hiền và gật đầu đồng ý. Những ngày mệt mỏi của cô lúc ấy cũng bắt đầu khi anh ra lệnh tăng ca. Mạnh Nguyên chắc chắn về việc cho Vũ Hân và chính mình nghỉ đó là... anh đã thúc đẩy tiến độ công việc lên đỉnh điểm. Hạn mức anh đặt ra là tới hết thứ 5, mọi công việc đang ứ đọng phải được giải quyết. Ban Thư ký choáng váng với quyết định ấy, các phòng ban có liên quan cũng không thoát được. Thế là không chỉ Vũ Hân khổ mà có tới bao nhiêu người khổ theo cô. Tất cả cũng chỉ vì một câu nói của mẹ cô và một cái gật đầu “vô tình” của Mạnh Nguyên mà ra.

Mấy ngày ấy Vũ Hân phải tăng ca tới hơn 9h mới được tha về. Nhưng hạng nhân viên như cô vẫn còn tốt chán. Cô nghe qua loa được từ Mỹ Phương là sếp tổng cũng làm việc dữ lắm. Anh có hôm 11h mới rời công ty đã vậy về nhà còn tiếp tục làm việc. Nửa đêm còn gọi điện cho Mỹ Phương để hỏi về tài liệu này, tài liệu kia nữa. Vũ Hân lúc ấy mới thấy mình trách nhầm anh. Có trách thì cô cứ trách mẹ của mình thôi. Mẹ cô hại cho nhân viên của Red Ocean sức cùng lực kiệt, trông ai cũng thảm hại hết mức.

Cho nên lúc này đây nếu cô nói cô bị mẹ cô bán đứng thì cũng không có gì là sai. Trông cô phờ phạc, mắt thâm như gấu trúc, miệng lúc nào cũng ngoác ra ngáp ngủ. Có một tuần thôi, chính cô còn chẳng nhận ra mình nữa. Nhìn cô bây giờ thì chẳng thẳng đàn ông nào muốn “nhào vô” hết. Cô đã cảm chắc trên tay chiếc vé đảm bảo ế chồng dài hạn rồi. Ôi quả là hạnh phúc... hic hic...

...

Mạnh Nguyên chợt thấy có thứ gì đó nặng nề trên vai mình. Những lọn tóc vàng khê bay trước mắt anh, đậu nhẹ nhẹ trên môi khiến anh mỉm cười. Vũ Hân thở đều đều, đôi mắt nhắm lại và ngủ ngon lành trên vai Mạnh Nguyên. Đôi lúc cô gục gặc đầu, dụi dụi vào cổ anh như thể đang làm nũng. Hai cánh tay nhỏ bé chợt ôm lấy cánh tay anh như muốn người bên cạnh trở thành chỗ dựa vững chắc cho mình.

Mạnh Nguyên lúc ấy ngoài cười ra thì không làm gì thêm cả. Anh không rõ cái cảm xúc đang dâng lên trong anh là gì nữa. Nhưng anh biết chắc một điều rằng, khi có Vũ Hân ở bên cạnh, khi cô tỏ ra ngoan ngoãn và hiền lành như thế này thì anh thấy thực sự... thực sự muốn ở bên cô mãi...

Vũ Hân khẽ mở mắt, cô để ý thấy Mạnh Nguyên đang tựa lên đầu mình. Có lẽ là do anh mệt và buồn ngủ nên mới có hành động vô tư như thế. Cũng

phải thôi, hôm qua khi cô rời phòng làm việc, cô vẫn thấy anh đang xem báo cáo của các phòng ban gửi lên. Chắc cũng tới muộn mới về. Chợt cô nở nụ cười nhưng lại là một nụ cười chua chát. Đôi chân mày khẽ nhíu lại vì cảm nhận được cơn đau nơi con tim.

“Ông trời ơi... xin ông đừng để điều đó xảy ra...”

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Gần Bên Em

Gia đình Vũ Hân tới nơi thì cũng đã là gần trưa. Mọi người nhận phòng từ khách sạn rồi cùng nhau đi ăn. Vũ Hân không để ý lắm tới các món ăn ngon mắt trước mặt mình bởi hiện tại, đầu cô khá là u mê, mắt cứ díp lại như muốn ngủ luôn vậy. Cô chỉ ăn qua loa, nhanh nhanh chóng chóng rồi phi thân về khách sạn, leo ngay lên giường và chui vào chăn làm một giấc tới chiều.

Đang mơ thấy mình ngồi trên chiếc thuyền máy phi ầm ầm trên mặt nước thì bị ai đó tóm đúng cổ, kéo mạnh một cái khiến Vũ Hân chao đảo và mất thăng bằng. Cô chợt mở bừng mắt ra và nụ cười hắc ám của sếp tổng đập vào mắt cô làm cô hết toáng lên.

- Á...

Vũ Hân ngồi bật dậy và lùi ra sau, cô mở to mắt nhìn Mạnh Nguyên. Sao trong giấc mơ của cô, anh cũng đóng vai ác thế? Sao lại nở kéo cô xuống nước chứ?? Anh muốn hại cô chết sao???

Chưa kịp định thần lại thì Mạnh Nguyên đã giật lại chiếc chăn mà Vũ Hân đang quấn quanh người, anh lôi cô dậy và bắt cô vào nhà tắm vệ sinh cá nhân. Tưởng anh có ý đồ gì, ai dè anh muốn đưa cô ra ngoài chơi với mọi người. Cũng đúng, chuyến đi này là chuyến đi gia đình vậy mà cô lại trốn trên phòng để ngủ thì quả là ích kỉ quá. Vũ Hân ngoan ngoan đi theo Mạnh Nguyên, mắt cứ chăm chăm nhìn vào bàn tay to lớn đang nắm chặt cổ tay cô. Hình như anh đang sợ nếu không kéo cô đi như vậy, thì cô sẽ lại bị lực hút của chiếc giường quyến rũ mất thì phải.

- Chị Hân!

Vừa thấy bóng dáng Vũ Hân, cô cháu gái kém mình 4 tuổi đã nhảy cẫng lên vui mừng. Nhìn thấy mọi người, ai ai cũng mặc đồ bơi, chỉ riêng mình là mặc quần short với áo pull nên Vũ Hân thấy mình lạc loài quá. Cơ mà bên cạnh cô, chẳng phải tổng tài của cô cũng đang mặc y chang như cô sao. Vũ Hân tủm tỉm cười rồi nắm lấy tay cô cháu gái.

- Gọi là chị cho trẻ, nhớ nha. Không được gọi là dì đâu.

Vũ Hân rí tai Thùy Trang làm nó cười khúc khích. Không hiểu bà Bích ngoại giao thế nào mà lại rủ rê được một đại gia đình đông nhân khẩu nữa cùng tham gia. Cô lại một lần nữa khẳng định tài năng thiên bẩm của mẹ mình. Quả thật với bà, đâu đâu cũng là người thân, đâu đâu cũng là bạn. Bà Bích bắt Vũ Hân tham gia tất cả những hoạt động cùng mọi người dù cô tỏ vẻ không thích. Mà tất cả những trò chơi, bà đều gắn ghép cô với sếp tổng làm cô quá khó xử. Mặt cô sắp bị nướng chín tới nơi rồi.

Trò nhảy bao bố, cô bị cả nhà mắng xoi xoi vì không có tinh thần thể thao, không tập trung làm cả nhà bị thua gia đình người ta. Nhà cô quyết rửa hận với trò công nhau chạy. Khó nổi trò này Vũ Hân không chơi nổi. Cô không có sức khỏe để công ai cả. Trong nhà, cân nặng của cô hơn được mỗi cô cháu gái, con bé kém có 1kg. Bảo cô công nó đã vậy lại còn chạy thì thà chết cho nhanh. Mà bảo người ta công cô thì... cô cũng không thích. Chính cái sự lơ lửng đó cô đã vinh dự được ngồi trên lưng sếp tổng.

- Lên đi.

Mạnh Nguyên cúi người để Vũ Hân trèo lên nhưng cô vẫn đứng ỳ ở đó.

- Tôi... sếp à, sếp qua công bé Trang đi. Nó nhẹ hơn tôi đó...

- Nói nhiều quá, có phải lần đầu tiên tôi công cô đâu.

- Lần trước là bé mà...

Vũ Hân cãi lại. Đúng rồi, lần đó anh bế cô chứ công cô bao giờ chứ. Nhưng vừa nói xong, cô đã nghe thấy tiếng cười sượng của mẹ mình, nhìn thấy nụ cười mạn ngạ trên môi Mạnh Nguyên cô liền lấy tay che mặt.

- Ngoan, leo lên đi.

Hự...

Phan Mạnh Nguyên à Phan Mạnh Nguyên, anh đừng có dùng những câu từ như vậy có được không?

Vũ Hân đang bất động nhìn anh đó.

Cô ấy đang nội thương chỉ vì hành động và lời nói của anh đó.

Vũ Hân như bị thôi miên, cô leo lên lưng Mạnh Nguyên rồi ôm lấy anh thật chặt. Cô đang để hồn và tâm trí ở trên mây nên không nhìn thấy nụ cười của mẹ mình đang ngoác dài ra tận mang tai. Kế hoạch của bà đã chạm mốc 60%.

- Cô giảm cân à?- Mạnh Nguyên hỏi nhỏ.

- Ô...- Vũ Hân nghĩ một lúc rồi cô nói giọng oán trách.- Chẳng phải sếp với mẹ tôi hợp sức khiến tôi ra nông nổi này sao? Cả tuần qua tôi thiếu ăn, thiếu ngủ, trông tôi tàn tạ như thế này sếp thấy vui không? Nhờ sếp mà tôi được liệt vào danh sách chồng ề đấy.

- Vậy để tôi đền cho cô nhé!

- Đền cái gì?- Vũ Hân hí hửng.

- Tôi sẽ chịu trách nhiệm về việc lấy chồng của cô.

-...

Sao việc lấy chồng của cô lại phụ thuộc vào anh?

Anh tính tuyển chồng cho cô à?

Anh là một người khó tính, là một đại ác ma. Đợi tới lúc anh tìm được người anh ưng ý thì lúc đó chắc Vũ Hân cũng trở thành bà cô già mất rồi.

Vũ Hân tặc lưỡi cho số phận hẩm hiu của mình. Cô không thể nào biết được nụ cười của Mạnh Nguyên đã lộ ra lúc nào. Đó là một nụ cười có ý mà hiểm ai hiểu được.

Nhờ có Mạnh Nguyên mà tỉ số hai gia đình được san bằng. Cả hai bên quyết sống chết ăn thua bằng trò kéo co. Quả thực trò này cần tinh thần đồng đội cao, nhưng sẽ gây nhiều bức xúc nếu phân định thắng thua. Vũ Hân thì muốn cầu hòa, có điều thành viên trong gia đình cô thì không muốn thế. Ai ai cũng mặt mày hăm hăm như sắp ra trận tới nơi, nhìn không thôi cũng thấy chí khí ngút trời của mọi người rồi.

- Sếp cũng muốn thắng giống mọi người à?- Vũ Hân nhăn nhó nhìn Mạnh Nguyên.

- Cô không muốn sao?

- Tôi không thích lát nữa, hai nhà nhìn nhau bằng ánh mắt này lửa.

- Đừng lo.- Mạnh Nguyên cười.- Có hết sức đi, nếu thắng tôi sẽ thưởng cho cô.

Đây là trò chơi gia đình, thắng thua cũng không quan trọng lắm, cái chính là mọi người vui vẻ. Hơn nữa có thắng cũng không có phần thưởng. Vậy mà Mạnh Nguyên lại cho Vũ Hân một đặc ân như vậy thì bảo sao cô không hồi hộp cho được. Hôm nay có phải là anh chiều cô quá rồi không??

- Phần thưởng gì đó sếp? Sếp bật mí được không?

- Thích trò đó không?- Mạnh Nguyên chỉ ra phía biển nơi có mấy chiếc nô tô nước đang lượn vòng.

- Thật sao?- Vũ Hân trố mắt.- Sếp cho tôi đi ca nô thật sao?

Mạnh Nguyên nhìn Vũ Hân một lúc, mắt anh nheo nheo lại nhưng rồi hỏi cô.

- Cô thấy tôi nói đùa bao giờ chưa?

Tất nhiên là chưa rồi. Vũ Hân cười toe toét rồi người ta cũng thấy được ý chí chiến đấu của cô. Mạnh Nguyên lắc đầu rồi cười. Cô nàng này quả là dễ dụ, nhưng không sao vì cô đã rất ngoan ngoãn nghe lời anh.

Khi tiếng hét vang lên, Vũ Hân đã bặm môi nhắm mắt để kéo. Cứ nghĩ tới một lúc nữa mình sẽ được cười cano phi ẩm ẩm trên biển thì cô hạnh phúc muốn khóc òa. Cô cố gắng quấn sợi dây vào cánh tay phải, bàn tay nắm chặt lấy sợi dây và kéo nó ngược về phía mình

. Sợi dây thừng thắt lại, chặt đến mức Vũ Hân nhăn mặt vì cảm thấy đau. Bàn tay nóng ran lên vẫn nắm cố thật chặt. Chiếc dây thừng càng được kéo căng, cánh tay của Vũ Hân càng bị thắt chặt lại. Và rồi tới khi Vũ Hân cảm tưởng như mình không chịu đựng được nữa, thì cô khựng lại và ngã người về sau vì mất đà. Cánh tay giờ đây đã không còn cảm giác, buông lỏng... cô rút bịch xuống đất.

Vũ Hân nằm im trên nền cát, không hó hé được câu nào. Vì cái tội háo thắng, cô đã vô tình khiến mình bị thương. Sự đau buốt ở cánh tay cùng với việc

kiệt sức, cô nằm bất động chờ đợi ai đó chạy tới bên cạnh mình.

Rồi một cơn mưa âm thanh đổ ập xuống khiến tai Vũ Hân ù ù và hoang mang. Xung quanh là tiếng nói, tiếng hét lên và tiếng gọi. Chợt có một bàn tay chụp mạnh lấy Vũ Hân, xóc cô lên để cô nhìn rõ gương mặt ấy hơn.

- Vũ Hân, Vũ Hân...

Vũ Hân mở căng mắt ra nhìn về phía trước và Mạnh Nguyên, anh đang quỳ phục bên cô.

- Cô có sao không Vũ Hân????- Mạnh Nguyên hốt hoảng, đồng thời nâng cánh tay của Vũ Hân lên.

- Tôi... Á....

Vũ Hân khẽ kêu lên khi Mạnh Nguyên chạm vào vết thương trên cánh tay mình. Cánh tay đỏ ửng lên, còn bàn tay thì bị xước đôi chỗ. Ánh mắt ấy nhìn Vũ Hân, một ánh mắt đau xót như chính anh đang bị thương vậy. Vũ Hân hơi ngẩn người vì hành động và nét mặt đó. Cô quay sang bên thấy gia đình mình đã ôm nhau, hú lên vui mừng.

- Thắng rồi!- Cô nói rồi nhìn Mạnh Nguyên.- Sếp à, chúng ta thắng rồi!

- Tôi hỏi cô có sao không, sao cô không trả lời.

Ánh mắt lạnh băng của Mạnh Nguyên làm Vũ Hân lạnh toát cả sống lưng. Cô lắc đầu.

- Không sao, chỉ hơi đau chút thôi.

Nghe thấy thế nhưng vẫn chưa tin tưởng lắm, Mạnh Nguyên kéo Vũ Hân đứng dậy rồi phúi cát trên người cô.

- Tự đừng đi quần dây vào tay làm gì?

- Tại phần thưởng của anh hấp dẫn quá nên...- Vũ Hân gãi đầu cười hi hi.

Kết thúc chung cuộc, gia đình Vũ Hân đã giành chiến thắng. Cũng may, gia đình mà mẹ Vũ Hân mời chơi cùng cũng không tỏ ra “cay cú”. Trái lại họ còn muốn dùng cơm tối cùng gia đình cô nữa.

Mọi người bắt đầu tản ra rồi xuống biển tắm. Duy nhất chỉ có Vũ Hân với Mạnh Nguyên đứng trên bờ.

- Tay bị thế, chơi sao được.

Nghe thấy thế, Vũ Hân đập lại.

- Sao không chơi được. Sếp hứa rồi không được nuốt lời đâu đó.

Mạnh Nguyên cười và kết quả là... Vũ Hân mặt xị lại như cái bánh bao nhúng nước nhìn Mạnh Nguyên đầy căm phẫn.

- Cô định cảm ơn tôi bằng cách nhìn tôi chằm chặp như thế à?

- Sếp nói cho tôi đi cano mà?

- Thì đây là cano còn gì nữa.

- Há?

Phải, Vũ Hân đang đứng trên chiếc cano có người lái đang hoang. Nó đang bay vù vù trên biển khiến đầu tóc cô bay lung tung hết cả. Cô há hốc miệng nhìn Mạnh Nguyên. Cô biết chắc cái thứ cô đang đứng này là cano nhưng ý cô muốn nói là cái trò kia cơ. Cái trò mà cô tự ngồi và tự lái cơ.

- Ý tôi là cano kia cơ mà!- Vũ Hân chỉ chỉ, cô nhảy tung tung lên bất bình.

Nhìn theo hướng Vũ Hân chỉ Mạnh Nguyên bật cười. Ngay từ lúc hỏi cô có thích trò mô tô nước không, anh đã nghĩ cô rất thích. Với tính cách mạnh mẽ của Vũ Hân, cô sẽ khoái nẩy trò cảm giác mạnh đó. Có điều cô lại hỏi anh về cano nên anh mới cảm thấy lạ nhưng anh cũng không hỏi lại. Giờ thì anh biết chắc là cô không biết tên của trò chơi đó.

- Cái đó là mô tô nước!- Mạnh Nguyên giáng giải.- Vì cô nói muốn đi cano nên tôi mới thuê cano để đi đó chứ.

Vũ Hân mím môi. Giờ thì cô còn trách ai được chứ, có trách thì nên trách chính mình ngốc nghếch gọi mô tô nước là cano để rồi không được chơi trò đó cho thỏa thích. Haizzz, thôi thì được ở trên chiếc cano này cũng được vậy. Cô sẽ tìm cách chơi mô tô nước sau vậy.

Vào... Một chiếc mô tô nước phi qua, lướt ngang chiếc cano làm nước bắn tung tóe lên. Vũ Hân đứng ở ngay mép ngoài của cano nên cô lĩnh toàn bộ số nước bị hất lên đó. Trời ạ, cô đã không được chơi trò mình muốn, đã vậy lại còn bị chọc tức nữa. Muốn hóa điên quá!

Vũ Hân lừ mắt nhìn chiếc mô tô vừa gây ra hậu quả này cho mình. Người ngồi trên đó hình như là cố ý, hẳn ta cho mô tô vòng lại lần nữa rồi đi ngay bên cạnh chiếc cano. Vũ Hân sẽ không biết lúc này trông mình khó coi thế nào đâu. Nụ cười của người đó khiến cô trở mặt ra nhìn, hơn nữa anh ta còn vẩy tay với cô nữa chứ.

Vũ Hân rướn người cố nhìn cho kĩ xem người đó có đúng là người mình đang nghĩ tới không thì chiếc mô tô phóng vượt lên trước và biến mất dạng. Đang đứng cạnh mép ngoài mà đúng lúc chiếc cano quẹo trái khiến Vũ Hân mất thăng bằng rồi lao thẳng xuống nước. Cô chỉ kịp hét lên một tiếng như đánh động.

Mạnh Nguyên giật mình đứng bật dậy.

- Vũ Hân! Đã bảo là đừng có đứng sát mép quá rồi mà!

Anh giục người lái chiếc cano lại chỗ Vũ Hân ngã ban nãy rồi ngó nghiêng xem cô ở chỗ nào. Nhìn quanh nhìn quất cũng không thấy bóng dáng của cô đâu, anh bắt đầu lo lắng.

Chẳng lẽ cô lại đang đùa anh nhưng... làm gì có chuyện Vũ Hân nín thở được lâu như thế.

- Liệu... có phải cô ấy không biết bơi...

Lời nói vu vơ của người lái cano làm Mạnh Nguyên như bưng bình. Câu nói như sức nặng của chiếc búa giáng thẳng xuống đầu anh làm anh choáng váng. Không nghĩ ngợi thêm gì nữa, anh nhảy xuống nước và bắt đầu tìm kiếm.

Xuống nước rồi, toàn thân Vũ Hân như rơi giữa không trung. Hai chân, hai tay đập mạnh để mình không bị chìm xuống. Chiếc áo pull cùng chiếc quần bò short thấm nước làm cho người cô trở nên nặng nề và chìm xuống sâu hơn khi cô cố gắng ngoi lên trên.

Cô chợt nghe thấy tiếng người ở bên trên nhưng cơ thể cô đang dần tê đi. Một cơn ớn lạnh khủng khiếp đang đến vây chiếm lấy đầu óc của Vũ Hân khiến cô choáng váng và hoảng hốt. Nước xộc vào trong mũi, rút hết không khí còn sót lại trong cơ thể cô. Một lần nữa Vũ Hân cố gắng vùng lên trên để hóp lấy không khí, để thở nhưng chỉ thấy đầu văng vắt, phôi trống rỗng... Cô đập tay đập chân một cách điên cuồng nhưng đó chẳng khác nào hành động tự biến mình thành một bao tải nặng, cứ thế chìm dần...

Vũ Hân ngược đời mắt nhìn lên phía trên, không rõ bất cứ thứ gì ngoài ánh sáng chan hòa đang le lói. Rồi hình ảnh một người đàn ông đang bơi tới chỗ cô. Dáng người ấy rất quen, cô biết rõ người đó. Nhưng khi người đó tới thật gần thì tất cả trở nên mờ ảo, khối nước bên trên bỗng chốc tối đen và cô chẳng nghe hay nhìn thấy gì nữa...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Thủ Phạm Là Tên Đáng Ghét

Mạnh Nguyên lặn xuống rồi tìm kiếm nhưng không thấy bóng dáng Vũ Hân đâu cả. Cô lẽ anh đã tìm nhầm chỗ. Anh ngoi lên hít một hơi sâu rồi lại ngụp xuống. Xung quanh anh chỉ là làn nước xanh mát không hề có dấu hiệu của con người. Đầu óc anh trống rỗng, lồng ngực anh khó chịu. Anh như phát điên lên khi không thấy Vũ Hân đâu. Giá chi anh kéo Vũ Hân vào kịp, giá chi anh nhảy xuống ngay lúc đó...

Rồi một lần bong bóng xuất hiện trước mắt anh khiến hi vọng trong anh lại trở dậy. Nhưng hành động buông lỏng của Vũ Hân làm anh điếng người. Anh bơi nhanh lại chỗ Vũ Hân rồi ôm ngang eo cô và lôi cô lên khỏi mặt nước.

Mạnh Nguyên cùng người lái thuyền kéo Vũ Hân lên cano. Anh hoảng hốt gọi tên.

- Hân... Vũ Hân... Tỉnh lại ngay, em có nghe thấy tôi nói không??

Mạnh Nguyên bắt đầu hồ hấp nhân tạo cho Vũ Hân. Lúc này quả thực anh cảm thấy rất khó chịu hết như có lửa đốt vậy. Cứ nhìn gương mặt cứng đờ, đôi mắt nhắm nghiền của Vũ Hân là tim anh cứ nhói lên không ngừng.

- Xin em đấy...- Anh nói, đôi mắt long lanh.- Đừng rời xa tôi... Tôi chỉ vừa mới tìm thấy em thôi mà...

- Khụ... ặc... khụ khụ...

Vũ Hân nôn đống nước trong người ra rồi cố gắng hé mắt nhìn xung quanh. Một khung cảnh sáng lên, chói lóa khi cô mở mắt. Gương mặt một người con trai đang mỉm cười hạnh phúc. Vũ Hân muốn gượng dậy nhưng người cô lúc này mềm nhũn không còn sức lực.

- Vũ Hân...

Một nụ cười, một giọng nói của ai đó vang lên làm tai Vũ Hân ù ù. Người đó vội đỡ cô dậy rồi ôm lấy cô, truyền cho cô hơi ấm của mình.

- Không sao rồi... không sao rồi...

Vũ Hân chớp chớp mắt để nhìn được mọi thứ rõ hơn.

- Mạnh... Mạnh Nguyên...

Vũ Hân cố gắng để nói, giọng cô có chút khàn khàn. Mạnh Nguyên vội buông cô ra rồi nhìn cô, ánh mắt anh ánh lên vẻ lo lắng, bàng hoàng nhưng cũng không giấu được sự quan tâm, vui mừng.

- Sao vậy? Đau ở đâu sao?

- Ồ... không...- Vũ Hân lắc đầu, cô khẽ mỉm cười.- Cảm ơn sếp!

- Ngốc!

Mạnh Nguyên ân nhẹ đầu cô một cái. Cô gái này cho tới lúc vừa tỉnh lại sau cơn mê man vẫn nhớ gọi anh là sếp. Anh ôm cô vào lòng, tay khẽ vuốt mái tóc ướt sũng nước của Vũ Hân.

- Được rồi! Chỉ cần cô không sao là được rồi...

Vũ Hân nghe tim mình đập rộn ràng, nghe được cả tiếng trái tim Mạnh Nguyên đang thổn thức. Cô khẽ đưa tay chạm vào môi mình. Hơi ấm vẫn còn lan tỏa... Lúc ấy những ánh nắng cuối cùng của buổi chiều tàn dần lặn trên mặt biển. Bầu trời chuyển từ vàng sang đỏ lựng rồi tím ngắt chính là thời khắc của hoàng hôn. Ngắm nhìn cảnh mặt trời đang sà dần xuống biển bỗng dưng, Vũ Hân thấy lòng mình lắng lại, mọi ưu phiền trong thời gian qua dường như tan biến. Cô tựa vào Mạnh Nguyên rồi lặng im trong vòng tay anh.

...

- Hai đứa làm gì mà ướt nhẹp vậy?- Bà Bích trông thấy Mạnh Nguyên và Vũ Hân liền hỏi.- Con không biết bơi mà thích vầy nước nhỉ?

- Dạ!- Vũ Hân khịt mũi.- Vầy vùng một chút cho khỏe người.

Khỏe người thì chẳng thấy đâu, Vũ Hân chỉ thấy mình cứ như đang lơ lửng trên mây. Cô trở về phòng và chui vào phòng tắm. Nghe lời Mạnh Nguyên dặn không được ngâm nước quá lâu kéo bị cảm nên cô tắm rất nhanh rồi lau người và mặc quần áo.

Hình ảnh dịu dàng của Mạnh Nguyên lại hiện lên trong tâm trí Vũ Hân. Cái cảm giác là lạ khi môi anh đặt lên môi cô. Hơi ấm của anh, cô vẫn cảm nhận được. Dường như bên tai vẫn vang lên tiếng đập của con tim anh. Hình như anh cũng hồi hộp, hình như anh cũng như cô... Cũng bối rối khi phải đối diện với ánh mắt sâu lắng của đối phương.

- Cảm giác của mình...

Vũ Hân thờ thắt ra rồi nhấc điện thoại lên và ấn nút. Cô đưa lên tai rồi chờ đợi. Một giọng nói truyền cảm vang lên, trên môi Vũ Hân là nụ cười quen thuộc...

...

Sau cuộc gọi kéo dài gần một tiếng, cuối cùng Vũ Hân cũng gác máy và mặc quần áo để đi ăn cùng mọi người. Cô là người xuất hiện cuối cùng nhưng cũng là người gây chú ý nhất. Hôm nay Vũ Hân không ăn mặc như

mọi hôm mà lại mặc một chiếc váy quây màu xanh lá đơn giản. Rất xinh và đáng yêu.

Cô nhìn qua bàn ăn phía gần cửa lớn thông ra ngoài. Cô thấy mẹ mình đang trò chuyện với một người phụ nữ cùng tuổi. Vũ Hân nhận ra đó là người trong gia đình chiều nay đã tham gia trò chơi cùng gia đình cô. Chiếc bàn bên cạnh cũng là thành viên của gia đình cô và gia đình của người phụ nữ kia.

Đưa mắt đi thêm một quãng ngắn cô gặp phải... một cảnh tượng sững sờ. Thùy Trang, cháu gái cô đang ngồi cười nói vui vẻ với một anh chàng lạ mặt. Vũ Hân bật cười, cuối cùng thì cháu gái cô cũng có người yêu. Nhưng... sao anh chàng đó quen quá vậy? Cô có cảm giác như đã gặp cậu ta ở đâu rồi. Vũ Hân bàng hoàng trong giây lát rồi phi nhanh tới chiếc bàn ăn đó tới tốc độ tia chớp. Dù mắt cô có cận nhưng giám sát của cô rất tốt, không hề sai.

- Cậu... chính cậu...

Vũ Hân xác nhận được đúng người thì cô liền chỉ tay vào người đang ngồi cạnh cháu gái mình. Người đó ngẩng lên nhìn Vũ Hân thì lại cười toe.

- Chào!- Cậu giơ tay, cười thân thiện.

- Chào cái khi- Vũ Hân quạu.- Cậu ở đây làm cái quái gì?

- Thì đi du lịch chứ làm gì.- Anh chàng nhún vai.

- Hừ, chứ không phải là theo tôi để ám ảnh tôi hả?- Vũ Hân chống tay vào hông, mắt long lên.

- Hi hi, Hân tinh thật đó.

- Quả nhiên cái tên chết bầm đó là cậu.- Vũ Hân nắm tay thành quyền.- Chính vì cậu nên tôi mới lao xuống nước và suýt mất mạng.

Ngay từ lúc tỉnh lại Vũ Hân đã cố nhớ gương mặt đều đặn của cái tên làm cô ướt nhẹp, đồng thời hân đã gián tiếp gây ra vụ việc cô bị ngã xuống nước. Cô tự nhủ, nếu gặp hân ở đây thì nhất định sẽ cho hân một trận. Ai ngờ ông trời giúp cô, cho hân xuất hiện ngay trước mắt cô mà cô không phải nhọc công tìm kiếm

- Sao chị lại nói với anh Thành Vũ như vậy?- Thùy Trang bênh vực.

Thành Vũ không để ý tới lời Thùy Trang nói, cậu đứng dậy nắm lấy vai Vũ Hân rồi hỏi cô.

- Mất mạng? Sao lại vậy?

- Sao lại vậy cái gì?- Vũ Hân trừng mắt rồi hất tay cậu ra.

- Anh Vũ!- Thùy Trang kéo gấu áo Thành Vũ.- Chị Hân không có biết bơi.

Khuôn mặt Thành Vũ đanh lại tức thì, cậu nhìn Vũ Hân có chút biết lỗi. Cái tên khi gió này, sao mắt hân lại long lanh như vậy được nhỉ, làm ý chí hùng hổ của Vũ Hân bay mất tiêu. Chắc chắn, sao hân dám nhìn cô với đôi mắt như sắp khóc vậy chứ?

- Hân... có sao không?

- Cảm ơn!- Vũ Hân quay đi.- Chỉ sắp chết thôi.

- Tôi không cố ý.

- Biết! Cậu chỉ cố tình.

Thành Vũ nói câu nào thì bị Vũ Hân đập lại câu đó. Thực ra nếu chỉ bị ngã xuống nước không thì Vũ Hân cũng không giận như thế. Chỉ là cô đã suýt chết đuối nếu Mạnh Nguyên không cứu kịp. Mà cô chết rồi thì liệu cô có tha cho cái tên đã gây ra chuyện đó hay không?

Vũ Hân cầm đĩa và đi lấy thức ăn cho mình. Thành Vũ đi đằng sau cô, miệng cứ lẩm bầm bài ca xin lỗi hoài làm cô muốn nổ óc. Sau khi nhận được ánh mắt đáng căm hận từ Vũ Hân thì cậu mới nín thinh và im lặng cầm đĩa thức cho cô. Nhưng đó cũng là lúc Vũ Hân mở máy.

- Cậu là con trai mà sao nói nhiều vậy? Mẹ cậu sinh cậu vào giờ nói nhiều à? Sao đang làm luận án tốt nghiệp mà lại xuất hiện ở đây? Trốn học đi chơi là không tốt đâu. Tôi mà quen biết ba mẹ cậu là tôi méc họ cho cậu hay. Cậu đẹp trai mà sao lại đùa dai vậy? Nhớ lúc đó tôi lao ra tóm cổ cậu thì cậu chết chắc. Khuôn mặt thì men lỳ, bo đi thì chuẩn mà sao mắt lại như con gái thế??

Thành Vũ bấm bụng cười nhưng không dám cười to, chỉ ở đằng sau khục khục vài tiếng. Vũ Hân kêu cậu nói nhiều mà cô còn nói nhiều gấp mấy lần cậu. Hơn nữa những điều cô nói chẳng điều nào liên quan tới điều nào cả.

Chợt cô dừng lại rồi quay lại hỏi Thành Vũ làm nụ cười của cậu tắt ngúm.

- Nói nghe coi, sao lại ở đây?

- Tôi nói là chúng ta quen nhau một tháng đi mà!- Thành Vũ cười.- Tôi muốn nghe câu trả lời của Vũ Hân nên mới tới đây tìm.

- Vớ vẩn!

Vũ Hân lừ mắt rồi tiến tới bàn ăn nhưng đi được hai bước cô lại dừng lại.

- Sao biết tôi ở đây?

- Tôi có tay trong mà!

Thành Vũ nháy mắt làm Vũ Hân rùng mình. Cô chợt nhớ ra cô cháu gái ngây thơ vô số tội. Ban đầu Vũ Hân chỉ nghĩ là cậu ta đùa mình. Không ngờ cậu ta dám lợi dụng cháu gái cô để tìm hiểu về cô, theo cô tới tận đây quấy rối. Thằng nhóc này đáng ăn đòn thật. Thùy Trang cũng đáng ăn đòn nữa. Nhìn thấy trai đẹp là khai hết tron hết trội. Có điều... chính cô cũng không phủ nhận được vẻ đẹp của cậu ta. Chết tiệt thật!

Cuộc nói chuyện của Vũ Hân và Thành Vũ tuy không lọt vào tai những đã lọt vào mắt của Mạnh Nguyên. Ban nãy anh ra ngoài nhận điện thoại nên bỏ lỡ vài thứ. Giờ trở lại anh trông thấy Vũ Hân dịu dàng, đáng yêu trong bộ váy xanh mát thì lại mỉm cười. Nhưng khi đánh mắt sang bên cạnh, nhìn cái dáng vẻ cao lớn của Thành Vũ thì đôi chân mày anh neoh lại khó hiểu. Chẳng nhẽ Vũ Hân quen với cậu ta?

Thắc mắc có là phải được giải đáp. Mạnh Nguyên tiến tới và lên tiếng.

- Sao em lại ở đây?

- Em...

Vũ Hân đang ngẩn ra vì cách xưng hô lạ lùng của Mạnh Nguyên thì bên cạnh cô, Thành Vũ đã lên tiếng.

- Em đi du lịch.

Tia nhìn của Vũ Hân chuyển sang Thành Vũ.

- Em quen Vũ Hân?

Vũ Hân lại quay sang Mạnh Nguyên. Sếp cô quen Thành Vũ sao?

- Bọn em đang quen nhau.

- Cái gì?

Câu nói của Thành Vũ khiến Mạnh Nguyên và Vũ Hân cùng đồng thanh. Vũ Hân nhìn Mạnh Nguyên đang chòng chọc nhìn mình, cô bối rối xua tay.

- Không không... tôi không có quen với cậu ta...

- Tôi đã chọn Hân hôm đi xem mắt rồi.- Thành Vũ quả quyết.

- Cô đi xem mắt?- Đôi chân mày của Mạnh Nguyên cau lại lộ rõ vẻ tức giận.

- Cái thằng này...- Vũ Hân quát Thành Vũ rồi nhìn Mạnh Nguyên giải thích.- Sếp... không có. Sao anh lại tin lời trẻ con như thế được. Tôi tuyệt đối không...

Chợt... Vũ Hân chết đứng, Thùy Trang há hốc miệng, bà Bích ngẩn người, Mạnh Nguyên thì nghiêng răng kèn kẹt. Thành Vũ vừa cúi xuống và hôn một cái vào má Vũ Hân làm hết thấy những người ở đó quay lại nhìn. Người thì tắc lưỡi, người thì ngưỡng mộ tình yêu của đôi bạn trẻ, người thì lắc đầu ngán ngẩm vì thời nay thanh niên bạo quá.

- Tôi khẳng định chủ quyền.- Thành Vũ cười.- Nhất định Vũ Hân sẽ chấp nhận tôi.

- Khốn kiếp...

Vũ Hân nắm chặt tay, mắt tóe lửa. Thành Vũ biết điều nên nhấc chân lên chạy trước. Y như rằng Vũ Hân đuổi theo đằng sau miệng liến thoắng.

- Có giỏi thì đứng lại, tôi sẽ cho cậu biết tay!

Bà Bích nhìn Mạnh Nguyên đang hằm hằm tức giận thì chỉ nở nụ cười. Bà lắc đầu rồi trở lại bữa cơm của mình. Chưa đầy 3s sau, cái bóng của Mạnh Nguyên cũng khuất sau cánh cửa nhà ăn.

Thành Vũ chạy thong dong như muốn dờn với Vũ Hân. Cứ chốc chốc cậu lại quay nhìn cô rồi khẽ hôn gió làm cô tức phát điên, càng hăng máu đuổi nhanh hơn.

- Chết tiệt... tôi sẽ... cho cậu biết tay. Đồ khốn... dám đùa giỡn... với tôi à...

Thành Vũ chợt dừng lại, cậu túm lấy Vũ Hân đang lao tới và ả cô vào tường. Giữ chặt hai tay cô sang hay bên rồi nhìn cô.

- Tôi không hề đùa giỡn.

- Trẻ con.

Thành Vũ bật cười. Ai mới là người trẻ con đây? Nếu Vũ Hân là người lớn thì cô đã chẳng tốn sức chạy theo cậu làm gì. Nếu cô là người lớn thì đã không bị cậu hôn trộm như thế.

Vũ Hân nhìn nụ cười đều của Thành Vũ thì lại nổi cơn điên. Cô giậm mạnh chân một cái nhưng Thành Vũ lại tránh được. Đôi mắt Thành Vũ nheo lại, cậu nhìn xuống đôi môi Vũ Hân làm cô hoảng hồn.

- Nhìn cái gì đó? Thích chết à?

- Vũ Hân còn nói nữa tôi sẽ hôn đó.

- Cậu dám...

Thành Vũ cúi xuống mỗi lúc một gần làm Vũ Hân toát hết mồ hôi. Cô tránh bên này, tránh bên kia như tránh hủi. Những tưởng cậu sẽ được hôn lên môi cô, ai ngờ cậu lại hôn trượt vào má khiến Vũ Hân mở to mắt.

- Ồu nhé!

- Chết tiệt...

Thành Vũ buông Vũ Hân ra rồi chạy mất. Vũ Hân toan chạy theo thì cô bị giữ lại.

- Sếp!

- Đuổi theo nó làm gì?

- Tôi... cậu ta...

Mạnh Nguyên kéo Vũ Hân lại, anh đưa tay lau lau hai má Vũ Hân làm cô hơi bất ngờ. Anh đang định... xóa dấu vết mà Thành Vũ gây ra sao?

- Nghe đây.- Mạnh Nguyên nhìn vào mắt Vũ Hân khiến cô không thể lảng tránh.- Cô phải cảnh giác với đàn ông nghe chưa? Không được để bất cứ ai chạm vào nghe chưa? Lần sau còn để tôi nhìn thấy chuyện như hôm nay nữa thì tôi sẽ không tha cho cô.

- Cái đó... sếp... anh đang động vào tôi mà...

- TRỪ TÔI RA...

Mạnh Nguyên hét ầm lên. Vũ Hân thì cúi đầu như con mèo đang sợ con cọp. Anh nói anh sẽ lo việc lấy chồng của cô nhưng có cần phải quá đáng như vậy không. Anh mà quá quắt vậy thì ai ngó ngang tới cô nữa chứ.

Thấy Vũ Hân im lặng, Mạnh Nguyên thở hắt ra rồi nói.

- Đi dạo một chút đi.

- Dạ...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Hiện Tại Và Quá Khứ...

Vũ Hân cùng Mạnh Nguyên đi bộ dọc bãi biển. Tuy trời đã tối nhưng vẫn có khá nhiều người đang tản bộ, hóng mát và ngắm cảnh biển về đêm. Vũ Hân đi song song với Mạnh Nguyên, dừng bước chân chậm rãi trên nền cát và sóng dưới ánh trăng hiền hòa, sáng rực. Đã lâu lắm rồi Vũ Hân mới được đi dạo trên bãi biển về đêm như thế này. Nhưng hôm nay là ngày đặc biệt, cô đang đi cạnh cùng tổng tài của mình, không khí cũng hơi khác. Hơn nữa còn là ngày trăng tròn, sáng rực cả bầu trời về khuya. Những lúc thế này Vũ Hân cảm thấy dễ chịu vô cùng. Sóng vỗ dưới chân, trăng sáng trên đầu, gió thổi nhẹ nhàng và cả mùi mặn mặn của biển. Mọi điều phiền toái, suy nghĩ ưu tư hàng ngày đều trở nên nhỏ bé khiến lòng nhẹ nhõm biết bao.

- Có một điều tôi đang thắc mắc...

- Chuyện gì?

- Sếp quen với Thành Vũ sao?

Mạnh Nguyên quay sang nhìn Vũ Hân.

- Cô không thấy cậu ta có nét giống với ai đó sao?

- Không phải là em trai giám đốc kinh doanh của chúng ta chứ?

Vũ Hân cười méo xệch rồi nhận được cái nhún vai của Mạnh Nguyên thì cô đã khẳng định được rồi. Bảo sao cô thấy tên nhóc đó trông rất quen, giống giống một người nào đó nhưng không nhớ là ai. Bởi Thành Nam có đẹp nhưng là vẻ đẹp hào hoa, vẻ đẹp của công tử đại gia. Còn Thành Vũ là vẻ đẹp đàn ông, của thanh niên tràn đầy nhiệt huyết. Nhìn qua nhìn lại thì cũng thấy khác nhau. Cũng may là ông anh tên Nguyễn Thành Nam, còn ông em là

Nguyễn Thành Vũ nên cô mới để ý.

Vũ Hân miên man thả trôi suy nghĩ bập bềnh theo làn sóng vỗ. Tiếng sóng rì rào, lâu lâu lại có những con sóng lớn cuộn cuộn đập vào bờ, nước văng lên ướt cả ống chân. Một suy nghĩ lướt qua, Vũ Hân quay người về h

ướng sóng rồi đi chậm chậm.

- Đi đâu đó?

Mạnh Nguyễn giật mình với hành động đó của Vũ Hân, anh nhanh tay tóm cô lại. Một lần để cô chơi với dưới nước là quá đủ với anh rồi. Bắt anh chứng kiến cảnh tượng đó một lần nữa thì anh chắc chắn không thể chịu nổi.

Vũ Hân nhìn Mạnh Nguyễn, trên môi là nụ cười tuyệt đẹp. Cô cúi người gạt nước một cái khiến những tia nước bay lên không trung và bắn vào người Mạnh Nguyễn. Gương mặt anh lộ rõ vẻ bất ngờ nhưng cũng không tỏ vẻ đùa giỡn. Mặt anh đánh lại làm Vũ Hân chết khiếp. Nụ cười của cô tắt ngấm.

- Tôi...

- Cô đã phạm một sai lầm lớn đấy, cô biết không?

-...

Vũ Hân là một con ngốc, một con ngốc chính hiệu.

Có ai điên mà đi trêu chọc sếp như cô không?

Biết anh là một người nghiêm túc, không bao giờ đùa giỡn vậy mà cô còn... Giời ơi Vũ Hân ơi là Vũ Hân...

Vũ Hân đang cúi đầu, đang định nhận lỗi thì một làn nước bay tới làm ướt người cô. Ngược mắt lên, cô thấy nụ cười nửa miệng của Mạnh Nguyễn.

- Trả lại cô đó!

- Sếp...

Quả thực là Vũ Hân đang bị Mạnh Nguyễn quay như chong chóng. Lúc thì anh lạnh lùng, gương mặt đáng sợ khiến cô chẳng dám lại gần. Lúc thì ân cần, dịu dàng như làn nước ấm làm cô bối rối. Đúng là ở bên cạnh sếp như ở bên cạnh một quả bom có sức công phá lớn. Nếu biết cách, quả bom sẽ cứ để cô sống yên ả, êm ả. Nếu vô tình chọc giận thì nó sẽ nổ tung làm cô banh xác. Thật đáng sợ.

Và thế rồi một khung cảnh lạ lẫm hiện ra. Chẳng ai nhận ra người đang nở nụ cười tươi, đang khom lưng hứng nước về phía cô gái kia, đùa giỡn vui vẻ đó lại là tổng giám đốc tài ba, lãnh đạo Phan Mạnh Nguyễn. Và cũng lâu rồi, cô gái có tên Vũ Hân ấy mới cười vô ưu vô lo như thế. Nét mặt không biểu lộ chút phiền muộn mà chỉ có sự thỏa mái.

Vũ Hân đã học cách thích nghi, cách sống, cách hòa nhập vào môi trường làm việc ở cái tuổi 18. Cái tuổi mà đáng lẽ cô phải được tới cánh cổng trường đại học, học tập và vui chơi, sống vô tư như những cô cậu sinh viên. Nhưng không phải ai cũng được như vậy. Từ một cô gái ngây thơ, tính tình trẻ con Vũ Hân đã trở nên chững trạc hơn, trưởng thành hơn, suy nghĩ chín chắn hơn. Người ta không còn thấy một Vũ Hân khờ khạo, hay phát ngôn những câu nói ngây ngô nữa. Thay vào đó là một Vũ Hân sắc sảo trong từng lời nói, cẩn thận trong từng hành động, luôn biết nghĩ trước nghĩ sau.

Trường đời đã dạy cho cô nhiều thứ. Ngay cả để yêu thương một người, cô cũng phải học chứ không đơn thuần chỉ là cảm giác như cô vẫn thường nghĩ. Thật dễ dàng để chấp nhận và yêu thương ai đó giống mình nhưng để yêu thương ai đó khác mình thì thật sự khó khăn. Sẽ có cách nào đó khiến bản thân nhận ra tình cảm của ai đó nhưng rồi để chấp nhận tình cảm ấy thì cũng không phải là chuyện có thể dễ dàng làm được.

Vũ Hân đã từng đi dọc bờ biển dài ngút ngàn nhiều lần, đi từ lúc trăng ở phía đằng đông chạy dần sang phía tây. Từ lúc bãi biển đông người trở nên thưa thớt hơn. Những lúc ấy, thời gian cứ như không tồn tại, mọi mối cũng tan thành bọt biển. Ưu tư cũng hòa lẫn sóng biển mà cuốn ra xa. Lúc ấy cô không chỉ có một mình, những bước chân cũng không lẻ loi trên mặt cát, bóng cô cũng không lạc lõng trên đường đi. Bởi khi đó đã có một người đi cùng cô, lang thang cùng cô qua những con sóng và làn nước lạnh ngắt của biển khơi giữa đêm khuya ồn ào sóng vỗ. Rồi cùng cô ngồi xuống trên một khúc cây trên bãi biển và nói cho nhau nghe những chuyện vu vơ, trăng, sao, mây, nước, chuyện xưa, nay và... chuyện hai người...

Vũ Hân đã từng cùng người đó ngồi như vậy hàng giờ liền, đến khi trời không còn khuya mà chuyển dần về sáng, sương xuống, gió lạnh và mắt đã cay cay nhưng tâm trí cả hai vẫn không muốn về. Nhưng rồi cũng đành phải tạm biệt bờ biển rì rào, những khoảnh khắc khó quên đó mà trở về với hiện tại, về với trường đời hối hả. Hai cái bóng ấy đã luôn đi bên nhau, cùng bước những bước chậm chậm trên nền cát khô. Vũ Hân đã nghĩ rằng, cho dù những bước chân in lại phía sau, những gì thuộc về họ rồi cũng sẽ bị sóng xóa mờ, họ vẫn có thể cùng nhau đi về phía trước, để in lên trên con đường họ đi qua nhiều bước chân nữa. Thế nhưng tất cả đã không như cô mong đợi...

Ừm... Vũ Hân trượt chân, cô ngã người về sau và hòa mình vào làn nước mát. Nước bắn tung tóe làm ướt tóc và người cô nhưng trên môi vẫn là nụ cười hạnh phúc. Mạnh Nguyễn tiến tới, anh vươn tay và chờ đợi. Anh chờ đợi cô gái đó sẽ nắm lấy tay anh, cùng anh mỉm cười một lần nữa.

Vũ Hân nghiêng đầu, không nghĩ ngợi gì cả, cô đưa tay rồi nắm lấy tay Mạnh Nguyễn và đứng dậy. Cô bị kéo vào gần anh tới nỗi dường như giữa hai người không có lấy một khe hở. Mắt đối mắt, hai mắt nhìn nhau không lảng tránh. Mạnh Nguyễn nhìn vào đôi mắt đã bao lần gây ấn tượng với anh. Một đôi mắt đa tình và biết nói. Đôi mắt nói lên tất cả những xúc cảm được Vũ Hân giấu kín.

Bàn tay ấm nóng của Mạnh Nguyên khẽ chạm vào làn da mát lạnh ở cổ của Vũ Hân. Anh nhẹ nhàng kéo cô lại rồi cúi xuống. Đó cũng là khi môi anh chạm vào bờ môi mềm mại, nhỏ bé mà anh đã khao khát được sở hữu từ bấy lâu.

Giờ đây Vũ Hân đã có được cảm giác thật sự khi đôi môi Mạnh Nguyên chạm vào. Một cảm giác mãnh liệt như muốn đốt cháy cô. Sự nam tính của anh, vị ngọt của đôi môi anh, sự nhiệt tình và đam mê... cô nhận thấy được tất cả những điều đó. Và cô đã đáp lại...

Vũ Hân chìm đắm trong cái cảm giác lâng lâng, có chút hạnh phúc đang lan tỏa. Cô thả lỏng người và để Mạnh Nguyên ôm mình vào lòng.

Chợt...

“- Anh rất thích vị bạc hà trên môi em...”

Vũ Hân mở bừng mắt.

“- Anh muốn ôm em và hôn em như thế này mãi...”

Mắt cô rung rung.

“- Anh sẽ không để em một mình... sẽ không bao giờ rời xa em...”

Nước mắt cô trào ra trong vô thức.

Mạnh Nguyên buông Vũ Hân ra, anh lặng nhìn vào đôi mắt đang đọng đầy nước của cô. Tim anh khẽ nhói lên khi nhìn vào gương mặt của cô lúc đó. Tuy lúc này gương mặt cô hiện lên không rõ, nhưng anh vẫn cảm nhận được rằng cô đang suy nghĩ gì đó, có thứ gì đó đang vấy lấy cô. Anh không thể hiểu được đôi mắt kia đang muốn nói gì?

- Em sao vậy?- Mạnh Nguyên khẽ hỏi, anh đưa tay lau nước mắt cho cô.- Có chuyện gì sao?

Giọng anh nhẹ nhàng, ấm áp nhưng lại khiến tim Vũ Hân nhói lên đau dữ dội. Hơi thở của cô đứt quãng, người run lên. Cô thoát khỏi vòng tay của Mạnh Nguyên và lùi lại nhìn anh sợ hãi.

- Tôi... xin lỗi...

Vũ Hân lắp bắp. Từng chữ được thốt ra nhỏ tới mức Mạnh Nguyên chỉ nhìn miệng Vũ Hân mà đoán ý. Cô quay người rồi bỏ chạy. Cái dáng nhỏ bé ấy xa dần xa dần. Mạnh Nguyên không giữ cô lại vì anh thấy chân mình không thể nhấc khỏi mặt đất. Trên tay anh vẫn vương lại hơi ấm từ những giọt nước mắt của cô...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Em Sẽ Không Làm Thế

Trước mắt Vũ Hân là khung cảnh quen thuộc.

Con đường mùa thu vắng lặng, không gian chìm vào yên tĩnh, xung quanh chỉ còn nghe thấy tiếng lá rơi xào xạc. Vũ Hân nhìn thấy một cô gái đang bước đi chậm chậm và chốc chốc lại để ý đến những chiếc lá vàng đang đung đưa trong gió. Cứ mỗi lần như thế cô gái lại mỉm cười thật nhẹ. Nụ cười ấy đã khiến cả không gian chỉ một màu vàng bừng sáng. Đó là một nụ cười mãn nguyện cùng ánh mắt cong cong như vầng trăng. Nhìn thoáng qua thôi cũng biết rằng cô gái ấy đang hạnh phúc.

Vũ Hân mở to mắt. Cô gái ấy thật quen, không gian này cũng thật quen. Mùa thu ở đây thật giống mùa thu của 4 năm về trước. Có điều bầu trời trở nên đẹp hơn với chút nắng dịu nhẹ và những chiếc lá vàng rơi. Tâm hồn cô gái ấy chắc cũng nhẹ nhàng như thế bởi lúc này trên môi cô ấy vẫn là nụ cười hạnh phúc.

Cô gái khẽ ngồi xuống chiếc ghế đá, mặc cho gió thổi bay tóc mình. Những lọn tóc phất phơ cứ đùa nghịch trên đôi vai nhỏ nhắn ấy.

Vũ Hân sững lại khi một người con trai đi tới. Trái tim cô như bị bóp chặt lại, đau tới mức cô không còn cảm giác.

- Anh xin lỗi vì tới trễ...- Chàng trai gãi đầu cười hi hi.

- Trễ thì bị phạt thôi!- Cô gái lém lỉnh nói.

- Em muốn phạt gì? Nhớ phạt nhẹ thôi đó...- Chàng trai tỏ vẻ hối lỗi.

- Phạt anh ở bên em cả đời!! Hahaha...

Vũ Hân nước mắt lưng tròng, tâm hồn xáo động. Tại sao cô lại nhìn thấy cảnh tượng này, tại sao???

Chợt khung cảnh ấy biến mất. Thay vào đó là một căn phòng tối cũng rất quen thuộc với Vũ Hân. Cô gái có nụ cười tuyệt đẹp ban nãy, lúc này đang ngồi trong một góc của căn phòng. Hai chân co lại, mặt vùi vào đầu gối. Những tiếng nấc, tiếng khóc vang lên làm tai Vũ Hân ù ù, cô lùi lại, lấy hai tay bịt lấy tai.

- Không...KHÔNG...

- KHÔNG...

Vũ Hân choàng tỉnh, mắt cô thao láo nhìn vào khoảng không gian trước mặt. Trên trán lấm tấm mồ hôi, tim đập mạnh và hơi thở đứt quãng. Cô vội tay bật chiếc đèn ở đầu giường rồi đứng dậy ra khỏi phòng.

Uống một hơi hết ly nước lạnh, Vũ Hân tỉnh lại đôi chút. Cô ngồi xuống chiếc ghế trong gian bếp rồi ngẩn ra một hồi. Do chuyển tới nhà mới nên cô không quen nên ngủ rất khó. Mỗi mới chợp mắt được thì lại mơ tới thời gian đó. Giờ mới có 3h sáng, cô biết chắc mình không thể ngủ thêm nữa nên đành ngồi chờ trời sáng vậy.

Ngôi nhà cô đang sống rất rộng với diện tích 100m2, ở tầng 18 của trung cư cao cấp The Manor. Cô may mắn được một người bạn của mẹ cho thuê với giá rẻ. Vũ Hân đã chuyển về đây gần được một tháng rồi nhưng vẫn cảm thấy lạ lẫm với căn nhà này. Cũng có thể là vì chỉ có một mình mà ở trong một căn hộ lớn nên Vũ Hân có cảm giác không quen.

Vũ Hân ngồi bó gối trên ghế salon rồi đưa mắt nhìn đường xá về đêm. Những ánh đèn đường rực rỡ, những con đường rộng lớn lác đác vài chiếc xe. Tự dưng gương mặt Mạnh Nguyên lại hiện lên trước mắt cô.

Từ khi đi Mũi Né về, Vũ Hân trở lại trạng thái bình thường chỉ sau có một ngày. Cô đi làm bình thường, xuất hiện ở mọi nơi và không tỏ ra là mình có vấn đề. Cô vẫn thường tới lui phòng Tổng giám đốc cắm hoa, vẫn chào hỏi và cười với anh. Nhưng ngoài những hành động xã giao đó ra, cô không có bất cứ lời nói hay cử chỉ nào là muốn gọi tới những ngày ở Mũi Né. Hay chính xác hơn là cô trốn tránh. Kể từ khi cô quay người bỏ Mạnh Nguyên lại đằng sau mà chạy đi như thế, cô đã biết rằng mình đã làm tổn thương lòng tự trọng của anh. Cô không biết giải thích với anh như thế nào, cũng không muốn giải thích. Cô chỉ biết trốn chạy như

một kẻ hèn nhát. Chỉ biết đứng trước anh mà coi như không có chuyện gì xảy ra.

...

- Đạo này em sao vậy? Thấy khó chịu trong người à?

Hữu Thiên không để ý tới những gì Vũ Hân đang nói, anh hỏi một câu không ăn nhập với không khí lúc này. Vũ Hân ngược lên nhìn anh và nhận được ánh mắt quan tâm, cô khẽ cười.

- Em không sao. Chỉ là về nhà mới em chưa quen nên khó ngủ thôi.

- Vậy là do tâm lý đấy. Hôm nào rảnh, đi massage thư giãn đi.

- Ừm... Em sẽ làm thế!

Vũ Hân gật đầu nhưng Hữu Thiên thừa biết là cô chỉ nói vậy cho có chứ chẳng bao giờ bỏ thời gian ra để đi đâu đó giải trí cả. Nhìn Vũ Hân lặng lẽ hướng mắt ra ngoài cửa sổ khiến anh thấy nhói lòng. Anh lặng tới đứng bên cạnh cô nhưng lại chỉ im lặng.

- Thiên à...

Hữu Thiên giật mình. Đã lâu lắm rồi anh mới được nghe Vũ Hân gọi tên mình thân mật như thế. Bình thường cô sẽ gọi anh là sếp hoặc Hữu Thiên chứ không mấy khi gọi anh bằng tên. Hôm nay có lẽ cô đã gặp phải một chuyện gì đó thực sự khó xử nên mới vậy.

Vũ Hân chậm chậm quay sang nhìn Hữu Thiên. Cô không giấu diếm nữa, đôi mắt cô không tìm cách để trốn tránh nữa. Sự u buồn, nỗi lòng hoang mang của cô hiện ra tất cả, từ khuôn mặt tới đôi mắt. Hữu Thiên đã thấy được, dù anh không biết chuyện gì đã xảy ra với Vũ Hân nhưng thực sự gương mặt của cô khiến anh bất động.

Bất ngờ Vũ Hân vòng tay qua eo và ôm lấy Hữu Thiên, cô tựa trán mình vào vai anh và khẽ nhắm mắt lại để lòng mình được bình tâm một chút.

- Em mượn bờ vai của anh một lúc nhé...

Phải rồi, những lúc Vũ Hân cảm thấy mệt mỏi và khó nghĩ về một chuyện gì đó cô thường hay tâm sự với Hữu Thiên. Với cô, anh không chỉ là sếp, không chỉ là bạn. Anh rất quan trọng đối với cô, là người có sức ảnh hưởng lớn với cô. Anh xuất hiện trong lúc cô cảm thấy cuộc sống chán nản nhất, tới

tệ nhất. Vậy mà bằng cách nào đó anh đã vực cô dậy và luôn ở bên cạnh cô như thế. Lắng nghe mọi điều cô nói, chia sẻ cùng cô tất cả những niềm vui, nỗi buồn.

Cũng như lúc này đây, anh đang là chỗ dựa vững chắc cho cô. Dù là im lặng nhưng đó cũng là hành động khiến cô rất cảm kích, rất biết ơn. Anh đưa hai tay ôm lấy cô, rồi khẽ vuốt tóc cô như muốn mọi muộn phiền bị xua tan đi.

- Em đã rất mệt rồi, em...

RẦM...

- TRÁNH XA ANH ẤY RA...

Vũ Hân và Hữu Thiên giật mình và quay ra phía cửa. Cả hai trân trân nhìn về phía cô gái đang tức giận tới mức muốn nổ tung. Vũ Hân vội thu tay lại, cô đứng lùi về sau để tạo khoảng cách với Hữu Thiên. Tự dưng cô cảm thấy sợ khi bị Ngọc Trinh nhìn như thế. Cô thực sự đang bị áp đảo bởi ánh mắt đó.

Chưa kịp để cả hai định thần chuyện gì đang diễn ra, Ngọc Trinh tiến tới và dồn hết sức vào cánh tay rồi giáng cho Vũ Hân một bạt tai khiến cô không kịp tránh. Vũ Hân mở to mắt bàng hoàng nhưng không hề trả lại Ngọc Trinh cái tát đó. Cô thấy bên má mình nóng nóng, nhức nhức và cũng rất rất.

- NGỌC TRINH...- Hữu Thiên gầm lên, mặt đỏ au, đôi mắt ngùn ngụt sát khí.

Anh đang bảo vệ cô... đang bảo vệ Vũ Hân yếu đuối...

Nhưng...

Cô đáng bị như thế...

Cô còn tồi tệ hơn những gì Ngọc Trinh đang nghĩ...

Phải, cô là một người phụ nữ xấu xa...

- Khốn kiếp, mày hết rồi à! Hữu Thiên rồi lại mày à! Ông anh họ tao.- Ngọc Trinh không thèm để tâm tới Hữu Thiên.- Đã vậy lại còn cặp kè với Thành Vũ. Mày đúng là hạng con gái dơ bẩn, hèn hạ, đáng khinh bỉ.

- Anh nói lại một lần nữa.- Hữu Thiên nắm chặt tay để kiềm chế sự tức giận đang trào lên trong mình.- Anh cấm em không được nói vậy với Vũ Hân.

- Sao anh lại cấm em khi những điều em nói đều là sự thật?

Ngọc Trinh hét lên, cô ta chia ra trước mặt Hữu Thiên một xấp ảnh.

- Nếu anh muốn chứng thực thì xem đi. Hãy tự mình xem đi.

Vũ Hân nhìn Hữu Thiên rồi nhìn những tấm ảnh anh cầm trên tay. Một tấm là hình cô với Mạnh Nguyên đang cười đùa ở bãi biển, một tấm cô và anh trên ca nô, một tấm anh đang hôn hấp nhân tạo nhưng người khác nhìn vào thì chẳng nhận ra điều đó. Một tấm Thành Vũ hôn lên má cô, một tấm cậu ta cùng cô cười nói khi đang xách đồ, đó là mấy hôm cô chuyển nhà cậu đã tới giúp cô một tay. Và tấm cuối cùng là tấm cô hôn Mạnh Nguyên trên bãi biển vào buổi tối ấy...

Cô bàng hoàng tới ngỡ ngàng. Ngọc Trinh đã theo dõi cô, cô ta chụp lại những tấm ảnh này để khiến Hữu Thiên hiểu lầm về cô. Cô lo lắng nhìn Hữu Thiên nhưng lại nhận được ánh mắt khó tin của anh.

- Giờ thì anh tin chứ?- Ngọc Trinh cười ngạo mạn.- Anh tin nó là đứa con gái mặt hạng chưa?

- Ra khỏi đây.- Hữu Thiên vẫn nhìn Vũ Hân rồi nói. Gương mặt cô lúc này trắng bệch không còn một giọt máu.- TÔI NÓI CÔ RA KHỎI ĐÂY TRƯỚC KHI TÔI NỔI GIẬN.

- Em...

Vũ Hân lùi lại sợ hãi nhìn Hữu Thiên. Cô chưa bao giờ thấy anh như vậy cả, chưa bao giờ thấy anh tức giận tới mức phải hét lên như thế. Anh chưa bao giờ nói nặng lời với cô, chưa bao giờ mắng cô. Vậy mà... vậy mà... Phải chăng cái gì cũng có ngoại lệ...

Nụ cười trên môi Ngọc Trinh giãn ra, khinh khỉnh hướng về Vũ Hân. Nhưng ngay lập tức nụ cười nó bị dập tắt. Hữu Thiên túm lấy tay Ngọc Trinh và lôi cô ta ra cửa trước con mắt bàng hoàng của Vũ Hân.

- Anh... sao anh lại...

Hữu Thiên đẩy Ngọc Trinh ra khỏi cửa rồi đóng sập cửa lại, anh khóa luôn cửa từ trong để cô ta không vào được. Bên ngoài, Ngọc Trinh đập rầm rầm vào cánh cửa, miệng hét ầm ĩ làm cả khu nhà phía Bắc náo loạn. Hữu Thiên nhắc máy gọi bảo vệ rồi mệt mỏi gác máy. Vũ Hân nghe tiếng chửi rủa của Ngọc Trinh dành cho mình, nghe tiếng gầm của cô ta khi bị bảo vệ lôi đi. Một lúc sau, yên tĩnh đã trở lại.

Vũ Hân ngược nhìn Hữu Thiên đang đứng ở cạnh bàn, tay cầm điều thuốc. Đã rất rất lâu rồi cô không thấy anh động tới thuốc. Kể từ khi cô nói mình ghét mùi khói thuốc thì anh đã không hút nữa. Vậy mà lúc này, trong căn phòng tuy rộng nhưng kín, anh lại hút thuốc trước cô... Quả thực cô đã gây ra lỗi lầm không thể tha thứ được.

Hai mắt chạm nhau, Hữu Thiên dừng lại và cầm điều thuốc trên tay. Anh lập tức vùi đầu thuốc vào gạt tàn rồi thở hắt ra. Anh chợt quên mất cô, quên mất cô đã nói rằng cô ghét đàn ông hút thuốc. Hữu Thiên đưa tay day day huyệt thái dương bởi anh thấy đầu mình đang nhức nhối tới khó chịu. Chợt một cảm giác đùng chạm xuất hiện, bàn tay nhỏ nhắn của Vũ Hân lướt trên mặt anh và dừng lại ở hai thái dương. Cô xoa xoa nhẹ khiến cảm giác khó chịu trong anh tan đi.

- Hân à... em...

- Em không như vậy.

- Hân...

- Em không như vậy đâu. Anh đừng lo... Em sẽ không làm thế, em... sẽ vẫn là em...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Người Tình Cũ

Hữu Thiên và Vũ Hân sau khi đi gặp đối tác, đã cùng nhau đi massage để thư giãn. Tất nhiên người đề nghị là Hữu Thiên chứ đời nào Vũ Hân lại rủ anh vào những chỗ đó.

- Em nghỉ phép rồi đi đâu đó đi. Mạnh Nguyên không độc tài tới mức đó đâu. Mà nếu cậu ta có vậy, anh cũng sẽ cho em nghỉ ở nhà vài hôm để chăm lo sức khỏe cho tốt.

Vũ Hân đang thiu thiu ngủ, nghe thấy Hữu Thiên nhắc tới Mạnh Nguyên thì cô tỉnh cả người. Cô khẽ thờ dài rồi lại nhắm mắt lại.

- Em nhớ tiệc ở Sheraton tối nay chứ?

Hữu Thiên dừng xe ở nhà Vũ Hân.

- Em nhớ!

- Mạnh Nguyên và Thành Nam sẽ đi cùng em.

Vũ Hân mở to mắt nhìn Hữu Thiên. Thấy vẻ mặt hốt hoảng của cô, Hữu Thiên nhăn trán lại một chút.

- Không phải... em đi với anh sao?

- Tối nay anh có hẹn với đối tác lớn của W, Minh Trang đi cùng anh nên em tới Sheraton với Thành Nam nhé! Đáng lẽ anh phải báo với em từ hôm qua, nhưng anh lại quên mất.

Vũ Hân biết trước sau gì mình cũng gặp Mạnh Nguyên ở bữa tiệc tối nay nhưng cô không nghĩ mình lại xuất hiện bên cạnh anh như vậy. Cô cố tỏ ra bình thường rồi xuống xe. Cô không biết rằng khi cô quay lưng lại với Hữu Thiên, anh đã nhìn cô bằng ánh mắt buồn buồn, gương mặt đầy suy tư. Anh thờ nhẹ rồi rời mắt khỏi Vũ Hân khi dáng cô khuất vào thang máy. Những ý nghĩ lại xuất hiện trong tâm trí anh, đan xen vào nhau khiến anh không tài nào gỡ bỏ nổi.

...

Vũ Hân nhìn đồng hồ, giờ là 18h30. Cô vẫn chần chừ không biết có nên gọi điện cho Mạnh Nguyên hay Thành Nam không. Vì bình thường hai người này hay đi với nhau, nên chắc hôm nay cũng không ngoại lệ. Cô mà kêu Thành Nam qua đón thì chắc chắn và sẽ đi cùng Mạnh Nguyên rồi. Ngón tay cô cứ sờ sờ phím gọi mà không sao ấn nổi. Cô đã chuẩn bị xong tất cả, chỉ còn bước cuối cùng là rời khỏi nhà và tới bữa tiệc thôi. Nghĩ qua nghĩ lại một hồi cô quyết định bắt taxi tới đó.

Bước ra khỏi trung cư, Vũ Hân dừng bước khi nhìn thấy chiếc Volov trắng khá quen thuộc. Chiếc xe tiền tỷ cùng với biển số đẹp như mơ, Vũ Hân biết chỉ có một người sở hữu nó. Người đó đang đứng tựa lưng vào xe và hút thuốc. Hình như anh cũng trông thấy Vũ Hân nên mới thả điều thuốc trên tay xuống đất rồi lấy chân đi dẫm.

Mạnh Nguyên lịch lãm trong bộ vest đen sang trọng, quả không hổ danh là 1 trong 10 người đàn ông thành đạt nhất. Bên cạnh anh là Thành Nam, cũng rất hào hoa và phong nhã. Thấy cô, anh cười toe rồi giơ tay chào.

- Chào hai sếp!

Vũ Hân cười, một nụ cười khiến trái tim Mạnh Nguyên nhói lên dữ dội. Anh và Thành Nam đã tới cách đây nửa tiếng và đợi. Anh không gọi điện cho cô cũng không cho Thành Nam gọi điện để thông báo là mình đến rồi. Anh không rõ tại sao mình lại chờ đợi như thế. Hình như chờ đợi cô đã trở thành thói quen của anh.

- Ày, hôm nay em lộng lẫy quá đó!!

Con mắt Thành Nam bỗng biến thành hai chiếc đèn pin “soi” Vũ Hân từ trên xuống dưới rồi lại lộn ngược từ dưới lên trên. Vũ Hân lại thản nhiên nhìn lại anh y chang như cách anh đang nhìn cô.

- Sao, em tìm được khuyết điểm nào trên người tôi chưa?- Thành Nam nheo nheo mắt rồi hỏi.

- Ngoài cái miệng cần được bịt lại thì tất cả đều hoàn hảo.

- Hơ... bộ em thấy miệng anh được thất nơ thì sẽ phong độ hơn hả?

Vũ Hân bật cười, cô cũng nhìn thấy cái nhếch mép của Mạnh Nguyên nhưng anh vẫn không nói gì. Thành Nam mở cửa xe phía sau cho cô khiến cô thấy như mình đang đi với anh tài xế (Mạnh Nguyên) và anh quản gia (Thành Nam) thuộc dạng siêu cấp đẹp trai vậy.

- Vũ nó non trẻ lắm, em chăm sóc nó kĩ kĩ tí nha!

Thành Nam nói nhỏ vào tai Vũ Hân rồi đóng cửa xe lại, anh leo lên vị trí ngồi cạnh Mạnh Nguyên rồi tùm tùm cười. Vũ Hân nhìn anh không nói, môi cô nhướn lên tạo thành độ méo cho chiếc môi

đẹp. Thành Nam đã biết chuyện giữa cô và Thành Vũ vậy mà còn thản nhiên thế được. Cô cứ nghĩ anh ta sẽ phản đối, sẽ đe dọa cô phải tránh xa em anh ta ra thế mà... Cô không hiểu anh đang nói gì nữa.

Không khí này khác với không khí của vài tháng trước. Trong xe không còn sự im lặng khó hiểu nữa. Giờ đã có tiếng nói và tiếng cười của Thành Nam khiến Vũ Hân không đặt nhiều suy nghĩ tới Mạnh Nguyên nhiều quá. Tâm trạng cũng tốt hơn nhiều. Nhưng có một lần, cô bất chợt gặp ánh mắt của Mạnh Nguyên nhìn mình qua gương chiếu hậu. Ánh mắt đó cô mãi mãi cũng không thể quên được... ánh mắt của anh lúc này giống ánh mắt của cái đêm cô và anh ở bãi biển...

...

- Tổng giám đốc Phan Mạnh Nguyên và giám đốc Nguyễn Thành Nam hôm nay cũng tới dự sao?

Một người đàn ông tiến lại chỗ Mạnh Nguyên và Thành Nam, anh ta tay bắt mặt mừng niềm nở chào hỏi xã giao với hai sếp của Vũ Hân. Nhưng ánh mắt lại cứ nhìn về phía bên cạnh họ một cách len lút. Tất nhiên thái độ mờ ám đó không thoát khỏi tầm nhìn của cả Mạnh Nguyên lẫn Thành Nam. Thậm chí tới Vũ Hân cũng cảm nhận được là người đó đang nhìn mình.

- Một bữa tiệc lớn như vậy, tôi có thể không đi sao?- Mạnh Nguyên khách sáo nói.

- Phải đó Đỗ tổng. Đây là ngày hội tụ các anh tài mà!

Thành Nam nhếch môi cười rồi hơi dịch chuyển để Vũ Hân như hiện ra rõ ràng hơn.

- Cô đây là...- Khi nhìn rõ được đối tượng, anh ta lên tiếng.

- Cô ấy là Dương Vũ Hân, trực thuộc Red Ocean.- Nói rồi anh quay sang.- Đỗ Hoàng, Tổng tài của công ty kinh doanh địa ốc A.

Mạnh Nguyên và Thành Nam không hện mà lại đứng sang hai bên của Vũ Hân. Hành động khó hiểu ấy đã khiến Đỗ Hoàng chú ý. Ánh mắt của Mạnh Nguyên và Thành Nam rất dè chừng như muốn nói cô gái này là không thể động tới, không ai được vô lễ với cô ấy.

Vũ Hân đưa tay bắt bàn tay của Đỗ Hoàng rồi chân mày cô khẽ nhíu lại. Nguyên nhân là do Mạnh Nguyên. Dù thần thái anh vẫn bình thường nhưng cả người lại đang tỏa ra sát khí lạnh tới thấu xương. Thành Nam nghiêng nghiêng đầu nhìn Mạnh Nguyên, mắt cong cong như đang cười. Đỗ Hoàng cũng cảm nhận được tia ớn lạnh đó nên đã vội buông tay Vũ Hân ra nhưng anh ta vẫn gặng hỏi vài câu.

- Cô Vũ Hân đây thật xinh đẹp.- Ánh mắt Đỗ Hoàng không tránh khỏi sự ngưỡng mộ.- Sao Phan tổng lại giấu cô kĩ như vậy chứ?

- Cái đó...- Vũ Hân cười.- Có lẽ sếp tôi coi tôi là báu vật nên mới cất kĩ như vậy.

Sự đối đáp mạnh bạo của Vũ Hân làm mấy vị giám đốc đứng đó được một phen thích thú. Họ trầm trồ nhìn cô ngưỡng mộ lại mong chờ sự phản hồi lại từ Đỗ Hoàng hay ít ra là một câu biện minh của Mạnh Nguyên. Mạnh Nguyên thì đành mặt lại, một nụ cười anh cũng không cười nổi. Anh càng lúc càng không hiểu những hành động và lời nói này của Vũ Hân.

Thành Nam thì hoàn toàn trái ngược với Mạnh Nguyên. Anh cứ cười cười như không có chuyện gì cả hay như đang thích thú xem một vở kịch. Từ lâu anh đã nghi ngờ quan hệ giữa Mạnh Nguyên và Vũ Hân, cũng có thể là chỉ có mình Mạnh Nguyên. Mạnh Nguyên là người lạnh lùng, bá đạo, không có lý gì lại đồ ăm trước cô nhân viên mới ngay từ buổi đầu tiên gặp mặt được. Nhưng hành động của anh luôn khiến Thành Nam thấy khó hiểu. Thành Nam tự nhủ, nhất định mình sẽ tìm ra bằng được cái điều bí mật mà Mạnh Nguyên đang giấu kín kia. Anh sẽ lôi nó ra ánh sáng để cậu bạn của anh không thể cao ngạo trước anh được nữa.

- Haha, quả thực là một báu vật hiếm có.- Đỗ Hoàng cười giòn.- Mạnh Nguyên à, sẽ không ai biết cô ấy là báu vật nếu anh cứ giữ khư khư như vậy đâu.

- Vì để khẳng định giá trị của báu vật.- Thành Nam liếc nhìn Mạnh Nguyên đang nhìn mình.- Hôm nay cậu ấy đã mạo hiểm đưa Vũ Hân tới đây. Có lẽ là... “giá trị” của cô ấy thật sự được công nhận.

- Nhưng báu vật có thể bị người ta cướp mất, anh không rõ điều đó sao Phan tổng.

Giọng nói ấy vang lên ngay sau lưng Vũ Hân nhưng cô không hề quay lại. Chỉ có những con mắt của những người đàn ông ngoái lại nhìn mà thôi.

- Một khi người ta biết được giá trị của báu vật rồi, thì người ta sẽ có lòng tham muốn chiếm đoạt...- Người đó tiếp tục nói và cười ra đằng mũi.- Anh đang đi một nước cờ mạo hiểm đấy, Phan tổng.

- Hôm nay quả là ngày hội tụ các anh tài.- Đỗ Hoàng vỗ tay.- Nhưng Minh Huy à, à không nên gọi là Nghiêm tổng thì hơn. Nghiêm tổng, anh chưa thấy mặt “báu vật” của Phan tổng, có chỉ nói cô ấy là báu vật? Chúng tôi công nhận vẻ đẹp của cô ấy, nhưng anh cũng cùng quan điểm với chúng tôi sao?

Xưa nay con mắt nhìn phụ nữ của Minh Huy rất tốt. Một người phụ nữ đáng trân trọng đối với anh không chỉ đẹp về vẻ ngoài mà con phải có bản lĩnh và một tầm nhìn tốt. Nhưng đối với những tổng tài ở đây, họ công nhận vẻ đẹp thánh thiện, trẻ trung nhưng đầy quyến rũ của Vũ Hân. Họ công nhận bản lĩnh của cô khi cô bình tĩnh đối diện, ánh mắt không chút rụt rè trước những ánh mắt thăm dò của họ. Cô dám nhìn thẳng, dám khẳng định mình. Đó quả là một sự tự tin mà hiếm người có được.

- Dương Vũ Hân, sao tôi có thể không nhớ cô ấy.

Vũ Hân biết mình không trốn được và dù cô không muốn nhìn thấy con người ấy thì cô vẫn phải đối mặt với anh ta. Dù rằng tên cô vang lên từ người đàn ông đó khiến cô tự cảm thấy rung mình thì vẫn phải đối mặt.

Vũ Hân quay lại với sắc thái cao ngạo và tự tin tràn đầy. Cô mỉm cười và đưa tay ra trước mặt Minh Huy.

- Tổng giám đốc Nghiêm, lâu rồi không gặp anh.

Minh Huy nhìn bàn tay nhỏ nhắn của Vũ Hân rồi nhìn vào mắt cô. Đã một khoảng thời gian khá dài anh không gặp Vũ Hân nên không thể nói là cô vẫn như hồi đó. Phong thái chừng trạc, tự tin, cả người toát lên vẻ quyến rũ mà trước giờ anh không hề biết.

“- Có trò vui xem rồi!” Thành Nam nhếch miệng cười rồi đưa ly rượu vang lên miệng. Anh không quên nhìn Mạnh Nguyên đang đánh mắt lại ở bên cạnh. Lúc này trông anh bạn của anh như bị đóng băng lại vậy.

- Phải, đã lâu không gặp.

Minh Huy nắm lấy tay Vũ Hân. Ngón tay cô lạnh lạnh mà lòng bàn tay lại ấm áp. Đôi mắt sáng nhưng đã không còn là đôi mắt dịu dàng nhìn anh ta như trước đây nữa. Vũ Hân đứng đó nhìn Minh Huy, cô không rút tay lại cũng không lên tiếng. Cô cứ để tay mình nằm gọn trong bàn tay Minh Huy như thế. Cô muốn biết cái người trước mặt mình đang nghĩ gì.

- Hai người... quen nhau?- Đỗ Hoàng tò mò lên tiếng. Cũng là đánh động anh ta nên buông Vũ Hân ra.

- Trước đây khi ở Hà Nội, báu vật mà các ông nói rất hay xuất hiện ở những bữa tiệc lớn.- Minh Huy cười cười.- Có điều cô ấy đi cùng Tổng giám đốc của W – Lê Hữu Thiên chứ không phải là đi bên cạnh Phan tổng.

- Ô vậy sao?

- Tôi có khả năng khiến cô ấy trở thành báu vật hơn là Hữu Thiên.- Mạnh Nguyên im lặng từ nãy, giờ mới lên tiếng.- Anh không thấy thế sao?

Câu nói của Mạnh Nguyên như đẩy không khí lên cao trào. Thành Nam thích thú đứng một bên coi cuộc tranh cãi này. Giờ anh có thể khẳng định, Mạnh Nguyên có tình cảm với Vũ Hân nhưng chưa biết nguyên nhân là gì. Mạnh Nguyên đang tức giận vì mức độ giao tiếp cũng như quan hệ khá rộng của Vũ Hân. Cũng phải, ngay từ lần đầu nhìn thấy Vũ Hân Thành Nam đã biết cô là người có sức hút rất lớn. Ngay cả tới anh bạn khó tính của anh mà còn thu hút được thì có ai thoát khỏi tay của cô.

Mạnh Nguyên xưa nay đi dự tiệc không hề đưa phụ nữ đi cùng. Hầu hết đi bên anh đều là Nguyễn Thành Nam, giám đốc phát triển kinh doanh mà thôi. Trong giới cũng có không ít lời đồn đại anh là có vấn đề nhưng ai cũng biết anh là người coi trọng sự nghiệp, phụ nữ đối với anh chỉ là phù du. Nên tất nhiên hôm nay, khi Vũ Hân sánh vai bên Mạnh Nguyên, anh vô tình đã đưa cô trở thành trung tâm của sự chú ý. Không chỉ vì vẻ đẹp quyến rũ tiềm ẩn mà còn là vì cô đang đi bên cạnh vị tổng tài độc đoán, lạnh lùng khét tiếng trong giới kinh doanh.

- Cái đó là điều tất nhiên rồi.- Minh Huy gật đầu.- Vì báu vật càng giả trị, càng khiến người ta thích thú, sự tò mò càng dâng cao.

- Minh Huy, cậu nói như cậu đang có ý đồ với Vũ Hân vậy.- Thành Nam bật cười để phá tan bầu không khí căng thẳng này.

- Haha, phải đó Nghiêm tổng. Anh có ý đồ gì sao?- Đỗ Hoàng cười cợt.

- Cũng đúng...

Đỗ Hoàng cười, mặt méo xệch. Anh hoàn toàn không ngờ tới Minh Huy sẽ trả lời như thế. Ngâm bồ hòn làm ngọt, anh nâng ly rượu lên uống rồi đánh trống lảng khỏi vụ việc này.

- Tổng giám đốc Nghiêm.- Mạnh Nguyên bắt đầu thách thức.- Báu vật càng lớn, càng có giá trị thì khả năng đoạt được của anh càng nhỏ, hơn nữa người nắm giữ báu vật là tôi thì...- Lời nói chắc chắn của Mạnh Nguyên làm Minh Huy cứng mặt.- Khả năng mà anh nói có thể coi là... không có.

Những người xung quanh nuốt khan một cái lo lắng nhìn hai người đàn ông quyền lực trong giới kinh doanh. Bình thường họ rất hòa đồng, thân thiện với nhau nhưng hôm nay, chỉ vì một báu vật mà đã gây xung đột. Đó chẳng phải là một vụ làm ăn lớn mang lại lợi nhuận nào đó mà lại là... phụ nữ. Nhưng trong đầu họ không khỏi thắc mắc, cô gái "báu vật" Dương Vũ Hân ấy có sức hút tới mức nào mà khiến hai vị tổng tài này phải đầu khẩu với nhau như vậy.

- Nghe nói anh đã kết hôn.- Vũ Hân đổi đề tài, có vẻ chính cô cũng thấy mình đang là nguyên nhân của sự việc kì cục này.

Khi chính miệng Vũ Hân nhắc tới vấn đề này, mặt Minh Huy như biến sắc. Có chút gì đó không bình thường ở anh ta.

- Phải rồi Nghiêm tổng, phu nhân Như Dương không đi sao?- Đỗ Hoàng chen vào một câu rất vừa ý Vũ Hân.

- Cô ấy... hiện giờ không khỏe.

- Vậy sao? Thật tiếc quá!- Vũ Hân nói, mặt tỏ ra tiếc rẻ.- Tôi lại có rất nhiều chuyện muốn nói với cô ấy.

Không nói cũng biết mặt Minh Huy khó coi như thế nào. Ai cũng phát hiện ra nhưng họ lại chẳng dại mà lên tiếng hỏi. Nhờ đâu đụng chạm phải vấn đề không được hỏi thì chắc chắn Minh Huy sẽ không để yên cho người đó.

- Hôm nay quả là một ngày may mắn của chúng tôi khi được chiêm ngưỡng vẻ đẹp của cô Vũ Hân đây.- Đỗ Hoàng nâng chiếc ly trong tay mình.- Chúng ta uống để mừng về việc đó chứ?

- Khoan...

Mạnh Nguyên nói khề và định ngăn Vũ Hân lại nhưng cô đã nuốt cả chỗ rượu trong ly vào cổ họng. Anh nhìn cô vẻ mặt hơi cau lại nhưng nhanh chóng trở về trạng thái bình thường. Mọi người bắt đầu tán ra và nhập tiệc. Lúc ấy Mạnh Nguyên mới lại gần Vũ Hân hơn một chút, giọng anh khàn khàn nói vào tai cô.

- Lúc này cô đã ăn gì

ì chưa?

- Ồ...- Vũ Hân như nhận ra gì đó, mắt mở to ra.- Tôi chưa...

- Vậy mà dám uống mấy ly rượu như thế sao?

Vũ Hân bị ánh mắt lần áp của Mạnh Nguyên làm cho nhụt chí khí. Cô đưa tay xoa xoa bụng chờ đợi cảm giác cồn cào khó chịu ập tới.

- Ăn tạm mấy cái bánh này đi.

- Cái đó... tôi không ăn đâu.- Vũ Hân xua tay.

- Vậy muốn ăn gì?- Mạnh Nguyên nhìn cô.

- Tôi không muốn ăn gì cả.

Vũ Hân gắt khiến Mạnh Nguyên sững người lại. Làm rồi mới biết mình quá đáng, cô nhìn Mạnh Nguyên đang nhìn mình chột thấy khó xử.

Đừng... xin anh...

Đừng nhìn cô bằng ánh mắt đó...

Vũ Hân nhắm chặt mắt rồi quay đi, cô muốn ra ngoài hít thở một chút không khí trong lành.

- Em vẫn vậy, Vũ Hân à!

Vũ Hân giật mình và quay phắt lại đằng sau. Minh Huy đứng đó nhưng không có ý lại gần cô. Anh ta giữ một khoảng cách nhất định để Vũ Hân có thể đứng mà nói chuyện với mình.

- Anh thực sự rất nhớ em...

- Anh nên nhớ giờ anh đã là người có vợ.- Vũ Hân nói, về mặt lạnh lùng- Hơn nữa tôi và anh không còn quan hệ gì cả...

- Xin em đừng vậy...

Minh Huy đau khổ tiến lại gần nhưng cũng làm Vũ Hân lùi lại. Cô kinh hãi nhìn anh ta. Phải, cô rất sợ con người này, rất sợ con người không từ bỏ bất cứ một thủ đoạn nào để đoạt được thứ mình muốn có này. Nếu có thể, cô muốn chạy ra khỏi anh ta, hoặc anh ta hãy biến mất khỏi cuộc đời mình.

- Hân à, em biết rằng anh...

- Câm miệng lại!- Vũ Hân nghiêng răng- Khốn kiếp!!! Anh có tư cách gì mà nói chuyện đó với tôi.

- ...

- Tôi không động tới cuộc sống của anh thì anh cũng làm ơn để yên cho tôi được sống thoải mái. Hãy cứ sống cuộc sống của anh đi. Đừng tìm tôi, cũng đừng quấy rầy tôi nữa...

Vũ Hân quay đi mà không thèm ngoái lại nhìn lần nào. Minh Huy nắm chặt tay, đôi mắt như sắp khóc nhìn bóng cô khuất dần. Trên mặt anh ta là sự bất lực, sự đau khổ tột cùng vì không thể cứu vãn được gì cả.

Lúc ấy Vũ Hân cũng vô tình bỏ lại đằng sau là Mạnh Nguyên đang bàn thân cả người và Thành Nam với sự khẳng định chắc chắn. Anh tiến lại gần Mạnh Nguyên rồi nắm bắt.

- Bị cô ấy từ chối sao?

Mạnh Nguyên nhìn Thành Nam khiến Thành Nam ớn lạnh nhưng không hề làm hao mòn sự tò mò của anh.

- Sao, bị tôi nói trúng tim đen à?

Mạnh Nguyên không nói, toan bước đi thì Thành Nam giữ anh lại.

- Nếu yêu thì đừng để cô ấy quay lưng lại với cậu. Nếu cậu sáng suốt, cậu sẽ biết giữ cô ấy lại bằng cách nào.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Âm Áp

- Mỹ Phương, cô cùng tôi qua bên công ty đối tác một chút.

Mạnh Nguyên xuất hiện ở ngưỡng cửa Ban Thư ký làm cả phòng bất động tới mắt phút. Họ phải dụi dụi mắt mấy lần để chắc chắn rằng mình không nhìn lầm người. Cái dáng cao lớn, lịch lãm và đàn ông đó ngoài tổng tài của họ ra thì còn ai nữa đâu. Anh đưa mắt nhìn một lượt và dừng lại ở chỗ Vũ Hân. Hôm nay cô không đi làm.

Anh nhìn Mỹ Phương rồi quay đi. Mỹ Phương cảm túi xách rồi nhanh chân chạy theo trong đầu không khỏi thắc mắc. Xưa nay Mạnh Nguyên chẳng bao giờ tới Ban Thư ký làm gì, nếu cần anh sẽ gọi điện rồi điều người cần gấp lên phòng mình. Hành động của anh hôm nay quả thực đang kích thích trí tò mò của cô.

- Vũ Hân đâu.

Một câu nói ngắn gọn tới mức xúc tích của Mạnh Nguyên làm Mỹ Phương khựng lại như chết ngời. Mặt cô đỏ dần bởi vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra. Mạnh Nguyên khó chịu nhìn lên phía trên để nghe câu trả lời từ Mỹ Phương nhưng cô vẫn im lặng.

- À cái đó...- Mỹ Phương lấy lại bình tĩnh.- Cô ấy hôm nay xin nghỉ, thưa sếp.

- Lý do.

Mỹ Phương bặm môi, cô chưa bao giờ thấy sếp mình như vậy cả. Chẳng nhẽ anh thay đổi cách sống? Muốn quan tâm tới nhân viên nhiều hơn sao? Vậy sao cả tuần nay cô làm việc hùng hục như thế mà anh không hỏi lấy một câu. Cô tất tả chạy đi chạy lại sao anh không giảm bớt công việc đi để cô có thời gian thở một chút. Mặt cô trắng xanh lại mà anh không thèm để ý. Quả như cô tiên đoán, sếp tổng của cô đang chú ý tới Vũ Hân.

- Cô ấy nói là cô ấy mệt...

Như không còn thắc mắc, Mạnh Nguyên lại im lặng khiến không khí trong xe lại rơi vào trạng thái cũ. Mỹ Phương không phải là người nhiều chuyện nên Mạnh Nguyên mới lên tiếng hỏi cô. Anh cũng không lo cô như những nhân viên khác, thích bàn ra tán vào chuyện của sếp. Anh rất yên tâm với độ trung thành và kín tiếng của Mỹ Phương. Vì thế nên cô mới ở bên cạnh anh lâu như vậy được.

Từ khi đi du lịch về tới nay, thái độ của Vũ Hân với anh thay đổi hoàn toàn. Cô không còn bẽn lèn, tỏ ra bối rối khi đứng trước anh nữa. Cô cũng lờ tịt đi việc cô và anh đã... hôn nhau. Anh không biết mình đã gây nên tội gì. Hôm đó khi thấy nước mắt của Vũ Hân, đầu óc anh như trống rỗng, chẳng thể nghĩ gì được cả. Và ngay cả hôm qua, sự quan tâm của anh lại khiến cô gắt lên một cách giận dữ. Anh rất muốn nói chuyện với cô thì lại nhớ đến gương mặt đong đầy nước đó... thật sự anh cảm thấy rất khó hiểu. Vậy nên hôm nay anh muốn gặp cô nhưng cô lại xin nghỉ. Hỏi ra mới biết cô mệt.

Có điều anh không biết rằng giờ Mỹ Phương đang rất rất tò mò về quan hệ của anh với Vũ Hân. Lâu nay làm việc bên cạnh anh, cô nhận định anh là người tài giỏi, quyết đoán trong công việc, thực sự là một người hoàn mỹ. Nhưng cô cũng đã từng nghi ngờ về giới tính của anh. Xung quanh anh có không biết bao nhiêu cô gái sẵn đón, sẵn sàng ngã vào vòng tay anh khi anh mở lòng. Thế mà anh lại thờ ơ bỏ qua, coi họ như không tồn tại.

Hơn nữa Vũ Hân thì không có gì nổi bật. Làm việc với Vũ Hân cũng không lâu nhưng cô có thể khẳng định Vũ Hân là một cô gái bình thường. Ngoại hình ưa nhìn, xinh xắn nhưng không thể gọi là mỹ nhân bởi Vũ Hân còn kém Mỹ Phương một bậc. Tính cách hòa đồng, nhanh nhẹn nhưng sao nhạy bén bằng Mỹ Phương. Nghĩ đi nghĩ lại thì Mỹ Phương vẫn không hiểu Vũ Hân có điểm gì thu hút sếp mình.

...

Kính kong... Kính kong...

Vũ Hân vẫn nằm im trên giường sau 2 hồi chuông cửa. Cô vui mặt vào gối vì muốn vị khách không mời mà tới kia bỏ đi khi không thấy ai ra mở cửa. Có điều người đó rất kiên trì, tiếng chuông tiếp tục vang lên ỏi khiến đầu Vũ Hân như muốn nổ tung. Cô nhắm mắt rồi cố gắng đứng dậy, nhắc người khỏi giường. Bước những bước chân nặng nhọc ra phía cửa bởi tiếng chuông cứ vang lên không ngừng.

Vừa mở cửa ra, Vũ Hân đã sững người. Gương mặt cô đã biểu lộ chút hốt hoảng. Mạnh Nguyên đang sừng sững đứng trước mặt cô, gương mặt anh tuấn ánh lên vẻ khó chịu vì phải chờ đợi. Nhưng thấy gương mặt tái xanh có phần trắng bệch của Vũ Hân thì anh lại xuôi lòng, tim khẽ nhói lên một cái.

- Cô... làm sao vậy?

- Sếp tôi có việc gì sao?

Vũ Hân không trả lời Mạnh Nguyên mà lại hỏi ngược lại anh. Cô ngoái vào trong nhà nhìn lên chiếc đồng hồ trên tường.

14h40???

Cô quay lại nhìn anh, trong đầu không khỏi thắc mắc. Có nằm mơ cô cũng không nghĩ anh xuất hiện ở nhà mình vào giờ này. Đáng lẽ anh phải ở công ty chứ sao lại ở đây...

- Định để tôi đứng ngoài này sao?

- À..., xin lỗi sếp!

Vũ Hân đứng tránh sang một bên để Mạnh Nguyên bước vào. Nhưng đứng được một lúc là Vũ Hân ngã lăn ra đất, gập người lại rồi nhắm mắt đau đớn. Mạnh Nguyên hốt hoảng đỡ cô dậy rồi hỏi han.

- Sao vậy? Cô đau ở đâu?

- Cái đó...

Vũ Hân nhắm nhỏ nhìn Mạnh Nguyên rồi vịn vào tay anh đứng dậy. Cô cố gắng bước vào nhà vệ sinh khiến Mạnh Nguyên ngây ra trong giây lát.

Hôm nay tới ngày của Vũ Hân, bụng đau tới mức không chịu nổi nên cô mới xin nghỉ làm. Cô mệt mỏi với tay lên chiếc túi đựng băng nhưng trong đó chẳng còn lấy một chiếc. Ông trời hẳn tâm đầy cô vào tình huống gì thế này. Đã xuất hiện trước mặt Mạnh Nguyên trong bộ dạng thảm hại thì chớ, lại còn... Giờ cô bước ra ngoài kia thế nào được.

Đang suy nghĩ không biết làm gì thì Mạnh Nguyên gõ cửa nhà tắm.

- Cô sao vậy? Bộ ngất ở trong đó rồi à?

- Tôi...- Vũ Hân lắp bắp.

- Sao?

- Tôi... sếp có thể đi mua giúp tôi... cái đó được không...

- Hà?

- Hôm nay là tới ngày, tôi...

Vũ Hân nín thính, cô cũng không nghe thấy ngoài cửa có tiếng động gì nữa. Khỏi nói cũng biết Mạnh Nguyên sùng sốt tới mức nào. Không phải là anh xấu hổ khi nghe cô nhờ đi mua mà là vì anh không nghĩ vì chuyện đó mà cô nghĩ làm, hơn nữa bộ dạng lại thảm hại như thế.

Anh thân nhiên đi vào cửa hàng tạp hóa, thân nhiên đứng trước gian hàng dành cho phụ nữ. Cái bộ dạng gãi cằm nhìn chăm chăm vào mấy cuộn băng *** của anh làm mấy bà cô lẫn mấy cô bán hàng mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau.

- Không biết cô ấy dùng loại nào nhĩ??

Anh tặc lưỡi rồi chọn mỗi loại một túi. Đặt cả một rổ băng *** trước quầy tính tiền làm cô nhân viên nhìn anh như thể anh là người ngoài hành tinh. Cũng đúng thôi, trông anh thì lịch lãm, đẹp trai, nhìn đã biết là đại gia rồi. Nhưng cái việc anh đang làm... chẳng có tên đàn ông nào làm cả.

Thấy mình bị nhìn tới mồn cả mặt, Mạnh Nguyên cười giả lả, giọng điệu chân thật.

- Vợ tôi cô ấy tới ngày nên tôi mua dùm ấy mà!

Nghe thấy thế, mấy vị phụ nữ đứng đó mắt nheo lại, miệng ngoác ra cười.

- Hóa ra là thế, cậu thật chu đáo.- Một bà cô lớn tuổi khen.

- Phải đó, tôi với chồng tôi lấy nhau hơn 40 năm mà cũng chưa thấy lão làm thế bao giờ.- Người đàn bà khác nói chen vào.

- Vợ anh thật có phúc.- Cô bán hàng tặc lưỡi tiếc rẻ.

Mạnh Nguyên nhanh chóng thanh toán rồi nhanh chân rời khỏi cửa hàng bách hóa. Không phải anh ngại trước mấy lời trêu đùa của mấy người phụ nữ kia mà là anh sợ Vũ Hân đang ở nhà ngất luôn trong phòng tắm. Nhưng nghĩ tới đó thì bước chân anh chậm dần và đổi hướng.

Mãi một lúc sau anh mới gõ cửa và gọi Vũ Hân. Cô cảm kích nhận chiếc túi trong tay Mạnh Nguyên rồi đóng cửa lại. Nhìn chiếc túi to trong tay, cô hơi hoảng.

- Gì mà mua nhiều vậy??

Vì không biết Vũ Hân dùng loại nào nên Mạnh Nguyên đã mua từ loại có cánh, không cánh, dùng ban đêm cho tới dùng hàng ngày... Anh rất cẩn thận, rất chu đáo. Tự dưng Vũ Hân thấy có lỗi vì đã đẩy anh vào tình huống khó xử này. Cô cũng không hiểu làm cách nào mà anh lại xách được cái túi to oành này ra khỏi bách hóa nữa. Nghĩ tới đó, môi cô bỗng vẽ thành nụ cười mà chính cô cũng không hay.

Lúc Vũ Hân trở ra thì thấy Mạnh Nguyên đang đứng bên bàn bếp, cạnh chiếc phích nước làm nóng siêu tốc. Cô lật đật chạy lại gần nhưng bị ánh mắt sắc lạnh của anh làm cho dừng bước.

- Chẳng ph

ải vào những ngày này cô không nên chạy nhảy sao??

- Dạ?- Vũ Hân nhìn anh với ánh mắt khó hiểu, cái đầu nghiêng nghiêng trông rất ngộ.

Nhìn bộ dạng ngây ngốc của Vũ Hân, Mạnh Nguyên nén cười.

- Uống cái này đi.

Anh đưa Vũ Hân một viên thuốc cùng với cốc nước ấm. Cô ngẩn người nhìn anh rồi lại nhìn viên thuốc.

- Nó sẽ giúp cô giảm đau.

Nói tới đó là Vũ Hân đỏ mặt. Cô cúi đầu không dám ngẩng lên nhìn Mạnh Nguyên. Hai tay cô vịn vào vạt áo một hồi mới dám lên tiếng.

- Tôi... không có thói quen uống thuốc. Uống rồi sợ khi không có thuốc sẽ không chịu đựng được.

Mạnh Nguyên cười. Vũ Hân vốn dĩ trong mắt anh là một người có vẻ ngoài mạnh mẽ và cam chịu. Nghĩ cho kĩ thì điều cô nói hoàn toàn hợp lý. Cô tạo cho mình một thói quen là không phụ thuộc vào thuốc nhưng trông cô đau đớn như thế anh thấy thật không cam lòng.

Anh kêu cô ra salon ngồi rồi lại bật bếp lên làm gì đó. Vũ Hân ngồi im ở ghế rồi nhìn anh, mắt không rời đi nửa giây. Cái dáng cao cao vẫn rất phong độ khi đứng trước gian bếp vốn dành cho phụ nữ. Gương mặt nhìn nghiêng vẫn ánh lên vẻ đàn ông, nam tính. Ánh mắt đầy chăm chú như anh muốn đặt hết tình cảm của mình vào công việc mình đang làm. Trái tim vốn đã lạnh của Vũ Hân bỗng nhiên có cảm giác ấm áp.

Khoảng thời gian này rất khó khăn với cô, cô lao đầu vào làm việc để làm gì? Chẳng phải để những suy nghĩ vẩn vơ về anh biến mất sao? Cô mất ngủ vì sao? Vì đêm nào cô cũng trằn trọc, cũng cảm thấy cô đơn trong căn nhà này. Rồi cô lại thức tới sáng vì sợ lại mơ thấy những giấc mơ đó lần nữa. Nhưng lúc này, khi nhìn thấy bộ dạng đó của Mạnh Nguyên cô lại thấy lòng mình yên lắng lạ thường. Cái cảm giác bình yên và ấm áp đó, lâu lắm rồi cô mới cảm nhận được.

Vũ Hân cứ ngẩn người ngắm ai đó mà quên mất việc rằng người ấy đang làm gì. Cho mãi tới khi Mạnh Nguyên đặt trước mặt cô một ly nước gừng với đường thì cô mới ngó người ra.

- Sếp... cũng biết à?

- Mẹ tôi và Phương Nhi cũng thường như vậy. Mà mỗi lần như thế thì tôi đều pha thứ này cho họ uống. Nghe nói là đỡ hơn rất nhiều.

Anh thật tốt! Vũ Hân đã nghĩ như vậy nhưng không nói. Từ trước tới nay khi cô bị đau tới mức nằm liệt giường cũng không có ai ngó ngàng tới. Cũng không ai quan tâm đi pha nước gừng với đường cho cô cả. Cảm xúc nước gừng trên tay, Vũ Hân thấy cổ họng nghèn nghèn, mắt cay cay. Miệng cười, cô nói.

- Cảm ơn!

- Ủ!

Thấy bộ dạng đó của Vũ Hân, Mạnh Nguyên rất muốn ôm cô, muốn vuốt vuốt mái tóc dài đó nhưng không có đủ can đảm để nhìn cô quay lưng lại với anh lần nữa. Gương mặt xanh xao ấy đã đỡ hơn một chút cũng khiến anh yên tâm hơn. Chợt Vũ Hân nhìn anh rồi hỏi.

- Sếp vừa nhắc tới Phương Nhi... cô ấy là ai vậy?

Một sự vui thích len lỏi trong tâm trí Mạnh Nguyên. Gương mặt thoáng hồng của Vũ Hân khiến môi anh nở nụ cười. Chẳng lẽ... cô ghen sao??

- À, là em gái tôi.

- Em gái sếp?

- Ủ! Nó đi du học. Tháng tới là về rồi!

- Vậy sao?

- Phải. Và còn một chuyện nữa tôi muốn nói với cô.

Nhìn bộ mặt nghiêm túc trở lại của Mạnh Nguyên là Vũ Hân toát mồ hôi hột. Anh có chuyện gì nhờ vả hay giao phó cho cô mà lại phải tới tận đây như thế. Giờ ánh mắt của anh còn khiến cô sợ tới mức quên hẳn cơn đau đang âm ỉ. Cô nuốt khan rồi ngồi thẳng nhìn anh. Gương mặt sát thủ quen thuộc lại trở về. Nụ cười ở đó là một nụ cười đẹp tới mê đắm lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Buông Tay Anh Ra

“- Sao... sao lại là tôi?

- Vì cô thích hợp.

-...

- Ở đó có rất nhiều đối tác của W. Chẳng phải cô đi là thích hợp nhất sao?

- Cái đó...

- Vậy tới tôi sẽ qua đón cô!

Vũ Hân tiu ngui ngồi trên xe. Cô cứ nghĩ anh quan tâm nên mới tới thăm cô, lòng thấy rất ấm áp và biết ơn. Do đó cô đã tự phê bình mình vì cô đã có những hành động thái quá trong thời gian vừa rồi. Nhưng khi anh nói rõ lý do anh tới thì cô lại thấy mình thật đáng thương. Anh biết rõ “bệnh tình” hiện tại của cô, biết cô nên hạn chế đi lại. Vậy mà...

Cô cảm kích, rất rất cảm kích vì sếp tổng cũng đã nghĩ cho cô. Anh biết những ngày này cô đau bụng là do bị lạnh bụng nên đã mua một chiếc túi chườm nóng để cô yên tâm ngồi trên xe. Nhìn Vũ Hân ngoan ngoãn ngồi im ôm cái túi chườm mà anh không nén được đành phải nở nụ cười. Có lẽ là đỡ hơn thật vì mặt cô không nhăn nhó, cũng chẳng tái xanh tái xám.

Sau bữa tiệc tại khách sạn Sheraton, thông tin Mạnh Nguyễn đưa thư ký đi dự tiệc cũng đã được bàn tán xôn xao. Cho tới hôm nay, khi anh lại một lần nữa xuất hiện cùng Vũ Hân, tay khoác tay thân mật thì những bàn bè cũng như đối tác làm ăn của Mạnh Nguyễn trong giới kinh doanh cũng phải khẳng định một điều. Rằng, cô gái này chiếm giữ một vị trí chưa thể nói là quan trọng nhưng cũng rất đặc biệt trong lòng anh.

Vũ Hân cùng Mạnh Nguyễn đi lại và chào hỏi thân thiết với những người hiện đang là đối tác của W. Cô và anh cũng tìm hiểu và trao đổi với những người có khả năng, có nguồn lực mạnh. Có thể trong tương lai họ sẽ là những đối tác tiềm năng của Red Ocean.

- Hữu Thiên chắc giờ cũng đang trên đường tới đây rồi.- Mạnh Nguyễn nhìn đồng hồ rồi nói.

- Anh ấy vừa từ Sing về mà. Sao không về nhà luôn mà lại qua đây làm gì?

- Đối tác của W hầu hết đều ở đây, cậu ấy qua cũng phải thôi.- Mạnh Nguyễn nhìn ra xa.- Đợi tôi chút, tôi qua nói chuyện với bạn.

Mạnh Nguyễn đi khỏi và bắt chuyện với bạn mình. Vũ Hân nhìn quanh rồi bắt đầu ăn chút gì đó. Dù bụng cô lúc này rất khó chịu nhưng không thể không ăn gì được. Nếu không ăn gì, cơn đau sẽ lại càng dữ dội hơn.

Những bước chân nhẹ nhàng không tạo tiếng động. Những cơn gió từ chiếc váy màu hồng phấn tinh khôi đang khiến người ta phải lóa mắt. Vũ Hân hơi nhón mày ngạc nhiên. Bàn tay cầm chiếc ly của cô dần hạ xuống.

Những lọn tóc xoắn nhẹ phất phơ trong không trung làm người ta phải ngoái lại nhìn. Một vẻ đẹp kiều sa, một thân hình bốc lửa nhưng... lại không quá gây chú ý bởi những người đẹp trong bữa tiệc này không thiếu. Nụ cười lướt đi từ trái sang phải và dừng lại ở Vũ Hân. Nụ cười ấy tắt ngấm nhưng lại càng làm cho nụ cười trên môi Vũ Hân giãn ra.

- Hôm nay trông cô thật đẹp, Như Dương.

Nếu lắng nghe thì ai cũng có thể nhận ra chất giọng đầy khinh thường của Vũ Hân. Như Dương chắc hẳn coi lời Vũ Hân như một lời miệt thị. Cô ta vừa tới, chưa người đàn ông nào lên tiếng khen ngợi thì đã nhận được gáo nước lạnh từ phía Vũ Hân. Hôm trước khi gặp Minh Huy, Vũ Hân biết chắc rằng không lý gì mà Như Dương lại không cùng anh ta vào Sài Gòn. Không ngờ hôm nay, cô lại gặp cô nàng ở đây.

- Chúng ta lại gặp nhau rồi.

Như Dương vốn đã nhìn thấy Vũ Hân khi cô đi bên cạnh Mạnh Nguyễn. Có điều cô ta không thể tưởng tượng được rằng Vũ Hân lại có thể ở gần một người nóng lạnh thất thường như tổng tài của Red Ocean. Càng không nghĩ cô “bay cao” tới như thế được.

- Hôm nay cô tới một mình sao?- Vũ Hân tiếp tục công kích.- Trả đũa vụ hôm trước anh ta để cô ở nhà à?

- Hóa ra là vì gặp được cô nên anh ta mới như thế.- Như Dương cười nhạt.- Tôi cứ nghĩ mình sẽ tìm được cô trước anh ta, không ngờ...

Vũ Hân và Như Dương vốn không phải là đối thủ, càng không phải là những người thấy mặt nhau là đầu đầu. Vốn dĩ cả hai không hề biết tới nhau cho đến một ngày, mọi thứ xung quanh thay đổi. Họ bỗng nhìn nhau bằng con mắt khác.

- Cô cũng giỏi nhỉ, của được cả Phan tổng.

Vũ Hân nhìn con mắt đang liếc về phía Mạnh Nguyễn và mỉm cười. Một sắc thái tự tin tới tràn trề. Cô nhìn thẳng Như Dương, môi nhếch lên đầy vẻ giễu cợt.

- Vậy mà cô cứ luẩn quẩn mãi bên Minh Huy là sao?

Như Dương cứng họng khi bị Vũ Hân đánh đòn phủ đầu. Đang muốn hạ nhục cô mà cuối cùng chính mình lại bị hạ trước.

- Cô...

- Tình yêu của hai người khiến tôi phải ngưỡng mộ đấy.- Vũ Hân cười khinh khinh.- Sao không mời tôi dự đám cưới?

- Dương Vũ Hân.

Như Dương đã hạ giọng nhưng xem chừng cô ta đang rất tức giận. Không phải nói cũng biết Vũ Hân và Như Dương đang đầu khẩu với nhau. Mà

nguyên nhân sâu xa lại chính là vì Minh Huy, người đàn ông mà lần trước đã bị Vũ Hân lạnh nhạt.

- Như Dương, hình như cô quên rằng tôi đã buông tha cho Minh Huy và trả anh ta về với cô.- Vũ Hân nheo mắt.- Cô cũng quên rằng, cô cần phải cảm ơn tôi vì tôi đã không giành anh ta từ tay cô.

Vũ Hân, Minh Huy và Như Dương đã có một cuộc tình tay ba. Một cuộc tình mà Vũ Hân đã nghĩ rằng cô sẽ có một kết cục tốt đẹp. Minh Huy xuất hiện trong cuộc đời cô tình cờ như một cơn gió. Nhưng cũng chính cơn gió nhẹ đó đã cuốn cô vào một cuộc sống hoàn toàn khác. Lúc ấy Vũ Hân khao khát được yêu thương, khao khát được ai đó chở che. Minh Huy lại ân cần, chu đáo, quan tâm và yêu thương cô hết mực. Ở bên cạnh anh không những ấm áp mà còn luôn được vui vẻ, thoải mái. Nhưng những giây phút ấy chẳng kéo được dài khi cô biết rằng Minh Huy đã có người yêu. Anh ta quen với cô và ở bên cạnh cô chỉ vì cô trực trặc trong tình cảm với người cũ. Thật buồn cười là cô vô tình trở thành kẻ thứ ba, vô tình bị lừa gạt để rồi bị tạt một gáo nước lạnh. Vậy mà người đàn ông đó tham lam vẫn muốn giữ cô bên mình, tham lam muốn vừa có được cô, vừa có được người cũ.

Vũ Hân nào có phải hạng người rẻ tiền tới mức ấy, cô dù có khao khát yêu thương cũng không cần được ban tặng tình yêu bằng cách đó. Quyết định rời xa Minh Huy của cô đã khiến anh ta rơi tõm vào hố sâu của mặc cảm và tội lỗi. Anh ta điên cuồng tìm kiếm Vũ Hân, bỏ ra bao công sức để kéo cô lại. Thế nhưng Vũ Hân chẳng ngoái lại nhìn tới một lần. Cô đã lạnh lùng rời xa anh ta như thế. Nhưng cô biết mình cao thượng vì cô không hận thù gì anh ta, cũng không hối hận về những gì mình làm. Cô đã cảm ơn Minh Huy vì đã cho cô những tháng ngày có người ở bên dù đó là khoảng thời gian ngắn ngủi. Nhưng sự đeo bám, những thủ đoạn cũng như hành động của Minh Huy để khiến cô trở về bên anh ta thực sự khiến cô cảm thấy ghê tởm con người đó. Chính vì vậy, cô mới nhìn ánh mắt yêu thương anh ta dành cho mình bằng đôi mắt khinh thường và chán ghét.

Như Dương cũng không có lỗi trong chuyện này. Chỉ là cô ta ngu ngốc không đủ bản lĩnh để giữ người mình yêu, chỉ dùng cái đầu để suy nghĩ linh tinh và ghen bóng, ghen gió với những người phụ nữ khác. Nhưng cũng không thể trách cô ta, bởi phụ nữ kh

ì yêu để ngu muội và mù quáng.

- Cô không sợ báo ứng sao, Vũ Hân?- Bỗng Như Dương thay đổi thái độ, đôi mắt cô ta ảm đạm nét cười.- Ngang nhiên xen giữa tôi và Minh Huy vậy mà còn tiếp tục đi ve vãn chồng người khác. Mặt cô dày tới mức nào mà lại có thể hành động như thế?

Vũ Hân đánh mặt lại, dường như Như Dương đang đi quá xa. Và khả năng chịu đựng của Vũ Hân cũng có hạn.

- Cô nói cái gì vậy?

- Chẳng phải sau khi rời bỏ Minh Huy, cô tiếp tục tìm được tình yêu mới sao? Nghe nói hai người yêu nhau lắm, lén lút quan hệ với nhau. Hơn nữa cô còn bị vợ người đó tới đánh ghen nữa.

- Khốn kiếp.- Vũ Hân tức giận, cô tiến tới và túm lấy Như Dương.- Cô khôn hồn thì ngậm miệng lại.

Lúc này tiệc cũng đã bắt đầu nên không ai để ý tới lời nói cũng như hành động của hai cô gái đang đứng ở một góc khuất trong phòng. Đôi mắt Vũ Hân nhìn Như Dương mỗi lúc một gay gắt khiến Như Dương nhụt chí. Cô ta cúi mặt, không dám đối diện với Vũ Hân nữa.

- Cô nên nhớ.- Vũ Hân nói nhỏ, đủ để Như Dương nghe thấy.- Cho dù cô và Minh Huy đã lấy nhau thì tôi vẫn có thể kéo anh ta về bên mình.

- Cô...- Như Dương tái mặt trước lời cảnh báo đáng sợ của Vũ Hân.

Vũ Hân buông Như Dương ra, cô tặng cho đối thủ một nụ cười khinh bỉ rồi quay người lại. Có lẽ lúc này Vũ Hân mới hiểu được nét cười trong mắt Như Dương khi đối đáp với cô ban nãy.

Mạnh Nguyên đứng đó và nhìn cô. Anh không giận dữ nhưng cũng không tỏ ra lạnh nhạt. Anh đã nghe thấy tất cả cuộc đối thoại giữa cô và Như Dương. Một ánh mắt chán chường và đầy thất vọng. Anh quay người và lập tức rời khỏi bữa tiệc.

Vũ Hân như bị giáng cho một búa, cô ngây người nhìn Mạnh Nguyên đang xa dần rồi quay lại nhìn Như Dương.

- Đó chính là quả báo.- Như Dương cười xảo trá.

Vũ Hân hận mình không thể tát cho cô ta một cái nhưng cô lại càng căm ghét mình hơn khi mình lại quá bản thủ và bi ối như thế.

Mạnh Nguyên đi nhanh ra khỏi đó, gương mặt anh vẫn ánh lên sự bất lực và nhất là sự thất vọng tràn trề.

- Nguyên, cậu đi đâu vậy?- Hữu Thiên thấy Mạnh Nguyên thì liền hỏi.

- Cậu tới rồi à? Mình có việc nên về trước.

- Ồ...

Chưa kịp để Hữu Thiên lên tiếng, Mạnh Nguyên đã lướt đi. Trông thấy bộ dạng đó của Mạnh Nguyên, Hữu Thiên cũng nghĩ được rằng chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra với bạn mình. Anh chưa hề nhìn thấy gương mặt thất thần đó bao giờ cả. Kể cả khi bản hợp đồng lớn tuột khỏi tay Mạnh Nguyên, anh cũng chưa bao giờ như vậy. Bởi với anh, việc gì cũng sẽ có cách giải quyết. Thế nhưng lúc này, cái người không bao giờ chịu lùi bước trước bất cứ vấn đề gì lại có bộ dạng ủ rũ như bị đánh bại khiến Hữu Thiên thấy có điều gì đó chẳng lành.

Đang thắc mắc thì liền lúc đó, Vũ Hân lao tới. Cô cũng bị Hữu Thiên giữ lại.

- Em chạy đi đâu vậy?

- Em...- Vũ Hân nhìn Hữu Thiên rồi nhìn Mạnh Nguyên ở phía trước.- Em xin lỗi...

Cô vọt chạy và thoát khỏi bàn tay của Hữu Thiên và lại khiến Hữu Thiên bần thần cả người. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra mà hai người này lại chạy đi hồi hả như thế. Hơn nữa trên gương mặt cả hai đều lộ rõ vẻ hồi hoàng và căng thẳng.

Vũ Hân lao nhanh và nắm lấy bàn tay Mạnh Nguyên. Nếu giây phút này cô để anh đi, cô sợ rằng đó sẽ là sai lầm và sai lầm này sẽ không thể sửa chữa được. Cô dùng hết sức lực kéo anh lại.

- Khoan đã...- Cô thở gấp khi Mạnh Nguyên đã quay lại.- Nghe tôi giải thích...

Mạnh Nguyên nhìn Vũ Hân, tim nhói lên đau tới mức anh muốn khụy xuống. Lúc này anh không muốn nhìn thấy cô, không muốn nhìn vào đôi mắt biết nói kia chút nào. Anh không muốn biết gì thêm về cô nữa. Anh sợ rằng nếu biết nhiều hơn anh sẽ càng đau khổ và sợ rằng sẽ ân hận.

Anh đã nghe thấy những gì cô và Minh Huy nói với nhau. Anh biết Minh Huy có tình cảm với cô nhưng cô từ chối, vì vậy mà anh có thể bỏ qua. Anh có thể không quan tâm tới chuyện đó nữa, không quan tâm giữa cô và hắn ta đã xảy ra chuyện gì trong quá khứ. Nhưng giờ vợ Minh Huy xuất hiện, chỉ đích danh Vũ Hân ngang nhiên xen giữa bọn họ. Không những thế, cô còn phá hoại hạnh phúc gia đình của một người khác rồi bị người ta đánh ghen. Anh đã mong mình được nghe những lời giải thích, những lời chối bỏ của cô dù cô có ngụy biện để che giấu cũng được. Nhưng... cô lại không làm thế. Thậm chí còn đe dọa người phơi bày sự thật về mình.

Bỗng chốc anh sợ đối mặt với cô. Anh sợ mình sẽ bị những lời nói của cô làm cho mềm yếu. Anh sợ... cô cũng lừa dối anh và sẽ có một ngày cô vứt bỏ anh như vứt bỏ tình yêu của hai người đàn ông kia vậy...

- Tại sao tôi lại phải nghe cô giải thích?- Mạnh Nguyên lạnh lùng, ánh mắt vô cảm nhìn Vũ Hân.

- Tôi...

Vũ Hân muốn nói gì đó nhưng sao câu từ cứ ứ lại ở cổ họng mà không thể phát thành tiếng. Mạnh Nguyên lòng đau như có ai đó giày xéo vậy. Anh nhìn Vũ Hân, nhìn cô đang bối rối trước anh. Nhìn gương mặt lộ rõ vẻ bối rối không biết nói sao cho phải.

- Và tại sao cô lại phải giải thích với tôi?- Giọng anh nhẹ nhàng nhưng lại như một con cuồng phong thổi tung tất cả.

Chỉ cần cô nói vì cô yêu anh... à không chỉ cần nói thích anh, dù chỉ là một chút thôi cũng được. Chỉ cần cô nói vậy thôi thì anh sẽ không nghi ngờ gì nữa, sẽ ôm lấy cô ngay tức khắc và sẽ ở bên cô. Nhưng sự im lặng đáng sợ của Vũ Hân đã dập chết niềm hi vọng cuối cùng của Mạnh Nguyên. Anh khẽ nhắm mắt lại để kiềm chế cơn đau từ lồng ngực.

Cái nắm tay của Vũ Hân dần buông lỏng đồng nghĩa với việc cô quay lưng lại với anh. Cũng giống đêm đó, cô đã bỏ chạy mà không hề giải thích với anh một câu nào. Lần thứ 3, cô đã làm vậy với anh những 3 lần... Mạnh Nguyên rút tay lại và quay đi. Có lẽ lúc này anh nên ở một mình thì hơn. Anh muốn ở bên Vũ Hân và bảo vệ cô, chăm lo cho cô nhưng... giờ anh lại không thể làm thế khi tâm trạng anh đang rất hỗn loạn.

Vũ Hân cứ đứng đó cho tới khi chiếc xe của Mạnh Nguyên đi khuất.

Những lời nói của anh xuyên thẳng vào trái tim cô. Anh nói đúng. Tại sao cô lại phải giả thích với anh làm gì, khi mà cô không muốn ở gần anh? Tại sao lại bắt anh nghe mình giải thích khi cô biết rằng làm vậy là chấp nhận anh, là muốn anh hiểu mình không tồi tệ như thế...

Ánh đèn vàng vọt chiếu xuống Vũ Hân càng khiến cô trở nên đáng thương hơn. Gương mặt ửng đỏ, âu sầu ấy cô đã cố gắng giấu nhẹm đi sau gương mặt tràn đầy tự tin của mình nhưng không được. Những giọt nước mắt cứ rơi trong vô thức... Cô không muốn ai biết được nỗi đau của mình. Cô không muốn ai nhìn cô bằng ánh mắt thương cảm. Cô càng không muốn ai đó tới với cô vì thấy cô đáng thương. Nếu vậy, cô thà chui vào cái vỏ ốc và trốn trong đó, tránh xa với thế giới bên ngoài. Như vậy có lẽ sẽ tốt hơn...

- Em xin lỗi nhưng em phải buông tay anh ra thôi. Bởi làm vậy là tốt cho anh... Dù anh có yêu em đi nữa thì chuyện đó cũng là không thể... em sẽ chỉ đem tới cho anh đau khổ và day dứt mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Mất Thăng Bằng

- Mau báo bên đó làm lại đi. Công ty trả lương cho họ ít quá hay sao mà lại làm một bản báo cáo sơ sài như vậy?

Tiếng Mạnh Nguyên vang lên khiến dàn thư ký đứng ngoài co rúm người lại. Mỹ Phương làm trưởng ban cũng chẳng sợ gì, cô chính là người trình bản báo cáo lên cấp trên và giờ thì đang hứng chịu hậu quả. Cô cúi đầu, mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh rồi rời khỏi phòng.

- Mang sang bên Phát triển kinh doanh.- Mỹ Phương chia tập báo cáo ra trước mặt thư ký của Thành Nam.- Nói với giám đốc là sếp tổng không hài lòng về bản báo cáo này. Sếp kêu anh ấy làm lại.

- Dạ!

Thư ký của Thành Nam lí nhí gật đầu rồi nhanh chóng rời đi. Mỹ Phương ủ rũ trở về phòng làm việc, theo sau cũng là toàn bộ nhân khẩu của ban thư ký, ai cũng có một bộ mặt thê lương y như trưởng phòng của mình.

- Sếp dạo này sao vậy? Tính nóng như lửa ấy.

Trợ lý của Mỹ Phương than phiền.

- Không phải là tới tuổi rồi chưa lấy được vợ nên...

Câu đùa của trợ lý của Vũ Hân cũng không khiến không khí căng thẳng giảm bớt. Vũ Hân cúi mặt lại chăm chú nhìn vào màn hình máy tính. Đầu óc hoàn toàn không có chút gì là nghĩ tới công việc. Dạo gần đây tính khí của Mạnh Nguyên thất thường như thế không phải là cô không biết. Có biết bao nhiêu trưởng phòng bị khiển trách mỗi lúc đi họp, ngay cả tới Hữu Thiên và Thành Nam cũng không thoát được. Không khí lúc nào cũng như trong lò lửa. Sếp nhăn mày, nhăn trán xem báo cáo xong mà không nói gì còn đờ đẫn ra rồi hét ầm lên thì mới là đáng sợ. Bản báo cáo của cô cũng đã xong nên chắc cũng phải đối mặt với anh ít nhất một lần. Không biết lúc đó cô sẽ nhìn anh như thế nào và... anh sẽ nói gì với cô...

- Chị Hân!

Trợ lý của cô lên tiếng. Vũ Hân ngẩng lên.

- Ủ!

- Đây là bản báo cáo của W...

Vũ Hân nhìn tập giấy đặt trên bàn rồi thờ dãi.

- Ủ, chị biết rồi. Chị sẽ đem vào cho sếp!

- Dạ!

Cô nàng trợ lý thờ ơ rồi đặt tay lên ngực như cảm tạ trời vì Vũ Hân đã không bắt mình đi trình sếp. Thường ngày cô nàng hay tranh với Vũ Hân về việc này bởi chắc cũng có mong muốn được làm phu nhân tổng giám đốc, vậy mà hôm nay lại đùn đẩy sang cho cô. Giờ thấy bộ dạng sát thủ đó, ai cũng sợ gặp Mạnh Nguyên. Nếu không phải là có chuyện gấp thì nhất quyết không ai dám bén mảng lại gần cảnh cửa phòng anh.

Vũ Hân cầm bản báo cáo trên tay, mặt cổ đỏ ửng rồi trở lại gõ cửa.

- Vào đi.

Giọng nói mệt mỏi vang lên, không còn giống cái giọng mạnh mẽ đầy uy quyền ban nãy nữa. Vũ Hân mở cửa rồi bước vào. Vừa mới đặt chân vào phòng, mùi khói thuốc đã sộc thẳng vào mũi khiến cô suy chút nữa là chết sặc. Cô cố gắng để không bật tiếng ho rồi tiến lại gần bàn làm việc. Nhìn chiếc gạt tàn với những mẩu thuốc trên đó khiến Vũ Hân thấy đau lòng vô cùng.

Mạnh Nguyên tựa lưng vào ghế miệng vẫn ngậm thuốc và giờ anh đang quay lưng lại. Vũ Hân không thể nhìn thấy mặt anh, cũng không thể biết giờ anh làm gì.

- Có chuyện gì?- Một lần nữa tiếng anh vang lên, nhưng đã có chút sức lực hơn ban nãy.

- Đây là bản báo cáo về hoạt động của W tháng vừa rồi.

Vũ Hân nói nhưng tay vẫn giữ khư khư bản báo cáo. Cô đang chờ đợi chỉ thị từ Mạnh Nguyên.

Ngay từ khi cánh cửa phòng mở ra, Mạnh Nguyên đã có cảm giác đó là Vũ Hân. Bình thường ngay tới Mỹ Phương khi vào phòng anh cũng đều ho lên một tiếng. Giờ người chịu đựng được ngoài Vũ Hân ra thì chẳng còn a

i cả. Rồi khi nghe cô lên tiếng, nghe cô trả lời anh, anh cũng không muốn quay lại nhìn cô. Phải hơn một tuần rồi anh không gặp cô, hơn một tuần rồi anh không được nghe giọng nói nhẹ nhàng đó. Anh nhớ gương mặt ấy, nhớ ánh mắt tự tin nhìn anh, nhớ nụ cười ngây ngô của cô mỗi khi suy nghĩ việc gì đó.

Quả thực anh đang thách thức chính mình. Cách đây một tuần anh đã tự hỏi liệu không trông thấy cô, không gặp cô, không nói chuyện với cô anh vẫn sẽ ổn. Bởi vốn dĩ cuộc sống của anh trước khi có cô xuất hiện rất êm đềm và không có biến động. Nhưng sau khi cô chuyển vào chi nhánh phía Nam, trực

tiếp xuất hiện trước anh thì anh lại có cảm giác, cô đã là một phần cuộc sống của mình. Người ta thắc mắc, người ta tò mò vì sao một người như anh lại để ý tới cô, lại yêu cô tới vậy. Vì họ không biết rằng anh đã hiểu Vũ Hân, biết về cô nhiều hơn những gì họ nghĩ.

Anh quay ghé lại và đối diện với Vũ Hân. Nhìn vào đôi mắt đó anh biết cô đang rung động trước anh. Anh cũng có khác gì, trái tim cũng nhói lên liền hồi khi thấy cô đó thôi. Anh cầm điều thuốc rồi bỏ vào chiếc gạt tàn.

- Tôi đang rất nóng tính, vì vậy không chắc sẽ bảo đảm việc không to tiếng với cô.

- Vâng!

- Cô vẫn muốn đứng đó và lắng nghe những lời chỉ trích của tôi.

Vũ Hân không trả lời, cô đặt trước mặt Mạnh Nguyên tập báo cáo rồi đứng chờ. Mạnh Nguyên rời mắt khỏi cô rồi bắt đầu đọc tập giấy khá dày trên bàn. Đôi chân mày anh lúc thì nhíu lại, lúc thì giãn ra. Bản báo cáo này chắc Vũ Hân đã rất kì công làm bởi lúc này, phong thái của cô rất tự tin, sẵn sàng đối đáp nếu anh lên tiếng hỏi.

- Việc kinh doanh không có tiến triển là do sản phẩm, bên phục vụ khách hàng hay do thị yếu của người sử dụng thay đổi?

- Sản phẩm của W vốn dĩ từ trước tới nay luôn chiếm được cảm tình của người tiêu dùng. Nhân viên phục vụ khách hàng cũng đều là những nhân viên có kinh nghiệm và luôn biết cách làm vừa lòng khách hàng. Còn về việc người tiêu dùng thay đổi cách ăn mặc thì chắc là không.

- Vậy tại sao lại không có chuyển biến gì? - Mạnh Nguyên dò xét.

Vũ Hân im lặng. Với việc khách hàng còn ưa thích đồ của W không hay do thời trang của W đã không còn hợp nhãn khách hàng, cô cũng không thể nói theo ý của mình được. Cô cũng không rõ tại sao Mạnh Nguyên lại đi sâu vào vấn đề này như thế. Nếu thắc mắc về việc mức doanh thu tăng hay giảm hay không có chuyển biến thì nên hỏi Hữu Thiên hoặc bộ phận kinh doanh bên W hơn là hỏi cô. Vũ Hân chỉ là cô thư ký ngồi một chỗ. Trước còn được đi cùng Hữu Thiên chứ giờ toàn ngồi một chỗ. Cô chỉ đọc các tài liệu từ các phòng ban gửi lên rồi tổng hợp lại thôi. Cô không thể nói về vấn đề thực tế khi chưa đi xem tình hình được.

- Cô thử đặt mình ở vị trí người tiêu dùng rồi trả lời xem.

Vũ Hân thấy nếu mình không trả lời thì nhất định Mạnh Nguyên sẽ không tha cho cô.

- Khách quan mà nói, W nên ra những sản phẩm mới thay vì cứ tiếp tục sản xuất những mẫu đã cũ. Đối với những tín đồ thời trang, họ không chỉ sành điệu mà còn muốn sở hữu những tú quần áo với những kiểu dáng khác nhau. Nên trên thực tế cho thấy, W chưa đáp ứng được hết những nhu cầu đó...

- Chuyển chỉ thị của tôi tới phòng thiết kế. Gấp rút ra sản phẩm mới. Chiến dịch nâng cao tỷ suất người mua lần này, tôi sẽ tham gia.

Vũ Hân sững người nhìn Mạnh Nguyên. Anh xem trọng ý kiến của cô tới vậy sao? Hơn nữa anh nói vậy không khác nào... cô cũng phải có mặt trong chiến dịch lần này...

- Cái đó... tôi...

- Sao? Cô lại có ý kiến gì sao?

- Không có gì. - Vũ Hân lắc đầu. - Tôi xin phép...

Vũ Hân đột ngột quay lại và đi ra cửa. Cô đã phát hiện ra trong đáy mắt Mạnh Nguyên sự thật khi anh liên tiếp tra hỏi cô. Đó là vì anh muốn ở gần cô thêm một chút, dù là quãng thời gian ngắn nhưng cũng sẽ khiến anh nguôi ngoai nỗi nhớ hơn. Ánh mắt mỗi lúc một ấm áp, một khát khao ấy buộc cô phải quay đầu chạy trốn.

- Đứng lại đó.

Mạnh Nguyên vừa dứt lời Vũ Hân đã đứng khựng lại. Cô đứng im nhưng không quay lại xem anh gọi mình để làm gì. Mạnh Nguyên lặng lẽ đứng dậy và tiến tới gần Vũ Hân. Nhìn dáng lưng nhỏ bé ấy, anh...

Thôi được rồi anh chịu thua... Anh ôm chầm lấy Vũ Hân từ đằng sau, hai tay xiết chặt lại, mặt vùi vào tóc cô rồi thở nhẹ.

Trông ngực Vũ Hân đập thình thịch, cô thậm chí còn nghe được cả tiếng tim đập mạnh của Mạnh Nguyên. Hơi thở anh ấm nóng phả vào làn da cô khiến cô cứng người lại. Đôi mắt mở to nhìn vào khoảng không vô định.

- Anh... nhớ em phát điên lên được...

Phải, anh ngốc nghếch, anh ấu trĩ nên mới không gặp cô. Tới một ngày không trông thấy cô anh đã hóa điên rồi chứ đừng nói tới là hơn một tuần. Anh lao đầu vào công việc, anh tức giận hết âm ỉ cũng chỉ vì muốn cô xuất hiện mà ngăn anh lại. Muốn cô hiểu anh như thế là vì ai, và vì lý do gì. Thế mà cô vẫn ngang ngạnh vẫn một mực tránh mặt anh cho tới tận hôm nay.

Vũ Hân cảm thấy như mình bị rút hết không khí, tim như bị bộp nghẹn lại. Những cảm xúc lẫn lộn lại xâm chiếm lấy cô. Cô nắm chặt tay, mắt nhắm lại

rồi nói.

- Tổng giám đốc, xin anh hãy giữ khoảng cách...

Mạnh Nguyên đứng hình khi Vũ Hân gỡ tay anh ra và rời khỏi phòng. Khuôn mặt anh lúc ấy nếu ai đó nhìn thấy được thì sẽ hiểu một phần con người anh. Nếu như lúc đó Vũ Hân quay lại và nhìn anh, nhìn gương mặt hoảng hốt tột độ, chắc chắn cô sẽ không thể chạy đi nhanh như thế...

- Em còn định chạy trốn tới bao giờ nữa...

.....

- Mạnh Nguyên dạo này stress nặng lắm tôi cũng stress theo.

Thành Nam mân mê ly rượu trong tay rồi lăm bầm. Bên cạnh, Hữu Thiên đang nhìn những làn khói thuốc tròn do chính mình tạo ra. Ánh mắt đen láy của anh ánh lên vẻ trầm tư như đang suy nghĩ điều gì đó.

Lâu lắm rồi anh mới cùng Thành Nam tới quán bar giải sầu. Hồi ở Hà Nội nếu có đi, anh cũng chỉ đi với khách, bên cạnh có Vũ Hân. Dạo này thấy cô mệt mỏi, thần thái không tốt, anh cũng không muốn cô vào những chỗ như thế này. Chỉ sợ cô lại đau đầu thêm.

Thành Nam với Hữu Thiên ngồi ở khu VIP hơn nữa lại là những người có vẻ ngoài đẹp trai, lịch lãm hơn người, nhìn đã biết là đại gia nhà giàu. Nhưng có điều họ chỉ đi có một mình, bên cạnh không hề có bóng dáng người đẹp nào nên tất nhiên sẽ gây chú ý. Vài cô gái cứ lướt qua lướt lại trước mắt Thành Nam nhưng anh chỉ liếc một cái rồi quay đi, trên môi là nụ cười nửa miệng.

- Tôi thắc mắc một điều.- Anh quay sang nhìn Hữu Thiên.- Quan hệ giữa cậu và Vũ Hân là gì?

- ...- Hữu Thiên không trả lời, mắt vẫn nhìn vào một khoảng lặng nào đó.

Nhìn bộ dạng đó của Hữu Thiên, Thành Nam cười ra đằng mũi.

- Tôi nghĩ mình không làm.

- Vũ Hân đã từng bị tổn thương... tới mức cô ấy không dám chấp nhận bất cứ ai...

Thành Nam thu nụ cười lại khi bắt gặp Hữu Thiên nói vậy với mình. Anh định nói gì đó nhưng rồi lại im lặng và không nói gì nữa. Trước giờ anh luôn tò mò về Vũ Hân nhưng lại thấy nếu tìm hiểu kỹ về cô thì anh thực có lỗi với Hữu Thiên hay đặc biệt hơn là với Mạnh Nguyên. Nhìn bề ngoài quan tâm tới Vũ Hân như vậy nhưng thực chất thứ tình cảm mà Hữu Thiên dành cho cô không thể sâu đậm như Mạnh Nguyên. Thành Nam có thể chắc chắn điều đó. Dù anh không biết nguyên nhân là gì nhưng anh là người hiểu hai người bạn của mình nhất. Vũ Hân lại là người có thể thay đổi họ như vậy thì thực sự là cô đã chiếm một vị trí nào đó rất đặc biệt trong lòng cả hai.

Thành Nam đang nghĩ vẩn vơ và nhìn ra phía cửa. Bước vào một quán bar nhỏ có không gian khá đẹp và yên tĩnh. Cô gái chọn cho mình một chỗ ngồi ngay trước quầy bar. Người phục vụ thấy khách liền tiến tới mà mỉm cười với cô.

- Chào cô! Cô muốn dùng gì?

- Cho 1 ly

J

ohnnie Walker!

Người pha chế rượu nhìn cô rồi khẽ gật đầu.

Nhận ly rượu J

ohnnie Walker Gold Label trên tay, loại rượu

đạt đến chiều sâu của tầng tầng lớp lớp hương vị, đôi mắt cô gái trở nên buồn bã hơn bao giờ hết. Loại rượu này có thể làm hài lòng ngay cả khẩu vị của người khó tính nhất. Cô lặng ngắm nghía cái sắc vàng rực rỡ và sâu thẳm, đầu đó ánh lên sắc vàng lóng lánh đầy xa hoa cùng với những viên đá trong tinh khiết. Đưa lên mũi và hít hà vị thơm kem êm dịu nhưng lại làm nổi bật cái nồng nàn của gỗ tùng, trái cây và khói. Kết thúc quá trình thưởng thức, cô đưa lên miệng và nhấp một ngụm nhỏ. Đó là một vị rất hài hòa, có vị ngọt đầy đặn của mật ong, kể đến là vị kem êm dịu để rồi kết thúc bằng một dư vị êm ái, khó quên. Đặc biệt là hương gỗ, trái cây và vị khói hòa quyện cùng nhau càng kéo dài thêm dư vị ngất ngây ấy.

Gương mặt được make up kỹ cùng với những đường nét hài hòa, mái tóc ngắn cá tính, cô gái đó đã gây được sự chú ý với những người đàn ông trong quán, Thành Nam cũng không ngoại lệ. Dáng vẻ yêu kiều kia được giấu kỹ sau chiếc áo khoác kaki đen khiến những người xung quanh tò mò tới mức không thể rời mắt.

Những ly rượu khiến đôi má cô gái ửng hồng, càng khiến những người đàn ông xung quanh không thể ngồi yên. Nhưng họ nhận thấy mỗi cái liếc mắt của cô lại kèm theo một cảm xúc thật đáng sợ. Như một sự cảnh cáo về việc chớ có lại gần.

Cô gái buông chiếc ly trên tay xuống rồi đứng dậy cởi chiếc áo khoác và rời khỏi quầy bar. Cô bước ra hòa vào đám đông đang say mê chìm đắm trong tiếng nhạc. Mái tóc ngắn ôm sát gương mặt thanh tú, màu nâu hạt dẻ trở nên ánh hơn khi được đèn chiếu vào. Giờ tất cả mới để ý cô gái ấy đang mặc một bộ váy cực gọi cảm. Chiếc váy phô ra những đường nét tuyệt mỹ trên cơ thể cô gái mà họ mới gặp. Phía trước, trông chiếc váy hai dây ấy cũng như bao chiếc váy bình thường dù nó hơi ngắn, có hơi trễ cổ, để lộ chiếc cổ quuyến rũ cùng phần ngực hấp hê dưới làn vải mỏng. Nhưng khi cô quay lưng lại thì những gã đàn ông đó như choáng váng.

Phần lưng của cô nàng hầu như được phô ra toàn bộ. Không một mảnh vải che mà chỉ có hai sợi dây lướt qua trang trí. Cơ thể cô bắt đầu chuyển động theo tiếng nhạc, những đường cong tuyệt mỹ ấy khiến người nhìn phải ngáy ngất. Tất cả hành động, những điểm trên cơ thể cô gái ấy lúc này đều biến thành thứ vũ khí đáng sợ. Ánh mắt sắc lạnh ban nãy thật ra là một ánh mắt rất đa tình, một đôi mắt biết nói. Những hành động của cô lúc này là lời tới mức những thằng đàn ông xung quanh cô dù không muốn cũng phải hướng ánh mắt thèm thuồng tới mà ngấm nghĩa cho đã.

N

ghe tiếng nhạc, cô gái như dần bộc lộ bản thân mình một cách chân thật nhất. Một bản chất hoang dã kiến tất cả sàn nhảy như nổ tung. Những pha hát tót, những ngón tay nhỏ cứ lướt trên thân thể như muốn khuấy khích, như buộc tất cả những gã đàn ông ở đó phải phạm tội.

Chợt bàn tay của cô bị chụp lấy và bị kéo đi. Cô bất ngờ nhưng không hề phản kháng. Những người trong quán nhìn bóng hai người đó với bộ dạng tiếc ngẩn ngơ. Nếu họ nhanh chân hơn thì đã chiếm được cô rồi.

- Giờ chưa phải lúc, nếu xuất hiện vào lúc này cô ấy sẽ không chịu nổi khi nhìn thấy anh đâu.

- Tôi... thực sự không thể chịu đựng thêm...

Ở một góc trong quán bar có hai người đang ngồi nói chuyện với nhau. Một người bình thản nâng ly rượu trong tay, chiếc mũi đang thưởng thức vị ngọt ngào từ đó. Một người như đang mất tự chủ với ánh mắt đau khổ tới tê lương. Cả hai đều đang nói tới một người...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Em Phải Làm Sao

Em phải làm sao

- Anh cứ nghĩ là mình nhìn nhầm cơ đấy. Sao em có thể ở đó vào giờ này hả, Vũ Hân?

Vũ Hân cười cười, đôi mắt nheo nheo lại nhìn người đang nắm chặt lấy tay mình rồi kéo đi.

- Là anh sao, Hữu Thiên?

Hữu Thiên quay người lại, mắt trừng trừng nhìn Vũ Hân. Bàn tay anh nắm chặt lấy tay cô làm cô nhăn mặt lại. Nếu bình thường thì Vũ Hân đã không dám hó hé lên tiếng vì cô biết Hữu Thiên đang giận mình, nhưng lúc này cô không thể nhận ra. Cô kêu lên rồi giật mạnh tay để thoát khỏi bàn tay to lớn của Hữu Thiên.

- A... đau...

Thành Nam ở bên cạnh đỡ lấy Vũ Hân đang liêu xiêu như sắp đổ. Nhìn cô đã dựa hẳn vào người mình mà tự dưng anh thấy anh đang gây ra lỗi lầm lớn với Mạnh Nguyên. Cậu bạn anh mà thấy cảnh này chắc hẳn sẽ banh xác anh ra mất. Anh nhìn Hữu Thiên đang bặm môi nhìn cô gái trong tay mình mà thấy ớn lạnh.

Ban nãy không phải anh như những gã đàn ông khác, anh chú ý tới Vũ Hân vì nhìn thế nào anh cũng thấy cô rất quen. Bởi cô lúc ấy lại có mái tóc ngắn, khuôn mặt được make kị, khác hẳn với Vũ Hân đời thường. Nhưng khi gương mặt cô được ánh đèn rực rỡ chiếu vào anh mới bản thân nhận ra. Nếu lúc đó Hữu Thiên không tỉnh táo lời cô đi, thì chắc chắn lúc này cô đã làm mọi cho lũ sói đói trong kia rồi.

- Khốn kiếp...

Từng chữ được phát ra từ miệng Vũ Hân khiến Thành Nam há hốc. Cô gái dịu dàng này cũng nói được mấy từ như vậy sao trời? Mà sao cô lại chọn đối tượng là anh để chửi chửi. Anh nào có gây tội lỗi gì, ngược lại còn vừa đỡ cô khỏi ngã cơ mà.

- Hân...

Hữu Thiên tiến tới, anh cầm cổ tay Vũ Hân và kéo cô về phía mình. Cô ngước lên nhìn anh nhưng sao lại thấy đáng anh nhòe đi. Hữu Thiên bản thân người khi thấy những giọt nước mắt đọng lại nơi khóe mi Vũ Hân. Đã bao lâu rồi... giờ sao anh lại phải nhìn thấy bộ dạng cô như ngày đó một lần nữa...

- Cậu đang làm cô ấy đau...- Thành Nam lên tiếng nhưng bị Vũ Hân cắt lời.

- Em phải làm sao đây?- Vũ Hân ôm lấy Hữu Thiên và chột, anh thấy ngực mình ươn ướt.- Em... hình như yêu anh mất rồi...

Hữu Thiên khựng lại, con người bỗng sa sầm xuống. Thành Nam đứng bên cạnh mà ngạc nhiên tới độ không thể thốt nên lời. Anh hết nhìn Hữu Thiên rồi lại nhìn Vũ Hân. Không thể, chẳng lẽ anh lại nhầm hay sao?

Vũ Hân bắt đầu khóc dữ dội hơn dù tiếng khóc ấy rất nhỏ. Nghe vắng vắng chỉ như một tiếng rên đau đớn. Hữu Thiên bỗng thấy tim mình quặn lại như nhói. Anh ôm lấy thân hình nhỏ bé đang run bần bật của Vũ Hân. Anh muốn che chở, muốn bảo vệ và vỗ về cô. Nếu có thể anh chỉ muốn được làm cô hạnh phúc và vui vẻ nhưng... anh lại không thể.

Mái tóc Vũ Hân bay bay trước mắt anh. Những lọn tóc dài đã không còn, anh khẽ vuốt mái tóc mềm mượt ấy, giờ chỉ còn ngắn thế này sao...

- Em... phải làm sao... em không thể yêu anh được... Em sợ mình sẽ làm tổn thương anh...

- Vậy thì đừng yêu.- Hữu Thiên nói, giọng anh có chút gì đó nghèn nghẹn.- Nếu điều đó khiến em cảm thấy tốt hơn.

- Nhưng em... lại rất khó chịu... em rất muốn chạy tới bên anh.- Vũ Hân vùi mặt vào ngực Hữu Thiên, hai tay vòng lấy ôm chặt lấy anh.- Em không thể dối lòng mình... em...

- Hân...- Chưa để Hữu Thiên nói hết câu, Vũ Hân đã đỏ gục.

Lời nói cuối cùng của cô anh đã nghe thấy rất rõ dù giọng cô rất nhỏ, chỉ như gió thoảng qua tai. Anh đỡ lấy Vũ Hân trong tay rồi lặng đi theo tiếng thở nhẹ của cô. Thành Nam đứng đó, gương mặt bàng hoàng trân trân nhìn Hữu Thiên lẫn Vũ Hân. Những lời vừa rồi đều lọt vào tai anh không trừ một câu nào. Chỉ có lời cuối cùng là anh không nghe rõ. Hữu Thiên ngước mắt nhìn Thành Nam, anh không nói năng gì liền bế Vũ Hân lên xe và đặt cô ở hàng ghế sau.

- Cô ấy...- Thành Nam ấp úng.

- Chỉ ngủ thôi, chắc là uống khá nhiều.- Hữu Thiên nhìn qua cửa kính rồi quay người lại. Anh rút điều thuốc và đưa lên miệng.- Vũ Hân có thói quen, nếu uống rượu thì nhất định sẽ không nôn ọe. Khi rượu ngấm mà không được xả tinh thần ngay lúc đó, nhất định cô ấy chỉ có nước ngủ. Nhưng chưa bao giờ cô ấy có hành động quá khích cả, lúc nào cô ấy cũng ý thức được mình đang làm gì...

Thành Nam nhìn Hữu Thiên một hồi lâu. Rốt cuộc anh... lại không hiểu gì về cả hai người này sao? Vũ Hân tự dưng nói yêu Hữu Thiên rồi lại khóc lóc tới mức không thể dỗ dành được. Nhưng trong mắt Hữu Thiên, Vũ Hân có thực sự là một người con gái mà anh muốn yêu, muốn bảo vệ cả đời hay không?

Hữu Thiên lôi điện thoại trong túi và bấm số gọi cho ai đó. Hành động đó càng khiến Thành Nam sốc hơn.

- Vũ Hân đang ở đây.

-...

- Tôi đón cô ấy đi.

-...

- Ủ, tôi đang ở...

Hữu Thiên gấp máy rồi quay sang nhìn bộ mặt không thể tin được của Thành Nam.

- Cậu... làm gì vậy? Tại sao lại gọi cậu ấy tới? Không phải Hân nói yêu cậu sao?

Hữu Thiên cười nhạt. Anh thả rơi điều thuốc rồi lấy chân đi đi, đồng thời châm một điếu khác. Mắt anh long lanh nhìn ra phía xa. Anh muốn những ngọn gió cuốn trôi đi suy nghĩ vẩn vơ trong mình. Nhưng càng không muốn nghĩ tới thì những hình ảnh cùng giọng nói của Vũ Hân lại vang lên trong tâm trí anh. Anh đã cố gắng hết sức để khiến Vũ Hân có thể cười như bây giờ nhưng... tại sao quyết định đưa cô vào Nam với anh lại khiến cô suy sụp tới như thế... Chẳng lẽ anh đã sai rồi sao? Khiến cô trở nên như vậy là lỗi lầm của anh sao?

Chưa đầy 15 phút sau, chiếc Volvo trắng đã xuất hiện và phanh kít lại trước xe của Thành Nam.

- Đi từ nhà cậu tới đây mất ít nhất 30 phút vậy mà giờ đã tới rồi à.- Hữu Thiên nửa cười nửa không nhìn về phía trước rồi nói.

Mạnh Nguyên nhanh chóng xuống xe, anh nhìn Hữu Thiên rồi nhìn Thành Nam, rồi lại nhìn người đang nằm trong xe. Đôi mắt hiện rõ sự lo lắng bỗng chốc sa sầm xuống. Anh tiến tới, cúi hẳn người rồi một lần nữa xác nhận người đang nằm ở ghế sau.

- Là cô ấy, không phải nhìn kĩ như vậy đâu.- Hữu Thiên vút điều thuốc trên tay xuống đất.- Cô ấy cắt tóc, không phải đội tóc giả.
- Cô ấy sao rồi?- Mạnh Nguyên thôi không dò xét nữa dù trong đầu anh là một mớ thắc mắc. Có điều dù anh có hỏi thì chưa chắc Hữu Thiên đã cho anh câu trả lời anh muốn.
- Uống say xong quay cuồng nhảy múa.- Thành Nam nói.- Sau khi thú tội thì ngủ rồi.
- Thú tội?- Mạnh Nguyên nheo mày nhìn Thành Nam.
- Ủ! Lời thú tội ngọt ngào.

Thành Nam nhìn Hữu Thiên rồi lắc đầu, anh quay đi không nói gì thêm. Mạnh Nguyên cũng không muốn hỏi gì cả. Anh mở cửa xe rồi bế Vũ Hân sang xe mình. Lúc này anh mới để ý tới bộ váy cô đang mặc. Chết tiệt! Sao nó lại ngắn và hở hang như vậy? Túi quần áo của cô cũng có loại đồ này sao? Anh nghiêng răng, nghiêng lợi rồi cố chiếc áo khoác của mình ra và đắp ngang người cô.

Hữu Thiên đứng bên ngoài và lặng nhìn cảnh tượng đó. Ánh mắt anh vẫn u buồn, vẫn âu sầu như thế. Ngồi vào vị trí người lái, Mạnh Nguyên ngược mắt nhìn Hữu Thiên đang ra hiệu ở ngoài. Suy nghĩ một lúc, anh lặng lẽ gạt đầu rồi phóng xe đi mất.

Vũ Hân ngủ chẳng biết trời đất là gì cả, ngay tới khi bị ai đó đốc bẻ xóc lên cũng không hề mở mắt. Đầu cô nghiêng bên này, ngả bên kia làm Mạnh Nguyên sợ hết hồn. Anh tháo dây an toàn rồi kéo cô lại gần. Để đầu cô dựa vào vai mình, một tay ôm lấy cô, anh mới yên tâm mà lái xe được.

Cảm nhận được hơi ấm của ai đó truyền tới, Vũ Hân càng rúc sâu hơn vào lòng Mạnh Nguyên. Thấy vậy anh liền ôm chặt lấy cô rồi hôn nhẹ vào mái tóc ngắn. Cô gái này cũng nghĩ tới chuyện cắt tóc sao? Cô làm anh bất ngờ quá. Trông Vũ Hân bây giờ trẻ hơn và dễ thương hơn nhưng lại cá tính kì lạ. Có điều tại sao cô lại phải làm như thế?

Dừng xe trước trung cư The Manor, Mạnh Nguyên xuống xe rồi bế Vũ Hân vào thang máy. Anh là một người đàn ông 1m82, cũng rất có cơ bắp nhưng khi bế Vũ Hân trên tay, anh vẫn cảm nhận được sức nặng của cô. Trông nhỏ nhắn vậy thì không thể nói là cô nhẹ cân được. Mở cửa nhà Vũ Hân, Mạnh Nguyên bế thẳng cô vào phòng ngủ rồi đặt cô xuống giường.

Đôi mày Vũ Hân hơi cau lại như bị ai đó làm cho khó chịu. Mạnh Nguyên ngồi bên cạnh cô, đưa tay khẽ vuốt đôi má. Anh khẽ chạm vào những đường nét trên gương mặt nhỏ nhắn ấy. Một cảm xúc khó tả lại trào dâng trong anh.

Mạnh Nguyên cúi xuống rồi đặt trán mình lên trán cô, đôi mắt khẽ nhắm lại. Anh thực sự muốn bình tâm một chút. Hơi thở của Vũ Hân nhẹ nhàng, vờn trên da mặt anh khiến anh thấy ấm áp. Quả thực lúc này anh chỉ có ý nghĩ là muốn ôm chặt cô vào lòng. Nhưng dù Vũ Hân đang say tới mức không biết gì thì anh cũng không nghĩ rằng mình sẽ làm thế. Anh muốn chờ tới ngày, cô tự nguyện vòng tay và ôm lấy anh.

- Anh... sẽ chờ em...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: San Sẻ Nổi Đau

San sẻ nỗi đau

- Lát nữa mình đi ăn đi.

Vũ Hân đang chỉnh chỉnh lại cổ áo cho Thành Vũ với nụ cười rất bề trên nhưng ngay khi nghe cậu nói câu đó thì cô lại nghiêm mặt lại. Đôi mắt sắc bén ngược lên. “Minh?” cái tên nhóc này dám xưng hô với vô tùy tiện như vậy sao? Giọng nói của Thành Vũ đầy mẹ hoặc nhưng ánh mắt của Vũ Hân nhìn cậu lúc đó còn “quyến rũ” hơn gấp vạn lần.

- Quý khách đang tán tỉnh nhân viên bán hàng đó à?- Vũ Hân nheo mày.
- Cứ cho là vậy đi.- Thành Vũ cười.
- Cậu có nhiều thời gian rảnh ghê ha.
- Đâu có, đợt này sắp tốt nghiệp nên có hơi bận. Không gặp được Hân cứ nghĩ Hân sẽ nhớ mà tới tìm tôi. Thế mà Hân lại bơ tôi đi luôn.
- Vậy tôi cũng bận như cậu vậy!- Vũ Hân nói.- W sắp ra sản phẩm mới rồi t

hể nên tôi không có nhiều thời gian rảnh đâu.

- Dành một chút thời gian cho tôi cũng không được sao?- Thành Vũ phụng phịu.

Vũ Hân cười nhẹ rồi lắc đầu. Hiện tại cô đã bắt đầu tham gia vào chiến dịch của W lần này. Cô sẽ đích thân khảo sát thị trường cũng như lựa ra những bản thiết kế phù hợp với lần ra sản phẩm mới.

Cô dường như là đang hoạt động hết công suất, tất cả mọi việc tổng hợp trừ việc làm báo cáo thì đều chuyển giao cho trợ lý. Trong thời gian này, cô sẽ chỉ tập trung vào đợt ra sản phẩm mới của W mà thôi. Vũ Hân phải bỏ khá nhiều thời gian ở ngoài để đi xem tình hình thực tế để so sánh với bảng thông kê được gửi lên từ W. Quả như cô nói, thời trang W không phải là không tốt, không làm vừa lòng khách hàng mà là vì W chưa đáp ứng đủ nhu cầu của họ. W cần ra nhãn hàng mới để lấy lại phong độ của mình.

Thời trang W là dòng quần áo khá phổ biến và rất được ưa chuộng. Tân công chủ yếu lứa tuổi thanh thiếu niên, W đã từng cho ra những mẫu sản phẩm bắt mắt với giá cả hợp lý thu hút được rất nhiều khách hàng vì vậy cô tin rằng lần này, W cũng sẽ làm được điều đó.

- Nhưng sao tự dung Hân lại cắt tóc? Thất tình?

- Cậu với anh cậu thân giao cách cảm à?- Vũ Hân nheo mày rồi hỏi.

- Hừ?

- Sáng nay Thành Nam cũng hỏi tôi một câu y chang cậu.

- Chắc , tôi tò mò thôi mà. Vậy có lí do gì sao?

- Không. Tự dung muốn cắt thôi.

Vũ Hân có ý định cắt tóc không phải chỉ một lần nhưng chưa lần nào dám cắt cả. Lần nào cô cũng lưỡng lự, cũng hỏi han mọi người xem nếu mình cắt tóc thì có hợp không. Vậy mà lần này, chẳng hỏi ý kiến của bất cứ ai, cô đã thẳng tay xuống tóc không chút do dự. Cũng cảm thấy rất mới lạ khi không có búi tóc tròn trên đỉnh. Tâm trạng cũng theo đó mà tốt hơn.

Đối với người khác, cắt tóc đồng nghĩa với việc thất tình hay vướng mắc phải chuyện nào đó mà muốn quên đi. Nhưng với Vũ Hân, cắt tóc với cô là sự thay đổi, sự đổi mới bản thân. Cô muốn những tâm sự suy nghĩ trong thời gian của mình, theo những lọn tóc mất đi. Những điều mới mẻ sẽ tới, sẽ không còn khiến cô mệt mỏi và phải suy nghĩ nhiều nữa.

Việc Vũ Hân thường xuyên đi lại trong những cửa hàng của W đã không còn là chuyện lạ nữa. Nhưng việc cô đứng giữa chốn đông người rồi đưa tay chỉnh cổ áo cho một chàng thanh niên thì quả là gây chú ý, nhất là ghi cậu thanh niên đó có vẻ ngoài khác người. Cô phải công nhận một điều rằng, ông trời quả là ưu ái cậu ta. Ban cho cậu ta không những bộ mặt đẹp chết người mà lại còn một thân hình đáng ngưỡng mộ tới như thế. Khiến những người xung quanh cứ phải ngẩn ngơ mà ngắm nhìn.

- Mọi người đang nhìn chúng ta kìa! Có vẻ là ngưỡng mộ lắm!

Đang thắc mắc với câu nói của Thành Vũ, Vũ Hân đã thấy như thất lưng mình nhồn nhột. Cúi xuống nhìn thì cũng là lúc chiếc di động không cánh mà bay khỏi túi quần cô. Vũ Hân nhìn theo và nhìn chằm chằm Thành Vũ.

- Trả đây, cậu làm trò gì thế?

- Tôi chỉ định lấy số di động của Hân thôi.

- Bằng cái cách vừa rồi ấy hả?- Vũ Hân nổi đóa.- Có muốn tôi cho cậu một đấm không?

Vũ Hân bình thường rất dễ tính, hòa đồng. Cô lúc nào cũng vui vẻ cười đùa không mấy khi giận dỗi. Nhưng nếu mà để cô giận rồi thì sẽ rất đáng sợ.

- Đùng giận.

Vũ Hân gạt bàn tay đang định chạm vào má mình ra rồi cô với tới chiếc điện thoại. Nhưng chiều cao của cô thấp hơn nhiều so với chiều cao của Thành Vũ. Cậu nhóc này phải cao trên 1m80 mất.

Thành Vũ đưa tay ôm lấy eo Vũ Hân khi cô nhảy lên với chiếc điện thoại từ tay cậu. Khuôn mặt cậu tiến sát lại gần khiến Vũ Hân dừng hành động kì quái của mình lại. Mắt đối mắt không quá nửa gang tay, chỉ cách chút xíu nữa là môi Thành Vũ sẽ chạm vào mặt Vũ Hân. Ấy thế mà hai con người này lại chẳng hề ngại ngùng mà buông nhau ra.

- Vui vẻ quá nhỉ?

Một giọng nói trầm nhưng có phần cảnh cáo vang lên. Vũ Hân quay lại rồi bất giác cứng đờ người. Thành Vũ buông cô ra, cậu gãi đầu cười cười nhưng không có chút gì là ngại ngùng.

- Là anh đó à?

- Ủ!- Người đó gật đầu nhưng chẳng thèm nhếch mép một cái, đôi mắt sắc lạnh nhìn sang phía Vũ Hân làm cô gật mình thảng thốt.- Cô cũng ở đây sao? Không phải là cô đang đi làm việc riêng trong giờ đó chứ?

- Vậy anh thì sao?- Thành Vũ nói rồi hất cằm sang bên cạnh.- Anh cũng vậy còn gì.

- Mạnh Nguyên...

Cô nàng chân dài bên cạnh Mạnh Nguyên ngang nhiên khoác tay anh, ngang nhiên đứng sát vào anh, rồi tự nhiên tới mức khoe phần da thịt đang thập thò lộ ra vì bộ cánh cô ta đang mặc hở hang tới mức không thể hở hang hơn được nữa. Cô ta nũng nịu rồi nhìn Mạnh Nguyên nhưng anh chỉ coi như ruồi muỗi vo ve bên cạnh mà không thèm quan tâm.

Vũ Hân nhận ra đó là người mẫu sẽ quảng cáo cho sản phẩm mới của W lần này. Cô ta cũng là người mới nổi lên trong thời gian gần đây. W cũng khá thông minh khi chọn một người mẫu trẻ tuổi có tiềm năng như thế. Nhưng... không lẽ Mạnh Nguyên muốn PR cho cô ta hay sao mà hôm nay lại cùng cô ta xuất hiện giữa chốn đông người thế này chứ?

Buổi sáng, Mạnh Nguyên có hẹn với cô người mẫu này và trao đổi với cô ta về hợp đồng quảng cáo. Nhưng đang đứng trong thang máy bàn luận thì vô tình cửa thang máy mở ra đúng lúc Vũ Hân và Thành Vũ đang cười nói vui vẻ với nhau. Cô thậm chí còn thân mật chỉnh chỉnh cổ áo cho cậu nhóc đó nữa. Dù anh biết Vũ Hân không có tình cảm gì với Thành Vũ nhưng... trong lòng thấy rất bức bối. Mà Thành Vũ thì lại rất thích Vũ Hân nên anh không chắc cậu ta sẽ không làm gì cô. Nghĩ tới đó thôi là anh ấn nút để trở lại tầng vừa rồi. Cô người mẫu bên cạnh ngây thơ hỏi thì anh cũng trả lời một cách rất... vô tư là... đi mua đồ cho cô ta.

Đối với giới nghệ sĩ, người mẫu thì việc được tổng tài của một công ty lớn như Red Ocean nâng đỡ là một may mắn, một vinh dự không sao tả nổi. Cô ta tất nhiên sẽ nghĩ nhan sắc của mình đã làm trái tim sắt đá của Mạnh Nguyên phải cúi đầu nên mới chủ động khoác tay anh như thế. Có điều Mạnh Nguyên cũng không gạt tay cô ta ra.

Mạnh Nguyên hơi bức bối với vẻ mặt thân nhiên, không có chút biểu cảm gì của Vũ Hân. Giờ cô có thể tiết chế tình cảm của mình tới mức đó sao? Có thể thân nhiên như không khi nhìn thấy anh đi với người con gái khác sao? Nhưng rồi những ý nghĩ đó bị anh xua tan đi chỉ bằng một nụ cười mỉa mai của chính mình. Cái người con gái đang đứng trước mặt anh đây, đã bao giờ cô ghen tuông, cô tỏ ra giận dữ hay tỏ ra quan tâm tới anh đâu. Anh thực sự quá hồ đồ, quá hồ đồ...

- Hai người có vẻ thân thiết quá ha!- Mạnh Nguyên nhếch miệng.

- Bọn em đang định đi ăn.- Thành Vũ hớn hờ.- Anh đi cùng cho vui nhé!

Nụ cười “đuôi khách” của Thành Vũ làm cô người mẫu lại tưởng rằng mình cũng được anh để ý. Gương mặt lại càng tỏ rõ nét kiêu căng, ngạo mạn. Cậu thừa biết loại con gái này là loại chuyên đảo mô, chuyên đóng đũa các đại gia để ăn bám. Nhìn cô người mẫu này chắc nhiều lắm là bằng tuổi cậu, không thì cũng kém cậu vài tuổi. Trông vậy mà... còn già hơn “Vũ Hân của cậu” nữa.

“Bọn em?” Mạnh Nguyên nhìn Vũ Hân. Chẳng lẽ cô đang hẹn hò với Thành Vũ sao?

- Có lẽ phải xin lỗi cậu rồi.- Cô người mẫu lên tiếng.- Mạnh Nguyên nói là sẽ mua đồ cho tôi nên... hẹn hai người khi khác nhé!

- Trơ trên!

Thành Vũ không ngần ngại mà bắt thốt. Cậu nhìn cô gái trước mặt mình bằng ánh mắt khinh miệt làm cô ta tức tới nghiến răng nghiến lợi.

- Không sao, đồ có thể mua vào lúc khác.- Mạnh Nguyên cười, đưa tay vỗ vỗ bàn tay đang khoác tay mình.- Những dịp gặp nhau tình cờ và đi ăn thế này thì không có nhiều đâu.

- Vậy thì thứ lỗi tôi phải từ chối hai người rồi.- Vũ Hân từ nãy đều im lặng, giờ mới lên tiếng.- Chúng tôi định ăn tại nhà thôi.

- Ấy, sao không ra nhà hàng? Ăn ở nhà lại phải nấu nướng, dọn dẹp mệt lắm.- Cô người mẫu lên tiếng.- Hay để tôi gọi điện đặt chỗ cho nha.

- Không cần.- Vũ Hân nhìn cô ta bằng ánh mắt cảnh cáo.- Không gian yên tĩnh và ấm cúng ở nhà hợp với chúng tôi hơn.

Cô quay sang nhìn Thành Vũ đang ngây người.

- Mình về thôi!

- Hà... ơ... ừ ừ...

Thành Vũ ứ ớ rồi cũng gật đầu đi theo cô. Nhưng đi được hai bước thì Mạnh Nguyên đã giữ chặt tay cô lại, đồng thời lên tiếng.

- Nhà của em không thể đón tiếp tôi sao?

Đau... đau thật...

Đau tới mức đôi chân mày cô nhũn lại sát gần nhau. Mọi hành động, lời nói của Mạnh Nguyên lúc này đều như con dao hai lưỡi đâm sâu vào trái tim vốn đã bị tổn thương của cô. Cô thực sự muốn tránh anh, nhưng không hiểu sao lại cứ gặp nhau tình cờ như thế này.

Cô thở hắt ra, đôi mắt hơi ươn ướt nhìn về phía trước.

Nếu cô một lần nữa làm tổn thương anh... cô sẽ trở thành hạng người tồi tệ.

Nếu cô cứ thế làm anh đau... thì cô sẽ chẳng bao giờ tha thứ được cho mình.

Nhưng... nếu giờ cô không đẩy anh ra thì... cô chẳng khác nào loại người vô tâm, xấu xa, tệ hại...

Cô quay lại, đôi mắt dứt khoát nhìn Mạnh Nguyên.

- Tôi không quen tiếp người lạ!

Chợt Mạnh Nguyên nắm chặt tay Vũ Hân, đôi mắt anh ngùn ngụt sát khí. Chuyện xảy ra sau đó có lẽ chính Vũ Hân cũng không thể tưởng tượng được.

Đôi chân Vũ Hân sải bước dài và nhanh hơn khiến Thành Vũ và cô người mẫu nhìn theo mà không biết làm gì. Phải, Mạnh Nguyên đã tức giận và lời cô đi. Vũ Hân thật không ngờ anh sẽ hành động như thế với cô. Trước giờ cô đều ân anh ra xa, anh không hề có phản ứng như thế này. Giờ sao lại...

Chưa kịp để Vũ Hân hoàn hồn, cánh cửa thang máy đã đóng sập lại. Nhưng lúc đó, cô cũng như tỉnh giấc, cô bắt giác giằng tay khỏi Mạnh Nguyên.

- Anh làm gì vậy? Mau buông tôi ra?

Mạnh Nguyên tức giận ả Vũ Hân vào tường khiến đầu cô đụng một cái đau điếng. Anh mạnh mẽ giữ tay của cô ở hai bên rồi nhìn thẳng vào mắt cô.

- Em còn muốn làm tổn thương anh tới bao giờ?

Giọng nói lạnh lẽo nhưng đầy bi ai của Mạnh Nguyên lại một lần nữa dội thẳng vào tâm trí Vũ Hân. Cô nhăn mặt vì một chút đau đớn nhưng vẫn cố gắng rời khỏi Mạnh Nguyên. Cô lại không biết rằng càng làm vậy, Mạnh Nguyên càng tức giận hơn. Anh ghì chặt cô khiến giữa anh người chẳng còn khoảng cách nào cả.

Đôi mắt Vũ Hân lúc ấy lại chẳng hề hoang mang, cô nhìn anh mà trong mắt không hề biểu lộ chút cảm xúc nào cả. Cô nhìn anh rồi khẽ nghiêng đầu. Đôi môi mềm mại phảng phất hương bạc hà của cô chạm vào môi Mạnh Nguyên khiến anh bất động.

Cô đang đùa giỡn anh?

Cô đang muốn nói

rằng cô không yêu anh?

Trong đôi mắt kia chẳng có chút gì là cảm giác bởi... cô cứ mờ to mắt và nhìn anh như thế.

Bàn tay Mạnh Nguyên buông lỏng, lúc đó Vũ Hân đã tìm được thời cơ thể thoát khỏi tình thế này. Cô rút tay lại nhưng lại hai tay lại vòng qua và ôm lấy cổ anh. Nụ hôn ấy đã không còn là cái chạm môi đơn thuần nữa. Không thể nói đó không phải là một nụ hôn nhưng nếu là nụ hôn thực sự thì cần phải có cảm xúc, ít ra cũng là sự rung động thể nhưng...

Mạnh Nguyên đứng đó, bất động để Vũ Hân thỏa sức ôm hôn anh bởi anh biết cô không hề có chút tình cảm gì lúc đó cả.

Chợt Vũ Hân buông anh ta, cô nhìn anh trên môi là nụ cười nửa miệng.

- Nếu anh muốn quan hệ của chúng ta như thế thì không phải là không thể.- Cô lấy ngón tay lau vệt son còn vương trên môi Mạnh Nguyên.- Nhưng... đối tượng là tôi thì là một sự lựa chọn tồi.

Nói rồi cô đi qua anh và ra khỏi thang máy. Chỉ khi quay đi như vậy cô mới có thể để những giọt nước mắt rơi trong vô thức. Đôi mắt đau khổ của Mạnh Nguyên như giầy xéo con tim cô. Hơi thở nặng nhọc của anh khiến cô như ngã khuỵu. Tiếng đập mạnh của con tim anh có thể làm trái tim cô ngừng đập. Anh có biết rằng cô đã không định làm thế nhưng... bản thân cô không nghe theo cô nữa. Trong giây phút ấy, cô biết cô đã sai, đã hoàn toàn sai và cô chỉ muốn làm theo bản năng của mình. Nhưng chợt lại biến thành trò đùa của cô.

Nụ hôn đó với cô là nụ hôn tạ tội, nụ hôn mong anh thứ lỗi nhưng cũng là nụ hôn đùa cợt để anh tránh xa cô... vậy mà trên tất cả những điều đó, nguyên nhân khiến nụ hôn ấy xuất hiện là vì...

Mạnh Nguyên dựa vào tường, hai tay khẽ day day huyệt thái dương. Những chuyện như thế này bao giờ mới chấm dứt... Cô luôn như vậy, luôn tỏ ra không quan tâm, rồi lạnh lùng đẩy anh ra xa. Cô nghĩ như vậy là tốt cho anh sao? Không phải chính cô đang tự làm tổn thương mình sao? Cô muốn tránh anh nhưng cô càng làm thế càng khiến anh muốn gần cô hơn, muốn kéo cô về bên mình hơn. Đôi lúc anh lại sợ... sợ rằng Vũ Hân sẽ biến mất khỏi anh. Khi mà lúc này anh thực sự không thể sống nếu không trông thấy cô.

- Em tổn thương... anh cũng sẽ đau... Nếu để em đau một mình thì chi bằng cả hai cùng đau. Như vậy sẽ tốt hơn đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Em Sẽ Sống Thật Với Chính Mình...

Em sẽ sống thật với chính mình...

- Sếp vẫn nghỉ sao chị Phương?

Thư ký của Thành Nam lên tiếng chán nản. Mấy hôm nay do Mạnh Nguyên ốm và nghỉ thì những báo cáo lại được trực tiếp chuyển tới nhà cho anh. Những tưởng như vậy là điều may mắn vì anh sẽ không tra hỏi quá kỹ nữa. Thế mà dù ốm nằm liệt giường, anh vẫn hặc sách đủ điều, tra hỏi kỹ càng như anh chưa hề bị ốm vậy. Quả là sự mệt mỏi của con sốt cũng không làm anh quên đi cái bản tính vốn có của mình.

- Ủ, vẫn nghỉ. Sếp ốm nặng lắm!

Nghe thấy thế Vũ Hân lại thấy nhói đau nơi con tim. Gần đây mỗi khi thấy Mạnh Nguyên đi qua là cô lại cảm thấy như tim bị bóp nghẹn lại. Anh không thêm nhìn cô cũng tỏ ra như cô không tồn tại. Vũ Hân không thắc mắc vì sao anh lại như thế, cô chỉ dám tự cười chính mình. Chẳng phải cô chính là nguyên nhân sao. Nhưng không lẽ vì thế mà anh bệnh?...

- À, Vũ Hân!

- Dạ!- Vũ Hân ngẩng lên nhìn Mỹ Phương.

- Bản thiết kế của W do tôi không hiểu lắm nên không thể giải thích cho sếp được. Vậy nên chiều nay cô tới nhà sếp đi nhé!

- Tôi...

- Chị cẩn thận đó!- Trợ lý của Vũ Hân lên tiếng.- Em tới mà sếp cũng hỏi loạn lên làm em cũng cả hòng.

Vũ Hân nhìn vào một khoảng lặng trước mặt. Cô đã cố tránh anh bằng cách nhờ trợ lý đem bản thiết kế tới rồi nhờ Mỹ Phương nhưng có vẻ cô nhất định phải đi rồi. Đường như với cô, lần nào gặp mặt anh cô cũng làm tổn thương anh...Cô... thực sự không muốn làm tổn thương anh thêm nữa...

...

- Cậu Nguyên ở trên phòng, thưa cô.

- Dạ!

Người giúp việc nhà Mạnh Nguyên là một người phụ nữ đứng tuổi. Vũ Hân được một người lớn tuổi xưng hô như vậy nên có cảm giác không quen. Cô bước chân lên tầng hai và tìm căn phòng, nơi mà sếp tổng của cô đang ở đó dưỡng bệnh.

Vũ Hân gõ cửa, không thấy ai trả lời. Gõ cửa lần nữa... cũng không thấy ai lên tiếng, trong lòng cô bỗng dấy lên một cảm xúc đáng sợ. Cô mạnh dạn bước vào. Một cảnh tượng chẳng mấy lạ lẫm và đáng để hoảng hốt thế nhưng nó lại khiến Vũ Hân như rơi vào một cái hố sâu đáng sợ. Mạnh Nguyên đang nằm im trên giường, lưng quay về phía cô và đắp chăn ngang cổ. Bên cạnh giường còn có cả túi truyền nước biển nữa. Đường như anh bị ốm rất nặng.

Mạnh Nguyên khẽ mở mắt và chờ đợi. Anh đã định ngồi dậy mở cửa khi nghe thấy Vũ Hân gõ lần thứ hai, nhưng nghĩ thế nào thì anh cũng muốn cô tự mở cửa và bước vào hơn. Cuối cùng thì cô làm như anh dự đoán thật. Cô luôn như vậy, lúc nào cũng tìm cách hắt hủi anh rồi lại trốn khỏi anh. Dù có là người gây ra lỗi lầm, là người làm tổn thương anh, cô vẫn cứ lảng tránh anh. Anh đã cố gắng lại gần nhưng cảm thấy mỗi lúc nghĩ rằng đã được ở gần cô thì khoảng cách cũng vì thế mà trở nên xa hơn.

Đạo này anh với cô có quá nhiều hiểu lầm, có quá nhiều tổn thương. Anh cũng vì lý do đó mà không tài nào tập trung vào công việc được. Tâm trí lúc nào cũng bị phân tán tư tưởng tới mức phát bệnh. Hôm nay người đưa bản thiết kế tới đáng lẽ phải là trưởng phòng thiết kế của W nhưng có điều anh muốn Vũ Hân đem tới thì tất nhiên sẽ không có chuyện vị trưởng phòng đó cầm tài liệu đứng đây. Chính vì rất nhớ cô, rất muốn trông thấy cô nên anh mới muốn được gặp Vũ Hân ở nơi riêng tư như thế này. Anh thực sự muốn xem cô sẽ hành động ra sao khi thấy anh ốm nặng.

Vũ Hân nhẹ nhàng tiến lại gần, rất cẩn thận để Mạnh Nguyên không vì thế mà thức giấc. Đôi mắt cô cứ dán chặt vào Mạnh Nguyên không rời. Tâm can rồi bời như đang bị dày xéo tới đau thất lại. Cô đứng đó, tâm trí hoàn toàn bất ổn định.

Mạnh Nguyên nghe có tiếng bước chân lại gần, anh biết Vũ Hân đang đấu tranh tư tưởng nhưng vẫn không lên tiếng, vẫn giả vờ nhắm mắt thờ ơ đều đặn.

Vũ Hân thì khác, đầu óc cô đang rất hỗn loạn. Bình thường Mạnh Nguyên rất nhạy bén, nếu có ai đó mở cửa vào thì dù đang ngủ cũng mở bừng mắt ra. Vậy mà lúc này anh lại cứ nằm im như thế khiến cô rất sợ. Hơi thở nhẹ nhàng của Mạnh Nguyên dù lúc này rất nhẹ nhưng nó cũng khiến nhịp tim cô cảm thấy bất ổn. Anh ôm nặng tới vậy sao?

“- Có lẽ sắp vẫn đang mệt lắm. Nghe cô giúp việc nói sắp không ăn uống được gì cả. Hôm trước còn thức khuya xem bản báo cáo nên còn ngất nữa.

- Ngất...- Vũ Hân lắp bắp.

- Ừ, vậy nên cô cũng lựa lựa mà nói chuyện.”

Vũ Hân đứng ngay cạnh giường mà không dám mở miệng đánh thức giấc ngủ của Mạnh Nguyên, cô chỉ đứng yên như một bức tượng. Trên tay cô là bản thiết kế do chính tay cô lựa chọn và chỉnh sửa. Bản thiết kế lần trước được đưa tới, anh đều ném qua một bên do những những thiết kế đó không hợp lý và quá tầm thường. Cuối cùng Vũ Hân được sắp chỉ đích danh sẽ là người chọn thiết kế để trình lên anh. Nhưng nhìn bộ dạng anh thế này cô lại không muốn anh chú tâm vào công việc chút nào.

- Vào rồi thì em cũng nên chào hỏi gì đi chứ. Cứ đứng sau lưng tôi, bộ em tính dọa tôi chết sao?

Mạnh Nguyên không chịu đựng được thêm nên mới cất tiếng. Nói dứt câu thì anh từ từ ngồi dậy, đưa ánh mắt mệt mỏi nhìn Vũ Hân. Nhưng trước mắt anh chợt tối sầm lại bởi vì thay đổi trạng thái đột ngột. Anh phải mất một lúc thì mới nhìn rõ Vũ Hân. Như với dự đoán, con mắt Vũ Hân mở to, cô bất động với hình dạng hiện tại của anh. Hơn tuần nay cô không lui tới văn phòng Tổng giám đốc, cũng không có hợp hành gì với anh cả nên khi thấy Mạnh Nguyên trong bộ dạng này, cô thực sự sợ hãi.

Ban đầu nghe thư ký của anh là Mỹ Phương nói rằng anh bị ốm. Vũ Hân cứ nghĩ chắc chỉ là cảm nhẹ, ai dè sự thật lại khiến cô sốc tới mức này. Không hiểu có phải do căn phòng thiếu ánh sáng hay không mà trông gương mặt Mạnh Nguyên lại xanh xao, đôi mắt thâm thâm như thiếu ngủ. Bỗng dưng Vũ Hân thấy mình thật tội tệ. Mạnh Nguyên đối với cô không phải là không có cảm giác. Mà nhất là từ khi những chuyện đó xảy ra, lúc nào cô cũng nghĩ tới anh. Nhớ như in ánh mắt âm trầm, ánh mắt thất vọng chán chường, ánh mắt cố níu kéo. Thế nhưng hơn 1 tuần qua anh hoàn toàn lờ tịt cô đi, không thêm gặp mặt mà cô gặp cũng chỉ lạnh lùng nói bằng quơ vài câu rồi thôi. Bản thân cô lúc đó cũng thấy nhớ anh lắm nhưng tất cả cũng chỉ vì cô quá ngoan cố, đã gây ra vết thương lòng không thể xóa mờ cho anh.

Thấy Vũ Hân đang trong trạng thái thần thờ nhìn mình, gương mặt lộ rõ vẻ lo lắng chứ không có vô cảm như trước đây nữa. Mạnh Nguyên lúc ấy đã không còn quan tâm tới điều gì cả. Anh chỉ định dọa cô một chút nhưng không nghĩ cô lại sợ tới xanh mặt như vậy. Anh khẽ nở nụ cười, và nụ cười đó cũng có nghĩa trấn an cô rằng anh không sao. Sau khi bị nụ cười của anh đánh thức, Vũ Hân nhìn đi chỗ khác rồi chìa bản thiết kế ra trước mặt Mạnh Nguyên.

- Xong rồi à?- Mạnh Nguyên hỏi, đôi chân mày nhướn lên.

- Dạ vâng.

- Không cần hỏi lại tôi vấn đề ở đâu mà vẫn chỉnh sửa được sao?

-...

Bản thiết kế trước do chuyên viên phòng thiết kế của W phụ trách đã bị sếp tổng ném bay không thương tiếc vì cái tội... tự biên tự diễn mà không chú ý tới nhu cầu của đối tượng mua hàng. Thiết kế một bộ đồ mà anh đã nói thẳng rằng không hiểu cho nam hay nữ mặc. Lần sau, bộ phận thiết kế đã chuyển giao trọng trách nặng nề lại cho trưởng phòng của mình. Trưởng phòng thiết kế thì nhẹ hơn, tuy kinh nghiệm ở đời có thừa nhưng gặp một anh chàng “củ chuối” như sếp tổng của họ đây thì vị trưởng phòng ấy còn thua xa.

Sau khi nghe được tin Vũ Hân sẽ nhận nhiệm vụ lần này, cả phòng thiết kế như trút được gánh nặng. Cuối cùng Vũ Hân đành phải ra tay dưới sự trợ lực của cả phòng thiết kế. Bởi cô nhất quyết không đi gặp Mạnh Nguyên để hỏi vấn đề nằm ở đâu. Mà nếu cô không làm được thì Mạnh Nguyên kiểu gì cũng sẽ trách tội phòng thiết kế đã ra những mẫu quần áo không ra thế thống gì. Nhưng quả thực trình độ của Vũ Hân có cao tới đâu thì khi nghe mọi người tường trình lại buổi gặp mặt với sếp, cô cũng chỉ muốn khóc ra nước mắt. Hầu hết những câu hỏi của anh quá hóc búa, quá chuyên sâu khiến cô cũng thấy không thể trả lời nổi. Quả thực thì cô không biết phải chọn bản thiết kế nào và chìn

h sửa sao cho đúng, sao cho hợp lý.

Thấy Vũ Hân im lặng, anh cũng không nói gì chỉ nhận lấy bản thiết kế cô đưa rồi đặt trên chiếc chăn đang đắp ngang thân. Đưa ánh mắt dịu dàng nhìn Vũ Hân còn cô thì lại không dám nhìn anh. Với lấy cốc nước đặt trên bàn, anh uống một ngụm rồi cầm nó trên tay. Một lúc sau, có vẻ cô để ý thấy được Mạnh Nguyên không động chạm gì tới bản thiết kế của cô nên đã ngẩng lên. Bất gặp ánh mắt có chút thần thái của anh, cô hơi dờ dẩn nhưng vẫn cố hỏi.

- Anh... - Vũ Hân nhìn thấy ánh mắt chờ đợi, mong mỏi của Mạnh Nguyên thì lại không thể thốt ra mấy chữ “anh đã đỡ hơn chưa”. Câu nói ấy như bị mắc lại ở cổ họng, cô buột miệng:- Sếp... không xem sao?

- Em tới đây chỉ để đưa tôi thứ này à?- Đôi mắt sáng của Mạnh Nguyên bỗng chốc sa sầm lại.

- Dạ?- Vũ Hân ngạc nhiên nhưng vẫn trả lời.- Vâng...

- Tôi bị ốm gần tuần nay, giờ mới thấy em tới.- Anh dừng lại dò hỏi thái độ của Vũ Hân rồi hít một hơi nói tiếp.- Không hỏi han gì mà... lại chỉ vì cái bản thiết kế chết tiệt kia à?

-...

Vũ Hân tự dưng cảm thấy sợ hãi, vẻ tự tin, lạnh lùng cố gắng tạo ra bóng chốc bay biến. Giọng nói trầm trầm nhưng đầy uy lực của Mạnh Nguyên khiến cô lùi vài bước. Mắt cô cứ mở to nhìn gương mặt đang tức giận của anh.

- Tôi... vì sắp tới đợt ra sản phẩm mới nên mới làm gấp để báo cáo lên sếp. Nếu cần chỉnh sửa gì thì...

Rắc... Tiếng động khô khốc vang lên làm tim Vũ Hân như muốn nhảy khỏi lồng ngực. Mạnh Nguyên trừng mắt nhìn cô, bàn tay anh nắm chặt bóp vỡ cả chiếc cốc thủy tinh. Máu dần chảy ra tẩm chăn trắng tinh ấy khiến cô sợ hãi. Cô bất giác đưa tay lên bịt miệng, mắt mở to nhìn anh.

- Đi...

-...

- Tôi nói em về đi...- Mạnh Nguyên cố gắng nói một cách bình tĩnh.

Môi Vũ Hân run run muốn nói câu gì đó nhưng lại không thốt nên lời. Cô vội vàng quay người bỏ chạy khiến trái tim Mạnh Nguyên như bị đâm một nhát dao vậy. Anh khẽ nhắm mắt, đôi mày nhíu lại một cách khó chịu, bàn tay đang chảy máu chợt nhúc nhích không yên. Quả thực anh không nghĩ Vũ Hân sẽ hoảng sợ tới mức bỏ chạy như thế.

- Mình đúng là thằng ngu...- Mạnh Nguyên cười nhạt nhìn vào bàn tay đang đầy máu, tim không ngừng nhói lên đau tới thất lại.

Anh thua rồi, hoàn toàn thua cô gái đó rồi. Anh không thể bình tĩnh được nữa. Tất cả những gì anh cố gắng đều trở thành con số không. Dù anh có làm gì thì cô cũng không chấp nhận anh và lúc nào, anh cũng chỉ có thể nhìn tấm lưng của cô khi cô quay đầu bước đi. Anh đã tự hỏi tại sao mình lại có thể chịu đựng nhiều tới như thế. Tại sao có thể vì cô mà làm biết bao nhiêu chuyện trái với tính cách của anh như thế. Nhưng... anh không biết phải giải thích ra sao nữa. Chỉ cần trông thấy cô là anh lại muốn ôm lấy. Dù cô có tức giận, với anh điều đó cũng không đáng gì cả. Chỉ cần ngăn được những giọt nước mắt cứ trực trào ra kia, khiến nụ cười trên môi cô xuất hiện thì anh chấp nhận đánh đổi tất cả để có được...

Rầm rầm... Tiếng bước chân gấp gáp, mạnh mẽ nện xuống nền nhà làm Mạnh Nguyên như tỉnh lại lần nữa. Chợt anh mở to mắt và nhìn ra cửa, Vũ Hân đứng đó, trên tay là chiếc hộp dụng cụ y tế cá nhân. Gương mặt hốt hoảng tốt độ của cô lúc đó, có lẽ anh... sẽ chẳng bao giờ quên được. Cô nhanh chóng tiến lại gần và ngồi xuống giường nhìn vào bàn tay anh mà suýt chút nữa thì bật khóc. Đôi mắt cô rung rung nhìn bàn tay đầy máu ấy mà thấy rung mình. Vốn dĩ Vũ Hân sợ máu, nhìn thấy máu là bần rùn chân tay. Nhưng giờ bất cô nhìn anh như thế cô quả thực không cam tâm. Những gì gọi là khoảng cách, là chịu đựng của cô trong thời gian qua đều bị ném sang một bên. Giờ cô chẳng quan tâm gì ngoài việc mình phải làm sao để bàn tay kia ngừng chảy máu.

Cô nhẹ nhàng cầm bàn tay Mạnh Nguyên lên sát trùng và cẩn thận rửa vết thương. Cũng may là chiếc cốc vỡ khiến tay chỉ bị những mảnh thủy tinh cứa vào. Chứ nếu là vụn thủy tinh thì cô buộc phải đưa anh đi bệnh viện mất. Thấy bộ dạng lo lắng tới mức đỏ cả mồ hôi của Vũ Hân, trên môi Mạnh Nguyên khẽ nở nụ cười.

- A...

- Anh đau sao?- Vũ Hân rút tay lại đưa mắt nhìn Mạnh Nguyên đầy lo lắng.

- Không sao.- Mạnh Nguyên cười.- Em cứ làm tiếp đi.

Vũ Hân gật đầu. Vì cô biết vết thương nếu động vào thì sẽ rất đau nên cố hết sức làm nhẹ nhàng hơn cả ban nãy. Cuối cùng thì cô cũng băng cho anh xong. Nhưng đôi mắt ấy cứ nhìn bàn tay đang băng trắng mà không hề ngẩng lên nhìn Mạnh Nguyên. Bất giác anh nhẹ nhàng đưa tay nâng cằm Vũ Hân lên và khiến cô nhìn mình.

- Em sợ à?- Đôi mắt Vũ Hân lúc này đã đọng đầy nước.

-...- Vũ Hân không ngần ngại gật đầu.

- Lo lắng cho anh đúng không?- Mạnh Nguyên cố gắng kiềm chế nụ cười.

-...- Chần chừ một lúc, Vũ Hân cũng gật đầu.

- Vậy... thấy anh như vậy em có đau chút nào không?

-...

Vũ Hân nhìn Mạnh Nguyên rồi bất giác nước mắt cô chảy dài xuống hai má. Mạnh Nguyên bối rối liền đưa tay lau nước mắt cho cô. Anh vội vã kéo cô lại, ôm vào lòng rồi an ủi.

- Em không trả lời cũng được nhưng đừng khóc... Hân à...

Ở trong lòng anh, Vũ Hân vẫn nức cụt. Dù nước mắt đã cố kiềm chế lại rồi nhưng vẫn rơi nhỏ giọt. Nghe thấy anh gọi tên mà cô cứ ngỡ mình đang nghe

lầm, nước mắt chợt ngưng lại ngay tắp lự. Đây là hơi ấm của anh, hơi ấm này đã có lần cô cảm nhận được. Là hơi ấm mà cô cứ ngỡ mình sẽ không bao giờ được cảm nhận nữa. Thực sự là... cô lại không thể kiềm chế bản thân hay sao... Ý chí của cô lại gục ngã trước cơn tim mình như thế sao?

- Em khiến anh đau lắm biết không!- Mạnh Nguyên khó nhọc nói, anh khẽ vuốt lên mái tóc ngắn màu hạt dẻ của Vũ Hân.

- Anh đau sao?- Vũ Hân giật thót thoát khỏi vòng tay Mạnh Nguyên.- Anh đau ở đâu?- Cô đưa đôi mắt lo lắng nhìn anh.

- Ở đây.- Mạnh Nguyên cầm tay Vũ Hân và đặt tay cô vào ngực anh.

Khuôn mặt nhợt nhạt của Mạnh Nguyên khiến Vũ Hân cũng đau đớn tới mức phần. Cô lặng nhìn anh rồi dùng tay, xoa xoa trái tim Mạnh Nguyên khiến anh hơi bất ngờ. Bàn tay ấy dừng lại rồi nhẹ nhàng đưa sang hai bên ôm lấy thắt lưng anh. Gương mặt Vũ Hân áp vào trái tim đang đập một cách mất kiểm soát của Mạnh Nguyên rồi nói.

- Em xin lỗi... em biết phải làm sao bây giờ...

Phải, cô phải làm thế nào đây khi mà vết thương trong lòng anh cứ mỗi lúc một lớn dần. Cô đã không ngừng gây ra nỗi đau đó, cô cũng sợ rằng mình không đủ khả năng để chữa lành cho anh. Đối với cô, tình yêu là một thứ tình cảm không thể với tới. Cô không thể yêu bất cứ ai được nữa nhưng sao... cô lại yêu người con trai này. Phải chăng là vì sự chân thành, nhiệt tình của anh? Cô sợ rằng mình yêu anh quá nhanh thì đó sẽ chỉ là một tình yêu trong thoáng chốc. Nhanh chóng tới cũng sẽ nhanh chóng rời xa cô.

- Bất kể anh muốn gì sao?- Mạnh Nguyên hỏi, chính anh cũng hơi ngạc nhiên.

Vũ Hân lặng lẽ gật đầu. Rồi Mạnh Nguyên giữ lấy vai cô, để cô nhìn vào mắt anh. Đôi mắt Vũ Hân không nói dối, đôi mắt ấy rất chân thành. Mạnh Nguyên mỉm cười rồi nhanh chóng kéo cô lại gần, áp đôi môi nóng bỏng lên đôi môi nhỏ bé của cô. Vũ Hân mở to mắt, mặt nóng bừng. Mạnh Nguyên, một tay giữ cổ Vũ Hân, một tay ôm cô mỗi lúc một chặt khiến cô cảm thấy mình không có lối thoát. Vũ Hân thấy tim mình đang đập loạn xạ, đầu óc trống rỗng không nghĩ được thêm gì cả.

Nụ hôn lần này cũng giống như nụ hôn cuồng nhiệt như đêm ở bãi biển. Vậy mà sao Vũ Hân lại thấy toàn thân mình nóng bừng. Cảm giác trên mây cứ len lỏi khắp tâm trí.

- Em ác lắm có biết không?- Mạnh Nguyên trách móc nhưng môi anh vẫn quấn lấy Vũ Hân khiến cô không có cơ hội tháo chạy.- Anh sẽ trừng phạt em

Mạnh Nguyên có lẽ đã kiềm chế bản thân rất lâu bởi khi ở bên Vũ Hân, anh không còn là Mạnh Nguyên cao ngạo của ngày thường. Anh đã từng bị cô đùa giỡn bằng nụ hôn và giờ thì anh sẽ đáp trả lại. Nhưng trên tất cả sự hờn dỗi và kìm nén đó chính là một thứ tình cảm đang bùng lên mãnh liệt. Bằng mọi cách, anh sẽ giữ cô ở bên như lúc này. Bởi một khi cô đã đồng ý ở bên anh, anh nhất quyết sẽ không buông tay cô ra.

Vũ Hân cảm thấy mỗi lúc Mạnh Nguyên càng hôn mãnh liệt hơn khiến cô không thể thở nổi. Chiếc lưỡi nóng bỏng của anh đã lướt qua bờ môi cô, tách hai hàm răng và chu du vào bên trong, cuốn lấy lưỡi cô mà đùa nghịch. Phải mất tới một lúc, Vũ Hân mới để tâm trí thoải mái và phối hợp cùng anh được.

Lòng cô lúc này rất ấm áp, rất yên bình. Cô cũng không nghĩ tới những khoảng cách mà cô đã vạch ra giữa hai người. Tâm trí cô lúc này hoàn toàn chỉ chứa đựng hình ảnh của anh. Chỉ trong khoảnh khắc ấy cô đã ước rằng... thời gian ngừng trôi, những muộn phiền đều tan biến...

- Em sẽ bị ốm mất thôi.- Mạnh Nguyên rời Vũ Hân rồi nhìn vào mắt cô, trán anh tựa vào trán cô rồi nói.- Hân, em là cừ non thật sao?

- Hai câu ấy đâu có liên quan tới nhau.- Vũ Hân vừa thờ vừa nói.

- Ủ! Vậy trả lời từng câu một đi.- Mạnh Nguyên khẽ nựng đôi má bầu bĩnh của Vũ Hân.

- Chắc không vì hôn anh mà em bệnh đâu, sức khỏe em khá tốt.- Vũ Hân cười nhẹ.- Còn là cừ non thật hay giả thì... tùy thuộc vào anh là sói già gian ác hay ngây thơ.

- Haha...- Mạnh Nguyên bật cười thích thú.- Cừ non đối đáp giỏi lắm!

- Sếp quá khen.

- Hân! Từ nay khi ở một mình với anh, nhất quyết không được gọi anh là sếp.

- Nhưng anh là sếp mà.- Vũ Hân cố cãi.

- Nhưng khi ở với em, anh chỉ là một người đàn ông bình thường thôi.- Mạnh Nguyên nhìn Vũ Hân đang lúng túng.- Nhớ chưa?

Vũ Hân nghĩ cho tới lúc này việc cô hành động như thế là đúng hay sai? Cô dù đã cố đẩy anh ra nhưng cuối cùng vẫn là chạy về và ôm lấy anh, tìm kiếm hơi ấm từ anh. Giống như lúc này, cô thấy trái tim mình bình lặng và ấm áp. Anh cũng không có cảm giác bị xa lánh, không còn sự kiêu ngạo của bản thân, anh cũng chỉ muốn là một người đàn ông yêu cô, chiều chuộng cô, muốn đem tới cho cô những gì là tốt nhất.

- Ừm... em nhớ rồi sếp!

- Nói nữa anh phạt em đó.

- Đứng góc tường hay đánh vô hông vậy?

- Ở lại với anh...

Và đêm đó dù rất muốn nhưng Mạnh Nguyên cũng để Vũ Hân về vì anh sợ cô sẽ lây bệnh của anh. Vũ Hân trông chẳng thương nhớ, níu kéo anh chút nào thế mà anh cứ giữ chặt tay cô cho tới khi cô đi tới, hôn lên đôi môi hồng đỏ của anh thì anh mới thả tay và buông tay ra.

- Hứa với anh! Em sẽ sống thật với chính mình... nhé!!

Nụ cười và cái nắm tay đó chính là khởi đầu của hạnh phúc

húc nhưng... cũng chính là khởi đầu của những dằn vặt và nỗi đau...

Nhưng hãy vượt lên trên tất cả những điều đó và vượt qua... Dương Vũ Hân...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Hãy Để Anh Bảo Vệ Em

Hãy để anh bảo vệ em

Vũ Hân đã tự hỏi tại sao một người như Mạnh Nguyên lại có những lúc có bộ dạng trẻ con tới như thế. Câu trả lời là vì người đó là cô, anh mới trở nên như vậy. Ví như cuộc họp của mấy tuần trước. Ai cũng bước vào phòng họp với tâm trạng căng thẳng để chuẩn bị nghe sếp rầy la sau một tuần yên bình vì anh ốm nặng. Tất nhiên không ai muốn có một ngày thứ hai đi làm phải nghe những lời nói nặng nề kiểu đó vào buổi sáng cả. Thế nhưng cuộc họp diễn ra trái ngược hoàn toàn so với những gì họ nghĩ. Và cả ngày hôm nay cũng vậy.

- Vậy... mọi người hãy làm tốt công việc của mình nhé!

Mạnh Nguyên kết thúc buổi họp bằng một câu nói “tình cảm” khiến tim ai cũng run rẩy, đã vậy lại còn kèm theo một nụ cười đẹp, độc, hiểm tới mức chết người. Cuộc họp ngày hôm nay cũng giống như cuộc họp của 2 tuần trước đó. Cũng vẫn gây bất ngờ từ đầu và trong quá trình họp rồi cuối cùng thêm một cú sốc vào cuối buổi nữa. Ai cũng mở to mắt nhìn Mạnh Nguyên rồi trở mắt ra nhìn nhau, có người còn nhanh tay cho 2 viên thuốc an thần vào miệng rồi nuốt ực một cái. Tổng tài của họ dù đã khôi phục hai tuần rồi mà tính tình vẫn như vậy sao? Không biết chuyện này sẽ kéo dài cho tới lúc nào đây.

- Có chuyện gì sao?- Thành Nam nói thầm vào tai Hữu Thiên.- Cậu ta dờ cái chứng gì vậy?

- Sao tôi biết.

Hữu Thiên nhún vai rồi nhìn sang bên cạnh. Việc Vũ Hân đang tìm kiếm cười với ai đó đã không qua được mắt anh. Hôm nay, anh đã thấy cô rất lạ. Thần thái tốt, vẻ mặt tươi tỉnh, ăn nói dịu dàng, dễ nghe khác hẳn với mọi ngày. Rồi tới khi gặp Mạnh Nguyên ở phòng họp, anh cũng nhận ra là bạn anh cũng y chang như ai đó. Bất giác anh thấy lòng rất thoải mái.

Thành Nam nhìn Hữu Thiên đang cười hạnh phúc, bên cạnh là Vũ Hân cũng đang cười như trúng tà. Quái lạ, hôm nay sao mấy người này lại có tâm trạng tốt thế nhỉ? Bộ họ trúng số độc đắc hay bán được cổ phiếu giá tốt.

- Vũ Hân, qua phòng tôi một chút!

Mạnh Nguyên gọi khi Vũ Hân đứng dậy thu dọn giấy tờ. Cô nhìn anh rồi gật đầu. Hữu Thiên nhanh ghé lại gần và nói thầm vào tai Mạnh Nguyên.

- Ở công ty, đừng có quá lộ liễu. Cô ấy là thư ký của tôi đó.

Thấy vẻ mặt cứng đờ của Mạnh Nguyên, Hữu Thiên nhanh chóng lên tiếng giải thích.

- Nhìn rõ quá mà, đâu cần phải cô ấy nói với tôi.

Thành Nam từ đâu lò dò đi tới. Anh soi Mạnh Nguyên kỹ tới mức Mạnh Nguyên đã nghĩ rằng mặt mình đã bị anh làm cho thùng mất một lỗ.

- Ê, lúc bị ốm cậu uống nhầm thuốc gì thế?

- Gì là gì?- Mạnh Nguyên nhăn mày.
- Vậy sao tính tình thay đổi chóng mặt vậy?
- Hơ, bộ không tốt sao?

Thành Nam ngẩn người nhìn nụ cười mỉa mai của Mạnh Nguyên rồi lại há hốc miệng khi thấy anh và Vũ Hân cười nói rời khỏi phòng họp. Ngay lập tức Hữu Thiên bị giữ lại dù rằng người này cũng đang tính bước đi.

- Đây, tôi đứng đúng không?
- Đúng cái gì?
- Mạnh Nguyên Vũ Hân. Vũ Hân Mạnh Nguyên.
- Vậy cậu định nghĩ sao nữa?
- Hôm trước chẳng nhẽ... là thú tội với cái tên tính tình nắng mưa kia à?

Hữu Thiên bỏ đi một nước, mặc kệ Thành Nam đứng sau vẫn đang tự suy nghĩ một mình.

...

- Anh xem xong bản thiết kế rồi à?

Vũ Hân đứng trước mặt Mạnh Nguyên rồi nhìn mấy bản vẽ trên bàn anh. Thấy anh chăm chăm nhìn mình mà không trả lời cô bèn ngước lên. Nhưng ngay lúc đó, anh đã nhanh chóng đứng ra sau và ôm lấy thắt lưng cô. Tầm lưng bé nhỏ của cô lại nằm gọn trong vòng ngực rộng lớn của anh. Hơi thở nhẹ nhàng cũng có chút gấp gáp của anh khiến cô tê dại.

- Anh sao vậy?- Cô hỏi nhỏ.
- Đang nạp năng lượng.

Vũ Hân cười ra tiếng mũi. Tay cô nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay anh rồi xoa xoa. Cô không nghĩ mình lại có được một ngày hạnh phúc như ngày hôm nay, có thể yên lòng mà ở trong vòng tay anh như thế này. Tất cả xảy đến quá nhanh, nhanh tới mức cô cứ nghĩ mình vẫn đang chìm đắm vào một giấc mơ nào đó. Đột nhiên cô có cảm giác gì đó rất kì lạ. Đôi mắt cô bỗng mở to như bị đánh động, rất bình tĩnh cô khẽ xoay người lại.

Chết tiệt, cô lại đứng rồi... Ánh mắt anh lúc này nhìn cô không bình thường chút nào.

- Anh biết em rất biết cách ăn mặc.- Mạnh Nguyên cố cười.- Nhưng mặc như vậy tới công ty là không được.

W là công ty thời trang nhưng tuyệt nhiên công ty không hề bắt buộc nhân viên phải mặc đồng phục như những công ty khác. Trái lại nhân viên của W lại ăn mặc rất style, rất cá tính nhưng không hề quá đà. Vũ Hân nghe Mạnh Nguyên “buộc tội” mình xong liền tự nhìn lại bản thân mà đánh giá. Hôm nay, cô mặc một chiếc áo chiffon màu trắng, áo khoác màu đen mỏng đi kèm với chân váy cũng màu đen. Tổng thể thì cô... đâu có chỗ nào “phù hợp” với những câu vừa rồi của Mạnh Nguyên đâu.

- Em làm sao chứ?- Cô nhìn anh thắc mắc.

Mạnh Nguyên nhìn cô, trong đáy mắt là sự bức dọc. Cứ nhìn vào chiếc áo mỏng manh cô đang mặc là anh nhớ tới bộ váy khiêu khích đêm hôm trước. Giờ nghĩ lại là anh thấy nóng cả người. Không hiểu sao lại trút giận lên chiếc áo của cô nữa.

- Nhưng chiếc áo này trễ cổ hơn nữa lại quá mỏng.- Mạnh Nguyên chỉnh chỉnh lại chiếc áo cô đang mặc. Rất may là cô còn mặc một chiếc áo khoác ngoài chứ không. . .

Vũ Hân nhìn gương mặt Mạnh Nguyên lúc ấy mà bất giác thấy lòng rất ấm áp nhưng cũng có chút ngại ngại. Ban nãy khi đứng sau cô và ôm cô như thế, chắc hẳn anh đã thấy những gì... không nên thấy. Cơ thể anh cũng vì thế mà có thay đổi, hơi thở cũng khác. Vũ Hân từ trước tới nay rất nhạy bén trong những vấn đề này. Ngay cả khi có qua lại với Minh Huy, cô cũng chưa bao giờ để anh ta động vào mình. Dù ôm cũng chưa từng. Những gì những người đàn ông nghĩ đều lộ rõ trong đáy mắt. Chính vì thế cô luôn giữ một khoảng cách nhất định với những người đàn ông xung quanh. Tất cả hầu như không thể qua được mắt cô.

- Chiều tan làm đợi anh!
- Hừ?
- Em cứ biết thế.

Dù rất dịu dàng và biết cách quan tâm nhưng Mạnh Nguyên đôi lúc cũng rất bá đạo. Cái tính hay ra lệnh và buộc người khác phải làm theo ý mình vẫn

không hề thay đổi. Tuy nhiên Vũ Hân lại rất thích tính cách đó của anh.

...

- Em với cậu ấy sao rồi?

Hữu Thiên mắt nhìn mấy bản thiết kế, xem xét một cách tỉ mỉ nhưng miệng thì lại hỏi một câu không hề liên quan. Vũ Hân ngược nhìn anh, ánh mắt tập trung lại trở nên lơ đãng. Cô có chút bối rối trước anh.

- Em không biết mình làm thế là đúng hay sai.

Hữu Thiên đặt tập thiết kế xuống bàn rồi lại nói chuyện với cô.

- Nếu điều đó làm em thấy tốt hơn, chẳng phải anh đã nói thế với em sao?

Vũ Hân nhẹ cười. Người hiểu cô nhất là Hữu Thiên và người mà cô không bao giờ qua mặt được cũng là Hữu Thiên. Hôm đó cô say nhưng không hề mất đi lí trí. Cô say nhưng không phải sáng tỉnh dậy là quên hết những điều đã xảy ra vào tối hôm trước đó. Tất cả như một thước phim quay chậm diễn ra trong đầu Vũ Hân. Chỉ là cô muốn trốn tránh mà không muốn đối diện với nó mà thôi. Hữu Thiên cũng biết cô là một người bản lĩnh, cô không dễ gì mà có những hành động quá khích khi say. Nhưng anh cũng không muốn vì đang mệt mỏi và muốn xả stress mà lại khiến người khác mất ngủ như vậy. Bởi hôm đó cô quả thực là quá nóng bỏng trong bộ váy đen quyến rũ ấy.

- Nếu anh ấy biết...

- Cuộc đời này không có nếu như.- Hữu Thiên nhìn cô.- Tất cả đều rất thực tế.

Vũ Hân cười nhẹ. Nếu trên đời này có hai chữ nếu như thì cô sẽ không đánh mất nhiều thứ như thế, cô cũng không tốn thời gian để tìm lại chính mình như thế. Nếu trên đời này có hai chữ nếu như, cô sẽ được gặp Mạnh Nguyên sớm hơn, sẽ yêu anh sớm hơn và được hạnh phúc sớm hơn. Giờ cho dù cô đã chấp nhận anh thì những mặc cảm trong cô vẫn không hề nguôi lạnh. Lúc nào tâm trí cô cũng hiện lên những ý nghĩ vẩn vơ khiến cô phải sợ hãi. Nếu cô cứ mãi đẩy anh ra xa thì chẳng phải cô rất vô tâm và ích kỉ hay sao? Nhưng... cô chấp nhận anh thì đã là ích kỉ và vô tâm hơn gấp vạn lần rồi...

- Vậy thì đáng lẽ ra em phải yêu anh mới đúng!- Vũ Hân cúi đầu tui ngu. - Nhưng trái tim anh đâu có hướng về em

- Đang chăm chọc anh đó à?

- Em thực sự muốn biết đó là ai! Người đã làm anh rung động như thế rốt cuộc là một người như thế nào?

...

Vũ Hân đã có cảm giác ròn rợn khi Mạnh Nguyên đưa cô tới một trung tâm thương mại. Tiếp đó cô lạnh sống lưng khi nụ cười của anh mỗi lúc một tà ác, một bí hiểm. Và quả đúng như Vũ Hân dự đoán, Mạnh Nguyên lôi cô vào một shop thời trang và liên tiếp chọn đồ cho cô. Lần đầu tiên cô thấy anh thân nhiên bỏ qua những lời nói của cô như thế.

Anh hứng chí cầm một chiếc váy màu đen ôm sát lên nhưng chợt nhớ ra gì đó thì liền trả nó về chỗ cũ.

- Em không mặc mấy thứ này đâu, trông kì chết.

Vũ Hân bất bình khi Mạnh Nguyên uớ vào người cô một chiếc áo sơ mi khá là kín đáo, đã vậy lại còn diêm dúa nữa. Dù cô rất tin tưởng Mạnh Nguyên về style của anh nhưng... cô quả thực không hợp với những loại quần áo như thế này.

- Anh thấy nó đẹp mà.- Mạnh Nguyên nheo mắt tình nghịch nhìn cô.

- Đó là anh thấy.- Vũ Hân cãi lại. Cô giật lấy chiếc áo từ tay Mạnh Nguyên rồi treo lại lên mắc.- Đồ của em rất tử tế, không mang tính khoe gọi. Chỉ có anh hay nghĩ lung tung thì mới nghĩ vẩn vơ như thế thôi.

- Giờ về nhà, anh mà tìm được chiếc váy nào hở trước hở sau thì đừng trách anh.

- Mấy chiếc váy đi dự tiệc không hở thì chẳng nhẽ lại kín à?

Đầu Mạnh Nguyên như muốn nổ tung. Anh không phải dạng người cổ hủ nhưng bảo anh để người anh yêu ăn mặc mát mẻ để thiên hạ nhìn thì đừng có hòng. Vũ Hân thì bặm môi nhìn anh, cô kiên quyết không để anh mua mấy thứ đồ này cho mình. Thứ nhất là quá đắt, thứ hai là mặc vào trông cô già đi cả chục tuổi, thứ ba là... nó không hợp với cô.

- Ủ, được rồi.- Mạnh Nguyên gật đầu.- Em lựa một bộ đi.

- Sao tự dung...

- Anh muốn dẫn em đi gặp một người.- Mạnh Nguyên nhìn cô bằng ánh mắt yêu chiều.- Một người rất quan trọng đối với anh.

Vũ Hân khẽ cười. Trong thâm tâm cô đã có thể đoán ra được đó là ai. Cô quay người rồi chọn đồ cho mình. Nếu người đó đúng là người mà cô đang nghĩ thì quả thực cô rất khâm phục sự nhạy bén của bản thân. Nhưng dù đó có là ai thì cô cũng đã khẳng định được một điều r

ằng, đối với Mạnh Nguyên cô đã thực sự là một người quan trọng để có thể giới thiệu cô với người mà anh coi trọng kia.

Nói là để Vũ Hân tự lựa đồ nhưng Mạnh Nguyên vẫn nêu ra ý kiến của mình làm Vũ Hân thay đi thay lại bao nhiêu lần. Cuối cùng thì vẫn về bộ váy cô chọn đầu tiên.

- Có phải anh thấy em hiền lành dễ bắt nạt không?- Vũ Hân cắn môi nhìn Mạnh Nguyên.

Anh cũng nhìn cô bằng ánh mắt chân thành. Sao cô gái này lại nghĩ anh đang bắt nạt cô cơ chứ? Anh muốn yêu thương cô còn chưa đủ thì sao có thể bắt nạt cô được.

- Em thấy anh yêu thương em nhiều hơn hay bắt nạt em nhiều hơn?

Vũ Hân hoàn toàn không nghĩ Mạnh Nguyên sẽ trả lời như vậy. Cô lặng thinh nhìn anh, nhìn vào đôi mắt ấm áp của anh, cô thấy tim mình trở nên kì lạ hơn bao giờ hết. Một cảm giác rộn ràng nhưng cũng rất hạnh phúc.

Mạnh Nguyên tiến lại gần và đặt tay vào má cô khẽ xoa xoa. Một cảm giác ấm áp len lỏi giữa tâm trí hai người.

- Hân à! Khi nhìn thấy em lần đầu tiên, anh đã có ý nghĩ rằng anh muốn bảo vệ em. Giờ... hãy để anh bảo vệ em, nhé!

Lần đầu tiên...

Muốn bảo vệ em...

Hãy để anh bảo vệ em...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Mất Kiểm Soát

Vũ Hân đặt chân tới nhà hàng

Au Manoir De Khai nằm trên đường Điện Biên Phủ thuộc Quận 3. Đây là một trong những nhà hàng nổi tiếng nhất ở đất Sài thành về ẩm thực Pháp

.

Nhìn từ bên ngoài, trang viên “Au Manoir de Khai”

như một chốn tách biệt, kín cổng cao tường.

- Cô Dương Vũ Hân?- Một người phục vụ nam bước ra cúi chào.

- Vâng.

- Ông Minh Huy đang đợi cô. Mời cô đi theo tôi.

Bước qua chiếc cửa gỗ chạm khắc uy nghi là một khu vườn thơ, phong cảnh hữu tình bao quanh ngôi biệt thự cổ kiến trúc kiểu Pháp sang trọng. Cảm nhận chung là một màu xanh mát, không gian khoáng đãng, nồng nàn hương hoa sứ. Nếu là về đêm, trang viên sẽ lung linh trong ánh nến...

Nhà hàng bài trí không như những nhà hàng thông thường, khu vườn chỉ vài ba bộ bàn ghế nhỏ. Phía trong nhà, bước qua sảnh chờ là một phòng khách mini ấm cúng. Vũ Hân bước qua chiếc cầu thang uốn kiểu Pháp là đến những phòng riêng, nhỏ, xinh và đậm chất lãng mạn Pháp những năm cuối thế kỷ XIX. Những tác phẩm nghệ thuật cổ điển sống động, những chiếc bàn phủ da báo uy nghi để làm cô ngẩn ngơ

ngẩn nhìn.

Người phục vụ mở cánh cửa phòng VIP rồi mời Vũ Hân bước vào. Minh Huy đã ngồi ở đó đợi cô. Cái dáng vẻ đạo mạo, lúc nào cũng kiêu ngạo đầy tự tin ấy đã từng khiến Vũ Hân kính phục và đem lòng cảm mến. Nhưng sao giờ, khi tất cả mọi chuyện đã qua, cô lại không thể chấp nhận anh ta thêm một lần nữa. Thấy cô đang đi tới, Minh Huy đứng dậy mỉm cười chào cô rồi kéo ghế mời cô ngồi.

- Anh không cần phải chu đáo như thế đâu.

- Anh chỉ làm thế khi ở cạnh em thôi.

Hơi thở của Minh Huy phả vào mặt Vũ Hân khiến cô hơi rùng mình. Việc chấp nhận cuộc hẹn hôm nay quả thực là có chút nguy hiểm. Từ khi rời bỏ Minh Huy tới giờ, cô đã luôn bị anh ta đeo bám. Cô biết người đàn ông trước mặt mình lúc nào cũng tỏ ra rộng lượng, hành xử luôn đúng mực nhưng lại có thể dùng mọi thủ đoạn để có thể đạt được thứ mình mong muốn. Ánh mắt ấy lúc nào cũng chứa đựng đầy yêu thương thậm chí có lúc là tôn thờ. Có điều Minh Huy đã đi quá xa, và đã có lúc lừa gạt cô. Cô không thể làm bạn với anh ta chứ đừng nói với việc quay lại làm người tình của anh ta.

Sáng nay, khi nhận cuộc điện thoại của Minh Huy và nghe anh ta nói anh ta muốn gặp cô lần cuối trước khi ra Hà Nội, sau đó sẽ từ bỏ cô và không theo đuổi cô nữa. Nghe thấy thế Vũ Hân mới quyết định gặp anh ta lần cuối nhưng cũng không chắc anh ta không giữ thủ đoạn gì đó với cô. Dù rằng tối nay cô có hẹn với Mạnh Nguyễn để cùng anh đi gặp một người.

- Chỉ là một bữa cơm thôi, em không nên căng thẳng như thế.

Minh Huy nhìn cô rồi cười. Vẫn là nụ cười yêu chiều và ánh mắt dịu dàng nhưng Vũ Hân lại chẳng hề động lòng. Bảo cô làm bạn với người khiến mình mệt mỏi và sợ hãi liệu có được không? Cô nhìn Minh Huy không chút cảm giác rồi nhấc ly rượu vang mà người phục vụ đã rót lên khẽ chạm vào cổ của anh ta.

- Lần đầu tiên và cũng là lần cuối chúng ta ngồi riêng với nhau thế này.

- Mong rằng anh sẽ giữ lời.

Vũ Hân rồi uống hết chỗ rượu trong ly để tỏ vẻ dứt khoát. Minh Huy chỉ cười, anh cũng uống hết ly rượu rồi bắt đầu trò chuyện với Vũ Hân.

-

Món patê gan ngỗng ở đây rất ngon.- Minh Huy nói khi Vũ Hân đang dùng bữa.- Nếu dùng kèm với salad, vài miếng nho tươi, bánh mì nướng và một ly rượu vang Sauternes, hay ực và gan vịt kiểu Mille Feuille thì không còn gì tuyệt vời hơn.

- Không phải anh kêu tôi ra đây chỉ để nói về mấy món ăn này chứ?- Vũ Hân không hề để ý tới những lời nói của Minh Huy.

- Haha, em nhạy cảm quá rồi đấy Vũ Hân!- Minh Huy bật cười trước vẻ mặt nghiêm nghị của Vũ Hân.- Anh chỉ muốn cùng em ăn một bữa và nói chuyện với em thôi.

- Giữa chúng ta đâu có gì để nói.

- Anh biết em đang tức giận việc giữa anh và Như Dương.- Minh Huy ngồi thẳng lưng rồi giải thích.- Quả thực sự việc không như em nghĩ.

- Anh không phải giải thích.- Vũ Hân vẫn ăn một cách bình thường. Cô uống một chút rượu vang cho vị món ăn thêm thanh hơn.- Tôi cũng không muốn hiểu thêm về chuyện đó.

- Anh yêu em, Vũ Hân.- Ánh mắt đắm đuối của Minh Huy làm Vũ Hân dừng bữa.- Anh không hề có chút tình cảm nào với Như Dương cả. Người anh yêu là em, Vũ Hân.

- Cô ta là vợ anh đó, Minh Huy. Anh nói vậy mà nghe được sao?

Vũ Hân nhìn Minh Huy nhưng dường như hình ảnh anh ta đang mờ dần trong mắt cô, đầu cảm thấy hơi choáng váng. Cô nhìn Minh Huy, đáy mắt anh ta vẫn là sự khát khao cô tới tận cùng. Vũ Hân vẫn tỏ ra bình thường và buông dao, nĩa xuống. Cô từ từ đứng dậy rồi nhìn Minh Huy bằng ánh mắt dịu dàng nhất mà mình có.

- Tôi vào phòng vệ sinh một lát.

- Ừ!

Minh Huy gạt đầu rồi bóng Vũ Hân khuất sau cánh cửa. Cô chạy như điên vào phòng vệ sinh rồi móc họng để chỗ rượu ban nãy ra hết. Chết tiệt, cô chửi thầm cái tên xấu xa đang ngồi trong căn phòng kia. Cô đã biết chắc hẳn sẽ giữ trò gì đó nhưng không nghĩ tới việc hấn cho thuốc vào ly rượu. Thứ thuốc này không phải là thuốc mê bởi Vũ Hân thấy mình không hề buồn ngủ. Cô chỉ thấy đầu óc choáng váng và cơ thể thì đang nóng lên một cách bất thường.

Vũ Hân tựa vào tường rồi lôi trong túi ra chiếc điện thoại. Mắt cô mờ mờ ấn nút mà không rõ mình đang ấn cái gì nữa.

Vũ Hân buông rơi điện thoại, quả thực cô thấy trong người rất khó chịu, hết như có hàng ngàn con kiến đang bò trên cơ thể mình vậy. Không muốn gục tại chỗ, cô cố gắng tỉnh táo hắt nước vào mặt mong tìm được sự mát mẻ để chế ngự cơn nóng hừng hực kia. Một cảm giác thoải mái xộc tới khiến Vũ Hân kêu lên khe khẽ.

Tiếng bước chân ai đó đang tới gần, ai đó đang đi vào. Cánh cửa phòng vệ sinh bật mở, một người con gái đứng đó nhìn Vũ Hân với ánh mắt hoảng hốt.

- Chị Hân...

Vũ Hân ngược nhìn người đó nhưng không hề nhận ra đó là ai. Cô gái đó nhanh chóng tới bên Vũ Hân rồi nhắc cô dậy. Đôi mắt ngây dại của Vũ Hân khiến cô gái đó giật mình. Cô nhanh chóng lấy điện thoại ra và gọi cho ai đó.

- Anh à, là em. Anh mau tới đây đi, chị Hân...

Vũ Hân như trong cơn mê loạn, đầu óc ong ong và chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra. Rốt cuộc cô gái này là ai mà lại biết tên cô và vừa rồi cô ấy đã gọi cho ai. Vũ Hân cảm thấy khó chịu tới mức muốn nổi tung. Cô gái bên cạnh cứ liên hồi gọi tên cô nhưng cô thực chẳng ý thức được mình đang làm gì nữa.

- Chị Hân, chị có sao không?

- ... Ừ... khó chịu quá...- Vũ Hân bắt đầu mất kiểm soát và đang giằng xé áo của mình.

- Đứng!- Cô gái hét lên.- Trời ơi, chị sao vậy?

Cô gái đang không biết phải làm gì thì cánh cửa phòng vệ sinh bật mở.

- Mạnh Nguyên...- Vũ Hân cố mở to mắt để nhìn cho kĩ.

Đúng, chính là Mạnh Nguyên. Điều bất ngờ là anh đã có mặt ở đây sau Vũ Hân có vài phút. Cuộc hẹn của anh không phải là với khách hàng hay đối tác nào quan trọng mà lại chính là cô thư ký xinh đẹp cũng là vợ của Minh Huy, người đã từng gây hiềm khích với Vũ Hân, Như Dương. Anh không hiểu vì sao cô ta lại mời com anh nhưng chỉ nghe việc đó liên quan tới Vũ Hân là anh lại đồng ý. Dù rằng trong lòng anh, anh vẫn không hề quên câu chuyện giữa Vũ Hân và cô ta, cũng không muốn tìm hiểu thêm nhưng anh cũng không thể bỏ qua việc gặp Như Dương. Quả thực anh không hiểu sao anh lại tin lời cô ta. Nhưng anh cũng không dễ yên kẻ nào dám động vào Vũ Hân.

Khi nghe Như Dương nói Minh Huy sẽ làm gì đó với Vũ Hân mà anh không tin. Anh cũng không nghĩ Vũ Hân nói có hẹn với bạn mà người đó lại là Minh Huy. Cho tới khi anh nhận điện thoại thì mới nhận ra lời Như Dương nói là thật. Anh chạy thẳng tới nhà vệ sinh nữ và thấy Vũ Hân đang ngồi dựa lưng vào tường, áo sơ mi trắng ướt hết cả, đầu tóc vẫn còn tàn tích của nước. Anh không hiểu sao Vũ Hân lại có bộ dạng đó nhưng anh không quan tâm nữa, anh chạy tới và xốc cô dậy.

- Vũ Hân...

- ...

- Chị ấy không còn tỉnh táo đâu.- Cô gái kia nhìn anh.

- Cuộc hẹn hôm nay...

- Không sao, anh đưa chị ý về đi đã!! Em rất lo cho chị ấy!

- Ừ!!

Người Vũ Hân khá nóng nhưng rõ ràng tâm trí cô đang hoảng loạn nên mới nhìn Mạnh Nguyên bằng ánh mắt đa tình như thế. Anh biết ánh mắt của Vũ Hân có thể đánh gục người đối diện. Anh mất biết nói ấy quả thực rất mê hồn, rất quyến rũ nhưng anh không nghĩ hôm nay cô lại nhìn anh như vậy. Anh bế cô lên rồi đi nhanh ra khỏi nhà hàng. Có biết bao người nhìn anh và Vũ Hân nhưng anh chẳng có thời gian để để ý tới những lời xì xầm, bàn tán đó.

Cùng lúc ấy, cánh cửa căn phòng VIP, nơi mà Minh Huy đang ngồi được mở ra. Ánh mắt anh ta lộ rõ vẻ hốt hoảng khi người đứng đó không phải là Vũ Hân mà lại là Như Dương. Cô ta mỉm cười giấu cợt rồi tiến tới và ngồi xuống chiếc ghế trước mặt Minh Huy.

- Em... em tới đây làm gì vậy?

- Anh không phải tìm cô ta đâu.

Như Dương cười khinh bỉ khi thấy Minh Huy đang đưa mắt ra cánh cửa, có lẽ anh ta đang sợ nếu Vũ Hân trở lại sẽ gặp Như Dương. Điều đó quả thực đối với anh ta lúc này là không hề tiện. Như Dương hứng thú nhìn khuôn mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên của Minh Huy.

- Cô ta sẽ không trở lại đâu.

- Cô đã làm gì cô ấy?

- Giúp cô ta thoát khỏi bàn tay của anh.

- NGUYỄN NHƯ DƯƠNG...- Minh Huy hét lên, anh ta hất những món ăn trước mặt mình xuống đất khiến chúng va vào nhau tạo thành những tiếng kêu đinh tai, nhức óc.

- Anh có quyền gì mà gọi tên tôi? Hạng người như anh có tư cách gì?

Như Dương ngay lập tức bị Minh Huy túm lấy, anh ta nhìn cô chăm chăm, hai tay nắm chặt lấy bả vai Như Dương như muốn bóp chết cô. Như Dương lại không hề tỏ ra đau đớn, cô ta cũng đáp trả ánh mắt ấy bằng một tia nhìn lạnh nhạt không kém.

- Tôi phá chuyện vui của anh phải không?
- Khốn kiếp.- Minh Huy nghiêng răng.
- Tôi quá hiểu anh, Minh Huy. Anh sẽ chẳng bao giờ buông Vũ Hân một cách dễ dàng cả.
- Cô ấy đâu? Vũ Hân đâu?
- Mạnh Nguyên đã đưa cô ấy đi rồi.
- Cái gì?

Minh Huy tức giận hất Như Dương qua một bên rồi lao ra khỏi phòng. Dù lúc này Như Dương không biết anh ta chạy theo để làm gì nhưng cô biết chắc chắn Minh Huy đã làm gì đó với Vũ Hân.

- Coi như tôi đã giúp cô.- Như Dương cười nhạt, cô đứng dậy rồi cũng rời khỏi căn phòng bữa bãi đó.

...

Đặt Vũ Hân vào ghế phụ, Mạnh Nguyên lên xe rồi lái nhanh tới bệnh viện. Lúc này anh muốn bác sĩ kiểm tra xem rốt cuộc cái tên khốn Minh Huy ấy đã cho Vũ Hân uống cái gì mà người cô lại nóng tới mức này. Vũ Hân ngồi trên xe, cả người cứ lắc lư như con lật đật khiến Mạnh Nguyên phát hoảng. Anh đưa tay giữ cô lại và ân cổ trở lại ghế ngồi. Anh định thu tay lại thì Vũ Hân đã nắm lấy bàn tay anh, cô đưa tay anh lên mân mê và đặt tay anh trên ngực mình. Hành động ấy vô tình làm Mạnh Nguyên đi chệch đường. May thay lúc ấy gặp đèn đỏ, anh phanh xe lại và hốt hoảng nhìn Vũ Hân.

- Mạnh Nguyên...

Lời nói của Vũ Hân đúng là thứ vũ khí đáng sợ. Sao anh chưa được nghe cô gọi như vậy bao giờ cả. Hôm nay anh có phúc phận gì mà lại được vinh dự thế này cơ chứ. Hết được cô nhìn âu yếm rồi được cô gọi tên.

Ánh mắt Mạnh Nguyên dán chặt vào thân hình gợi cảm của Vũ Hân. Chiếc áo sơ mi đang thấm nước cứ dính chặt lấy cơ thể cô khiến những đường cong trên cơ thể hiện lên một cách tinh tế. Anh nhìn rõ thấy bầu ngực đang phập phồng dưới lớp áo trong suốt ấy, đã vậy chiếc áo còn bị Vũ Hân cởi ra tới... 2 cúc khiến hầu như cả bộ ngực ấy được phơi bày ra ngoài. Chính anh đã kêu cô mặc áo sơ mi vì áo sơ mi vừa kín đáo vừa thanh lịch. Nhưng giờ anh hối hận thật rồi, giờ thì anh biết cái kiểu nửa kín nửa hở kia mới gây chết người. Tất cả những gì cô đang làm đều khiến anh mất kiểm soát.

- Này, em sao vậy...

Chưa kịp nói hết câu thì Vũ Hân đã chồm tới, cô ôm lấy cổ anh rồi hôn anh một cách nồng nhiệt. Bị hôn bất ngờ, Mạnh Nguyên như hóa đá. Anh để mặc cho Vũ Hân hôn, để mặc cho chiếc lưỡi nhỏ bé ấy lướt trên môi anh, hơi thở ấm nóng phả vào mặt anh. Đôi tay nhỏ bé kia cũng không chịu yên, nó đang đặt trên ngực anh và đang... cởi nút áo của anh...

Tin tin... Tiếng còi xe phía sau vang lên thúc giục Mạnh Nguyên cho xe đi. Anh lấy lại được sự tỉnh táo, một tay ôm eo Vũ Hân rồi kéo cô ra khỏi mình, một tay gạt cần nhấn ga phóng đi với tốc độ đáng sợ. Ở bên cạnh, Vũ Hân hết như trúng tà cứ ôm ấp anh rồi làm những hành động khiến anh phát điên lên được. Cơ thể anh cũng nóng lên theo nhiệt độ cơ thể Vũ Hân. Tất cả những nơi cô chạm vào liên tục đều đỏ lên da anh tới đó.

Chiếc xe Volvo trắng bóng chốc đổi hướng rồi rẽ sang phía đi tới khu biệt thự Villa Riviera cao cấp. Anh đổi ý, không tới bệnh viện nữa vì giờ anh đã biết Minh Huy cho cô uống thuốc gì. Chỉ sợ tới viện rồi, Vũ Hân sẽ đổi ý không cần anh nữa và lao vào vòng tay của một thằng đàn ông khác. Lúc ấy anh chắc chắn một điều rằng anh không cần dao cũng có thể phanh xác thằng đàn ông xấu số đó ra mắt.

- Nếu gặp lại, anh sẽ giết chết hắn.- Mạnh Nguyên cúi đầu nhìn Vũ Hân đang đưa tình với mình.- Không biết hắn cho em uống bao nhiêu viên thuốc kích tình đây...

Nói rồi anh áp môi mình xuống môi Vũ Hân rồi lại chăm chú lái xe, nhấn ga đi nhanh nhất có thể.

Chiếc xe đi vào một khoảng sân rộng rồi dừng lại trước cánh cửa lớn. Mạnh Nguyên buông Vũ Hân ra rồi xuống xe khiến cô chói với một cách hụt hẫng. Cô cất tiếng gọi anh.

- Mạnh Nguyên...
- Được rồi, anh đây.- Mạnh Nguyên mở cánh cửa bên cạnh rồi bồng cô trên tay, miệng không ngừng lẩm bẩm.- Em mà cứ gọi anh như vậy... anh không đảm bảo em lạnh lạnh rồi khỏi đây đâu.
- Hi hi...- Vũ Hân cười nhẹ. Chết tiệt, tiếng cười cũng quyến rũ là sao.- Anh tính làm gì em...

Câu nói bỏ lửng vì môi cô đã chạm tới chiếc cổ đang nóng lên của anh. Dường như cô đang muốn anh thì phải. Không, là chắc chắn cô đang muốn anh

rồi. Nhưng Vũ Hân có biết là anh không thể kiềm chế không. Đầu phải anh không có cảm giác gì với Vũ Hân. Ở cạnh cô anh luôn luôn phải kiềm chế bản thân mình để không bị cô quyến rũ. Giờ thì cô đang quyến rũ anh, chắc hẳn cô vẫn nhận ra anh là ai chứ? Tại sao lại làm thế? Lại nũng nịu như muốn anh ăn tươi nuốt sống mình thế này?

Mạnh Nguyên tức tối đập thẳng vào cánh cửa phòng ngủ rồi đá nó một cái để nó sập lại sau lưng. Đặt Vũ Hân lên giường còn anh thì chống hai tay sang hai bên và nhìn cô.

- Em biết anh là ai không?- Mạnh Nguyên hỏi câu này thì quả thực anh là một tên đại ngốc. Từ nãy tới giờ, miệng Vũ Hân chỉ kêu có tên anh thôi mà.
- Mạnh Nguyên.- Đôi má Vũ Hân ửng đỏ, cô nằm im nhìn thẳng vào mắt Mạnh Nguyên. Tay cô khẽ cời những cúc áo của chiếc áo sơ mi anh đang mặc.
- Chết tiệt.- Hôm nay Mạnh Nguyên vắng tục hơi nhiều. Anh giữ chặt hai tay cô rồi nói.- Em có biết hành động của em khiến anh mất kiểm soát không hả?
- Em biết.- Hơi thở của Vũ Hân rất nóng, khiến dù không chạm vào Mạnh Nguyên vẫn cảm nhận được.- Em biết mình đang làm gì. . .- Nói rồi Vũ Hân đưa tay chạm vào ngực Mạnh Nguyên và bắt đầu di chuyển trên bờ ngực rộng lớn ấy.
- Em biết?- Mạnh Nguyên tròn mắt, hơi thở anh cũng gấp gấp hơn.- Hân. . .- Anh cúi đầu rồi nói nhỏ.- Anh không thể kiểm soát bản thân mình khi ở bên em đâu. . .

Phải, anh thích cô. Anh thích cô ngay từ lần đầu trông thấy rồi. Cái lần đầu đầy bất ngờ và kịch tính ấy khiến anh không thể quên một người con gái cá tính này được. Vũ Hân có một điểm rất cuốn hút anh, đó là lúc nào cũng nhìn thẳng vào người đối diện khi nói chuyện. Đó chính là điểm khác người của cô. Hơn nữa ánh mắt kia lại là ánh mắt biết nói. Lúc thì trong sáng đáng yêu, lúc thì nghiêm nghị, lúc thì tỏ vẻ ngây ngốc khiến người khác muốn ôm lấy. Giờ thì đa tình, quyến rũ khiến anh sắp điên tới nơi. Nhưng tất cả dù là dùng ánh mắt như thế nào thì cô luôn luôn nhìn thẳng vào mắt anh.

Vũ Hân không nói gì cả, cô đưa tay vòng qua cổ Mạnh Nguyên rồi hôn anh. Đó có phải là hành động thay cho câu trả lời? Mạnh Nguyên cũng dường như đã hiểu, anh ôm lấy cơ thể nhỏ bé của Vũ Hân rồi đáp trả nụ hôn bất ngờ của cô bằng một nụ hôn nồng nhiệt không kém.

Ánh trăng bên ngoài hắt qua khe cửa sổ và chiếu vào căn phòng đang nóng hừng hực bởi dục vọng của đôi trai gái. Một cảnh tượng nóng bỏng và nồng đậm ân ái, yêu thương. Hai con người như được giải phóng, cứ cuốn lấy nhau triền miên. Họ cùng nhau tạo nên khoái cảm thăng hoa, đưa nhau tới đỉnh điểm hoan lạc của dục vọng.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Nhìn Lại Chính Mình

Nhìn lại chính mình

Em đã sai rồi nên tiếp tục sai nữa cũng không sao đúng không? Nhìn anh ở trước mắt em thế này, em thực sự không muốn một ngày nào đó phải xa anh. Nhưng cái ngày ấy cũng sẽ tới thôi. Cái ngày em sẽ quay lưng lại với anh, mặc anh có van xin, mặc anh có gào thét em cũng không thể quay trở lại. Lúc ấy, em sẽ không thể đứng dậy một lần nữa như hồi đó. Trái tim em lúc ấy sẽ không thể đập vì ai khác ngoài anh. Mạnh Nguyên à! Gặp anh, yêu anh và được ở bên anh thế này là may mắn và là hạnh phúc duy nhất trong cuộc đời em. .

...

- Em xin lỗi vì về đã hơn một tuần rồi mà giờ mới chính thức ra mắt chị!
- Ừ, không sao!- Vũ Hân khoát tay, trên môi chỉ là nụ cười.
- Chị ồn chứ? Anh em có làm gì đó quá đà với chị không?

Nói tới đó, Vũ Hân ngay lập tức chỉnh chỉnh lại cổ áo. Mạnh Nguyên thì ho khẽ một cái và giả bộ đánh trống lảng. Trên mặt hai người thoáng chút hồng hồng. Có đánh chết Vũ Hân cũng không quên được tối hôm qua mình với Mạnh Nguyên đã làm gì. Cô thừa nhận rằng sáng nay khi tỉnh dậy, cô chẳng có chút bất ngờ hay hốt hoảng nào về việc mình không mặc đồ và nằm trong lòng Mạnh Nguyên. Với một người khá tự chủ như cô thì việc bị ngấm thuốc để dẫn tới việc “không hay” kia là hoàn toàn có thể xảy ra. Nhưng một khi cô đã móc họng để nôn ra thứ thuốc đáng ghét ấy thì cô cũng đã đỡ hơn rất nhiều. Chỉ là... vì người đó là người đàn ông mà cô yêu, cô luôn muốn ở bên nên mọi chuyện mới xảy ra như vậy. Thứ khiến cô sợ hơn tất cả những điều đó chính là... trên người cô không biết có bao nhiêu vết tích mà Mạnh Nguyên để lại. Biết rằng Mạnh Nguyên đã phải chịu đựng rất nhiều khi ở bên cô nhưng cô không nghĩ khi được “giải tỏa” anh lại hết mình như thế.

Phương Nhi tìm tìm cười. Là một người sống ở nước ngoài cũng tương đối lâu nên với cô những chuyện quan hệ trước khi cưới thế này là chuyện rất

bình thường. Cô chỉ muốn trêu Mạnh Nguyên và Vũ Hân nên mới như thế. Ở một góc độ nào đó, Phương Nhi có thể thấy được vị trí của Vũ Hân trong lòng anh trai mình. Đôi lúc cô nghĩ cô lúc này chưa chắc đã quan trọng bằng Vũ Hân. Anh trai cô là một con người ngoài lạnh trong nóng nhưng cô chưa hề thấy anh quan tâm, lo lắng cho ai như thế bao giờ. Một cách yêu rất lạ, rất bá đạo nhưng nó thực sự là tình yêu.

- Chị thấy bộ váy này thế nào? Đẹp đúng không?

- Chị đã nói là nó rất hợp với em!

- Em biết chị dâu em sẽ thích mà!!

Vũ Hân cười gương. Bên cạnh là Mạnh Nguyên đang trở mặt ra nhìn hai chị em nhà này. Rốt cuộc mới là lần gặp đầu tiên tại sao lại có thể thân thiết tới mức như thế được.

- Hai người biết nhau?- Mạnh Nguyên hết nhìn Vũ Hân rồi lại nhìn Phương Nhi.

- Anh cập nhật thông tin chậm quá đấy. Chính chị dâu chọn cho em đó!

- Hân chọn cho em sao?

Phương Nhi rất xinh xắn, khuôn mặt cũng có rất nhiều nét giống Mạnh Nguyên. Vì thế mà khi mới gặp, Vũ Hân đã có cảm giác thân quen. Cô cũng không ngại ngần chọn đồ cho Phương Nhi khi cô tình cờ đi ngang qua gian hàng mới của W. Đó là một cô g

ái đa tính cách, một cô gái rất giống với cô của 4 năm về trước. Nhìn Phương Nhi, Vũ Hân như thấy đang nhìn lại chính mình. Lúc nào trên môi cũng là nụ cười, ánh mắt cong như vầng trăng, thân sắc lúc nào cũng tươi tỉnh, rất dễ gần. Vũ Hân cũng đã từng là một cô gái cá tính, vui vẻ, dễ gần và hòa đồng như vậy. Nhưng... đó chỉ là đã từng.

Vũ Hân không rõ tại sao Phương Nhi lại biết mình là Vũ Hân, là người yêu của Mạnh Nguyên. Cô cũng không nghĩ rằng cô gái mà mình chọn đồ cho chính là em gái Mạnh Nguyên. Cô thấy tất cả như một sự tình cờ khi cô chọn đồ cho Phương Nhi. Chiếc váy tính nghịch mà Phương Nhi đang mặc là chiếc váy mà nếu Vũ Hân trẻ lại 4 tuổi, cô sẽ chọn nó để dạo phố hoặc gặp gỡ một người đặc biệt. Và nhất là người đặc biệt như Phương Nhi nói, chị dâu...

- Chị dâu!! Thời gian rảnh em có thể gọi điện và rủ chị đi chơi không?- Phương Nhi nhào người lên phía trước rồi hỏi.- Giờ em đã về nước rồi nên rất muốn chơi thỏa thích rồi sau đó mới tìm việc.

- Ủ! Không vấn đề gì nhưng... em có thể đừng gọi chị là chị dâu được không?

- Dạ?- Phương Nhi ngập người.

- Chị với anh trai em... chưa đi tới giai đoạn đó đâu...

- À vâng... em xin lỗi...

Mạnh Nguyên đứng đằng sau Vũ Hân nhưng anh không lên tiếng. Anh chỉ vừa mới ra ngoài nghe điện thoại và khi trở vào lại nghe được những lời nói của Vũ Hân. Bàn tay anh khẽ nắm lại nhưng khuôn mặt không phải là sự thất vọng. Trong đôi mắt anh lúc ấy chỉ là một sự đau khổ mà chính anh cũng không thể giải thích hay nói ra. Cũng giống như người con gái trước mặt anh. Đó cũng là một sự khó nói, một sự thật mà có lẽ cô không thể giải bày cùng ai cả. Dù cho đó có là người cô yêu thương, người mà cô có thể từ bỏ tất cả chỉ để được ở bên cạnh thì cũng không thể...

...

- Không phải em nhiều chuyện đâu nhưng... anh với chị Hân chưa tính tới chuyện cưới sao?

- Ủ!

Mạnh Nguyên thở dài rồi trả lời. Anh thực sự đang rất mệt mỏi, không hiểu sao mỗi lần thấy Vũ Hân như vậy là anh cứ như bị rút hết sức lực, cả người cảm thấy rất khó chịu. Bình thường thì có lẽ anh đã cáu gắt với người lên tiếng hỏi rồi nhưng giờ người đó lại là Phương Nhi nên anh không thể làm như thế được.

- Nhi...

...

Phương Nhi dừng bước, Mạnh Nguyên cũng đứng lại. Dù là ra nước ngoài khá lâu, giờ trở về Phương Nhi cũng chưa gặp ai nhiều nhưng khi nhìn thấy người này cái cảm giác muốn ôm chầm lấy như gặp người thân lại hoàn toàn không có. Người đó cũng đứng sững nhìn cô, ánh mắt vừa pha chút ngạc nhiên nhưng lại chứa đầy thắc mắc. Phương Nhi khẽ cười, gương mặt rạng rỡ trở lại hết như việc bối rối vừa rồi là không có. Cô giờ tay rồi nói.

- Lâu quá không gặp anh!

...

- Chà!! Trông anh...

- Tội để tài liệu trên bàn của cậu. Có gì chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Hữu Thiên nhìn Mạnh Nguyên rồi nói. Dứt câu là anh đi thẳng, không một lời chào, không một cái liếc nhìn sang bên cạnh Mạnh Nguyên. Cái cảm giác như hai người không quen nhau là như thế, giờ Phương Nhi mới biết được. Phải chăng đã là quá muộn?

- Em có muốn vào phòng anh ngồi một lát không? - Mạnh Nguyên hỏi, giọng ôn nhu.

- Không - Phương Nhi cười từ chối. - Em nhớ ra là mình có việc nên em về trước đây.

...

- Anh sao thế?

Hữu Thiên đứng quay lại với Vũ Hân, anh đưa mắt nhìn ra ngoài qua lớp kính trong suốt. Dù đứng đằng sau nhưng Vũ Hân vẫn cảm nhận được thần thái anh rất u ám, chứng tỏ đã có chuyện gì đó xảy ra. Cô lặng lẽ đóng cửa rồi lặng lẽ tiến lại gần, tâm trạng của cô lúc này quả thực cũng không hề tốt.

- Cảm giác của em luôn đúng! - Vũ Hân cười, cô cũng đưa mắt nhìn ra bên ngoài.

- Về?

- Có ấy!

Hữu Thiên không nói gì mà chỉ thờ dài trong chán chường. Anh nhìn Vũ Hân và cũng nhận ra một nỗi buồn vô hạn trong đáy mắt cô. Bằng cách nào đó, Hữu Thiên và Vũ Hân luôn hiểu nhau dù cả hai không cất tiếng. Bởi, chỉ cần nhìn là đủ. Đáng lẽ ra những con người hiểu nhau hơn chính bản thân mình hiểu mình phải tới với nhau, yêu nhau và dành cả quãng đời còn lại cho nhau. Nhưng họ lại chỉ xuất hiện bên nhau như hai người bạn, như những người có thể làm điểm tựa vững chắc cho mình khi mình không thể chịu đựng chuyện gì đó. Họ cứ thế an ủi nhau và dần dần thứ tình cảm trong họ đã ở ngưỡng là không ai có thể chạm tới. Nhưng chính họ cũng biết, họ sinh ra chỉ để ở bên nhau, như thế này, như hai người bạn không thể tách rời. Họ mãi mãi chỉ có thể là bạn.

- Em lại đang nghĩ linh tinh tới việc gì thế?

- Sai lầm của em. Em càng bước tiếp thì càng sai lầm nhưng... lại không thể đứng yên tại chỗ.

- Con người vốn là thế. Biết là sai nhưng vẫn làm, biết là đau là khổ nhưng vẫn yêu. Giống như em, biết không thể yêu cậu ấy nhưng vẫn cứ yêu. À không, em có quyền được yêu nhưng... em lại sợ tình yêu đó làm cậu ấy đau khổ. Thế nên em sai, nhưng em sai rồi thì lại không thể sửa sai mà lại tiếp tục phạm sai lầm. Dần dần, lỗi lầm của em sẽ không thể nào xóa bỏ được...

Vũ Hân chưa yêu ai mà khóc trước mặt người đó bao giờ, cũng chưa một lần rơi nước mắt trước mặt một người đàn ông nào. Trong mắt mọi người cô lại là một cô gái bản lĩnh, mạnh mẽ, lúc nào cũng tự tin với ánh mắt sáng và vẻ ngoài tinh anh. Có điều sự thật là cô không phải là một cô gái mạnh mẽ, cô chỉ là một cô gái đơn giản với những cung bậc cảm xúc rất đời bình thường mà thôi. Trước người đàn ông này cô có thể khóc, có thể cho anh thấy vẻ yếu đuối của cô, có thể nói hết những suy nghĩ vẩn vơ đang dày vò cô. Như lúc này đây, cô để mặc cho anh lên án mình, để mặc cho anh kết tội mình mà không bác bỏ lấy một câu, không cất tiếng thanh minh một câu. Vì cô biết anh nói đúng, những lời nói của anh như nhát dao sắc đâm thẳng vào trái tim cô một cách đau đớn. Cô không giận anh vì đã làm thế, cô chỉ hận chính mình vì đã trở thành con người như anh nói. Một con người với xung quanh chỉ là mặc cảm và tội lỗi...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Vị Khách Không Ngờ

- Hân! Cái áo sơ mi trắng của anh, em để đâu thế?

- Em đang mặc!

Mạnh Nguyên thò mặt ra ngoài nhìn Vũ Hân trong bộ dạng mà anh nghĩ đó là hình ảnh đẹp nhất anh muốn thấy ở cô. Mái tóc rối chưa được chải cẩn thận, làn da trắng ửng sau chiếc áo sơ mi, đôi chân nhỏ nhắn lộ ra như đang khiêu khích anh.

- Anh không nói chiếc đó. - Anh cười.

- Em giặt rồi treo trong tủ ấy.

Đã gần một tháng nay, Mạnh Nguyên dường như đã có ý định chuyển hẳn sang sống cùng với Vũ Hân. Bằng chứng là anh ngày nào đi làm về cũng tạt qua nhà cô, cùng ăn cơm tối rồi ngủ lại. Đồ dùng cá nhân, quần áo anh cũng mang sang cất trong tủ. Vũ Hân cũng không ý kiến gì cả, hệt như cô thấy đó là chuyện rất đời bình thường của những cặp đôi yêu nhau.

Cảm nhận được hơi ấm từ đằng sau, những ngọn gió thổi khẽ đằng sau tai, chiếc eo thon đang được ai đó ôm trọn, Vũ Hân vẫn chăm chú vào chiếc chảo trước mặt. Người ở đằng sau có vẻ thấy được mình không thể quyến rũ được cô gái này bằng cái cách đơn giản kia nên đã hỏi đùa cô.

- Anh hấp dẫn hơn mấy miếng trứng đó hả?

- Lại còn phải hỏi.- Vũ Hân cười khanh khách rồi ản anh ra.- Anh đi thay đồ đi, em xong rồi đây.

Mạnh Nguyên vừa khuất sau cánh cửa phòng ngủ thì chuông cửa vang lên. Vũ Hân tắt bếp rồi chạy ra và cô quên mất một điều rằng mình đang ăn mặc rất rất không “lịch sự”.

- Ai đó...

Khuôn mặt tươi tỉnh của Vũ Hân bỗng ở trạng thái hốt hoảng tột độ. Cô dịch dần về phía sau dù vị khách kia không có ý định vào nhà. Vị khách nhìn cô không chút thiện cảm, ánh mắt dò xét về ngoài cửa cô một cách kĩ lưỡng.

- Bà có 5 phút để giải quyết đồng lõa xộn trong kia. 5 phút sau quay lại, tôi sẽ không cảm thấy ngại khi xông thẳng vào đâu!

- Mỹ... Mỹ Kim...

Mỹ Kim quay ngoắt sau khi tặng Vũ Hân một tia nhìn sắc lẹm. Vũ Hân nuốt khan, cô lao ngay vào trong nhà rồi làm y chang như lời Mỹ Kim nói. Cô túm lấy Mạnh Nguyên đang định chui vào phòng tắm bắt anh mặc đồ và “tổng khứ” anh khỏi nhà mình trong khoảng thời gian ngắn nhất. Không cần nói cũng biết Mạnh Nguyên ngờ tới mức nào nhưng bị Vũ Hân đuổi thể anh cũng chỉ có nước là làm theo chứ không làm gì khác được.

Đúng 5 phút sau, Mỹ Kim lại một lần nữa ản chuông và bước vào nhà trước sự khúm núm, lo lắng của Vũ Hân. Không màu mè, không rườm rà, cô quăng chiếc túi xách xuống ghế và thả người theo. Vũ Hân lật đật chạy đi rót nước rồi trở lại.

- Sao bà lại tới đây?

- Chuyển công tác.

- Có thật thế không?

Vũ Hân quá rõ Mỹ Kim, khả năng cao là Mỹ Kim vô Nam chi vì cô chứ chẳng vì công việc. Cô biết mình là gánh nặng của Mỹ Kim nhưng không thể không dựa vào Mỹ Kim được. Ngoài Hữu Thiên ra, Mỹ Kim chính là người bạn nữ duy nhất hiểu Vũ Hân, luôn lắng nghe cô nói. Thuộc tuýp người hành động nhiều hơn nói, Mỹ Kim cũng khá lạnh nhưng cũng rất cá tính. Hiện tại cô đang làm chuyên viên của một công ty chuyên về khách sạn và du lịch. Lương ổn định nhưng tới giờ cũng chưa có người yêu. Thời gian của cô hầu hết là dành để nghe và hiểu Vũ Hân. Nếu Mỹ Kim là đàn ông thì có khi cô cũng đã lấy Vũ Hân rồi cũng nên.

- Kim, bà...

- Anh ta đâu?- Mỹ Kim cắt lời Vũ Hân.

- Hở? Ai cơ?

Mỹ Kim đưa ánh mắt sắc lẹm nhìn Vũ Hân.

- Lại còn hỏi ai? Chủ nhân của chiếc áo ban nãy bà mặc đâu?

- Cái đó...- Vũ Hân lí nhí.- Chẳng phải bà kêu tôi đuổi Mạnh Nguyên đi sao?

- Sống chung rồi à?- Mỹ Kim chọt vào thẳng vấn đề làm gương mặt Vũ Hân đanh lại.

-...

- Quyết định chính thức chưa? Có chắc chắn không?

Những câu hỏi liên tiếp khiến Vũ Hân tái mét. Cô mím chặt môi nhưng không lên tiếng trả lời câu hỏi nào của Mỹ Kim. Vì cô biết Mỹ Kim có ý gì.

- Tôi tự hào vì bà chưa bao giờ hối hận về những gì mình làm.- Mỹ Kim cười nhưng gương mặt không hề tỏ ra “tự hào” như cô đang nói.- Nhưng lần này... có như mọi lần không?

- ... Kim ...

- Bà quyết định làm tổn thương người đó thật sao?

- ...

- Bà không sợ bị trừng phạt sao Vũ Hân?

- Kim à ...

- Bà như vậy vẫn chưa đủ sao?

- MỸ KIM...- Vũ Hân hét lên rồi lấy hai tay ôm đầu, giọng run rẩy.- Xin bà... làm ơn đừng nói nữa...

- Vũ Hân!- Mỹ Kim ôm lấy Vũ Hân, mắt đỏ hoe.- Tôi không muốn bà bị trừng phạt thêm nữa... Ông trời đã quá nhẫn tâm với bà rồi. Bà đang chịu sự trừng phạt trong khi bà không gây ra lỗi lầm nào cả. Giờ nếu cứ tiếp tục thế này... chính là bà đang t

ự trừng phạt, tự hành hạ chính mình đấy Vũ Hân...

Vũ Hân không thể khóc thành tiếng. Những âm thanh cứ bị tắc và bị nghẹn lại ở cổ họng. Những tiếng rên rỉ đau đớn ấy một lần nữa cô lại để bạn mình nghe thấy. Cô lại khiến người bạn mình yêu thương nhất chứng kiến tất cả những đau khổ mà mình trải qua. Khiến người đó dường như cũng đang chịu nỗi đau ấy cùng mình. Tội lỗi mà cô gây ra sẽ không bao giờ có thể bù đắp được nhưng... những gì cô đang phải gánh chịu, những gì mà cô đã và đang bị tổn thương thì ai sẽ là người bù đắp cho cô... là ai đây...

...

- Bà sống ở đây à?

Vũ Hân đi loanh quanh trong căn hộ mà Mỹ Kim thuê. Tuy diện tích nhỏ nhưng lại rất ấm cúng và đầy đủ, tiện nghi.

Những bức tường được sơn màu trắng, sàn gỗ, kết hợp với rèm cửa được làm từ vải lanh đơn giản giúp cân bằng ánh sáng trong phòng khách nhỏ nhắn.

Mỹ Kim đều dùng đồ có gam màu lạnh như trắng, đen, xanh navy khiến ngôi nhà mang đầy tính hiện đại nhưng cũng làm cho người ở có cảm giác cô đơn, lạnh lẽo. Vũ Hân tuy là người có con mắt thẩm mỹ hơn Mỹ Kim nhưng cô cũng phải công nhận một điều rằng cách Mỹ Kim bày biện đồ đạc cực kì hợp lí, cũng giống như con người của chính cô. Nếu Vũ Hân là một người thường hành động theo cảm tính và dựa vào tình cảm của bản thân thì Mỹ Kim lại ngược lại. Cô rất logic, rất kế hoạch. Cô luôn vạch định mục đích và tìm cách để đi tới mục đích đó một cách nhanh nhất. Vũ Hân biết đó không phải là cách sống thực sự của Mỹ Kim. Bởi kể từ khi Vũ Hân trở nên yếu đuối và cần người để tựa vào, Mỹ Kim đã thay đổi thành một người lạnh hơn, cứng rắn hơn. Với cô, dường như mọi thứ khác đều không quan trọng. Quan trọng là bạn của cô, Vũ Hân có thoải mái, có cảm thấy an tâm khi dựa vào mình hay không mà thôi.

- Vậy là... bà yêu Mạnh Nguyên!

Mỹ Kim đứng trước gian bếp nhỏ và nhìn Vũ Hân đang cặm cụi nấu ăn. Gương mặt thoải mái, sáng bừng bỗng chốc cứng lại như bị ai đó nói trúng tim đen. Vũ Hân không hiểu sao mình lại sợ những câu hỏi của Mỹ Kim tới vậy. Cô chỉ biết cô không thể trả lời chúng một cách rành rọt. Cũng không biết nên trả lời ra sao dù câu trả lời đã rõ ràng như thế.

- Tại sao lại yêu? Chẳng phải là không nên yêu hay sao?

- Tôi cũng không rõ nữa.- Vũ Hân nói.- Chỉ biết anh ấy hoàn toàn khác với người đó.

- Sao cơ?- Mỹ Kim nhăn trán, gương mặt lộ rõ vẻ không thể tin được.

- Trước đây khi tôi quen với Minh Huy, lý do là vì anh ta giống với người đó. Tất cả những hành động của anh ta đều khiến tôi nhớ lại quãng thời gian không thể quên kia. Chính vì thế có thể nói là tôi không hề yêu Minh Huy. Tôi ở cạnh anh ta chỉ vì anh ta đang là người thay thế, anh ta chỉ đang lấp đi khoảng trống trong tim tôi chứ không thể thay thế được vị trí của người đó. Nhưng với Mạnh Nguyên thì khác... Tôi có cảm giác như đã gặp anh ấy từ rất lâu rồi. Dù anh ấy ngang ngược, lạnh lùng và bá đạo nhưng khi nhìn tôi, ánh mắt tuy vẫn rất lạnh nhưng lại chứa đựng rất nhiều yêu thương. Tôi... cảm thấy hạnh phúc và yên bình khi ở bên anh ấy. Như vậy chẳng phải là quá đủ rồi sao...

Mỹ Kim ngẩn người. Kể từ khi chuyện đó xảy ra tới nay đã là hơn 4 năm. 4 năm trời cô không được thấy nụ cười nhẹ nhàng khi nói về đàn ông của Vũ Hân. Bởi cô biết Vũ Hân luôn tự dẫn vật bản thân, lúc nào cũng bị ám ảnh về quá khứ đáng sợ. Vậy mà ngày hôm nay, dù đã khóc trước mặt Mỹ Kim, dù là biết bản thân sai khi dành tình cảm cho một người nào đó, Vũ Hân vẫn mỉm cười hạnh phúc.

Ông trời rất công bằng phải không? Vậy làm ơn hãy để người con gái này được hạnh phúc...

...

- Ai đó?

- Là em, Phương Nhi!

Những ngón tay nắm chặt cánh cửa, Hữu Thiên có chút lưỡng lự nhưng vẫn mở cửa ra. Phương Nhi đứng đó và mỉm cười nhìn anh, đôi mắt cong cong như vầng trăng. Cô bé ngày xưa hay lẻo đẻo chạy theo anh làm nũng, giờ đã lớn thế này rồi, đã trở thành một thiếu nữ rồi.

Hữu Thiên nhìn Phương Nhi rồi quay người bước vào trong. Anh lấy chiếc khăn bông trắng và lau khô tóc.

- Em tới có chuyện gì thế?

- Làm giám đốc của W có khác.- Phương Nhi ngó nghiêng phòng khách rộng rãi.- Nhà anh đẹp thật đó!

Hữu Thiên quay lại và nhìn Phương Nhi đầy thắc mắc. Anh thực sự đang không hiểu cô nhóc này muốn cái gì nữa. Cô đã rất thân thiện khi nhìn thấy anh, không một câu hỏi han sức khỏe, cũng chẳng thể hiện sự vui mừng khi gặp lại. Tất cả những gì cô làm là một câu chào xã giao và một nụ cười gượng. So với cái cảm giác của anh, thì những hành động đó quả thực khiến anh thất vọng.

- Ủ!- Anh thân thiện trả lời.- Anh cũng mới chuyển về đây thôi.

- Em nhớ trước đây anh chỉ thích phòng khách với hai màu chủ đạo là đen trắng thôi mà. Hơn nữa anh cũng không bao giờ để khung ảnh. Sao bây giờ...

Trước đây Hữu Thiên không thích những thiết kế rườm rà, quá nhiều chi tiết. Tất cả chỉ cần đơn giản và hiện đại là được. Hơn nữa thiết kế cũng chỉ cần hai màu trắng đen là đủ. Nhưng giờ, ngôi nhà của anh hài hòa và tràn đầy sức sống. Không phải là quá nhiều màu sắc nhưng lại có sự kết hợp hài hòa giữa các gam màu, khiến không gian trở nên đẹp và bắt mắt hơn. Hơn nữa có một điều đáng chú ý là anh bày khung ảnh ở góc bàn nhỏ trong phòng khách và các góc của tủ như để trang trí. Đó hầu hết là ảnh của anh chụp cùng Vũ Hân hoặc là vài bức ảnh đơn giản nào đó.

- Tất cả đều là ý tưởng của Vũ Hân.

Phương Nhi cười gượng gạo khi nghe thấy thế và tự dung trong lòng có một cảm giác thật khó chịu dâng lên. Cô ngược mắt nhìn Hữu Thiên đang nhìn mình, dường như anh cũng đang thắc mắc điều gì đó về cô nên khuôn mặt mới trở nên nghiêm túc như thế.

- Chúng ta đã lâu rồi không gặp!- Phương Nhi nói, miệng khẽ cười.

-...

Trái với cô, Hữu Thiên lại không tỏ vẻ gì là niềm nở đáp lại cô cả. Anh thân thiện tới mức đáng sợ, gương mặt chẳng biểu lộ một chút xúc cảm nào hết. Và hiển nhiên thái độ đó của anh làm Phương Nhi lo lắng. Cô im lặng một hồi rồi mới dám nói tiếp.

- Em... muốn hỏi anh một chuyện.

- Ủ!

- Anh với chị Vũ Hân... quan hệ giữa hai người không phải chỉ là cấp trên và cấp dưới thôi đúng không?

- Ý em là gì?- Hữu Thiên nhăn đôi chân mày.

- Em thấy anh với chị ấy...- Phương Nhi ngừng lại vì không biết có nên nói rằng cô đã thấy Hữu Thiên ôm Vũ Hân hay không. Cô cũng không biết rằng Hữu Thiên sẽ cho cô câu trả lời mà cô muốn hay không. Cô sợ những điều đó sẽ phá vỡ mối quan hệ vốn dĩ đã đang rạn nứt này.

- Rồi sao?- Hữu Thiên nghiêng đầu và anh bật cười.- Em đang cảnh cáo anh vì cô ấy và anh trai em đang yêu nhau sao?

- Em...- Phương Nhi ấp úng.- Anh là bạn anh Nguyên thì không thể làm thế được.

- Tại sao không?- Hữu Thiên phản bác.- Em không nghĩ rằng anh sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy hơn là anh trai em à?

- Anh...

- Nếu em tới đây chỉ vì vấn đề này thì em có được câu trả lời rồi đó. Giờ thì anh có việc cần phải làm, em về nhớ đóng cửa cẩn thận.

Sẽ tốt hơn nếu đó là một cái ôm hay một câu nói đơn giản “Em nhớ anh!”. Bởi chỉ cần làm thế thì người con trai ấy sẽ không giận dữ tới vậy, người con gái cũng không phải cảm thấy nhói đau nơi con tim như thế. Đôi lúc người ta sẽ tự hỏi tại sao bản thân lại kì quặc, luôn hành động trái lại với những gì mình đang nghĩ như thế. Phải chăng câu trả lời chính xác nhất cho câu hỏi đó là vì họ đang phải đối diện với người khiến cho tâm trí họ trống rỗng, con tim họ đập loạn nhịp. Nhưng đôi khi những hành động bộc phát, theo cảm tính lại càng khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn.

- Anh không biết là... em đã nhớ anh tới mức nào đâu...

Chương 26: Tiếng Nói Của Quá Khứ...

- Phong cách của bà vẫn thế nhỉ!

Mỹ Kim đứng khoanh tay nhìn Vũ Hân chọn đồ rồi bình phẩm. Nguyên chỗ túi linh kinh để dưới đất kia là của Vũ Hân. Nào quần, nào áo, nào váy. Mỹ Kim quả thực không hiểu sao Vũ Hân lại có niềm đam mê với shopping tới như thế.

- Không thể mãi nhàm chán với đen và trắng được.- Vũ Hân giơ một chiếc váy màu cam lên làm Mỹ Kim rung mình.- Hôm nay đi gặp Mạnh Nguyên, bà nên mặc đẹp một chút đi.

- Gặp người yêu bà thì sao tôi lại phải mặc đẹp?- Mỹ Kim bất bình.

- Thì phải để lại ấn tượng tốt chứ.

- Vũ Hân! Bà có ý đồ gì thế?

Vũ Hân mắt chớp liên tục. Cứ khi nào bối rối và bị ai đó phát hiện ra kế hoạch của mình cô đều có hành động như vậy. Và tất nhiên không phải là Mỹ Kim không biết điều đó. Mỹ Kim quá hiểu Vũ Hân, cô đi guốc trong bụng cô bạn này rồi nên chỉ cần vài lời nói và hành động kì cục là cô có thể đoán được ra ngay.

- Hân!

- Ừ thì... tôi muốn giới thiệu cho bà...

- Đẹp cuộc hẹn hôm nay đi.

Mỹ Kim đánh mặt rồi quay người đi luôn. Vũ Hân không quá bất ngờ với thái độ đó nhưng cô cũng đã nhanh tay mà túm Mỹ Kim lại.

- Bà cứ gặp đi đã, nhờ đâu bà lại thích thì sao?

- Không có gặp gỡ gì hết. Hủy hẹn đi!

- Kim!- Vũ Hân nghiêm giọng, cô dồn lực vào bàn tay và nắm chặt khiến đôi chân mày Mỹ Kim nhíu lại.- Bà đừng có như vậy nữa. Đừng sống như vậy nữa...

Mỹ Kim từ từ quay lại rồi nhìn Vũ Hân. Trước đây dù có cãi nhau, cô và Vũ Hân cũng không bao giờ nhìn nhau bằng ánh mắt này. Vũ Hân cũng chưa bao giờ khiến cô đau như vừa nãy. Cô cũng hiểu Vũ Hân đang nghĩ gì. Cô hiểu rằng Vũ Hân đang bị dẫn vật bởi cô lúc nào cũng chỉ lo cho Vũ Hân. Vũ Hân sợ mình sẽ làm ảnh hưởng tới Mỹ Kim nên mới hành động như thế. Cô hiểu tất cả, cô quá hiểu Vũ Hân. Có điều cô không hề muốn Vũ Hân làm như thế này.

- Bà đừng làm vậy nữa. Tôi không thích như thế.- Mỹ Kim nói.

- Bà phải gặp thì mới biết được chứ.

- Tôi sẽ không rung động đâu, bà đừng làm mấy việc vô ích.

Vũ Hân sẽ chẳng thể nào biết được những xúc cảm nhỏ nhặt trong lòng Mỹ Kim. Cô sẽ không thể hiểu Mỹ Kim đã mất rất rất nhiều thời gian để có thể mạnh mẽ như bây giờ. Những thứ được gọi là tình yêu ấy, cô thực sự không muốn biết tới nữa. Cô từng nghe người ta nói rằng khi cảm thấy cuộc đời này trở nên bế tắc và không còn lối thoát thì tình yêu sẽ là con đường duy nhất mở ra. Nhưng với cô, tình yêu vốn là thứ xa xỉ và cô không bao giờ muốn chạm tới.

- Kim- Vũ Hân nín thở.- Vì tôi mà đi đi. Hãy vì tôi mà thử một lần đi có được không...

Giờ đây giữa hai người con gái đó đã đi xa hơn mức gọi là bạn thân. Thậm chí hơn cả chị em ruột thịt. Để có thể hi sinh ch

o nhau nhiều như thế, để có thể dựa vào nhau khi cần như thế, họ thực sự coi nhau là một phần của cuộc sống. Mỹ Kim đã thay đổi bản thân để có thể bảo vệ Vũ Hân và ở bên cạnh cô. Vũ Hân cũng đã vì Mỹ Kim mà làm biết bao chuyện. Với họ chỉ cần việc mình làm khiến nụ cười trên môi người còn lại xuất hiện thì việc đó có khó tới mấy cũng sẽ làm được thôi.

...

- Đó là ai vậy?- Mỹ Kim hỏi khi cô và Vũ Hân bước qua cánh cửa của nhà hàng D'House.

- Bạn thân của Mạnh Nguyên!- Vũ Hân cười.- Tôi không biết đó là ai chỉ thấy Mạnh Nguyên nói người đó rất được, cũng không chắc người đó sẽ làm bà rung động nhưng... nếu làm bạn thì chắc là được thôi.

- Những mối quan hệ với đàn ông thường chỉ là lợi dụng nếu đó không phải là yêu.- Mỹ Kim nói khiến Vũ Hân quay sang nhìn cô một cách kì lạ.

- Bà đừng có mà nghĩ tiêu cực như thế chứ!- Vũ Hân nhún nhó.

- Ủ, tôi chỉ đùa thôi!- Mỹ Kim cười nhẹ.

Cả hai tiến vào trong với tâm trạng thoải mái. Một phần cũng là vì không gian ở D'House quá độc đáo và ấm cúng.

Những hồi ức của gia đình, những khung cảnh của Sài Gòn được lưu giữ qua những bức ảnh đen trắng của người chủ nhà hàng này. Sự mộc mạc thể hiện qua chất liệu thiết kế hoàn toàn bằng gỗ với sàn, cầu thang, bàn ghế, nhưng thật ấm áp, sang trọng qua vài chi tiết là các bức tranh sơn dầu, đèn trần, kiểu dáng bàn ghế hay quầy bar...

Vũ Hân nhìn thấy bóng dáng của Mạnh Nguyên thì liền mỉm cười. Cô vẫy tay với anh rồi đi nhanh hơn tới chiếc bàn ở khu VIP bởi cô muốn xem xem người bạn tuyệt vời mà Mạnh Nguyên nói là ai. Và đó quả thực là người mà cô không ngờ tới. Cho dù muốn mắng Mạnh Nguyên ngay lúc ấy thì cô vẫn phải cố nín nụ cười thường ngày.

- Hello!!- Vũ Hân cười nhẹ.

- Đây là bạn thân của em, Mỹ Kim!

Vũ Hân không hề biết rằng cái người mà Mạnh Nguyên tin tưởng để giới thiệu cho Mỹ Kim chính là Thành Nam. Nếu biết trước đó là giám đốc kinh doanh của công ty cô thì không đời nào cô đồng ý. Dù rằng Mạnh Nguyên nói người đó rất được và khá hoàn hảo. Nhưng người bạn hoàn hảo mà Mạnh Nguyên nói lại là Thành Nam thì cô quả thực không thấy yên tâm một chút nào. Vũ Hân biết Mỹ Kim là một người rất khó để bị chinh phục nhưng cũng vẫn không thấy thoải mái. Cô có thể hiểu được Mỹ Kim đang nghĩ gì nhưng Thành Nam thì không. Cô không chắc rằng Mỹ Kim sẽ không gây chú ý với Thành Nam. Anh vốn là một người đàn ông lạnh lùng nhưng hào hoa. Số phụ nữ vây quanh anh nhiều không đếm xuể. Đặc biệt là những cô gái có vẻ ngoài coi mở nhưng bí ẩn như Mỹ Kim sẽ rất dễ gây ấn tượng với anh và khiến anh sẽ có cảm giác muốn được chinh phục. Nếu tính trên phương diện bạn bè, anh là một người đàn ông rất tuyệt, rất hết lòng vì bạn. Nhưng về vấn đề tình cảm, Vũ Hân không nghĩ rằng những người xung quanh mình, đặc biệt là Mỹ Kim sẽ nảy sinh tình cảm với một người phức tạp như thế.

Mỹ Kim gật đầu và cũng mỉm cười nhẹ. Nhưng ngay khi cô đứng cạnh Vũ Hân và đối diện với hai người trước mặt mình, nụ cười đó đã biến mất. Điều đấy cũng vô tình khiến nụ cười đang nhếch lên của người đối diện trùng xuống. Ánh mắt đó cũng giống như Mỹ Kim, đó là ánh mắt không thể tin được.

- Mỹ Kim, đây là Mạnh Nguyên và Thành Nam!- Vũ Hân giọng gao giới thiệu.

- Xin chào!- Mạnh Nguyên trông có vẻ rất hứng khởi khi Vũ Hân nói sẽ giới thiệu anh với bạn thân của cô.

Thành Nam không hiểu sao mình lại không thể mở miệng nói một câu "chào" vào lúc ấy. Thứ duy nhất anh làm được là nhìn thẳng vào Mỹ Kim và chỉ nhìn cô. Bởi hành động tiếp theo của cô là hành động mà anh không bao giờ nghĩ tới.

- Rất vui được gặp anh!

Một nụ cười tuyệt đẹp kèm theo là cái nheo mắt hiếm thấy. Vũ Hân cũng phải bất ngờ với màn chào hỏi đầy hốt hoảng này. Bàn tay gợn ra chờ đợi được nắm lấy của Mỹ Kim vẫn lơ lửng giữa không trung. Thành Nam đưa mắt nhìn bàn tay của Mỹ Kim nhưng không hề có ý định nắm lấy. Anh lạnh lùng ngồi xuống mà chẳng nói tiếng nào. Mỹ Kim chột nhún vai rồi cười nhẹ.

- Có lẽ là anh không thích bắt tay.

Vũ Hân nhìn Thành Nam rồi khẽ nhìn Mỹ Kim. Cô chưa thấy Mỹ Kim như vậy bao giờ, càng chắc chắn một điều chẳng có cô gái nào khiến Thành Nam đứng hình được như thế. Cô chưa bao giờ thấy Thành Nam hành động kì cục như thế với cô gái mình gặp lần đầu cả. Cô không mong muốn điều mình đang nghĩ là sự thật nhưng nếu Mỹ Kim bật đèn xanh thì cô sẽ buộc nó phải trở về đèn vàng. Còn riêng Thành Nam cô sẽ không cho anh có cơ hội để bước qua vạch kẻ trắng dù đèn xanh vẫn đang bật.

- Sếp của tôi rất hay nhắc tới Tổng giám đốc của Red Ocean!- Mỹ Kim bắt đầu câu chuyện.

- Vậy sao?- Mạnh Nguyên bật cười.

- Dù thấy anh trên báo trường xuyên nhưng phải công nhận một điều rằng ở ngoài anh đẹp trai hơn nhiều!

- Haha, cảm ơn cô.

- Vậy mới nói, Vũ Hân nhà tôi thật có con mắt chọn người.

- Ê.- Vũ Hân lườm xéo Mỹ Kim.- Đang nói đùa tôi đó à?

- Không hề nhé!- Mỹ Kim lắc đầu rồi cô chuyển ánh nhìn sang bên cạnh.- Giám đốc kinh doanh của các anh cũng có vẻ ngoài rất khác người.

Câu nói ấy làm không khí trở nên kì lạ. Vũ Hân nhìn Mạnh Nguyên rồi quay sang nhìn Mỹ Kim. Trên môi cô vẫn là nụ cười dành cho Thành Nam, nhưng Thành Nam chỉ nhìn Mỹ Kim mà không nói, không cười một chút nào cả.

- Chúng ta gọi món nhé!- Thành Nam lên tiếng khi người phục vụ tới.- Ở đây rất nổi tiếng với món đùi cừu. Cô cũng chọn món đó chứ?

- Nếu đó là sự lựa chọn của anh...- Mỹ Kim nghiêng đầu.- Thì không.

- Vậy sao? Tôi cứ nghĩ phụ nữ sẽ thích được đàn ông gọi đồ cho họ.

- Chỉ vì họ không biết gì thôi.- Nói rồi cô quay sang phía người phục vụ.- Cho tôi 2 phần bò chín tới. Tôi chọn cho bà rồi đó, giờ bà muốn uống gì?

- Ồ... cái đó...- Vũ Hân ngăn người khi Mỹ Kim hỏi tới mình.

- Hôm nay mình uống rượu vang thay cho nước cam nhé!

- Ồ...- Vũ Hân cắn môi.- Tôi uống nước trắng.

- Táo bạc hà!

Thành Nam vừa dứt lời, Vũ Hân bên cạnh liền tròn mắt nhìn anh. Mỹ Kim thì bật cười. Cô cũng không hiểu sao mình lại cười. Chỉ cảm thấy rất nực cười khi nghe thấy thế. Bởi đó chính là thức uống mà cô thích nhất. Mỹ Kim nhìn Thành Nam rồi khẽ nhếch môi, một nụ cười khinh khỉnh mà Vũ Hân biết nó dành cho ai. Có điều cô không hiểu tại sao bạn mình lại làm thế. Càng không hiểu Thành Nam có ý gì.

Bữa ăn diễn ra khá nặng nề nhưng Mỹ Kim vẫn trò chuyện bình thường với Mạnh Nguyên và Vũ Hân. Những miếng thịt đưa vào miệng nhưng quả thực không dễ dàng để nuốt trôi. Mỹ Kim không phải ít khi đi ăn đồ tây mà là cô không ưa hương vị của những món ăn như thế này. Và cái cảm giác không uống đồ uống mình ưa thích cũng thật là khó chịu. Cô hết như đang muốn trở thành một người không phải là chính cô vậy...

...

Tiếng nhạc âm ỉ cùng những ánh đèn mờ ảo khiến cho người ta có cảm giác sáng khoái kì lạ. Vũ Hân dù đang khá rối óc nhưng cũng cảm thấy một phần căng thẳng biến mất. Người duy nhất cảm thấy xa lạ với khung cảnh này chính là Mỹ Kim. Khuôn mặt tỏ không tỏ vẻ khó chịu hay thích thú, đó là gương mặt thờ ơ tới lạ lùng.

- Tôi biết anh giai nhà bà nổi và chịu chơi nhưng lần đầu tiên gặp tôi mà lại dẫn vào những chỗ như thế này thì nên hay đừng?

Mỹ Kim ghé vào sát tai Vũ Hân và thì thầm để lại cho những ánh nhìn xung quanh một dấu chấm hỏi to đùng. Vũ Hân thì không còn lạ lẫm với bar Tri-angel nữa vì cô cũng hay tới đây cùng Mạnh Nguyên và Thành Nam. Cũng có thể nói họ là khách VIP ở nơi dành cho đại gia và doanh nhân thành đạt này. Ấn tượng của người ngoài khi nhìn thấy Vũ Hân là trẻ, đẹp, tràn đầy sức sống nhưng rất lạnh và thờ ơ. Khi cô sánh vai bên Mạnh Nguyên và Thành Nam thì bất giác cô trở thành người không thể tới gần với tất cả đàn ông ở đây. Cô chưa bao giờ có hành động thân mật với Mạnh Nguyên ở chốn này, không ôm ấp cũng chẳng thân thiện cười với anh. Vậy nên ngày hôm nay khi Mỹ Kim xuất hiện bên cô và hai người lại khá thân thiết, người ngoài tự dưng sẽ nghĩ cô là... les.

- Người cầm đầu là Thành Nam vậy nên đừng có đồ thừa.- Vũ Hân trả lời, tay lắc lắc ly rượu.

- Lạnh, bí hiểm nhưng cuốn hút. Là mẫu người mà ai cũng muốn có!

Vũ Hân ngưng lắc ly, cô quay sang nhìn Mỹ Kim và biết ánh mắt Mỹ Kim dành cho ai. Đúng, không sai, Thành Nam là người mà ai cũng muốn có. Vì bí ẩn và lạnh lùng nên là con gái tất nhiên ai cũng muốn chinh phục. Nhưng cô không muốn Mỹ Kim là người đó.

- Anh ta chẳng khác nào một quả bom.- Vũ Hân nhún vai.- Nhưng lại là một người rất tốt với bạn bè.

- Ủ, có điều lại là kẻ thù của hàng ngàn phụ nữ.- Mỹ Kim cười nhạt.- Bà không thích tôi đồ anh ta cũng là lẽ thường tình thôi.

Vũ Hân chăm chăm nhìn Mỹ Kim. Mỹ Kim giờ lại có cả khả năng đọc được suy nghĩ của người khác sao? Hoặc là nhìn hành động mà đoán ý? Từ khi nào Mỹ Kim lại có thể hiểu cô tới mức như vậy?

Xưa nay người luôn dựa vào người còn lại và tỏ ra yếu đuối là Vũ Hân. Và vì những lần gục ngã ấy đều là vì tình nên Vũ Hân thực sự muốn tìm một người thật tốt cho Mỹ Kim thay vì để cô bạn thân duy nhất tự mình tìm kiếm. Một người đàn ông tốt, đủ khả năng yêu và làm Mỹ Kim hạnh phúc, Vũ Hân đã nghĩ chỉ cần một người như vậy là đủ. Cô chưa bao giờ thấy Mỹ Kim ở bên cạnh người đàn ông nào đó hay chú ý tới ai đó cả. Cũng có thể cô quá lo xa nhưng có lẽ cô cũng nên dừng lại công việc tìm kiếm đó ở đây. Bởi, Mỹ Kim chính là người hiểu rõ nhất bản thân mình muốn gì. Vậy dù nếu người mà Mỹ Kim chọn có gây ra tổn thương cho cô thì đó cũng là lựa chọn của cô. Vì thế sẽ không có gì để hối hận cả. Vũ Hân... cũng đã luôn như vậy.

- Ừm. Nhưng tôi tò mò liệu bà có thích người đàn ông như vậy hay không?- Vũ Hân cười, một nụ cười gượng nhưng lại đầy yêu thương.

- Người đó không phải dành cho tôi.- Mỹ Kim cắt lời Vũ Hân.- Đó là người đối với tôi là cấm kỵ.

Nụ cười của Mỹ Kim ngưng lại giữa chừng. Vũ Hân cũng chưa kịp đáp lại thì những chiếc ly nhỏ với những tầng màu sắc sỡ đã được đưa tới. Nổi lên trên bề mặt chiếc ly là ngọn lửa nhỏ bùng bùng cháy khiến người nhìn có cảm giác thích thú. Vũ Hân đoán ngay ra người gọi món đồ uống khá nguy hiểm này. Kì lạ là Mỹ Kim cũng không hề thắc mắc, cô chỉ nhìn chăm chăm nó như đang hồi tưởng về một kỉ ức nào đó. Thành Nam và Mạnh Nguyên cầm chiếc ống hút và hút hết chỗ thức uống đó với khuôn mặt khá là thích thú. Những ngón tay

thon nhỏ của Mỹ Kim khẽ chạm vào ngọn lửa đang cháy trên miệng ly và mỉm cười kì lạ.

- Chỉ cần hút nó lên thôi.- Vũ Hân nói, tay nhắc chiếc ống hút. Cô cúi đầu và cũng hút chất lỏng đầy màu sắc ấy.

Mỹ Kim gạt đầu rồi làm y chang như vậy. Không quá khó uống, cũng không nóng dù trên đó có lửa. Ngược lại Mỹ Kim thấy mát mát và ngọt ngọt nơi cổ họng. Cảm giác ấy dường như đã lâu lắm rồi cô mới được thử lại. Và cô đã không để ý tới có người đang nhìn mình không rời mắt.

- Nó là cái gì vậy?

- B52.

Người đó trả lời, ánh mắt đa tình trong cái không gian mờ ảo này lại càng khiến người đối diện muốn chết hơn. Mỹ Kim nghiêng đầu khi thấy anh đang rót rượu vang vào ly của mình. Cô tiến tới, áp sát người, tay khẽ đặt lên eo anh rồi ghé vào tai anh nói nhỏ.

- Xoay tròn đi...

Đối với các loại vang đỏ khi rót thường phải thật nhẹ nhàng, hướng về phía trung tâm của ly, không được rót đầy ly mà chỉ tới phần bầu nhất của ly. Và điều đáng nhớ nhất là trước khi kết thúc nên xoay cổ tay để ngưng trông sẽ rất đẹp mắt và rượu không bị rót ra ngoài.

Điều đáng ngạc nhiên là anh lại không làm thế. Anh không những không xoay tròn là còn rót khá nhanh rồi đặt chai xuống. Chợt anh thấy eo mình bị đánh nhẹ rồi lại nghe thấy tiếng cười đằng mũi của ai đó, khi quay sang đã không còn ánh mắt lạnh lùng của ban nãy.

Anh tránh bàn tay của Mỹ Kim đang đặt lên eo mình và lập tức đi ra chỗ khác. Mỹ Kim nhếch miệng cười rồi quay đầu nhìn những ánh sáng đủ sắc màu được phản chiếu trên tường.

- Cậu ta nguy hiểm nhưng đáng để khám phá.- Mạnh Nguyên cụng ly với Mỹ Kim rồi nói.- Nếu em biết cách thì không có gì là không thể.

- Hình như mọi người đang hiểu lầm rằng em thích Thành Nam.- Mỹ Kim nheo mày.

Vũ Hân dường như cũng nghe thấy được những lời đó. Cô kéo Mạnh Nguyên lại và dựa vào anh. Hình như thứ chất ngọt kia đang ngấm và cô bắt đầu thấy mơ màng rồi. Mỹ Kim cũng chẳng kém gì. Đầu cô bắt đầu thích nghi với thể loại nhạc ở đây. Cơ thể cô cũng không kiềm chế được sự hưng phấn. Chưa đầy 2s sau, Mỹ Kim đã kéo Vũ Hân vào phòng vệ sinh. Vũ Hân dựa tường nhìn bạn mình hất nước vào mặt, trên môi không hiểu sao vẫn là nụ cười ấy.

- Nóng lắm phải không?- Vũ Hân hỏi,

- Ừ, như bốc hỏa ấy.- Mỹ Kim trả lời và tiếp tục hất nước vào mặt.

- Bà đang mất kiểm soát dù rằng bà ý thức được bà đang làm gì.

- Vậy sao lại để tôi uống?

- Vì tôi muốn xem hành động thực của bà là gì. Thứ bà muốn là gì...

Những giọt nước mát lạnh lăn dài trên gương mặt thanh tú. Con nóng vẫn bao quanh và đầu óc thì trống rỗng. Mỹ Kim nhìn Vũ Hân qua tấm gương phản chiếu. Nụ cười nhẹ nhàng nhưng thanh thoát ấy như ám ảnh tâm trí cô. Nụ cười ấy là nụ cười thỏa mãn chẳng...

- Thế nào rồi? Em tỉnh táo hơn chưa?- Mạnh Nguyên nhìn Mỹ Kim đầy quan tâm khi cô trở lại cùng Vũ Hân.

- Em ổn mà.- Mỹ Kim gạt đầu.

- Cô ấy ổn!- Vũ Hân cười rồi vòng tay ôm lấy Mạnh Nguyên. Cô rướn người rồi nói nhỏ.- Em sẽ xử lí anh về vụ của Thành Nam sau.

Mạnh Nguyên cười khẩy, anh quay sang rồi hôn nhẹ vào môi Vũ Hân nhưng cô tránh được. Nụ hôn trượt dài trên má càng khiến anh thích thú. Anh biết chắc rằng Vũ Hân sẽ giận anh nếu anh giới thiệu Thành Nam cho bạn cô. Bởi trong mắt Vũ Hân, Thành Nam dù có giỏi nhưng cũng chỉ có thể làm người tình thôi. Hơn nữa để có thể coi anh ta là một người tình không hơn không kém thì cô gái đó phải là một người cực kì lý trí và bản lĩnh. Vũ Hân chắc chắn mình không phải là người có khả năng đó nên càng không thể để Mỹ Kim trở thành nạn nhân bất đắc dĩ được. Mạnh Nguyên là người hiểu rất rõ điều đó, vậy mà anh vẫn hành động như thế thì quả là anh muốn chọc cô tức chết.

Mỹ Kim bên cạnh đang bắt đầu đung đưa. Đôi mắt sắc lạnh ban nãy bỗng chốc trở nên đa tình tới kì lạ. Nó thu hút tất cả những người đàn ông đứng quanh đó. Bộ váy đen bó sát mà Vũ Hân chọn cho cô lúc này thực sự phát huy tác dụng tới đa. Mỹ Kim có dáng người cao và mảnh hơn Vũ Hân, đó chính là lợi thế. Có điều khi mặc đồ công sở quả thực là không phát hiện ra những điểm đặc biệt này. Những đường cong rõ nét, sống động trong từng

cử chi của cô. Xung quanh đó, ở cự ly 5m, Không có ai là không ngoái lại nhìn.

Thành Nam cũng nhìn cô không chớp mắt. Gương mặt lạnh lùng ấy chẳng mấy khi vì ai đó mà cúi đầu. Vậy mà hôm nay, thay vì ngẩng cao anh đã cúi đầu chỉ để nhìn người con gái đang dần mất kiểm soát kia.

- Nhìn vào mắt anh. Em có tỉnh táo không đấy?

- Không, nhưng em biết em đang làm gì. Chỉ là không thể kiểm soát được nó...

Câu nói ấy cứ vang lên trong đầu Mỹ Kim. Tối giờ vẫn y nguyên vậy sao? Thời gian qua chẳng lẽ là không đủ để cô quên đi sao?

- Đủ rồi đấy.

Thành Nam giật ly rượu từ tay Mỹ Kim và nhìn cô không chút thiện cảm. Mỹ Kim thì lại như chọc tức anh, cô bật cười rồi quay đi chỗ khác. Chợt Thành Nam quay người Mỹ Kim lại rồi đưa tay vòng qua eo và ôm cô chặt cứng. Anh ghé tai và nói nhỏ.

- Em đừng có làm trò cười nữa.

- Có liên quan gì tới anh sao?- Mỹ Kim thở nhẹ, hơi nhờ cô như làn gió phẳng phất bên tai Thành Nam khiến anh không khỏi rung mình. Cô áp má vào cổ anh rồi dụi dụi như làm nũng. Bàn tay nhỏ bé cũng không chịu để yên, cũng vòng qua cổ và ôm lấy anh.

- Anh biết không? Đôi mắt anh rất đẹp... bất cứ ai cũng sẽ muốn chìm đắm vào đó. Nhưng anh nên nhớ, tôi của ngày hôm nay không phải là tôi của ngày hôm đó. Cũng như những thứ anh và tôi đang làm lúc này chỉ là đùa giỡn mà thôi...

Một nụ hôn nhẹ phớt lên cổ khiến Thành Nam khựng người. Và đó cũng là lúc Mỹ Kim buông tay và rời xa khỏi anh. Cô quay lưng lại rồi cầm lấy túi xách.

- Tôi về trước đây.- Mỹ Kim nhìn Vũ Hân và Mạnh Nguyên rồi mỉm cười.- Đưa Hân về an toàn nhé!

- Cô có cần tôi đưa về không?- Mạnh Nguyên hỏi.

- Không cần đâu. Tôi vẫn còn tỉnh lắm.

Mỹ Kim lẳng lặng rời khỏi nơi ồn ào đó. Tâm trí lúc này thực sự rất hỗn loạn, thực sự cô không muốn ở đó thêm một phút nào nữa. Trái tim cô lúc đó đã muốn vỡ òa trong tức tặc. Hơi ấm và cảm giác nghẹt thở ấy khiến cô như muốn nổ tung.

- Mỹ Kim!

Thành Nam nắm lấy cánh tay Mỹ Kim và kéo cô lại. Lúc này khi đối diện với nhau, tuyệt nhiên Mỹ Kim không hề nở nụ cười như ban nãy. Cô nhìn Thành Nam nhưng lại không thể hiện bất cứ cảm xúc gì cả. Đôi mắt cô nhìn xuống dưới, nơi bàn tay Thành Nam đang nắm chặt tay mình. Ánh nhìn đó khiến bàn tay của Thành Nam nói lỏng và cuối cùng là buông tay cô ra.

- Làm như anh không quen biết tôi đi!- Mỹ Kim cắt lời Thành Nam khi anh đang định nói gì đó.

- Nói chuyện một chút đi, anh...

- Không cần đâu.- Mỹ Kim từ chối.- Tôi không có gì để nói với anh cả, cũng không muốn nghe bất cứ điều gì từ anh. Xin phép!

Mỹ Kim quay lưng nhưng bước được một bước cô đã dừng lại.

- Nếu hai người bọn họ có hỏi anh mong anh sẽ không nói gì cả. Cứ trả lời là anh không quen tôi đi! Như vậy tôi sẽ rất cảm ơn anh.

Từ đầu cho tới cuối, từ lúc nhìn thấy Thành Nam cho tới bây giờ khi quay lưng lại, Mỹ Kim đã rất cố gắng để không nhìn vào mắt người đó, hoặc không nhìn người đó. Bởi cứ mỗi lần cô nhìn anh thì trái tim vốn đã bị tổn thương của cô lại nhói lên đau tới mức không thể chịu đựng nổi. Đúng là trái đất tròn, ông trời cũng thật thích trêu đùa con người. Với người đó, cô đã nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ phải nhìn thấy mặt nữa. Vậy mà hôm nay cô lại gặp anh một cách tình cờ. Cứ ngỡ mình sẽ ổn thôi, vậy mà chỉ cần vài lời nói của anh cô đã bị đánh bại. Cô cười chính bản thân mình, cười bản thân quá yếu đuối, quá ngu ngốc. Tối giờ tình cảm ấy cô vẫn không thể nào quên được...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Anh Nhớ Em Nhất Khi Em Không Còn Ở Bên Anh Nữa

Anh nhớ em nhất khi em không còn ở bên anh nữa

Hôm nay Mỹ Kim có hẹn với hội bạn trong Sài Gòn. Đó chỉ là vài người bạn mà cô quen hồi làm việc tại đây nhưng chỉ là xã giao. Tính cô không hợp với những người như vậy, cô chỉ chơi và nói chuyện nhiều với cô bé Bảo Linh (cô nhóc hâm mộ Vũ Hân). Và cuộc hẹn hôm nay cũng nhờ Bảo Linh, cô mới đồng ý gặp vì công việc của cô dạo gần đây cũng khá bận.

- Chào mọi người!

Mỹ Kim xuất hiện cùng Bảo Linh khiến những người ngồi đó không ngờ ngàng là mấy. Họ cũng biết cô làm ở công ty về du lịch và khách sạn nên cũng không quá bất ngờ về cách ăn mặc của cô. Ngồi xuống đối diện họ, Mỹ Kim chăm chú lắng nghe và mỉm cười với những câu hỏi mang tính quan tâm ở mức độ bình thường. Những câu chuyện đã đi vào độ nhàm chán và không có gì đáng chú ý khiến Mỹ Kim cứ chốc chốc lại nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay.

- Hân này.- Cô gái tên Hoàng Thu hơn Mỹ Kim hai tuổi lên tiếng.- Chị nghe nói bên Danis đang tuyển nhân sự.

Ly cà phê được đưa lên miệng bỗng dừng lại giữa chừng. Đôi mắt Mỹ Kim khẽ ngược lên nhìn Hoàng Thu nhưng chỉ trong tích tắc, cô nhếch môi cười rồi nhấp một ngụm cà phê nhỏ.

- Phải, hình như là bên bộ phận PR, quảng cáo.- Mỹ Kim nói, giọng điệu vẫn rất tự nhiên.

- Đợt này chị cũng gửi hồ sơ.- Mắt Hoàng Thu sáng lên.- Em giúp chị nhé!

Nếu khi nãy nụ cười của Mỹ Kim chỉ là thoáng qua, cô không để ai nhìn thấy thì giờ, cô đã công khai nụ cười đó. Thậm chí là cười ra đằng mũi, một kiểu cười khinh miệt đặc trưng của Mỹ Kim. Mắt cô nhìn Hoàng Thu khinh khỉnh khiến ai cũng cảm nhận được không khí kì lạ ở đây. Bảo Linh bối rối nhìn Mỹ Kim rồi nhìn Hoàng Thu. Cô bé không nghĩ rằng việc Hoàng Thu nhờ mình hẹn gặp Mỹ Kim lại là vì chuyện này chứ không phải vì bạn bè lâu ngày không gặp. Bảo Linh ái ngại nhìn Mỹ Kim rồi chưa kịp định hình gì thì đã nghe thấy tiếng nói có phần thất vọng của Mỹ Kim.

- Không ngờ chị hẹn tôi ra đây chỉ vì chuyện này.

- À không, chị chỉ muốn nhờ em chút thôi mà!!- Hoàng Thu thấy mình hình như hơi lộ liễu nên sửa chữa lại.

- Không sao.- Mỹ Kim cười.- Nhưng rất tiếc tôi không thể giúp chị.

- Hà?- Hoàng Thu mở to mắt có chút ngờ ngàng. Chắc cô ta không nghĩ Mỹ Kim lại từ chối thẳng thừng như vậy bởi Mỹ Kim vốn là người sống rất biết điều và chưa làm mất lòng ai bao giờ.

- Danis là một công ty không quá lớn nhưng rất nghiêm ngặt về quá trình tuyển nhân viên. Đặc biệt là những đợt tuyển dụng nhân viên gấp như lần này. Tôi tuy là nhân viên ở công ty nhưng tôi không có quyền hành gì thì sao có thể giúp chị được. Hơn nữa, tôi cũng không tham gia làm bộ phận phỏng vấn đợt t

uyển dụng này.

- Nếu muốn tiền thì cứ nói thẳng ra, sao cô lại phải dùng cái giọng đó?

Hoàng thu trở mặt, cô ta đánh mặt lại phản pháo lời buộc tội của Mỹ Kim.

- Nếu chị nghĩ dùng tiền là có thể được tuyển dụng thì chị hãy cứ tìm một người nào đó có khả năng, chứ tôi thì không làm được việc đó. Tôi muốn xem tiền của chị nhiều và có giá trị tới mức nào để qua mặt được ban tuyển dụng của bên tôi. Còn bây giờ, tôi xin phép.

Cho tới phút cuối cùng nụ cười và lời nói danh thép của Mỹ Kim đã làm Hoàng Thu cứng họng. Cô thấy mình thật ấu trĩ khi tham gia cuộc gặp mặt này.

- Chị... em xin lỗi...

Bảo Linh chạy theo vào giữ tay Mỹ Kim lại.

- Không sao.- Vũ Hân lắc đầu.- Chị có việc, chị về công ty trước đây. Hôm khác gặp nhau sau!

- Dạ!

Mỹ Kim lên xe và về công ty. Tâm trạng dạo này của cô không thoải mái mà toàn gặp phải chuyện khiến bản thân bức mình.

...

- Đợt tuyển dụng lần này, Danis đề ra những chỉ tiêu rất cao, đòi hỏi đó phải là người có năng lực nên bọn chị mới tìm gặp em.

Trước mặt Mỹ Kim là trưởng phòng PR, quảng cáo, trưởng phòng nhân sự, trưởng phòng phát triển kinh doanh. Tất cả đều là những người dày dặn kinh nghiệm, đã gắn bó lâu dài với Danis, là những người mà Mỹ Kim luôn nhìn với ánh mắt kính trọng. Hôm nay họ hẹn gặp cô cũng đã khiến trong đầu cô xuất hiện những ý nghĩ vẩn vơ. Đường như trực giác của Mỹ Kim vẫn luôn chính xác như thế.

- Em có kinh nghiệm gặp nhiều đối tác. Khả năng thẩm định chất lượng nhân viên của em cũng tốt nên lần này, em có thể tham gia vào thành phần giám khảo thẩm định được không?

- Đáng lẽ cũng không cần thêm một người nữa nhưng đọc kỹ yêu cầu của cấp trên, chị lại thấy nên nên để em tham gia vào cuộc phỏng vấn lần này. Việc chọn người sẽ chính xác hơn.

Mỹ Kim vốn chỉ là chuyên viên Quan hệ khách hàng nhưng năng lực của cô thì không phải là không ai biết tới. Với đầu óc nhạy bén và khả năng giải lãnh đạo, đáng lẽ cô đang ngồi được lên cái ghế trưởng phòng từ lâu. Có điều Mỹ Kim lại không quá ham với chức vị. Giờ ba người ở đây, mỗi người một câu khiến Mỹ Kim không thể từ chối. Cô vừa mới cao giọng chỉ trích Hoàng Thu, giờ thì lại nhận được tin báo giật gân này. Cô từ chối tham gia thì chẳng khác nào tạt gáo nước lạnh vào mặt ba trưởng phòng của công ty. Cô mà đồng ý thì cũng là tự kẻ dao lên cổ mình, treo tấm biển kẻ giả tạo cho bàn dân thiên hạ nhìn ngắm.

Vũ Hân nhăn trán suy nghĩ một lúc rồi cô cũng đồng ý. Ba vị trưởng phòng thở dài nhẹ nhõm và hẹn cô sáng ngày mai ở cuộc xét tuyển.

Việc thêm một vị giám khảo vào những phút cuối cùng đã khiến cả hội trường xét tuyển hôm đó trở nên náo loạn. Người thì lo lắng không biết đó là vị giám khảo thuộc lĩnh vực nào, người thì tặc lưỡi phó mặc cho số phận, người thì nhăn nhó không biết có nên đi cửa sau với vị giám khảo này không, người thì lo lắng rằng đó là vị giám khảo sẽ quyết định sự sống còn của thí sinh tham gia thi tuyển. Mỗi người một tâm trạng khác nhau nhưng đều tập trung bàn luận về một vấn đề.

Mỹ Kim ngồi vào chỗ của mình ở góc bên phải. Với sự hướng dẫn của ba vị trưởng phòng cô đã hiểu sơ qua về cuộc phỏng vấn của ngày hôm nay. Lật lật xem qua những hồ sơ xét tuyển cô dừng lại ở cái tên Hoàng Thu. Mắt cô hơi nhướn lên nhưng lại chỉ khẽch miệng cười rồi thôi. Cuộc xét tuyển chính thức bắt đầu.

- Vì sao bạn lại chọn Danis?

- Bạn cho rằng cách nào tốt nhất để quảng bá thương hiệu Danis?

- Nếu đợt tới Danis muốn phát triển và đẩy mạnh về du lịch, bạn nghĩ nên thúc đẩy mảng nào là hợp lý?

Mỹ Kim không hỏi nhiều, cô chỉ lên tiếng khi những vị trưởng phòng đã đặt câu hỏi xong. Thường thì câu hỏi của cô mang tính quyết định bởi Mỹ Kim là đại diện cho phía khách hàng. Cách nhìn nhận thực tế của cô là cách mà mọi người đánh giá chất lượng dịch vụ của Danis thông qua các hình thức PR, quảng cáo.

Hoàng Thu bước vào và nở nụ cười tươi rói nhưng khi nhìn sang góc bàn bên phải, cô ta tròn mắt vì Mỹ Kim đang ngồi đó. Thần sắc cô ta hơi tái nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh tới chỗ ngồi để phỏng vấn.

- Cô có kinh nghiệm 4 năm làm về truyền thông nên chắc cũng không lạ với PR, quảng cáo.

- Tất nhiên.- Hoàng Thu tự tin trả lời.

- Chế độ đãi ngộ của công ty A rất tốt. Vậy mục đích của cô khi nộp hồ sơ ở chỗ chúng tôi là gì?

- Tôi thấy mình hợp với Danis. Tôi khá am hiểu về quản trị du lịch và khách sạn cũng như cách thức quảng bá hình ảnh của quý công ty.

- Cô rất tự tin. Cô đã có gia đình và có một con?

- ... Dạ...

- Cuộc sống của cô khá ổn định, rất hợp với tiêu chí của chúng tôi.

- Vâng... cảm ơn...

- Con cô mấy tuổi rồi?

- Dạ... cháu mới 3 tuổi.

- Vậy cô sẽ cân bằng công việc gia đình và công việc ở đây thế nào?

- Cái đó...

- Cô làm việc ở công ty được một năm rồi sinh con luôn sao?

-...

Mỹ Kim im lặng ngồi xem các vị trưởng phòng phỏng vấn Hoàng Thu. Cô chưa hề mở lời bởi cô thấy là không cần thiết. Cô cũng chưa rõ vì sao 3 vị trưởng phòng lại hỏi liên tiếp những câu hỏi mang tính chất cá nhân và không mấy liên quan tới công việc như thế.

Hoàng Thu dường như không chịu đựng được nữa. Cô ta bật dậy khỏi ghế và tức giận nhìn Mỹ Kim.

- Huỳnh Mỹ Kim, cô được lắm! Cô dám dùng thủ đoạn bỉ ổi này sao?

Mỹ Kim không mấy may lo lắng, cô vẫn nhìn Hoàng Thu đang đùng đùng nổi giận. Ba vị trưởng phòng nhìn Mỹ Kim rồi nhìn Hoàng Thu, hình như họ đã đoán chuyện gì đang diễn ra.

- Cô đã từ chối tôi vậy mà giờ lại giờ trò này để hại tôi sao?

- Này cô.- Trưởng phòng thiết kế đập bàn.- Cô đang làm loạn ở đây lên đó à?

- Các vị tuyển nhân viên thì sao không hỏi về chuyên môn mà lại hỏi về đời tư của tôi? Thật hoang đường. Chẳng phải cô ta đã rỉ tai mấy người rằng tôi khai khống, khai man, tôi chưa có chồng, và cũng chẳng có con hay sao???

- Hóa ra là vậy!- Trưởng phòng triển kinh doanh thông cười nhạt.- Đúng như chúng tôi dự đoán.

- Cái gì?

- Cô nghĩ cô có thể qua mặt được chúng tôi à?- Trưởng phòng PR, quảng cáo lên giọng.

- Mỹ Kim không hề nói gì cả, cô ấy đang làm tròn bổn phận của mình. Cô lừa dối mà lại đổ lỗi cho cô ấy. Cô nghĩ với tính cách đó, chúng tôi sẽ nhận cô vào làm sao?

- Chúng tôi có thể nhận người có năng lực làm việc không bằng cô nhưng không thể chấp nhận một nhân viên lừa lọc cấp trên, ăn nói vô lý như cô được. Mời cô ra ngoài cho.

Hoàng Thu cứng họng, cô ta không thể nói bất cứ một câu nào để biện hộ cho mình. Những tiếng gót giày nện xuống nền nhà khiến người đối diện nhận ra cô ta đang rất tức giận. Hoàng Thu bước tới và đứng trước mặt Mỹ Kim, nở trên môi là một nụ cười gian xảo.

- Vào lại trong Nam để tìm kiếm người tình cũ sao? Tôi nghe đồn anh ta giờ rất nổi đấy.

Tiếng của Hoàng Thu đủ lớn để những người quanh đó nghe thấy. Mỹ Kim chẳng mấy may dao động nhưng điều đó cũng không khiến Hoàng Thu bận tâm.

- Nếu có vẻ được với nhau, bữa tiệc ăn mừng không thể thiếu tôi được đâu.

Thời gian Mỹ Kim chia tay Thành Nam quả là khoảng thời gian tăm tối của cô. Ở thời điểm đó, bên cạnh cô chỉ có Bảo Linh. Tuy chỉ vài lần đưa đón Mỹ Kim nhưng cái vẻ lịch lãm, sang trọng của Thành Nam đã quá gây chú ý với bạn bè của Mỹ Kim, trong đó có Hoàng Thu. Giờ đã là hơn 4 năm rồi nhưng Hoàng Thu vẫn không quên, chứng tỏ cô ta đã chuẩn bị sẵn sàng khi tới đây. Chuyện giữa cô và Thành Nam cô không hề sợ nếu có ai biết. Đó đơn thuần chỉ là thứ tình cảm mà cho tới giờ cô vẫn nghĩ đó là những xúc cảm nồng nàn của tuổi trẻ. Nhưng dù là thế, mỗi khi nhắc tới, vết thương vốn dĩ đã thành sẹo của cô lại nhói lên đau tới khó chịu.

Cuộc phỏng vấn sau đó diễn ra khá suôn sẻ. 3 vị trưởng phòng khá là hài lòng nhưng họ một phần nào đấy cảm thấy có lỗi khi mời Mỹ Kim tham gia. Mỹ Kim đứng dậy và rời khỏi phòng phỏng vấn, cô từ chối đi ăn cùng mọi người và trở về phòng.

Trong lòng cô lúc này thực sự không cảm thấy thoải mái. Không phải là vì lời nói của Hoàng Thu mà là vì... chuyện cô với Thành Nam chỉ có mình Vũ Hân không biết. Cô đã giấu Vũ Hân chuyện này vì cô nghĩ Vũ Hân không nhất thiết phải biết để rồi lại phải lo lắng cho cô. Cô không muốn Vũ Hân bận tâm thêm chuyện gì cả. Nhưng chính vì thế cô vẫn cảm thấy có lỗi khi những chuyện đáng lẽ Vũ Hân cần được biết mà cô lại giấu Vũ Hân.

- Kết thúc rồi à?

Giọng nói lạnh lùng vang lên khiến bước chân của Mỹ Kim dừng lại. Cô ngẩng lên và bất ngờ cúi đầu.

- Giám đốc!

- Cuộc phỏng vấn diễn ra tốt đẹp chứ?- Vị giám đốc của Danis mỉm cười.

- Dạ!

Bên cạnh ngài giám đốc ấy chính là người cô không muốn gặp nhất, Thành Nam. Không hiểu vì lý do gì mà hôm nay anh lại có mặt tại đây.

- Cô biết người này chứ?- Giám đốc lên tiếng.- Đây là Thành Nam, giám đốc khối phát triển kinh doanh của Red Ocean.

- Đã nghe tên anh từ lâu, hôm nay mới có dịp gặp mặt!- Mỹ Kim cười tươi, bàn tay cô lại lịch sự đưa ra nhưng lần này Thành Nam rất thiện chí và nắm lấy.

- Cô không quen cậu ấy ư?- Vị giám đốc ngạc nhiên.- Thành Nam có nói cậu ấy là bạn cô mà.

Mỹ Kim trở nên bối rối, cô đưa mắt nhìn Thành Nam rồi nhìn nụ cười nửa miệng của anh mà không nói được câu nào. Chết tiệt, sao anh lại có thể hại cô xấu hổ trước mặt giám đốc công ty thế này chứ?

- Chắc cô ấy không muốn mọi người dị nghị rằng cô ấy có quan hệ với tôi.- Thành Nam đỡ lời nhưng Mỹ Kim lại thấy đó như một lời mỉa mai hơn.

- À, ra là vậy!- Vị giám đốc gạt đầu rồi nhìn Mỹ Kim.- Cô Kim, cô đi dùng bữa với tôi và cậu Thành Nam nhé!

- Dạ?

- Tôi muốn bàn với cô một số chuyện.

Mỹ Kim nhìn Thành Nam, cô chắc chắn anh ta đang âm mưu gì đó. Chẳng tự dưng mà anh ta xuất hiện ở công ty cô, cũng không ngẫu nhiên mà anh ta nhắc tên cô trước mặt giám đốc của cô và càng nguy hiểm hơn khi giám đốc cô mời cô đi ăn chỉ để bàn công việc. Cô chưa bao giờ hiểu ánh mắt kia có ý gì và có lẽ là không bao giờ cô hiểu được. Vẫn dĩ vãng với cô, anh ta là người ở một thế giới hoàn toàn khác và hơn nữa, anh ta đã để lại cho cô một vết sẹo lớn không thể xóa nhòa.

.....

- Tôi đồng ý!

Mỹ Kim bình tĩnh trả lời, gương mặt không tỏ vẻ bất ngờ hay hốt hoảng. Hành động của cô ngược lại, rất tác động tới Thành Nam. Anh biết cô đã rất thay đổi so với trước kia nhưng không hề nghĩ cô sẽ thân thiện tới vậy. Đường như kế hoạch của anh đang đi chệch hướng so với dự

tính ban đầu.

Ngược mắt nhìn Thành Nam, Mỹ Kim chỉ cười đăng mũi. Cô biết Red Ocean có cổ phần khá lớn ở Danis, cô cũng biết sẽ có một ngày nào đó cô phải chạm mặt Thành Nam ở đây. Không ngờ lại là ngày hôm nay và cô cũng không ngờ anh ta lại đưa ra một yêu cầu như thế đối với Danis. Thành Nam nghĩ cô vẫn còn yếu đuối bám theo anh như trước đây ư? Anh ta đã nhầm rồi. Mỹ Kim của ngày hôm nay là một người cực kì rắn rỏi và mạnh mẽ. Bốn năm qua cô đã đau khổ biết bao nhưng nhờ có đau khổ ấy cô mới biết học cách đứng dậy từ chính nơi mình gục ngã. Anh ta định làm gì? Thấy hứng thú với người đã từng là người tình của mình hay chỉ là cô trở nên khác lạ và một lần nữa anh ta muốn nắm lấy? Dù ý định của Thành Nam có gì đi nữa cô cũng sẽ đối diện với anh ta. Cô sẽ cho anh ta thấy, không phải ai cũng gục ngã dưới anh ta, không phải ai cũng lụy tình vì một người tới tận hai lần.

- Tốt lắm!- Vị giám đốc cười tươi.- Vậy cô với Giám đốc Thành Nam trao đổi công việc với nhau đi nhé! Tôi có việc nên sẽ đứng lên trước.

- Giám đốc đi!- Mỹ Kim đứng dậy cúi đầu.

- Cảm ơn ông về bữa cơm hôm nay!- Thành Nam vui vẻ bắt tay vị giám đốc.

- Được rồi, hẹn gặp lại cậu.

Tầm lưng vị giám đốc của Danis vừa khuất sau cánh cửa, Mỹ Kim đã chẳng ngại ngần mà thu nụ cười lại. Cô ngồi xuống ghế, rồi nhìn Thành Nam.

- Em không ngạc nhiên à?- Thành Nam hỏi câu hỏi mà mình đang tò mò nhất lúc này.

- Tại sao lại phải ngạc nhiên?- Mỹ Kim nghiêng đầu.- Red Ocean là một cổ đông lớn của Danis. Anh là Giám đốc phát triển kinh doanh của Red Ocean, anh đưa ra những điều kiện có lợi cho cả hai công ty thì tôi có lý do gì để từ chối chứ?

- Không phải em ghét anh sao?- Thành Nam nói, mặt nghiêm túc.- Em có thể làm việc bên cạnh anh sao?

Mỹ Kim bật cười, nhưng nụ cười lại tắt ngay sau đó.

- Lúc đó tôi đã rất đau khổ, cảm giác như muốn chết đi vậy. Nhưng anh biết không... tôi đã nghĩ rằng tôi phải trả thù anh. Nếu tôi chết thì chỉ bằng tôi giết chết anh sau đó tự tử thì ít ra anh cũng sẽ ở bên cạnh tôi. Nhưng chết có được gì, đâu có làm anh đau khổ. Chỉ bằng tôi yêu anh, hết lòng yêu anh, thậm chí yêu anh bằng cả con tim và tính mạng mình như thế tới lúc anh yêu tôi rồi, thực sự yêu tôi rồi đó cũng là lúc tôi trả thù được anh. Vậy mà tôi đã không chọn cách đó.

Mỹ Kim cười, đúng cô đã không chọn 2 cách đó. Bởi cô đã nghĩ rằng, cô thực sự không muốn nhìn thấy anh nữa. Cô muốn anh biến mất khỏi cuộc đời cô, vì thế cô đã chọn ra đi thay vì ở lại hành hạ anh.

- Tôi đã chọn rời xa anh và sống thật tốt. Tôi sẽ sống cho tôi và sống thật thoải mái. Trước đó tôi luôn tự hỏi anh liệu có nhớ tôi không, khi nào thì anh sẽ nhớ tới tôi. Anh biết câu trả lời là gì không?

Thành Nam nhìn cô, tim khẽ nhói lên kì lạ.

- Đó là khi chúng ta không còn bên nhau nữa.

Mỹ Kim lặng lẽ khoác túi đứng dậy. Nhưng cô chưa đi mà còn nói lời cuối cùng với Thành Nam.

- Anh có dám chắc chắn rằng khi vứt bỏ tôi, anh không nhớ về tôi dù chỉ một giây?

Cô đi qua anh như đi qua một người xa lạ. Đúng là cô đã sống tốt và cô đã nghĩ rằng mình đã quên được anh, đã gạt được anh ra khỏi cuộc đời mình. Nhưng đó là 4 năm trước. Giờ, khi đã gặp lại anh, trái tim cô vẫn thổn thức, vẫn nhói đau. Mỗi lần nhìn thấy anh, cô như muốn vỡ òa, cô thực sự nhớ cái ôm ấm áp của anh. Nhưng mà nếu cô lại tới với người đàn ông đó, cô lại gục ngã trước anh thì cô sẽ không bao giờ tha thứ cho mình được. Đau khổ với cô như vậy là quá đủ rồi. Cô không muốn mình lại rơi vào cái hố đen tuyệt vọng đó lần nữa.

Căn phòng lúc đó chỉ còn lại Thành Nam. Tâm trí anh lúc này hoàn toàn bị chi phối bởi những lời nói của Mỹ Kim. Mỹ Kim đó sao, người con gái ngây ngô yêu anh tới mê mết đó sao? Vẫn là cô nhưng sao anh lại thấy cô lại như người xa lạ như thế? Hay là vì anh đã khiến cô trở nên như vậy? Thực sự là anh đã khổ nạn tới vậy sao? Rốt cuộc anh đã gây ra cho cô những gì mà cô lại muốn đi tới cái chết?

Anh đã nhớ cô, nhớ rất nhiều nhưng anh không biết tìm cô ở đâu. Anh nhớ cái cơ thể nhỏ bé mà gầy gù ấy. Nhớ ánh mắt, nụ cười cô dành cho anh... Anh nhớ... cô nhất khi cô không còn ở bên anh nữa...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Dandelion Lady

- Sao không nói cho tôi biết?

- Thì đang nói đây còn gì.

- Bà lù lù ở đây rồi thì ai chẳng biết. Ý tôi là nói với tôi sớm hơn ấy.

Hữu Thiên bật cười vì tính trẻ con của Vũ Hân. Cô đã cần nhàn hơn nửa buổi về việc Mỹ Kim xuất hiện ở Red Ocean mà không nói cho cô hay. Mang tiếng là bạn thân mà mấy việc con con này cô còn thua thư kí của Thành Nam. Nhưng sự xuất hiện của Mỹ Kim ở Red Ocean cũng không có để cô thấy lạ. Vấn đề là ở chỗ Mỹ Kim được đưa về chỉ để cộng tác với Khối Phát triển kinh doanh. Và nghe đâu người thân chính sang tận Đan Mạch cũng chính là vị giám đốc đáng kính ấy. Nghe được tin đó, suýt nữa cái màn hình máy tính của Vũ Hân được tưới tắm bởi cà phê.

- Sao lại nhìn tôi kì thế? - Mỹ Kim nhìn ánh mắt Vũ Hân mà chột dạ.

- Anh ta có ý gì với bà?

- Ai? - Mỹ Kim hỏi nhưng thừa biết Vũ Hân đang nói tới ai. Cô cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để trả lời những câu hỏi hóc búa của Vũ Hân rồi.

- Anh ta đang bật đèn xanh à?

Vũ Hân nói bâng quơ nhưng thực chất là đang nói với chính mình. Mỹ Kim lờ đi coi như không nghe thấy. Bật đèn xanh ư? Nực cười. Vũ Hân đang nghĩ Thành Nam là ai kia chứ? Kể cả không có mối quan hệ trước đây thì Mỹ Kim với anh ta cũng là không thể. Mỹ Kim tự biết lượng sức mình. Cô không có tự tin về bản thân như Vũ Hân nhưng cũng không hề tự ti về mình. Cô không xinh đẹp cũng chẳng ưa nhìn. Cô thừa hiểu những cô nàng như thế nào mới hợp mắt Thành Nam. Người như anh, gái vây quanh nhiều không đếm xuể, vì thế cô cũng không đề cao mình quá dù là đã cùng anh trải qua một cuộc tình. Có lẽ trong thời gian tới, Vũ Hân sẽ khá mệt mỏi với những suy diễn của mình đây.

- Em không hiểu sao em với anh có thể giao tiếp được với nhân vật tâm cỡ này. - Mỹ Kim lắc đầu.

- Thì cũng phải có người này người kia, cuộc sống mới phong phú chứ. - Hữu Thiên cười khi.

Mỹ Kim và Hữu Thiên quen nhau thông qua Vũ Hân. Và cũng vì thế, Hữu Thiên vô tình trở thành người bạn khác giới thân nhất của Mỹ Kim. Cô cũng như Vũ Hân coi anh là anh gai và anh hiền nhiên là nơi để cô trút bầu tâm sự khi không thể nói với Vũ Hân. Tình bạn, tình anh em này đã kéo dài từ Bắc vào Nam rồi. Việc cô vào Nam sống và làm việc, ngoài Vũ Hân vui mừng ra thì còn có cả Hữu Thiên nữa. Vì thế cô không cảm thấy quá cô đơn và lạc lõng với nơi xa lạ này.

- Thành Nam không gây rắc rối gì cho em chứ? - Hữu Thiên quan tâm. Anh cũng như Vũ Hân là khá bất ngờ khi Thành Nam chỉ đích danh Mỹ Kim là người "nằm vùng".

- Anh ta dám?- Vũ Hân trừng mắt.

- Không có đâu anh.- Mỹ Kim phớt lờ Vũ Hân.- Công việc thôi mà. Lần này là chiến dịch quảng cáo thương hiệu cho cả hai công ty nên em phải cố gắng thôi.

- Thế thì chọn ai đó bên truyền thông hay PR quảng cáo gì đó ý. Có sao anh ta lựa bà làm chỉ?- Vũ Hân chen vào rất đúng lúc.

- Vì bạn bà là người thích hợp nhất hiểu chưa?- Mỹ Kim trừng mắt nhìn Vũ Hân.- Cà dốt thế!

- Chứ không phải anh ta có ý gì khác hả?

- Em ngồi được chứ?

Cuộc thảo luận bị gián đoạn bởi một tiếng nói đùng chất người Sài Gòn, rất nhẹ nhàng và dễ lọt tai. Mỹ Kim và Vũ Hân ngược lên nhìn, Hữu Thiên thì như biết đó là ai rồi nên anh chẳng tỏ vẻ gì tò mò cả.

- Phương Nhi...- Vũ Hân mở to mắt.

Phương Nhi mỉm cười rồi tự động kéo ghế ngồi xuống. Cô nhìn Hữu Thiên nhưng lại chỉ nhận được ánh mắt lạnh lùng cùng gương mặt không cảm xúc nên cũng im lặng không dám nói câu nào với anh.

- À, đây là Mỹ Kim- Vũ Hân giới thiệu.- Bạn thân của chị và Hữu Thiên. Còn đây là em gái của Mạnh Nguyên, Phương Nhi.

- Chào em!- Mỹ Kim cười tươi.- Là anh em có khác, đẹp y chang nhau.

- Dạ!- Phương Nhi cười ngượng.

- Hôm nay sao em rảnh mà qua đây vậy?- Vũ Hân nhìn cách ăn mặc khá công sở của Phương Nhi, tò mò nên lên tiếng hỏi.

- À em... thi tuyển vào W. Em vừa phỏng vấn xong.

- Thi tuyển?- Vũ Hân ngạc nhiên.- Ý em là vào W chứ không phải Red Ocean à.

- Vâng.- Phương Nhi gật đầu.

- Mọi chuyện tốt đẹp cả chứ?- Mỹ Kim hỏi.

- À vâng, có rất nhiều đối thủ đáng gờm nhưng em vẫn rất tự tin về chính mình.

Mỹ Kim nhìn Phương Nhi rồi lại nhìn Vũ Hân. Hai con người đang ngồi trước mặt cô đây có tính cách thật là giống nhau. Cô vẫn còn nhớ Vũ Hân đã luôn tự tin như thế nào trước cô. Dù trong công việc hay về vấn đề của bản thân. Vũ Hân không bao giờ tự kiêu và đề cao mình nhưng Mỹ Kim rất thích cái cách Vũ Hân thể hiện mọi thứ mà mình có. Đơn giản thôi nhưng nó thể hiện rằng Vũ Hân tự tin vào chính mình. Một sự tự tin mà mấy ai có được.

- Anh có việc nên đi trước nhé!- Hữu Thiên cười rồi đứng lên.

- Chờ chút.- Phương Nhi lên tiếng, sau đó cũng đứng dậy.- Em cần qua một nơi, anh có thể đưa em đi không?

Hữu Thiên nhìn Phương Nhi rồi gật đầu. Phương Nhi cười, cô chào Mỹ Kim và Vũ Hân rồi đứng dậy.

- Sao anh ấy lại phải tỏ ra như thế nhỉ?- Mỹ Kim xoa cằm hỏi Vũ Hân.

- Chắc có lý do nào đấy. Mà thôi đẹp, tôi muốn hỏi bà...

...

- Em không nhờ anh ưu tiên em đâu nên anh không cần phải như vậy.- Phương Nhi thấy không khí im lặng quá nên đành lên tiếng.

- Anh không bao giờ ưu tiên bất kì ai.

Câu nói lạnh lẽo có phần phủ phàng của Hữu Thiên đã cuốn sạch những hi vọng của Phương Nhi. Trong lòng cô lúc này rất bối rối, rất khó chịu, điều đó anh có biết không? Cô về Việt Nam chẳng phải là vì nhớ thương anh quá sao. Vậy mà trông thấy cô, anh lại thờ ơ như chưa hề quen. Rốt cuộc thì anh coi cô là gì? Cô thực chất ở vị trí nào trong trái tim anh.

Hữu Thiên mở cửa để Phương Nhi bước xuống rồi quay người bước đi mà không một lời chào. Nhìn cái quay lưng nhẹ nhàng nhưng lạnh lùng ấy, Phương Nhi bất giác lên tiếng.

- Em... đối với anh là gì?

Hữu Thiên dùng bước, bàn tay chợt nắm chặt, đôi chân mày khẽ nhíu lại gần nhau.

- Anh thực sự không nhớ em một chút nào sao?

Hữu Thiên quay lại nhìn Phương Nhi đúng như mong muốn của cô. Anh lặng ngắm cô trong cái nắng có chút nhàn nhạt nhưng lại mang không khí mát mẻ, dễ chịu. Cũng như cái cảm giác anh đã từng có khi ở bên cô trước đây. Phương Nhi trước mặt anh lúc này không cò

n là cô nhóc nghịch ngợm, quái chiêu nhưng rất biết nghe lời trước đây nữa. Giờ cô thực sự đã trưởng thành rồi.

- Em muốn anh trả lời em như thế nào đây? Câu trả lời thế nào mới làm em vừa lòng?

Phương Nhi trợn người nhìn Hữu Thiên. Tim nhói lên đau dữ dội. Anh đây sao? Anh liệu có phải là Hữu Thiên, người mà cô thương yêu không? Anh là người luôn điềm tĩnh và không bao giờ làm tổn thương bất kì một ai đó sao? Người đang đứng trước mặt cô... là anh sao?

- Anh có cần phải nói như vậy không? Anh có cần phải...

Hữu Thiên chợt kéo Phương Nhi lại và ôm lấy cô. Phương Nhi bất ngờ tới mức miệng há hốc, mắt mở to.

- Ngốc.- Anh nói nhỏ.- Ý anh là muốn anh trả lời bằng hành động hay lời nói. Đi có mấy năm mà đã không hiểu được anh muốn nói gì sao?

- Anh... Hữu Thiên...

- Không phải chính em hồ hững với anh sao?- Hữu Thiên trách móc.- Mình là người lờ tắng trước mà dám to tiếng với anh à?

- ...

Phương Nhi nghẹn tiếng, cô đưa tay dấm bùm bụp vào lưng Hữu Thiên như để giải tỏa cho nỗi nhớ trong lòng cô. Anh từ khi nào đã nắm bắt được cô như quân cờ trong tay thế này? Cô tới giờ vẫn là cô nhóc không hơn không kém trong mắt anh sao? Cô đã rất cố gắng để chứng tỏ bản thân mình cho anh thấy. Bởi cô nghĩ nếu mình cứ bé mải, cứ như trẻ con mãi thì sẽ chẳng bao giờ cô có được trái tim của anh. Vì thế mà cô đã rời xa anh để trưởng thành hơn, để khi trở về, cô có thể sánh bên anh mà không thẹn thùng gì cả. Cô có thể tự hào rằng giờ cô đã lớn, đã có thể ở bên cạnh anh rồi. Thế nhưng dường như anh vẫn không nhận ra sự cố gắng của cô.

- Em đã sang Mỹ và học được gì vậy?- Hữu Thiên vuốt nhẹ mái tóc của Phương Nhi, miệng khẽ mỉm cười.- Sao vẫn trẻ con như thế?

Phương Nhi trừng mắt xuống, cô mạnh mẽ ản Hữu Thiên ra nhưng có điều anh đã đoán trước được nên đã ôm cô chặt cứng. Quả như những gì cô nghĩ, anh vẫn chỉ coi cô là trẻ con. Hữu Thiên thực sự cảm thấy lòng mình thoải mái, anh thực sự thích cảm giác trêu chọc và làm cô tức giận như thế này. Có như vậy anh mới cảm nhận được rằng cô vẫn như xưa, vẫn là Phương Nhi của anh.

- Đáng ghét, buông em ra.- Phương Nhi tức giận vì bị anh ôm cho không cựa quậy được gì.

- Yên nào!- Hữu Thiên nói nhẹ.- Đạo này anh mệt lắm nên không có sức giữ mãi thế này đâu.

Nghe thấy nói thế, Phương Nhi cũng ngoan ngoãn không cựa quậy nữa. Cô để yên cho Hữu Thiên ôm, mặt cô gục vào ngực anh rồi cũng mỉm cười. Trẻ con ư? Cô ở bên anh lúc nào cũng trẻ con. Và chỉ với anh cô mới vậy thôi.

Cô luôn muốn bắt đầu một cách đặc biệt, thực hiện một cách đặc biệt. Bởi lẽ cảm xúc là duy nhất, tình yêu là duy nhất chỉ dành cho một người duy nhất mà thôi. Và người duy nhất ấy, chẳng phải là anh hay sao?

- Ngoan!- Hữu Thiên hôn nhẹ lên tóc cô.- Anh thích em ngoan như vậy hơn!

- Đây!- Phương Nhi sừng cò nhìn anh.

- Haha...- Hữu Thiên bật cười.- Đừng như vậy với ai khác là được...

Người ta nói không có ai yêu nhau mà chưa từng cãi nhau hay xảy ra xung đột cả. Bởi vì qua những lần xung đột và xa cách ấy, họ sẽ nhận ra rằng người thực sự quan trọng đối với mình là ai. Tình yêu cũng sẽ vì thế mà ngày càng bền vững. Yêu không cần phải kiêu cách và cầu kì. Chỉ cần đơn giản là nhìn nhau và một cái ôm ghi chặt là đủ rồi. Như vậy cũng sẽ giải tỏa được những nhớ nhung sau những tháng ngày giận dỗi. Hờn giận ấy sẽ chuyển hóa thành tình yêu giống như một phương trình hóa học. Khi cân bằng được, người ta bỗng nhiên cảm thấy trong lòng thoải mái và dễ chịu.

...

- Sao hôm nay lại có nhã hứng mời chị đi shopping thế?

Phương Nhi cười tươi khoác tay Vũ Hân đi quanh trung tâm thương mại

Red Ocean. Cô nhóc này mới sáng sớm đã xuất hiện trước nhà cô và kéo cô ra ngoài kêu muốn đi dạo. Ừ thì với Vũ Hân chuyện đó hoàn toàn bình thường nhưng... từ khi gặp mặt tới giờ, đây là lần đầu tiên Phương Nhi cười nói vui vẻ như vậy với cô. Điều đó tự dưng khiến cô cảm thấy lạ và cũng có chút bất an.

- Thì chị rảnh mà đúng không?- Phương Nhi tươi rói.- Anh em bảo cuối tuần nên rủ chị đi đâu đó vì nếu chị ở nhà chỉ có ngủ thôi.

- Ủ!- Vũ Hân gật gật đầu.- Chị hay bị mất ngủ nên thêm ngủ lắm.

- Haha, em cũng thế!

Vũ Hân bị Phương Nhi kéo vào gian hàng trang sức cao cấp mới được bày bán tại tầng 2. Đây là nhãn hàng nổi tiếng của của một doanh nghiệp lớn tại Mỹ. Vũ Hân ngược nhìn dòng chữ Maze mang tên cửa hàng bỗng dung có cảm giác rất kì lạ.

- Chào quý khách!- Một nhân viên nữ trẻ trung đã tiến lại gần và mỉm cười thân thiện.

- Xin chào!- Phương Nhi đáp lại, còn Vũ Hân chỉ cười nhẹ vào gật đầu.

Những sản phẩm của Maze hầu hết đều tập trung vào chất liệu là bạch kim và vàng trắng. Tất cả những mẫu mã của sản phẩm đều đơn giản nhưng rất tinh tế và bắt mắt. Nhìn những chiếc vòng, chiếc nhẫn lấp lánh sau tấm kính thủy tinh ấy không khiến Vũ Hân lấy làm lạ.

- Wa... Chị, chị coi nè...

Phương Nhi mắt sáng lên, chỉ vào một vật gì đó trong tủ khiến Vũ Hân tò mò nhìn theo. Mắt cô bỗng mở to và tim đập mạnh.

Đó là một sợi dây chuyền bằng pha lê trong suốt, được bao quanh bởi một chiếc vòng khá mảnh được làm bằng vàng trắng. Chiếc vòng ấy được đính kim cương và đều đặc biệt là viên pha lê có thể xoay tròn trong chiếc vòng bao quanh ấy. Có lẽ tác giả của mặt dây chuyền này lấy ý tưởng từ sao hỏa. Nhưng nó cũng sẽ không quá gây chú ý nếu không nhìn kĩ vào điểm nhấn ở chính giữa viên pha lê. Phải nhìn kĩ thì mới thấy được bên trong viên pha lê ấy là hình một thiên thần nhỏ tung cánh vút bay từ trên cánh hoa bồ công anh. Đây quả thực là một tác phẩm điêu luyện và tinh xảo.

- Dandelion lady...

Vũ Hân bắt giác lên tiếng khiến cô bán hàng khựng lại và quay sang hỏi.

- Xin lỗi, cô vừa nói gì ạ?

- À không, không có gì...

Vũ Hân nhìn mặt dây chuyền nằm ở chính giữa gian hàng. Đây chắc chắn là sản phẩm đắt giá nhất ở đây. Phương Nhi ngắm nhìn mặt dây ấy trong sự thích thú tột độ.

- Cho hỏi giá của mặt dây chuyền này là bao nhiêu?

- À cái đó xin lỗi quý khách.- Nhân viên bán hàng cúi đầu.- Đây là mặt dây chuyền do Tổng giám đốc của Maze thiết kế, đây là chiếc duy nhất và cũng chỉ có một. Vì thế mặt dây này chỉ để trưng bày chứ không bán. Mong quý khách thông cảm!

- Vậy sao?- Phương Nhi tiu ngầu rồi quay sang Vũ Hân.- Chị, mình đi thôi. Chị...

Vũ Hân mặt tái xanh nhìn nhân viên bán hàng. Cô hết như người mất hồn vậy. Phương Nhi hốt hoảng tới gần và lay người Vũ Hân.

- Chị à... chị không khỏe sao?

- À... chị không sao.

Vũ Hân gượng cười. Cô nhìn mặt dây chuyền ấy rồi quay người và bước ra khỏi cửa hàng với Phương Nhi. Trong đầu cô là hình ảnh của thiên thần nhỏ bé vút bay từ cánh hoa bồ công anh. Tác phẩm tuyệt diệu ấy có mấy ai biết nó đang nằm ở eo phải của cô. Hình xăm mang tên Dandelion lady ấy chính cô đã đặt tên cho nó và cũng chỉ có cô, Mỹ Kim và người đó biết được ý nghĩa thực sự. Và khi nhìn thấy mặt dây chuyền kia cô bất giác nghĩ tới chính mình. Có thể có nhiều người biết tới hình xăm ấy. Phải, cô đã tự an ủi mình như thế. Để lòng yên bình trở lại, cô buộc phải tự nói với mình như thế...

...

- Em có đặc biệt thích gì không?

- Gì là gì?

Vũ Hân ngồi vắt vẻo trên ghế sofa, mắt vẫn không rời khỏi cái Ipad của Mạnh Nguyên. Bàn tay liên tục di chuyển trên màn hình phát sáng ấy. Cô thực chất chẳng hề để ý tới lời Mạnh Nguyên đang nói.

- Hey, nhìn anh một chút đi!- Mạnh Nguyên đến trước mặt cô và giành lấy chiếc Ipad.

- Mãi em mới chơi được tới bàn đó đó.- Vũ Hân nhăn tít mặt, tay vờ vờ.

- Lát anh sẽ chơi lại cho.- Mạnh Nguyên nghiêm nghị.- Giờ nghe anh hỏi. Em có đặc biệt thích gì không?

- Thích gì đó đặc biệt á?- Vũ Hân nghiêng đầu.- Là sao ạ?

- Hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?- Mạnh Nguyên lại hỏi.

- 26/11.

- 3 ngày nữa là...

- À, là sinh nhật em!- Vũ Hân cười nhẹ.

- Em thật là... sinh nhật mình mà còn không nhớ sao?- Mạnh Nguyên trách móc.

Không nhớ ư? Không, thực sự là cô không nhớ. Trước đây cô rất nhớ ngày sinh nhật mình bởi ngày đó cô mong muốn được tặng một món quà sinh nhật bất ngờ từ ai đó. Nhưng từ khi chuyện ấy xảy ra, cô đã không bao giờ muốn nhớ tới ngày sinh nhật nữa. Với lại cô sinh vào mùa đông mà ở miền nam tháng 11 lại là mùa mưa nên quà thực là cô không hề nhớ tới. Mạnh Nguyên chăm chú nhìn gương mặt không chút vui mừng của Vũ Hân mà lấy làm thắc mắc.

- Sao vậy?

- Không có gì.- Vũ Hân lắc đầu.- Em đang nghĩ xem anh sẽ tặng quà gì cho em.

- Muốn bất ngờ hả?- Mạnh Nguyên cười khi ôm lấy cô.

- Tất nhiên, chứ bộ em nói thử em muốn cho anh nghe sao?- Vũ Hân cong môi.- Em bây giờ có thiếu gì đâu. Nhà có, người yêu có, tiền có, cuộc sống đầy đủ cả rồi.

- Em thiếu một thứ!- Mạnh Nguyên nói khẽ.- Rất quan trọng nhưng thôi sẽ nói với em sau.

Vũ Hân nhìn vào đôi mắt đen láy và tràn ngập yêu thương của Mạnh Nguyên mà chột dạ. Một thứ ư, anh nghĩ cô không biết đó là gì sao? Hạnh phúc đối với cô chính là có một công việc để làm, một người để yêu và một tương lai để hi vọng. Tương lai ấy chẳng phải là mái nhà có người đàn ông sẽ ở bên mình suốt đời và những đứa con sao? Anh dường như đã quá hi vọng vào cô, anh giờ có lẽ yêu cô sẽ chỉ nghĩ tới việc cùng cô sống chung và mãi mãi ở bên nhau mà thôi. Điều đó anh có biết cô không thể làm được cho anh. Người mà anh ôm trong lòng và đặt trọn niềm tin yêu sẽ không thể ở bên cạnh anh mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Anh Về Rồi Đây...

- Anh muốn tổ chức sinh nhật chung cho những người sinh vào tháng 10 và 11?

Vũ Hân nhìn Mạnh Nguyên, đồng thời nhìn cả Hữu Thiên và Thành Nam. Chương trình tổ chức này đã được duyệt từ Ban TGD và được truyền bá rộng rãi trong công ty rồi. Thế mà giờ Vũ Hân mới biết tin. Sao dạo này cô toàn là người biết tin cuối cùng vậy?

- Sao giờ em mới biết?- Cô nói, giọng có chút kiềm chế.

- Dạo vừa rồi em bận quá nên anh không giao việc đó cho em.- Mạnh Nguyên nói, trông anh có vẻ hơi khó xử và một chút không thoải mái.- Hơn nữa anh cũng không có chủ ý tổ chức tiệc cho những người sinh nhật vào hai tháng đó đâu.

- Ý kiến đó là của anh.- Thành Nam giơ tay cười toe.- Thứ nhất là công ty vừa kí hợp đồng hợp tác với Maze, hãng trang sức nổi tiếng. Và thứ hai là Danis và chúng ta cũng đã đi được tới thỏa thuận hợp tác chiến d

ịch PR, quảng bá thương hiệu. Vì thế anh kết hợp mấy thứ đó lại với nhau mà thôi.

- Em tiếc à?- Hữu Thiên cười.- Em vốn thích mấy vụ tổ chức party này lắm mà.

- Không có.- Vũ Hân thờ dãi.- Vì em là người biết muộn nhất thôi.

Không tham gia được phần tổ chức tiệc, Vũ Hân cũng thấy có chút tiếc nuối. Đơn giản là vì cô rất thích cái cảm giác được tung hoành, thỏa sức phát

triển ý tưởng. Phần nhiều là đạo gần đây cô bận bù đầu với W vì nhân sự bên đó cần phải được củng cố. Hơn nữa chiến dịch ra mắt sản phẩm của W cũng đang rục rịch bắt đầu nên cô quả thực không có thời gian nhiều như Mạnh Nguyên nói. Thế nên cô không thể trách gì anh được.

- Chuyện Thành Nam đưa Mỹ Kim sang Red Ocean nằm vùng là ý của anh à?- Vũ Hân chợt nhớ tới chuyện mà đáng lẽ ra cô phải hỏi Mạnh Nguyên từ lâu rồi mới phải. Cũng chỉ vì đạo này cô bận nên không có thời gian để nhớ tới nữa.

- Không.- Mạnh Nguyên lắc đầu.- Anh đồng ý việc cùng Danis quảng bá thương hiệu nhưng việc nằm vùng là ý của Thành Nam. Vấn đề này lại do cậu ấy phụ trách nên anh không có ý kiến gì cả.

Vũ Hân đưa mắt nhìn Thành Nam. Cuối cùng thì cũng lộ đuôi sói. Thành Nam, cho tới giờ đối mắt với cô vẫn rất tự tin và không tỏ vẻ ngại ngùng hay khó xử. Có vẻ như anh cũng đã tự liệu sẵn trường hợp này rồi. Người như anh có thể không tính tới những phương án mang tính rủi ro cao như thế hay không?

- Anh làm vậy hợp lý thôi.- Thành Nam nhún vai, quất một đòn đánh phủ đầu.- Bản thân em biết rõ, Mỹ Kim là người có năng lực. Cô ấy làm việc tại chi nhánh phía Bắc cũng đã lâu và giờ thì tiến vào Nam. Anh chọn cô ấy vì cô ấy hiểu được phong cách của cả hai miền. Chọn một người ở chức vị cao hơn thì có vẻ anh hơi lộng hành, chọn cô ấy là hợp lý nhất. Vừa có lợi cho công ty, vừa có lợi cho Mỹ Kim và không ai phải khó xử cả.

Có lợi cho Mỹ Kim? Vũ Hân bật cười. Thành Nam đúng là biết cách chơi một ván cờ dù ván cờ dù đang tới nước chết thì cũng biết tìm đường để giữ lại mạng sống của mình. Anh ta biết giá trị của Mỹ Kim thế nên khi Mỹ Kim tham gia vào chiến dịch lần này, cô mặc nhiên sẽ được cấp trên chú ý. Sự chú ý đó sẽ đưa cô thoát khỏi vị trí chuyên viên hiện tại. Tốt đấy nhưng thứ gì cũng có hai mặt. Và tất nhiên Vũ Hân không phải trẻ con mà đi tin tưởng hoàn toàn lời mà Thành Nam vừa nói.

- Thực ra em chỉ hỏi vậy thôi.- Vũ Hân thẳng thắn nói.- Đây là công việc, hiện tại Mỹ Kim là cấp dưới của anh, thuộc quyền phụ trách của anh. Em có là bạn cũng không thể can thiệp vào công việc của công ty được. Chỉ mong không xảy ra những vấn đề bên rìa.

Chỉ cần vài câu nói đơn giản nhưng lại mang thứ uy lực đáng sợ đánh động Thành Nam. Thành Nam dù là “thợ săn chuyên nghiệp” thì cũng phải chú ý tới lời cảnh báo này. Vấn đề bên rìa ư? Quả thực anh không nghĩ mình sẽ chọn Mỹ Kim. Đó cũng chính là một điều bất ngờ đối với anh. Vũ Hân đang nghĩ anh muốn chiếm lấy tình cảm của Mỹ Kim? Bản thân anh lúc này cũng không dám trả lời câu hỏi đó. Đôi lúc những việc bản thân mình làm nhưng chính mình cũng không hiểu tại sao lại làm như vậy.

...

- May mà W chọn em chứ nếu không thì đúng là một tổn thất lớn.

Vũ Hân cầm những chiếc váy trong tủ đồ của Phương Nhi lên và phán. Cô thực sự ngạc nhiên và phải cúi đầu khâm phục cô nhóc này. Những tưởng 4 năm ở nước ngoài, Phương Nhi chỉ học chuyên ngành thời trang tại trường đại học thôi. Có ai ngờ cô nhóc này còn tập trung thiết kế ra những bộ váy độc đáo và tinh tế như thế này. Để ngày hôm nay, cô để cho Vũ Hân và Mỹ Kim thỏa sức vẫy vùng và lựa chọn.

- Dù biết màu đen khá thông dụng và dễ mặc nhưng chị không hợp với màu đen đâu.- Phương Nhi nói khi Mỹ Kim cầm một chiếc váy màu đen lên.

- Nhưng chị thích.- Mỹ Kim phán.

- Vấn đề không phải là thích hay không thích mà là bà có phù hợp với bộ váy đó hay không.- Vũ Hân giảng giải.- Quần áo cũng chọn người mặc đấy.

Mỹ Kim là người khá khó tính trong cách ăn mặc. Cô thường chọn những tông màu trầm bởi cô không thích màu mè, càng không thích phô trương. Có điều Vũ Hân và Phương Nhi đều đồng ý rằng màu đen thực sự không phù hợp với cô. Mỹ Kim có dáng người cao nhưng lại mảnh vì thế những bộ váy có màu nhẹ nhàng là phù hợp nhất. Vừa trẻ trung lại phù hợp với vóc dáng của Mỹ Kim.

- Anh nói chị thích màu xanh lá nhưng hôm nay chị không mặc màu đó được đâu.- Phương Nhi cười nhìn Vũ Hân đang chìm đắm với bộ váy màu bạc hà.- Hôm nay chị là nhân vật chính nên em sẽ chọn cho chị một bộ khiến chị tỏa sáng nhất.

...

Sự xuất hiện của Vũ Hân, Mỹ Kim và Phương Nhi quả là gây chú ý cho toàn thể nhân viên cũng như khách mời của Red Ocean. Phương Nhi thướt tha trong bộ váy màu hồng kem điệu đà nhưng không kém phần dịu dàng nữ tính. Mỹ Kim sau khi đấu tranh với Phương Nhi và Vũ Hân thì cũng chịu mặc chiếc váy màu hồng cam với một bên tay dài và bên còn lại là sát nách. Còn Vũ Hân tuy từ chối mặc chiếc váy dài đúng chất dạ hội nhưng cuối cùng lại chọn chiếc váy màu xanh nhạt với những hạt đính kèm thực sự nổi bật. Cổ áo rộng khiến cô khoe được chiếc cổ cao, thanh tú.

- Chị thấy như mình đang lạc đàn ấy.- Mỹ Kim lẩm bẩm.

- Sao chị thiếu tự tin thế?- Phương Nhi nhăn mặt.

Mỹ Kim được giám đốc của Danis tìm thấy trong đám đông và cô đã bị “lờ” đi không thương tiếc. Cũng dễ hiểu thôi, Mỹ Kim lúc này thực sự nổi bật. Nếu là cấp trên, ai cũng muốn có một “chân dài” đi bên cạnh để lấy le với các giám đốc của công ty khác mà thôi. Vài phút sau Phương Nhi cũng lần mất vì cô được trưởng phòng thiết kế tóm được và tra hỏi về ba bộ váy gây chú ý. Lúc ấy, Vũ Hân đứng một mình và cảm thấy hơi lạc lõng. Cô không quen cảm giác đi một mình nơi đông người như thế này. Lúc này tự dưng cô muốn trông thấy Mạnh Nguyên hay Hữu Thiên quá.

Ước là có. Ngay liền lúc ấy, Mạnh Nguyên xuất hiện trên bục và bắt đầu phát biểu về nguyên nhân của buổi tiệc ngày hôm nay. Vũ Hân có thể nhận ra

ánh mắt đang tìm kiếm cô trong đám đông của anh. Và khi nhìn thấy cô rồi, nụ cười trên môi anh thực sự rạng rỡ. Cô không hề quan tâm và lắng nghe bài phát biểu ấy vì thực chất, cô chỉ đứng đó và lặng nhìn người đàn ông lịch lãm kia. Dương Vũ Hân thực sự đã có những gì và mất những gì? Những gì cô muốn có, thực sự là cô đã có được nhưng cô giữ chúng được trong bao lâu? Mãi mãi ư? Cũng có thể đấy nhưng trên đời này có gì là mãi mãi hay không?

- Chúc mừng sinh nhật em, Vũ Hân!

Giọng nói vừa lạ vừa quen vang lên đằng sau Vũ Hân khiến cô đứng hình. Cái cảm giác nghẹt thở, tim đập nhanh một cách bất thường này đã lâu lắm rồi không xâm chiếm lấy cô. Vũ Hân đứng im như tượng và tưởng chừng như tất cả mọi vật xung quanh mình đều biến mất. Cô lấy lại tinh thần và từ từ quay lại. Để rồi một lần nữa cô đứng sững.

Đôi mắt đen láy tràn đầy yêu thương. Gương mặt sáng, anh tuấn. Dáng người cao ráo và đáng ngưỡng mộ. Người đang đứng trước mặt cô lúc này tại sao cô lại thấy vừa quen vừa xa lạ tới như vậy? Con người này liệu có phải là người cách đây 4 năm đã rời xa cô và bỏ cô lại một mình hay không? Liệu đó có phải là người mà cô đã yêu muốn chết đi sống lại hay không? Nếu đúng thì tại sao anh lại xuất hiện ở đây, vào giờ phút này.

- Anh về rồi đây!

Giọng nói ảm áp ấy một lần nữa vang lên lần át mọi suy nghĩ của Vũ Hân. Cô cứ ngỡ rằng mình sẽ chẳng còn nhớ mặt hay giọng nói ấy nữa. Vậy mà khi nghe tiếng, Vũ Hân đã nhận ra ngay. Để rồi khi nhìn thấy, cô còn như muốn khuyu xuống. Người đó nhanh chóng tiến tới, ôm chặt lấy Vũ Hân đang thực sự bàng hoàng.

- Xin lỗi em vì giờ mới trở về...

- ...

Vũ Hân như nghẹt thở bởi cái ôm ảm áp và đầy mạnh mẽ ấy. Cái ôm mang sự nhớ thương, mang hoài bão trở về nhưng sao cô lại thấy... đau nhói nơi con tim. Cô tự dưng thấy xa lạ với người mà đáng lẽ ra cô phải cảm thấy gần gũi hơn chính người thân của mình.

Mạnh Nguyên sững sờ nhìn cảnh tượng ấy. Gương mặt đang vui vẻ của anh bỗng chốc tái xanh lại. Trong lòng anh dấy lên cảm giác như Vũ Hân đang bị người khác cướp đi mất. Và không chỉ có mình anh, tất cả những ai đang có mặt tại bữa tiệc đều quay lại nhìn. Đôi mắt anh toát ra sự tức giận, hai tay nắm chặt thành quyền. Anh bước tới một cách nhanh nhất rồi kéo Vũ Hân lại. Không mấy may suy nghĩ, anh dồn lực vào cánh tay và đẩy cái người đã tự tiện ôm cô kia.

Hành động ấy của anh đã khiến hết thảy những người đứng đó bật thốt. Giám đốc của Red Ocean xưa nay chưa hề gây ra một vụ tai tiếng làm tổn hại tới danh dự của mình. Vậy mà hôm nay, chỉ vì một cô gái, anh đã ra tay đánh người và thậm chí anh còn không cần biết nguyên nhân là gì.

Vũ Hân trân người đứng nhìn. Cô dù rất bất ngờ trước hành động có phần thái quá của Mạnh Nguyên nhưng cô không có bất cứ một phản ứng nào dù là chạy lại đỡ người đó. Hôn nữa Mạnh Nguyên đang nắm chặt tay cô khiến cho cô không thể cử động. Cô nhìn anh và lần đầu tiên cô nhìn thấy ánh mắt giận dữ ấy. Gương mặt ấy, ánh mắt ấy thật đáng sợ.

- Mạnh Nguyên, con đang làm gì thế?

Một người phụ nữ ăn mặc sang trọng bước ra. Đôi mắt sắc lạnh nhìn Mạnh Nguyên rồi bà cúi xuống và đỡ người thanh niên đó dậy. Mạnh Nguyên cũng nhìn người phụ nữ đó với ánh mắt ngờ ngàng. Hình như anh không dám tin vào mắt mình. Bàn tay kia nắm chặt tay Vũ Hân nhưng cô không cảm thấy đau... Điều mà cô cảm thấy là... trái tim mình như bị bóp nghẹn lại.

Gương mặt Vũ Hân lúc ấy dường như là trắng bệch, không còn một giọt máu. Cô bàng hoàng nhìn người phụ nữ kia bằng sự khiếp sợ cũng như khinh bỉ. Sẽ chẳng bao giờ cô quên được gương mặt đó, ánh mắt đó. Phải, có chết cô cũng không thể quên...

- Sao con lại hành động như thế với anh trai mình hả Mạnh Nguyên?- Bà Hoàng Như nhìn Mạnh Nguyên đầy tức giận.- Chẳng lẽ con đã quên Hoàng Quân là anh trai mình rồi sao?

- Anh... anh trai?- Tim Vũ Hân bất chợt đập lỡ một nhịp. Cô dường như không dám tin vào điều mình nghe thấy.- Anh...

Lúc ấy người phụ nữ đó cũng đã nhìn ra cô, ánh mắt sắc lạnh trong phút chốc biểu hiện sự bất ngờ. Bà chợt nhận ra cô gái đó và cũng nhận ra bàn tay đang nắm chặt lấy tay cô là của ai.

- Mạnh Nguyên...- Bà ta nói.- Con với cô ta...

- Đáng lẽ anh ta không nên động vào cô ấy!- Mạnh Nguyên ngắt lời mẹ mình và nắm chặt tay hơn nữa. Con mắt nhìn Hoàng Quân đầy thù hận và căm tức.

- Tại sao lại không thể?- Hoàng Quân có lẽ cũng đã không chịu đựng được thêm. Anh nhìn thẳng vào Mạnh Nguyên và hét lên.

- Vì cô ấy là người phụ nữ của tôi!- Mạnh Nguyên gằn từng tiếng.

Chợt hai cánh tay Hoàng Quân buông thõng bất lực, con mắt anh mở to nhìn Vũ Hân mong chờ ở cô một lời giải thích. Vũ Hân nhìn Hoàng Quân nhưng

không cất nổi nên lời, lúc đó những tiếng nói của cô như bị nghẹn lại ở cổ họng và không thể thoát ra nổi. Nhưng rồi đôi mắt của cô lại hướng hoàn toàn về phía người mẹ đáng kính của anh.

Đôi mắt sáng trong như hồ nước của cô đối diện với đôi mắt sắc lạnh đã trải qua bao giông tố cuộc đời của bà Hoàng Như. Tại sao người ta lại không thể tìm được sự khác biệt hay chênh lệch giữa cái nhìn ấy. Hay tại vì họ không thể hiểu được tâm tư trong lòng hai con người ấy. Những nỗi niềm mà chỉ họ mới thấu hiểu được.

Nhưng... hiểu ư? Sẽ chẳng ai có thể hiểu được nỗi khổ mà người đàn bà đó đã gây ra cho cô. Sẽ chẳng ai có thể hiểu được những khó khăn, dằn vặt mà cô đã phải trải qua. Quảng thời gian ấy đối với cô như địa ngục tối tăm và đáng sợ. Bà ta đã cướp đi của cô tất cả những gì đáng giá nhất. Và đối với một người phụ nữ nếu mất đi những thứ đó thì thực sự họ sẽ như đang sống trong tháng ngày tận cùng của cuộc sống.

- Tránh xa Vũ Hân ra! Nếu anh còn làm vậy một lần nữa thì tôi sẽ không tha cho anh đâu!

Dứt lời, Mạnh Nguyên kéo theo Vũ Hân và đi mất. Ở đằng sau, Hoàng Quân vẫn đang bần thần cả người. Trông anh lúc này thực sự như người mất hồn. Quyết định của anh, quyết định mà anh cho là đúng đắn thực sự đang giết chết anh. Cái cách anh cho là tốt nhất thực sự đang cướp đi thứ quý giá nhất của anh. Anh đã đánh mất thứ anh trân trọng nhất. Anh đã đánh mất người con gái anh yêu thương nhất... Điều anh làm trong suốt 4 năm qua là cố gắng hết sức để có thể trở về bên người ấy. Anh đã dằn lòng mình, chôn chặt nỗi nhớ tận đáy lòng chỉ vì người ấy. Nhưng cái ngày anh nghĩ là hạnh phúc nhất đời anh lại thực chất là ngày khiến anh đau khổ nhất.

- Tại sao... tại sao lại như vậy...

Hoàng Quân hướng ánh mắt như muốn vỡ òa theo bóng dáng của Vũ Hân. Trái tim anh lúc này thực sự muốn vỡ tan thành từng mảnh. Còn gì đau đớn hơn khi người mình yêu lại... yêu người khác. Mà người đó lại còn là em trai mình.

- Hoàng Quân, anh biết chị Vũ Hân sao? - Phương Nhi ngờ ngàng lên tiếng nhưng bên cạnh cô là Mỹ Kim với khuôn mặt nghiêm nghị.

Hoàng Quân không trả lời, anh quay đi và rời khỏi đám đông đang xì xào bàn tán. Anh thực sự mệt mỏi, anh thực sự mất cô rồi sao? Trong tâm trí anh lúc này chỉ có duy nhất hình ảnh của Vũ Hân ngự trị. Trái tim anh đã từng vì cô mà khổ sở kìm nén. Tâm hồn anh vì cô mà bị dày vò tới đau đớn. Bởi anh biết chỉ một chút khổ sở ấy, đau đớn ấy anh sẽ có được những tháng ngày hạnh phúc có cô được cô trọn vẹn. Ấy thế mà tất cả những gì anh làm, tất cả những gì anh chịu đựng đều là vô nghĩa. Điều không có ích gì hay sao???

Những tưởng ở một mình sẽ được yên tĩnh. Nhưng ngay sau khi Hoàng Quân ngồi xuống chiếc ghế đá ngoài khu vườn thì một cái bóng của ai đó đã lao tới anh bằng tốc độ nhanh nhất có thể. Cô gái ấy đâm thẳng vào anh và hét lên giận dữ. Qua ánh đèn sáng, Hoàng Quân có thể nhận ra đó là bạn thân của Vũ Hân, Mỹ Kim. Và anh hiểu tại sao cô lại làm vậy.

- Tên khốn kiếp. - Mỹ Kim nắm chặt tay. - Anh đã bỏ Vũ Hân đi anh nhớ chứ? Nhưng nếu đi thì cứ đi đi chứ TẠI SAO LẠI HÀNH HẠ NÓ KHỔ SỞ TRONG SUỐT BỐN NĂM TRỜI NHƯ THẾ?? ĐỒ KHỐN KIẾP... TẠI SAO ĐI RỒI MÀ KHÔNG ĐỂ NÓ ĐƯỢC YÊN? TẠI SAO LẠI NHẢN TÂM VỚI NÓ NHƯ THẾ? TẠI SAO???

Hoàng Quân đứng bần thần cả người, anh để mặc cho cô thỏa sức đánh đập. Mỹ Kim đang lên án anh về những gì anh đã làm. Phải, anh đáng bị đánh như thế lắm, đáng bị chửi như thế lắm. Nhưng cô có biết bốn năm qua chưa một phút nào anh thôi nghĩ về Vũ Hân, người mà anh hết mực yêu thương nhưng anh buộc phải rời xa. Anh đã cố kìm lòng để không liên lạc cho cô hay... cố để không quá nhớ mà chạy ngay về bên cạnh cô. 4 năm ấy rất khó khăn nhưng anh đã làm được. Vậy mà lúc này đây, điều mà anh làm được trong 4 năm qua hoàn toàn vô nghĩa... Tất cả những điều anh cố gắng lại khiến anh trở thành kẻ đáng ghét, một kẻ nhẫn tâm, một kẻ vô cùng tệ hại...

- Anh sẽ không tưởng tượng được rằng mình đã làm gì đâu. - Mỹ Kim nói, giọng gằn lại như để kiềm chế chính mình. - Nếu anh biết nó đã phải hứng chịu những gì thì giờ anh không thể ngồi ở đây và hối hận đâu.

Nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Hoàng Quân, Mỹ Kim cũng không thể không thấy đau lòng. Nhưng dù thế, tại sao cô lại thấy rằng sự thương cảm ấy chẳng hề đáng. Trước đây khi mỗi lần nhìn thấy Vũ Hân mệt mỏi và thấy những giọt nước mắt của Vũ Hân chảy trong vô thức. Cô đã tự hứa với mình rằng nếu một ngày nào đó Hoàng Quân xuất hiện trước cô, cô sẽ giết chết anh ta. Người đã gây ra sự đau khổ ấy cho Vũ Hân sẽ nhận lại gấp trăm lần, nghìn lần những gì mà bạn cô đã phải chịu đựng. Nhưng lúc này đây... sao cô lại cảm thấy hoang mang. Đúng, cô hận anh ta vì anh ta đã gây ra cho Vũ Hân biết bao nhiêu đau khổ nhưng chẳng phải anh ta cũng yêu cô bằng một tình yêu lớn lao như vậy sao? Những gì cô đang nhìn thấy lúc này không phải là giả dối... thực sự không phải là dối trá.

Hoàng Quân mở to mắt. Có giết anh anh cũng không bao giờ nghĩ tới việc Vũ Hân yêu người khác. Mà người đó lại là Mạnh Nguyên người em trai của anh. Ông trời thực sự đang trừng phạt hay đang trêu đùa anh...

Bất chợt Hoàng Quân gục đầu xuống hai bàn tay. Con mắt anh thần thờ nhìn vào một khoảng không nào đó mà Mỹ Kim biết là anh đang đau khổ. Mỹ Kim rất giận Hoàng Quân vì anh đã khiến Vũ Hân trở nên như vậy. Nhưng quả thực là cô không hiểu tại sao anh lại bỏ Vũ Hân đi rồi để những chuyện đó xảy ra với cô. Và giờ thì trở về như không hề có chuyện gì xảy ra như thế? Ngày anh trở về, anh lại thấy người mình yêu tay trong tay với em trai mình. Trái đất tròn biết bao khi để điều ấy xảy ra.

Chương 30: Nhìn Về Phía Chân Trời

- Như vậy là nghe trộm đồ thừa tổng giám đốc!

Minh Huy quay lại nhưng vẫn giữ được nét bình thản trên khuôn mặt mình. Nhìn nụ cười giễu cợt trên môi Ngọc Trinh mà anh không có chút cảm giác gì kể cả e dè lẫn lo lắng. Anh đã vô tình nghe được cuộc nói chuyện giữa Mỹ Kim và Hoàng Quân. Thực ra anh đã không có ý định tới đây để dự bữa tiệc này bởi anh sợ rằng trông thấy Vũ Hân tay trong tay với ai đó thì mình sẽ không thể chịu đựng được. Nhưng vì hôm nay là sinh nhật của Vũ Hân và anh muốn thấy tận mắt cô gái ấy khi mỉm cười hạnh phúc sẽ như thế nào. Cô, lúc ấy liệu có như khi ở bên anh? Nhưng chưa chứng kiến được điều đó anh đã phải thấy nhiều thứ hơn.

Hoàng Quân, hiện đang là tổng tài của Maze bỗng ôm chầm lấy nhân vật chính của bữa tiệc, tiếp đó là sự nổi giận của em trai anh ta, Mạnh Nguyên. Tất cả như một trò cười đối với những người chứng kiến. Và với anh thì chỉ là sự nhầm nhứ khi người anh quan tâm đã không còn ở đây. Anh thì chẳng muốn thấy thêm điều gì ngu ngốc nữa nên đã ra khu vườn yên tĩnh này và ngồi cho thoải mái. Không ngờ Hoàng Quân lại chọn nó làm nơi lấy lại tinh thần. Và cũng không ngờ khi cô bạn thân của Vũ Hân lại cũng ra đây để xả con bực dọc.

- Cô cũng nghe hết rồi?

- Vậy anh thì sao?- Ngọc Trinh hỏi ngược lại.

- Có gì đâu ngoài sự tức giận và đau khổ.- Minh Huy châm điếu thuốc và rít một hơi dài. Anh buông mình xuống chiếc ghế và nhìn lên bầu trời đen. Hôm nay trời không có sao.

- Trông anh không lấy làm thương xót cho tình cảnh của tổng giám đốc Hoàng Quân.- Ngọc Trinh có vẻ đã nắm bắt được tình hình và nhìn Minh Huy đầy nghi hoặc.

- Đó không phải chuyện của cô.- Chợt giọng Minh Huy đánh lại và anh nhìn Ngọc Trinh với ánh mắt lạnh lùng.

Tia nhìn ấy khiến Ngọc Trinh ớn lạnh, như một luồng điện đi xuyên qua người cô vậy. Ánh mắt ấy nhìn cô trong màn đêm đen hết như ánh mắt của một con người sống không có tình cảm. Với Minh Huy thì hình như là vậy. Ba mẹ anh đã li dị và anh đã phải theo ba, đó là điều mà anh không muốn. Không những thế ba anh còn lấy người phụ nữ khác và bắt anh gọi người đó là mẹ. Với một người như anh, không đời nào anh chịu làm điều mà mình không muốn. Anh nhớ như in những lời nói nặng lời, những cú bạt tai anh nhận được khi đã hành động không phải với mẹ kế. Nhưng người phụ nữ ấy luôn bênh vực anh. Dù vậy anh vẫn không hề rung động trước hành động đầy tình yêu thương ấy. Việc anh ghét Hoàng Quân cũng không ngoại lệ.

- Anh thấy đau lòng sao? Khi biết anh họ tôi là người yêu cũ của Vũ Hân. Hơn thế nữa, mẹ của anh ta lại là mẹ kế của anh.

Cuộc đời thật chó đẻ. Người đàn bà mà anh ghét cay ghét đắng, người đàn ông mà anh căm hận lại đều có liên quan tới cuộc đời Vũ Hân. Khó có ai có thể ngờ rằng người yêu cũ của cô lại chính là con của bà Hoàng Như, mẹ kế của anh.

Công ty Maze là của bà ta nhưng số vốn trong đó hoàn toàn do ba anh mà có. Hiện tại tuy anh làm ở một lĩnh vực khác, cũng hùng mạnh không kém nhưng Hoàng Quân lại là cái thá gì mà lại được giữ chức vị tổng giám đốc kia. Có lúc anh cảm thấy đó chỉ là sự sắp đặt của ông, anh không quan tâm vì dù sao anh cũng không ham muốn cái công ty ấy. Nhưng khi thấy Hoàng Quân đau khổ vì tình yêu, đau khổ khi bị em trai mình đánh, đau khổ khi bị Vũ Hân quay lưng lại thì anh đã hiểu... Nếu Hoàng Quân đang đau khổ thì anh sẽ làm anh ta đau khổ hơn gấp vạn lần bây giờ. Hơn rất nhiều những gì anh đã phải trải qua... bởi anh ta đã từng làm tổn thương người con gái mà anh đã hết mực yêu thương...

.....

Vũ Hân co mình lại khi Mạnh Nguyên nhún ga và phóng đi trên con đường vắng người. Cô không dám lên tiếng bởi không khí trong xe rất ngột ngạt. Phía trước là màn đêm đen kịt, bên trái, tiếng sóng đang vỗ vào bờ như đe dọa sẽ nuốt chửng lấy cô. Luồng không khí từ máy lạnh thổi ra khiến cô run mình nhưng cô vẫn không dám đưa tay vặn nhỏ lại. Ánh mắt của Mạnh Nguyên lúc này còn lạnh hơn cả cái lạnh từ chiếc điều hòa, nó còn đáng sợ hơn cả màn đêm đen ngoai kia. Bàn tay anh nắm chặt vô lăng và mắt anh chỉ nhìn về phía trước. Tất cả những điều ấy khiến Vũ Hân như chết lặng đi.

Trong đầu cô lúc này là những ý

nghĩ đan vào nhau và không có cách nào tháo gỡ. Cô sẽ nói sao với Mạnh Nguyên khi anh hỏi cô về mối quan hệ giữa cô và Hoàng Quân. Cô phải giải thích làm sao khi anh sẽ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng ấy. Cô phải đối diện với những ngày tháng tiếp theo như thế nào khi mà bên cạnh cô có tới hai người đàn ông mà cô không bao giờ muốn họ bị tổn thương.

Cô đã nghĩ Hoàng Quân sẽ không trở về khi đã ra đi 4 năm và không có chút liên lạc gì như thế. Cô cũng nghĩ rằng tình cảm dành cho anh cuối cùng cũng đã không còn dành cho cô nữa. Vậy mà khi nhìn thấy anh, đối diện với anh và nhìn vào đôi mắt của anh, cô đã cứ ngỡ như mình rơi vào một trạng thái bất tỉnh. Cô đã từng hận anh, căm ghét anh nhưng cô yêu anh nhiều hơn gấp trăm nghìn lần sự căm ghét và thù hận đó. Cô đã từng có những tháng ngày hi vọng và chờ đợi anh quay về. Dù rằng những việc anh gây ra cho cô sẽ không bao giờ có thể xóa nhòa được. Nhưng rồi thời gian cũng làm cô nhạt chí, thời gian cũng bào mòn tình cảm của cô dành cho anh. Giờ đây, cái thứ tình cảm đã khiến cô mệt mỏi sống cũng như chết ấy đã không còn nữa. Vương vấn lại trong cô chỉ là sự hoài niệm cùng nhớ nhung. Vì thế khi nhìn thấy anh ở bữa tiệc, cô đã không hề có một phản ứng nào cả.

Cô đã không nghĩ rằng sẽ có ngày gặp lại anh. Cô càng không nghĩ anh lại trở về vào đúng sinh nhật mình, càng không bao giờ nghĩ mình sẽ rơi vào tình cảnh này. Tình cảnh khó xử khi phải đứng giữa hai người đàn ông. Một người là người mà cô đã từng hết lòng yêu thương, thậm chí có phải bỏ cả tính mạng cũng muốn giữ lấy bên mình. Một người cho cô sự bình yên và thanh thản trong tâm hồn. Cả hai người ấy thực sự rất quan trọng đối với cô. Nhưng có sao ông trời trêu đùa khi để hai người bọn họ là anh em? Hay... ông trời đã đùa giỡn cô khiến cô gặp Mạnh Nguyên và yêu anh... Nhưng số phận vì quan hệ của Hoàng Quân và Mạnh Nguyên cũng không bằng việc người đàn bà đó trở về. Bà ta tỏ ra hoảng sợ khi trông thấy cô ở bên cạnh Mạnh Nguyên. Cũng phải thôi, so với những gì bà ta làm với cô thì việc cô không hề có ý định trả thù là quá cao thượng.

Liệu việc cô cố quên Hoàng Quân, liệu tình cảm dành cho anh không còn như xưa, việc cô nhận lời Mạnh Nguyên có là đúng hay không? Chính những quyết định muộn màng, chính những quyết định mà cô cho là đúng với tình cảm của mình, không dối lòng của mình, đó phải chăng là những quyết định khiến cô đau khổ và khiến cô phải hối hận...

Mạnh Nguyên phanh kít lại khi chiếc xe ra tới biển. Suốt quãng đường đi, kim chỉ tốc độ luôn ở vạch 70km/h và có lúc nó đã lên tới 80km/h. Vũ Hân chủ người về phía trước nhưng cô đã cố gắng tỏ ra bình thường trong tình huống đó và Mạnh Nguyên đã không để ý tới điều ấy. Anh gục đầu vào chiếc vô lăng và nhắm mắt lại, có lẽ là anh rất mệt mỏi. Vũ Hân quay sang và đặt tay lên vai Mạnh Nguyên. Cô không dám nói rằng Mạnh Nguyên hãy cứ dựa vào cô... Những lúc thế này cô thấy mình thật tội tệ.

- Khi ba mẹ anh li dị anh đã được hỏi là muốn theo ai...

Bất chợt Mạnh Nguyên lên tiếng làm Vũ Hân giật mình. Cô toan bỏ bàn tay mình ra khỏi vai Mạnh Nguyên thì anh đã nắm chặt lấy tay cô và đặt lên cổ mình. Cứ thế anh tiếp tục nói và tiếp tục để bàn tay của Vũ Hân trấn tĩnh mình.

- Nhưng ba mẹ đã tự ý làm việc ấy. Anh phải ở với ba dù anh không muốn, anh muốn được sống với mẹ. Anh ghen tị với Hoàng Quân khi anh ấy được sống trong sự quan tâm và chăm sóc của mẹ chứ không như ba, một người lạnh lùng và quá bận rộn. Anh thực sự không muốn xa mẹ... bởi bà rất quan tâm và yêu thương anh cũng như anh rất yêu thương bà... Anh...

Không chần chừ gì thêm, Vũ Hân ôm lấy Mạnh Nguyên. Lúc này cô bỗng thấy anh nhỏ bé biết bao. Anh cũng từng ôm cô như thế khi cô buồn hay muốn khóc. Giờ thì cô sẽ làm y chang như vậy bởi cô mong Mạnh Nguyên cũng giống cô, cũng nhẹ nhõm khi có người ở bên cạnh. Mạnh Nguyên quay sang, anh vòng hai tay ôm lấy Vũ Hân. Lúc này, Vũ Hân là người duy nhất khiến anh bình tĩnh, khiến anh cảm thấy yên bình khi ở bên.

- Có em ở bên cạnh anh rồi. Em sẽ không đi đâu cả, em sẽ mãi ở bên cạnh anh...- Vũ Hân vuốt nhẹ tóc Mạnh Nguyên rồi nói.

- Khi thấy Hoàng Quân làm vậy...- Mạnh Nguyên nói nhỏ.- Anh đã có ý nghĩ thoáng qua là anh ấy sẽ cướp em đi,

sẽ mang em rời xa anh... Anh đã rất sợ...

Mạnh Nguyên ghì chặt Vũ Hân hơn như sợ cô biến mất. Phải anh đã rất sợ điều đó. Dường như Hoàng Quân đã vô tình cướp đi tất cả những gì anh yêu quý nhất. Và bỗng dưng trong lòng anh có một khoảng trống để dành cho những thứ thực sự trân quý. Thế rồi Vũ Hân đã lấp đầy khoảng trống đó. Cô đã xuất hiện và cho anh thấy rằng sẽ không ai có thể đem cô đi, khiến cô rời xa anh trừ khi chính cô là người làm điều đó. Cô hiển nhiên sẽ trở thành thứ quý giá nhất đối với anh. Và chính anh cũng đã tự tin rằng mình sẽ bảo vệ và giữ cô ở cạnh như một báu vật. Cho tới khi Hoàng Quân xuất hiện thì những tự tin của anh cũng tan theo bọt nước. Anh dường như vẫn chưa quên được những mất mát mà mình đã phải trải qua...

- Em sẽ không đi đâu cả. Em hứa đấy Mạnh Nguyên...

Cái gật đầu của Mạnh Nguyên làm Vũ Hân yên lòng hơn. Cô tựa vào vai anh như để cảm thấy nhẹ nhõm. Hai con người ấy, trong cùng một khoảnh khắc ấy đã có chung một ý nghĩ rằng sẽ bỏ trốn và không trở về nữa. Nếu Vũ Hân không thể đối diện được với Hoàng Quân thì Mạnh Nguyên cũng không thể đối diện với mẹ anh và em trai anh. Cả hai đều không muốn đối diện với một thứ gì đó vậy thì tại sao lại không bỏ trốn... tại sao lại không cùng nhau ra đi và không quay trở lại...

...

“- Tại sao lại đối xử với anh như vậy?- Hoàng Quân nhìn Vũ Hân bằng ánh mắt đau khổ.

- Em...

- Vũ Hân, em hãy nói đó không phải là sự thật đi!- Mạnh Nguyên cũng nhìn Vũ Hân bằng ánh mắt ấy.

- Em...

..

- Không...

Vũ Hân mở bừng mắt và thở hắt một cái như trút hết mọi lo lắng. Giấc mơ ấy quả là đáng sợ, giấc mơ mà cô nghĩ mình không thể đối diện thêm lần thứ hai. Chiếc áo khoác của Mạnh Nguyên đang nằm trên người cô. Hướng ánh mắt ra ngoài, cô thấy anh đứng đó và nhìn về phía có ánh nắng chói chang của mặt trời. Bây giờ mới là 4h30 sáng. Vũ Hân bước xuống xe và cầm theo chiếc áo của Mạnh Nguyên.

- Anh mặc vào đi. Trời lạnh lắm mà!- Vũ Hân nói rồi mỉm cười.

- Đối với anh em quan trọng hơn!- Mạnh Nguyên trả lời bằng câu nói không mấy ăn nhập lắm và rồi anh nhận chiếc áo từ Vũ Hân và khoác cho cô.- Anh có thứ này muốn đưa cho em. Đáng lẽ ra là phải tặng em từ đêm qua...

Mạnh Nguyên lôi ra khỏi túi áo một chiếc hộp nhỏ. Tim Vũ Hân nghẹn lại khi nhìn thấy vật ấy. Cô biết thứ được giấu trong đó là gì. Cô ngược lên nhìn anh rồi lại cúi nhìn chiếc hộp màu xanh navi trong tay anh. Mạnh Nguyên lặng lẽ mở chiếc hộp ra trước mắt Vũ Hân.

Đó là một cặp nhẫn chứ không phải là một chiếc. Mạnh Nguyên, anh đang muốn khẳng định mối quan hệ của anh với Vũ Hân ư? Hay... anh muốn giữ cô bên cạnh bằng cách này? Liệu một chiếc nhẫn có đủ để cô vứt bỏ tất cả những suy nghĩ để đứng bên cạnh anh mãi như thế này không...

- Nhất định phải luôn đeo nó.- Mạnh Nguyên đeo vào ngón áp út của Vũ Hân và cô cũng đeo cho anh y chang như thế.- Với anh lúc này... chỉ cần có em ở bên là đủ rồi...

Mạnh Nguyên bỏ dở câu nói và Vũ Hân cũng im lặng. Cô ngược đôi mắt đã ngấn nước rồi nhìn anh. So với những gì anh làm cho cô thì cô đã làm được gì cho anh? Anh cứ như vậy thì cô biết phải làm sao đây? Càng ngày cô lại thấy tội của mình thêm nặng. Cô sẽ không thể cho anh một mái ấm gia đình, sẽ không thể cho anh những gì anh muốn. Sẽ có ngày cô rời xa anh mãi mãi. Sẽ có ngày cô với anh sẽ là hai người xa lạ... Anh có biết với cô, chỉ cần nghĩ tới những điều đó thôi cũng đã như là địa ngục. Cô yêu anh nên cô đã từng tìm cách trốn tránh anh. Nhưng cô cũng chỉ là một người bình thường mà thôi. Cô không thể cứ mãi làm trái với nhịp đập của con tim được. Chấp nhận tình yêu của anh đồng nghĩa với việc cô cần phải có dũng khí để quay lưng khi rời bỏ anh. Cho tới giờ, cô vẫn không dám nghĩ tới viễn cảnh ấy. Cái ngày mà với anh có lẽ sẽ là ngày đau khổ nhất. Và với cô sẽ là ngày kết thúc của tất cả...

Cô tiến lại gần và ôm lấy Mạnh Nguyên. Từ giờ cho tới ngày đó, cô sẽ ở bên anh và sẽ yêu anh, sẽ dành cho anh những gì là tốt đẹp nhất mà cô có thể làm. Ánh mắt của cả hai cùng hướng ra biển, nơi mặt trời đang bắt đầu lên và tỏa nắng...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Rời Xa Anh... Là Con Đường Duy Nhất

Thành Nam đặt xuống bàn hai tấm vé máy bay đi Đà Nẵng và im lặng nhìn phản ứng của Mỹ Kim. Cô nhìn anh rồi mỉm cười, bàn tay nhanh nhẹn cầm lấy một tấm vé.

- Vậy là anh chọn Đà Nẵng.

- Phải- Thành Nam gật đầu.- Người Việt dùng hàng Việt, chẳng phải em đã nói vậy sao?

Mỹ Kim nhìn anh không nói. Cô đã nói vậy nhưng cô có nói Vinpearl ở Nha Trang thì có địa thế đặc biệt hơn nên cô đã chọn Nha Trang. Còn anh thì sao? Cô không hiểu sao khi anh đưa ra cho cô bốn sự lựa chọn đó cô lại có cảm giác như anh đang trêu đùa mình. Anh muốn cô nhớ lại khoảng thời gian bốn năm trước sao? Anh muốn chứng tỏ rằng dù đã xa nhau bốn năm anh vẫn nhớ những gì xảy ra giữa hai người sao? Và anh đã không biết rằng cô thực sự cảm thấy nực cười với câu hỏi đó.

Trong đầu cô hầu hết chỉ dành cho công việc. Những ý kiến cô đưa ra hoàn toàn là khách quan. Cô dựa trên cơ sở thực tế và sự chính xác thiết thực từ phía khách du lịch. Đối với ngành du lịch Việt Nam mà nói, Nha Trang và Đà Nẵng là hai thành phố có những bãi biển và những khu resort thuộc vào hạng chất lượng nhất. Nói về mặt thẩm mỹ và kinh doanh thì đều đúng. Mỹ Kim chọn Vinpearl Nha Trang vì đây là khu resort rất riêng, rất độc lập và đã được công nhận là khu khách sạn du lịch nghỉ dưỡng hàng đầu Việt Nam. Đó chính là điều cô cần và muốn hướng tới.

Cho tới giờ, cô càng ngày càng không hiểu Thành Nam đang định làm gì. Những việc anh làm, tất cả đều luôn khiến cô nhớ lại những kỉ niệm cũ. Phải, cách đây bốn năm anh đã cho cô chọn một trong bốn địa điểm Hồng Kong, Trung Quốc, Côn Đảo và Đà Nẵng để đi du lịch cùng anh. Cho tới ngày hôm nay, anh cũng đã đưa ra bốn địa danh đó nhưng không phải là du lịch mà là chiến lược kinh doanh. Buồn cười là nếu như cô đã từng chọn,

đã từng đi cùng anh thì mọi chuyện sẽ trở nên khó khăn hơn. Nhưng sự thật là cô với anh đã chẳng hề đi đâu với nhau, cũng như anh đã quên đi lời nói của mình. Anh sẽ không bao giờ biết được sự chọn lựa của cô cũng như việc cô mỉm cười tới lãnh đạm khi chạm tay vào chiếc vé kia.

- Nếu chỉ cần đưa vé thì anh không nhất thiết phải gọi tôi tới đây.

Dứt câu Mỹ Kim quay người bước đi nhưng đã bị câu nói của anh chặn lại.

- Em không hỏi vì sao anh chọn Đà Nẵng?

- Người quyết định là anh. Dù ý kiến của tôi là gì, anh cũng có thể gạt sang một bên và chọn phương án theo cách suy nghĩ của mình vì thế nên tôi đã không hỏi lý do.

Thành Nam tựa lưng vào ghế, hai tay đưa lên day day huyết thái dương. Anh nhắc tập tài liệu lên và cầm hai chiếc vé tới Nha Trang trên tay. Gạt ý kiến của cô sang một bên ư? Không, giống như cô, anh cũng chọn Nha Trang vì địa thế như cô nói. Chỉ là anh muốn xem cô sẽ phản ứng như thế nào khi nhìn thấy tâm vế đi Đà Nẵng mà thôi. Anh thực sự rất muốn biết cô đang nghĩ gì và có sao cô lại hành động lãnh đạm tới mức ấy. Anh không thể khẳng định được rằng cô đang không quan tâm và chỉ nghĩ tới công việc hay trong suy nghĩ của cô chất chứa rất nhiều câu hỏi. Có rất nhiều điều cô muốn hỏi anh nhưng vì lòng tự trọng nên cô đã gạt tất cả sang một bên và trở thành một con người lãnh đạm như thế?

...

Nhớ cách đây hơn 4 năm, Mỹ Kim cũng đã ngồi trên máy bay và gặm nhấm nỗi đau trong lòng một mình. Những dòng tin nhắn cũng như số điện thoại của ai đó được cô delete khỏi máy. Khi đó cô đã nghĩ, tình yêu và niềm hi vọng cô chất chứa bao lâu đã tàn lụi. Cô chạy trốn khỏi những sự thật khiến bản thân không thể chịu đựng thêm. Tất cả đã chạm tới giới hạn cực điểm mà cô từng có. Ngày hôm nay, cô lại ngồi trên chiếc máy bay này cùng người đàn ông đã gây ra cho cô không biết bao nhiêu đau khổ. Cô hiện tại như một con nhím sợ hãi một con cọp. Cô chỉ biến tạo ra một vế bề ngoài lạnh lùng tới thờ ơ để quên đi cái cảm giác hồi hộp, cảm giác trái tim đập loạn nhịp. Cô thực chất đã cố gắng trở nên khó gần như thế bởi cô muốn anh biết rằng cô đã chẳng còn hứng thú gần gũi và thân quen với bất kì ai.

- Nhét cái này vào tai đi, sẽ tránh bị ù tai.

Thành Nam đưa cho Mỹ Kim hai cục bông nhỏ. Cô cười hất ra rồi quay đi, miệng lẩm bẩm

- Nếu thích thì anh dùng đi, tôi không bị ù tai khi đi máy bay bao giờ.

Mỹ Kim lạnh lùng đáp trả, ánh mắt lại hướng về cuốn tạp chí đặt trên đùi nhưng tâm trí lại không hề để tâm trong đó viết những gì. Thành Nam gần đây liên tục hành động kì quặc và những hành động đó đều ám chỉ những gì đã từng xảy ra giữa cô và anh trước kia. Hôm trước thì anh đưa ra bốn địa điểm để cô chọn, hôm nay thì lại quan tâm tới chuyện ù tai. Cô đã từng bị ù tai khi đi máy bay. Đợt đó là do cô bị ốm, sức khỏe không tốt nên mới vậy chứ bình thường thì không làm sao cả. Anh cho tới giờ vẫn nhớ những chi tiết đó. Cô quả thực không hiểu anh ta đang nghĩ gì và muốn gì nữa.

” Xem ảnh em gửi thế này nhớ lắm!”

“Tôi nhớ ăn nhiều vào nhé! Đi chơi đừng làm anh lo. Yêu em!”

“Em yêu ngủ ngon nhé!”

“Em có muốn anh đi cùng không?”

“Xin đi tới ngày kia đi. Tôi mai mình ở bên nhau.”

Delete message? – Yes.

Mỹ Kim cười nhạt khi nhìn vào màn hình điện thoại và nhớ lại cảnh tượng cách đây 4 năm. Cô đưa tay tắt nguồn chiếc điện thoại rồi nhét nó vào túi. Đôi mắt dần nhắm lại và chìm vào giấc ngủ. Thực sự là lúc này cô thấy rất buồn ngủ, đã lâu lắm rồi cô mới có cảm giác bị cơn buồn ngủ vây lấy như thế. Quảng thời gian qua cô đã quá mệt mỏi và đã phải suy nghĩ quá nhiều rồi. Giờ cô chỉ muốn nhắm mắt lại và thả tâm hồn vào một khoảng không vô định nào đó. Nơi mà những suy nghĩ cũng như cái quá khứ đáng sợ kia không thể khiến cô cảm thấy mệt mỏi.

Máy bay đáp xuống sân bay quốc tế Đà Nẵng cũng đã là 10h hơn. Đà Nẵng bây giờ đang là mùa mưa giống như Sài Gòn nên thời tiết lúc nào cũng âm u nhưng lại mang không khí mát mẻ. Mỹ Kim tuy khá nhớ mùa đông ở Hà Nội nhưng là một người đặc biệt thích mưa nên cô cũng nhanh chóng hòa nhập với khí hậu ở đây.

Chàng trai có dáng người cao, sở hữu một thân hình chuẩn cộng thêm việc ăn vận khá thời trang, anh đã nhanh chóng thu hút sự chú ý của các cô tiếp viên. Đi bên cạnh anh là hình mẫu của những người phụ nữ lạnh lùng và đầy bí hiểm. Mỹ Kim diện cả một bộ đồ đen và đeo chiếc kính to chắn gần hết khuôn mặt. Tuy trông có vẻ khó gần nhưng nụ cười khi nói tiếng cảm ơn của cô cũng làm mấy anh tiếp viên ngây ngất. Thậm chí có người còn buột miệng nói “Nụ cười của cô đẹp quá!” khiến người đàn ông bên cạnh cô tỏ vẻ không thoải mái.

Từ sân bay quốc tế Đà Nẵng, chỉ mất khoảng 15 phút đi taxi là Mỹ Kim và Thành Nam đã tới được thiên đường nghỉ dưỡng Vinpearl Luxury Đà Nẵng. Cả hai xuống xe và lạnh lùng tiến thẳng tới quầy reception để check in. Thành Nam đưa cho cô lễ tân tờ giấy xác nhận đặt phòng.

- Giám đốc Nguyễn Thành Nam của Red Ocean?- Có lễ tân nhìn anh và hỏi.

- Phải!

Ngay khi anh trả lời, bên cạnh quầy đã xuất hiện một người đàn ông ăn vận lịch sự bước tới và cúi chào anh.

- Anh Thành Nam, thật không phải khi để anh bắt taxi tới đây.

Mỹ Kim nhìn người đó và nhìn lướt qua bảng tên của ông ta. Người đàn ông này phụ trách về việc sẽ hướng dẫn cô và Thành Nam trong thời gian hai người ở đây.

- Không sao.- Thành Nam lịch sự.- Chúng tôi không muốn làm phiền quá nhiều tới các vị.

- Cảm ơn anh và cũng xin lỗi anh về điều đó.- Người đàn ông cười phúc hậu.- Đây là thẻ phòng của hai vị, còn đây là thiệp mời của chúng tôi và rất mong có sự góp mặt của cả hai vị vào tối nay.

Thành Nam cười nhẹ và gật đầu. Anh nhận chiếc thẻ phòng từ tay người đàn ông rồi cùng Mỹ Kim tiến ra thang máy. Với những cuộc khảo sát cũng như thẩm định địa điểm như thế này thì thường thường Thành Nam hay chọn khu villa hơn. Bởi đó là nơi có không gian khá yên tĩnh và biệt lập. Nhưng lần này anh lại chọn khu luxury vì anh nghĩ Mỹ Kim là người không thích những nơi nào quá biệt lập, quá yên tĩnh.

Căn phòng của Mỹ Kim và Thành Nam ở ngay sát nhau và chỉ bị ngăn cách bởi một bức tường. Mỹ Kim quẹt thẻ, cô mở cửa phòng rồi thẳng tay đóng lại mà không hề nói tiếng nào với Thành Nam khiến anh đứng trước cửa phòng cô mất một lúc rồi mới về phòng mình.

Mỹ Kim quảng chiếc vali xuống sàn rồi tiến tới chiếc cửa kính dẫn ra ban công. Cô kéo hết rèm sang một bên để ánh sáng tràn vào phòng. Cô chẳng hề để tâm căn phòng VVIP này đẹp tới mức nào, rộng rãi ra sao, mọi đồ đạc được sắp xếp và trang trí cầu kì như thế nào bởi cô đã quá quen với những căn phòng như thế này rồi. Cô bước chân vào Danis phải mất tới 2 năm mới được trở thành chuyên viên và được nhận những cuộc tiếp đón khách hàng quan trọng của công ty. Vì thế cô có những chuyến đi công tác dài ngày và việc cô đặt chân tới những khách sạn tầm cỡ là điều rất dễ hiểu. Những thứ gì nếu đã trở thành một điều thường xuyên xảy ra thì nó sẽ không còn thú vị nữa.

Những bộ quần áo được cô treo và xếp vào tủ cẩn thận. Đang định chuẩn bị đi tắm để nghỉ ngơi một lát thì tiếng chuông tin nhắn từ chiếc điện thoại vang lên. Cô nhìn vào màn hình và tròng mắt xuống.

“Rảnh không? Xuống sảnh đi spa với anh.”

- Anh...rốt cuộc đang muốn gì?

...

15 phút sau Mỹ Kim có mặt tại sảnh tầng 1. Cô nhìn thấy Thành Nam đang đứng cách thang máy không xa và đợi mình. Anh ta có vẻ cần phải trịnh trọng thế không khi mà anh ta hoàn toàn có thể ra ghế và ngồi. Thấy Mỹ Kim, Thành Nam mỉm cười. Dường như anh đoán chắc là cô sẽ đi.

Gương mặt Mỹ Kim giãn ra một cách thoải mái và bước theo Thành Nam tới khu spa. Ở đây anh và cô là những người khách đặc biệt nên được đối xử cũng rất đặc biệt. Ngay cả cái cách mà họ phục vụ khi cô và anh chờ đợi cũng thật khiến cô cảm thấy không thoải mái. Cô lôi chiếc điện thoại ra và check mail xem có cái mail nào được gửi từ Vũ Hân hay không. Việc cô đi Đà Nẵng với Thành Nam, Vũ Hân biết nhưng không nói gì, khác hẳn với tính cách thường ngày mà Mỹ Kim biết. Gần chục cái mail mà trong đó chẳng có cái nào là của bạn thân mình, khiến Mỹ Kim không khỏi thắc mắc. Không một cuộc gọi, cũng không một tin nhắn cần nhắc. Chẳng nhẽ, Vũ Hân không hề quan tâm tới việc cô và Thành Nam đang làm gì sao?

Đang bận suy nghĩ Mỹ Kim đã không kịp phản ứng khi Thành Nam hành động một cách bất ngờ. Anh chống hai tay vào tây vịn ghế rồi cúi xuống đưa mặt nhìn sát cô. Khoảng cách giữa hai người lúc này nếu đo được chắc cũng chỉ có mấy li. Mỹ Kim nhìn anh với bộ mặt thản nhiên như chẳng hề có chuyện gì xảy ra.

- Em có thể cắt điện thoại đi được không?- Thành Nam nói nhỏ.- Đây là khu nghỉ dưỡng đây.

Mỹ Kim cười nhẹ sau đó cô tắt điện thoại và nhét vào túi. Một hành động ngoan ngoãn và nghe lời tới mức khiến Thành Nam hơi sững người. Anh có lẽ sẽ cứ nhìn cô ở tư thế ấy và cự li ấy nếu không có tiếng của nhân viên spa vang lên.

- Thưa anh, phòng của anh đã chuẩn bị xong rồi ạ!

Thành Nam ngược lên rồi cũng rời khỏi Mỹ Kim. Cô nhân viên có vẻ ngại ngùng vì cô ấy nghĩ mình đã phá vỡ cái bầu không khí lãng mạn của hai người này. Nhưng sự thật là có một người muốn cảm ơn cô lắm lắm. Mỹ Kim đã cảm giác như nếu cô nhân viên không xuất hiện thì cô có thể sẽ tung một đám vào mặt Thành Nam. Khốn kiếp! Anh muốn gì ở cô mà lại hành động như thế. Chẳng phải lúc ấy anh sẽ tiến tới và bắt nạt hôn cô sao, để cô như nghẹt thở với những nụ hôn đầy mê hoặc ấy sao? Câu chuyện của 4 năm về trước không phải đi theo hướng ấy sao?

- Chúng tôi sẽ vào khi hai vị thay đồ xong.

Cô nhân viên đóng cửa phòng lại và để Thành Nam với Mỹ Kim ở trong. Anh nhìn cô còn cô thì đang nhìn xung quanh căn phòng. Dùng phòng đôi sao? Tất cả hết như một thước phim quay chậm trước mắt cô. Anh đứng đó nhìn cô? Anh muốn trông thấy cô cười đồ trước anh? Mỹ Kim chợt bật cười với những suy nghĩ ấy của mình. Cô đưa tay, cời dần những chiếc nút áo sơ mi. Làn da trắng bắt đầu lộ ra một cách rõ nét hơn. Thành Nam mở to mắt nhìn vào tấm lưng vốn có nhiều khuyết điểm của Mỹ Kim. Tấm lưng ấy giờ trắng không một tí vết, thậm chí còn có hình xăm mặt trời ở chính giữa hai bả vai và một hình với những dây số ở eo bên phải. Cô lúc này đã hoàn toàn trần trụi trước a

nh. Trên người chỉ còn độc chiếc quần con. Cơ thể Mỹ Kim giờ rất khác với lúc trước. Này nờ hơn dù vẫn giữ được hình dáng thon gọn.

- Sao thế? Anh không định coi đồ à?

Mỹ Kim quay lại và nhìn Thành Nam khiến anh như sực tỉnh. Cô nhếch miệng cười rồi quay lưng tiến ra phía cửa thông ra bãi biển bên ngoài. Cô không cảm thấy thích thú khi nhìn cơ thể anh, cũng không hề muốn biến mình trở thành một đứa con gái kì lạ nhìn chăm chăm người khác khi họ cởi quần áo.

Cánh cửa phòng mở ra là Mỹ Kim hiểu nhân viên spa đang bước vào. Cô tiến lại gần chiếc giường dành cho mình, còn giường của Thành Nam lại ở phía trên cô. Hời ở Hà Nội, thỉnh thoảng Vũ Hân cũng hay rủ cô đi spa thư giãn nhưng cô không khoái món này cho lắm. Vũ Hân thì chỉ khi nào stress và

không tìm được nơi nào lý tưởng hơn thì mới chọn spa làm nơi dừng chân. Mỹ Kim không thích bàn tay của ai đó lướt trên toàn bộ cơ thể mình, kể cả phụ nữ. Nhưng nghĩ cho kỹ thì cái cảm giác những sự mồi một được ai đó đang xoa dịu đi thì cũng thật tốt.

“- Em đi trước đây!

- Ừm...

Mỹ Kim cúi xuống. Như hiểu ý, người đó đón lấy nụ hôn của cô một cách nhẹ nhàng nhưng lại đầy cuồng nhiệt. Nụ hôn mà cô chắc chắn rằng bất cứ ai cũng khó có thể dứt ra được.

- Anh lại muốn cõ hết quần áo em ra rồi đấy!”

Mỹ Kim giật mình mở mắt khi bàn tay đang lướt trên lưng mình một cách nhẹ nhàng. Có điều cô không cảm nhận được sự mềm mại của bàn tay của nữ nhân viên ban này. Nhưng điều đó không có nghĩa là bàn tay này quá tệ. Sự dịu dàng, sự quen thuộc này khiến cô cảm thấy bồn chồn tới bất an. Cô ngẩng đầu nhìn chiếc giường phía trên mình. Thành Nam đã không nằm ở đó, nhân viên spa cũng đã ra ngoài hết. Vậy hiển nhiên bàn tay chẳng có gì lạ lắm với cô kia là của Thành Nam.

- Anh tính chuyển nghề à?- Mỹ Kim hỏi nhỏ khi cô cảm thấy bàn tay anh chỉ chạm vào những hình xăm trên lưng cô. Đặc biệt là ở dưới eo... có lẽ anh đã nhìn thấy kỹ hơn...

- Với em thì được...

Thành Nam bất chợt nói với chất giọng ngọt tới quỵên rũ. Anh cúi xuống hôn lên hình xăm mặt trời trên lưng Mỹ Kim, bàn tay anh cứ mãi vuốt ve chiếc eo, nơi hình xăm những dòng số ngự trị. Mỹ Kim nghĩ rằng thứ gì cũng có giới hạn của nó. Và sự chịu đựng của cô đã tới giới hạn rồi. Cô bình tĩnh ngồi dậy rồi quay lại đối diện với Thành Nam. Anh mắt dịu dàng của anh xoáy sâu vào tâm trí cô khiến cô quả thực đã không giữ được sự lạnh đạm mà mình đang cố tạo ra. Cô tránh ánh mắt anh và bước xuống giường nhưng lại bị anh giữ chặt trong vòng tay. Hơi thở anh ấm nóng phả lên da thịt cô cứ như trên đũa, như muốn thiêu đốt tất những lý trí mà cô đang có. Ánh mắt anh không gay gắt, không lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt cô. Anh... đang muốn cô...?

- Nói cho anh nghe... - Một cánh tay mạnh mẽ của anh vòng ra sau lưng ôm lấy eo Mỹ Kim, tay còn lại luồn qua chiếc cổ nhỏ nhấn kéo cô lại gần anh hơn. - Ngày sinh của anh tại sao lại ở trên cơ thể em?- Giọng Thành Nam vừa nhỏ, vừa rõ khiến Mỹ Kim choáng váng đầu óc. Cô, sau bốn năm rớt cuộc vẫn bại dưới tay anh.

- Có gì không được sao?- Mỹ Kim cố gắng chống trả.

- Không... - Thành Nam cười nhẹ. Nụ cười mà Mỹ Kim đã muốn xóa khỏi tâm trí nhưng không thể. Nụ cười ấy cô vẫn thường thấy mỗi khi vui cũng như buồn. - Anh hài lòng vì điều đó.

- Hài lòng?- Mỹ Kim đáp. - Anh thấy thỏa mãn phải không? Cái đứa bị anh vứt bỏ rớt cuộc vẫn ghi khắc anh lên cuộc đời nó... điều đó khiến anh thấy mình thật vĩ đại đúng không?

Bùng nổ rồi. Chỉ cần một câu nói băng quơ của anh thôi cũng làm cô bùng nổ. Cô lúc này đau đớn tới tận cùng. Vì sao ư? Vì sao cô lại xăm ngày tháng năm sinh của anh trên người mình ư? Vì anh là thằng đàn ông đầu tiên khiến cô yêu tới đau khổ như thế. Là thằng đàn ông đầu tiên lên giường cùng cô sau 2 lần hẹn hò. Là thằng đàn ông đầu tiên tạo cho cô cảm giác được yêu thương tới điên cuồng. Là thằng đàn ông đầu tiên lấy đi của cô những giọt nước mắt hiếm hoi. Là thằng đàn ông đầu tiên cô buông tay và quay lưng lại một cách lặng lẽ... Và là thằng đàn ông đầu tiên khiến cô nhận ra mình vẫn còn yêu sau bốn năm xa cách... Lý trí là cái thứ gì? Cô chẳng hiểu nó là gì, cũng chưa từng biết đến. Nó là cái quái gì mà cô không thể với tới, không thể nắm bắt. Tại sao nó lại cứ trốn thui trốn lủi trong cô. Tại sao nó lại không thể vùng dậy để thắng cái thứ tình cảm chết tiệt kia khi mà cô đang đau khổ kiệt quệ và cần nó nhất.

- Anh đã bỏ tôi anh nhớ chứ?- Mỹ Kim gằn giọng. - Anh đã vô tình tới mức tôi đã luôn chối bỏ và nghĩ anh sẽ trở về bên tôi... Nhưng cuối cùng thì sao?

Cánh tay đang giữ lấy Mỹ Kim bỗng nói lỏng, con mắt Thành Nam cũng đã không còn âu yếm như vài phút trước đó. Giờ nó là ánh mắt hối hận hay...

Mỹ Kim đứng dậy và lấy quần áo treo trên mắc. Cô mặc bộ pijama ra bên ngoài rồi nắm lấy nắm cửa.

- Anh có nhớ rằng khi ấy tôi đã tỏ ra rằng tôi không hề quan tâm tới sự có mặt của anh không? Anh có biết đó chính là khi tôi cần anh nhất?

Khoảng thời gian đó là quãng thời gian đối với Mỹ Kim là địa ngục. Công việc trục trặc, chuyện gia đình khủng hoảng, sức khỏe có vấn đề và tình cảm thì chẳng đâu vào đâu. Tất cả mọi chuyện đã cùng một lúc dồn lên cô khiến cô không thể nào chống đỡ nổi. Cô đã ước lúc ấy cô có thể tựa vào bờ vai của Thành Nam thì tốt biết mấy. Nhưng những lúc đó anh ở đâu, anh làm gì cô hoàn toàn không biết. Với anh lúc đó, dường như cô là người nào đó xa lạ hoặc là chỉ như những cô gái đã từng qua lại với anh... Cô đã bị dày vò bởi những suy nghĩ ấy, cô đã bị những hành động thờ ơ của anh quật ngã. Cô kiệt quệ trong những vấn đề không thể giải quyết. Vì thế cô cũng đã chấp nhận buông tay anh sau bao tháng ngày đối lòng mình. Anh không yêu cô. Đó là sự thật. Cô không thể phủ nhận mãi được. Cô buộc phải rời xa anh cho dù cô không hề muốn và bởi vì, đó là con đường duy nhất mở ra cho cô lúc bấy giờ...

Chương 32: Em Muốn Được Cùng Anh Ngắm Bình Minh... Vào Một Ngày Nào Đó...

Gian phòng dành cho bữa tiệc của Vinpearl Luxury Đà Nẵng khá sang trọng và ấm cúng với những chùm đèn pha lê toả ánh vàng, những bức tranh tĩnh vật, bản nhạc không lời vang lên một cách êm ái. Mỹ Kim gặp những đối tác từ những công ty khác, bên cạnh họ luôn là những cô gái xinh đẹp. Những gương mặt trẻ có lẽ là cùng một độ tuổi với cô nhưng trông họ có vẻ khá là khó gần. Môi trường kinh doanh không phải là nơi kết bạn thân giao, chỉ là những nụ cười giả tạo, những cái bắt tay hờ hững, những cái ôm giả vờ của những ông sếp cho tới cô trợ lý đi kèm. Lần nào dự tiệc thế này Mỹ Kim cũng tiếc sao mình không trốn đi, phớt xả ngoài kia nhộn nhịp và hứa hẹn nhiều trò hấp dẫn hơn. Nhưng cô cũng biết ơn sếp cô vô cùng bởi chính họ đã tạo cho cô một môi trường làm việc với sự cạnh tranh khốc liệt đến thế.

Mỹ Kim hôm nay quả là nhân vật đáng chú ý nhất ở đây. Chính cô cũng đang phục sát đất về sự tài năng cũng như tính tế trong từng mẫu váy mà Phương Nhi thiết kế. Chiếc váy xanh navy cô đang mặc không những sang trọng mà còn cực kì khiêu khích. Mỹ Kim có một chiếc cổ cao thanh tú cùng bờ vai gợi cảm, vì thế nên chiếc váy này lại khá rộng phần cổ và phò được hết những thế mạnh của cô. Điểm chú ý là đường xẻ tà chạy dài từ đùi đến chân váy khiến đôi chân cô lúc nào cũng trong trạng thái lấp ló. Và không hiểu sao, với niềm tin mà ai đó tạo cho, Mỹ Kim đã tự tin diện chiếc váy và sánh bước bên Thành Nam.

Ngay từ khi thấy Mỹ Kim bước ra từ trong thang máy, Thành Nam đã ngây người tới vài phút. Anh quả thực rất thích cũng như rất ghét chiếc váy này. Anh thích vì sự táo bạo cũng như sexy mà nó mang lại cho chủ nhân của nó. Nhưng lại ghét ở chỗ nó quá hở, quá phô trương khiến da thịt của Mỹ Kim như đang lộ ra hết. Chính vì thế nên những ánh mắt của mọi người nhìn cô làm anh khó chịu. Nhất là những lão già đáng tuổi cha cô và những ánh mắt chẳng mấy tử tế. Anh muốn mắng cô một trận cho hả dạ. Trước kia đi với anh, cô luôn ăn mặc có chừng mực. Tuy không phải là toàn đồ hiệu nhưng lúc nào cũng kín đáo. Dù là lúc cô ăn mặc gợi cảm nhất thì cũng là bộ cánh khoe vừa đủ. Giờ thì sao? Ai cho phép cô ăn mặc quá lộ liễu như thế? Tham gia tiệc thì sao? Đầu nhất thiết phải mặc những bộ váy như thế này để gây chú ý?

Nhưng nghĩ cho cùng thì anh có quyền gì mà làm thế. Anh đã rời bỏ cô như cô nói. Cô nói anh đã bỏ mặc cô trong lúc cô cần anh nhất. Anh đã chẳng thể làm gì cho cô cả. Anh cho cô được những gì mà lại đi hành hạ cô như thế? Thử anh đem lại cho cô chỉ là đau khổ cũng như sự dằn vặt trong tâm hồn. Vì thế ngày hôm nay, anh có quyền gì mà tức giận với cô. Cô ăn mặc thế nào là quyền của cô. Anh đâu thể phủ nhận rằng cô thực sự đẹp và anh cũng như bao thằng đàn ông khác cũng muốn lên giường với cô. Sự ích kỉ của đàn ông là người con gái đã từng là của anh ta dù anh ta không có tình cảm thì cũng không bao giờ muốn người con gái đó là của ai khác ngoài mình. Ngay cả khi đã chia tay.

- Thành Nam! Anh cũng có mặt ở đây à?

- Minh Thư?

Cô gái có tên Minh Thư ấy nhanh như cắt tiến tới và ôm chầm lấy Thành Nam trước bao con mắt ngạc nhiên cũng ngỡ ngàng. Thành Nam hơi bất ngờ nên không kịp phản ứng. Anh nhìn về phía Mỹ Kim thấy nụ cười nửa miệng của cô cùng cái quay đầu đầy lạnh lùng, anh biết cô đã hiểu lầm. Thành Nam nhanh chóng kéo Minh Thư ra khỏi mình trước khi biến những ánh mắt tò mò cũng như những suy nghĩ của họ quá xa.

- Anh cũng không ngờ là sẽ gặp em ở đây.- Thành Nam cười gượng nhìn Minh Thư đang vui mừng hơn hớn.

- Em là người tổ chức sự kiện này nên tất nhiên phải có mặt ở đây rồi.

- Vậy à...- Thành Nam gật gù. Mắt anh bắt đầu nhìn quanh khán phòng để tìm Mỹ Kim nhưng không thấy bóng dáng cô đâu cả. Chết tiệt. Cô xuất hiện thì thu hút vậy mà lúc biến mất không hề để lại dấu vết gì. Có lẽ cô ra ngoài rồi cũng nên.

- Sao vậy? Anh tìm ai à?- Minh Thư ngó quanh.

- À không!

- Lâu lắm không gặp rồi. Minh đi đâu nói chuyện đi.

Nói là làm, Minh Thư kéo tuột Thành Nam ra ngoài, cũng may là bữa tiệc cũng sắp tàn. Đứng đó không xa, Mỹ Kim cố gắng nép mình để không ai nhận thấy. Bóng tối bao trùm lấy cô khiến cô càng thêm đau đớn cùng một mối. Cô khẽ cười gượng, bàn tay nắm chặt lấy chiếc váy bó

ng buông thõng. Cô lại quá đề cao mình trong lòng Thành Nam rồi. Cô không hiểu sao tới giờ mình vẫn có cảm giác với Thành Nam nhưng bảo cô khóc khi nhìn thấy anh đi với người phụ nữ khác thì cô không làm được. Cô cũng chẳng mạnh mẽ gì cho cam nhưng cô thì không hề yếu đuối. Cô rời khỏi nơi mình đang đứng và đi dạo quanh khách sạn. Giờ về phòng cô cũng không biết phải làm gì cho hết chán nên chỉ bằng đi dạo có lẽ sẽ tốt hơn.

...

Tiếng nhạc âm ỉ, tiếng người nói râm ran cứ dội thẳng vào tai Thành Nam khiến anh khó chịu. Bình thường anh là người rất hay tới bar để xả stress nhưng hôm nay không hiểu sao anh lại không có hứng. Trong đầu anh toàn là hình ảnh của Mỹ Kim lúc cô mỉm cười và quay đi. Anh đã nghĩ là cô hiểu lầm và

mình cần phải giải thích nhưng... Mỹ Kim sẽ tin anh sao? Cô còn có thể tin người đã từng hai lần không tôn trọng cô và thân nhiên đi với người con gái khác?

- Anh sao thế? Anh không vui à?

Minh Thư tiến lại gần, chiếc áo rộng cổ khiến cô khoe được bộ ngực căng đầy khiến bất cứ thằng đàn ông nào cũng rung động. Làn da mềm mại ấy chạm vào anh, đưa đi đưa lại trước mắt anh khiến anh không thoải mái. Anh cười trừ rồi uống hết chỗ rượu trong cốc. Minh Thư dựa vào người Thành Nam, bàn tay cô khẽ vuốt ve anh như cô đã từng làm với anh trước đây. Là một manager của một công ty tổ chức sự kiện, với vẻ ngoài hấp dẫn cô thừa sức “cua” được giai tốt. Nhưng Thành Nam lại là một mục tiêu khá thú vị đối với cô. Anh là một người gia thế có, sự nghiệp có, tính tình thì khỏi phải bàn. Đây là lần đầu tiên cô muốn nắm được một ai đó cho mình. Thành Nam dù xuất hiện ở đâu, trong tình huống nào cũng làm cô chú ý và muốn có tới phát điên lên. Cũng như lúc này, dù anh lạnh lùng không quan tâm tới cô, nhưng cô dám chắc một điều đã là đàn ông thì không ai thoát khỏi sự quyến rũ của cô được cả.

- Minh tới chỗ nào đây yên tĩnh hơn nhé!

Minh Thư thì thầm vào tai Thành Nam và chờ đợi cái gật đầu từ anh. Thành Nam vốn ga lăng, lịch thiệp nên chẳng bao giờ anh từ chối một lời đề nghị như vậy từ một cô gái hấp dẫn như Minh Thư. Nhưng hôm nay thì khác. Anh quả thực không có tâm trí đi đâu cả. Giờ anh chỉ muốn về khách sạn và xem Mỹ Kim đã về chưa thôi.

- Anh hơi mệt. Em bắt taxi về được không?

Minh Thư ngó người nhìn Thành Nam. Anh đã không những từ chối cô mà còn không thèm đưa cô về nữa. Rốt cuộc là do anh có vấn đề hay cô đã không còn sức hút?

Thành Nam đứng dậy và rời khỏi quán bar. Anh bắt taxi và về thẳng khách sạn, trong lòng cứ có cảm giác gì đó rất lạ. Kể từ khi gặp lại Mỹ Kim, anh lúc nào cũng bị hình ảnh của cô vây hãm. Anh cũng nhiều lúc tự hỏi mình muốn gì ở cô. Anh đã lỗi những quá khứ đáng lẽ phải được chôn vùi, khơi gợi những câu chuyện khiến cô mệt mỏi. Những cái cách cô hành động quả thực khiến anh cũng rất sốc, rất bất ngờ. Nó quá khác với hành động của một Mỹ Kim anh đã từng biết. Phải chăng chính vì cô cứ lạnh nhạt và thờ ơ như vậy nên anh mới muốn tìm hiểu và kéo cô lại gần...

...

- Ra đây, ra đây. Làm ơn đợi chút...

Mỹ Kim nhanh chóng phi ra từ nhà tắm. Cô buộc phải ra mở cửa vì thực sự là cô không thể nghe thêm tiếng chuông inh ỏi này nữa. Cánh cửa vừa mở ra, Thành Nam đã sừng sững trước mặt cô. Hóa ra anh chính là cái kẻ điên khùng bấm cửa chuông phòng cô trong suốt 10 phút đó sao?

- Anh làm gì trước cửa phòng tôi thế?

Mỹ Kim nhìn Thành Nam rồi gất. Sao giờ nay anh lại ở đây? Cô cứ nghĩ tới sáng mai anh mới về chứ? Đã vậy trông anh còn chẳng có biểu hiện gì của việc vừa đi với cô nàng kia về cả.

- Em đã đi đâu vậy? - Thành Nam hỏi ngược lại Mỹ Kim. Anh đã đứng đây được hơn nửa tiếng rồi. Nghĩ cho cùng thì anh vẫn muốn nhìn thấy cô nên đã bắt giác hỏi cô câu chẳng liên quan đó.

- Sao tôi lại phải nói với anh?

Mỹ Kim nói, giọng có chút bức dọc. Tại ai mà cô đang tắm gội, người đầy xà bông mà phải rửa nhanh để rồi ăn mặc mất lịch sự thế này chứ. Đầu cô lúc này thì quần khăn, người thì cũng chỉ dùng khăn tắm quấn lại một vòng. Những giọt nước còn vương lại trên gương mặt cô, ngay đến cả cơ thể cũng chưa được lau khô do cô đang vội vã. Hương thơm tỏa ra từ cô khiến đầu óc Thành Nam mụ mị. Quả thực là cô khiến người bình thường nhìn cũng không giữ được bình tĩnh chứ đừng nói tới Thành Nam đã uống vài chén rượu.

- Không phải anh đi với cô nàng nào đó sao? Sao giờ lại ở đây quấy rối tôi thế?

Chẳng nói chẳng rằng, Thành Nam tiến lại gần và ôm lấy Mỹ Kim, mỗi lúc một xiết chặt hơn. Mỹ Kim đứng sững và mở to mắt. Thành Nam... anh ta đang làm cái gì vậy?

Thấy bóng người vừa đi qua, Mỹ Kim giật thót. Cô vùng khỏi Thành Nam và kéo anh vào trong sau đó lao thẳng tới cánh cửa và đóng sầm lại.

- Anh làm cái quái gì vậy hả?

Mỹ Kim hét lên đầy giận dữ. Anh có biết cô đang ở trong hoàn cảnh nào không? Anh cứ thế mà ôm cô đứng đấy sao? Người ngoài trông vào thì sẽ nghĩ gì chứ?

- Anh nhớ em...

Không màu mè hoa mỹ, cũng chẳng cần dùng từ gì đó đặc biệt. Ba chữ thôi cũng đủ làm Mỹ Kim hóa đá tại chỗ. Cô mở to mắt nhìn anh, cô liệu có đang nghe nhầm không? Anh nhớ cô ư? Anh vừa gặp cô cách đây có vài tiếng, đã thế anh lại còn vừa cùng người con gái khác vậy mà dám bảo nhớ cô sao? Bốn năm trước cô chưa hề được nghe anh nói ba từ ấy ở vị trí mặt đối mặt như thế này. Giờ nghe xong cảm thấy có chút kì lạ cùng khó hiểu.

- Đừng có đùa.- Mỹ Kim bật cười, vẻ mặt mang một chút chế giễu cùng chán ghét. Cô bước qua anh và đi vào trong.- Anh không thấy buồn cười sao.

- Thực sự là anh rất nhớ em!

Thành Nam kéo cô lại và ôm lấy cô từ phía sau. Tim Mỹ Kim lúc ấy đã đập nhanh tới mức không thể kiểm soát nổi. Cô không hiểu, thực sự không hiểu. Nỗi nhớ này rốt cuộc bắt nguồn từ đâu? Tại sao anh lại luôn hành động kì quái như thế. Anh cứ phải dày vò cô như thế này thì anh mới thỏa mãn sao?

- Đừng hành hạ tôi nữa.- Mỹ Kim gạt tay Thành Nam ra và đối diện với anh.- Xin anh đừng... tôi không muốn trở lại thời gian đó... Xin anh...

“- Tha cho em đi... em mệt mỏi lắm rồi...”

Đó cũng là câu nói mà cách đây 4 năm cô đã đứng trước anh và cầu xin trong làn nước mắt. Mỹ Kim nhìn anh với ánh mắt van nài. Trước đây khi cô khổ sở về tình yêu này, cô đã từng nghĩ nếu anh chán cô tại sao không buông tha cô, tại sao không nói chia tay với cô. Nếu anh thực sự nghĩ cho cô anh đã làm thế. Nhiều lúc cô muốn cầu xin anh tha cho mình, cầu xin anh hãy dứt khoát một lần. Thà cô đau lúc ấy rồi thôi chứ cứ níu kéo dai dẳng thế này, sẽ có ngày cô chết trong đau khổ. Và cuối cùng cô cũng phải tự mình rời bỏ anh chứ nào phải anh buông tha cô. Giờ cũng thế, anh lại muốn gì ở cô mà hành động như vậy chứ?

- Có nhiều người hơn tôi, hãy đi tìm họ đi.- Mỹ Kim đưa tay lên trán.- Cái cô Minh Thư gì đó nữa... Sao anh có thể... sao có thể vừa cùng người khác rồi lại đi tìm tôi và nói những lời này chứ...

- Em nghe đây.- Thành Nam giữ lấy Mỹ Kim.- Anh với cô ta không có gì cả, không có gì cả em hiểu không?

- Anh muốn gì ở tôi?- Mỹ Kim gào lên.- Chẳng phải anh cũng muốn tôi như bao thằng đàn ông khác?

- Phải! Anh muốn em...- Thành Nam gằn giọng.- Muốn em tới phát điên lên, muốn em tới mức muốn nhập em vào chính cơ thể mình.

Thành Nam cúi xuống hôn lên đôi môi đang ngờ ngàng của Mỹ Kim. Mặc cho cô vùng vẫy, mặc cho cô đẩy anh ra, cánh tay anh mạnh mẽ mỗi lúc một xiết chặt hơn. Lý trí... lý trí... Lúc ấy, Mỹ Kim đã hoảng loạn tìm kiếm thứ gọi là lý trí trong mình nhưng không thấy đâu. Sự phản kháng của cô dần dần bị nụ hôn mạnh mẽ, da diết của Thành Nam đánh đổ. Và quả thực sự vùng vẫy ấy cũng không kéo dài được bao lâu. Hai cánh tay ban nãy đã đẩy anh ra lúc này cũng vòng qua ôm lấy anh. Nỗi nhớ ư? Cô cũng đã không thể chịu đựng thêm nữa. Cô đã nhớ anh biết bao, nhớ nụ hôn này biết bao, nhớ cái ôm ấm áp này biết bao. Một lần nữa cô đã bị tình cảm đánh gục lý trí. Bốn năm trôi qua như hư vô, nó chỉ làm cô thêm yêu anh mà thôi. Cô hận anh ư? Phải, cô hận anh nhưng cô yêu anh còn nhiều hơn thế...

Thành Nam hôn lên từng xentimet trên cơ thể Mỹ Kim. Anh quả thực muốn cô là của mình, là của riêng mình anh. Cơ thể nóng bừng của anh cuốn lấy cơ thể nhỏ nhắn mà mát lạnh phía dưới. Từng chút, từng chút một anh muốn biến cô một lần nữa trở thành người phụ nữ của mình.

- A...

Mỹ Kim bật thốt khi Thành Nam ngang nhiên cắn vào bả vai cô. Nhưng rồi như chợt tỉnh mộng từ cơn mê, Mỹ Kim ngậy ra nhìn lên trần nhà. Cô đang làm gì thế này? Cô lại đi theo vết xe đổ trước đây sao? Giờ cô chỉ muốn thỏa mãn dục vọng của bản thân? Cô yêu anh? Ừ thì sao? Anh liệu có yêu cô? Cô lại muốn ràng buộc mình với anh? Ràng buộc mình bằng những cuộc tình một đêm?

- Anh... lại muốn chiếm lấy tôi... để thỏa mãn dục vọng của anh sao?- Nước mắt theo đó cũng chậm chậm chảy xuống từ khóe mi.

Mỹ Kim vừa dứt lời, những nụ hôn ướt át cũng đã dừng lại. Thành Nam ngồi dậy nhìn cô. Những giọt nước mắt lăn dài chảy xuống làm ướt đầm hai gò má của Mỹ Kim. Những giọt nước mắt ấy... đây là lần thứ hai anh nhìn thấy. Và tự dưng tim anh nhói lên một cách đau đớn. Nụ cười nhạt của cô hiện trên môi. Nụ cười ấy đang khinh bỉ, giễu cợt anh.

- Sao lại dừng lại?- Cô hỏi.- Chẳng phải anh muốn tôi sao? Sao lại dừng lại?

- ...

Thành Nam im lặng. Anh muốn cô tới thế ư? Anh muốn cô tới mức cần cô tới thâm lại thế kia ư? Anh lại muốn cô đau khổ như trước đây sao? Mỹ Kim bật cười trong làn nước mắt. Cô lúc này cảm thấy như mình đang bị rút hết không khí. Con tim cô thậm chí chẳng hề nhói lên, không đau đớn, không cảm giác. Phải chăng cô đã đau tới mức không còn cảm giác nữa rồi?

Cánh cửa đóng sầm lại. Mỹ Kim đã chẳng buồn nhìn theo bóng dáng ấy khi lướt qua mình. Cô không lãnh đạm bởi vì cô lúc này rất muốn ở bên anh. Nhưng bảo cô chạy theo anh, kéo anh lại thì cô không làm được. Cô hoàn toàn có tư cách làm điều đó, nhưng giữ anh lại rồi thì chẳng khác nào cô đang vứt hết lòng tự tôn của mình. Trước đây cô đã từng như vậy, vì thế cô không thể lặp lại sai lầm thêm ấy nữa.

.....

“Em muốn được cùng anh ngắm bình minh... vào một ngày nào đó...”

Thời tiết lành lạnh vào sáng sớm nhưng làn nước biển lại ấm tới lạ lùng. Mỹ Kim bước đi dọc bãi biển, để in lên đó dấu chân của mình. Cô biết rằng rồi những dấu chân ấy

cũng sẽ bị cát lấp vùi và dường như cô không muốn dấu chân mình mãi hằn in như thế.

Đã lâu lắm rồi cô mới ra biển vào sáng sớm, cảm giác thật trong trẻo và thoải mái. Cô đã luôn mong muốn sẽ có bàn tay ai đó nắm lấy tay cô, đi cùng cô trên bờ biển dài này. Cô đã luôn mong muốn một bờ vai rộng lớn để cô tựa vào và cùng cô ngắm mặt trời lên. Điều ấy phải chăng là quá xa xỉ? Cô thực chất chỉ mong muốn được là một cô gái bình thường mà thôi. Và cô cũng chỉ muốn yêu và được yêu bởi một người con trai rất đỗi bình thường mà thôi.

Tình yêu ấy giống như một trò đùa bởi nếu em bước tới một bước, anh sẽ lùi lại một bước. Cũng có khi anh nhấc nhẹ chân, em lại sợ hãi lùi ra xa. Cả hai vốn dĩ chưa bao giờ cùng bước tới và chạm vào trái tim của nhau. Và sự cố gắng ấy cũng không xuất phát từ cả hai người... Giống như em cảm thấy mỗi lần mình cố gắng thì chính anh lại là người khiến em gục ngã. Đôi chân em giờ đã mỏi mệt và thực sự không muốn bước thêm bước nào nữa. Dù là trái tim em đang từng phút thổn thức được sưởi ấm.

Nhưng có lẽ là em cần anh, anh yêu à... thời gian dù đã 4 năm trôi qua nhưng em chưa một giây phút nào quên anh. Hình ảnh anh vẫn cứ mãi ám ảnh em. Đã có những đêm em cầu nguyện hình ảnh anh sẽ phai nhòa trong em nhưng những điều đó chỉ làm em càng nhớ và yêu thương anh hơn. Và dường như em đã mặc định trong tâm trí mình rằng “anh vẫn ở đây” và em đã sống với sự chắc chắn đó...

Vì vậy mà phải chăng lúc này... anh đang tiến đến gần em để bù đắp cho lỗi lầm của mình...

Bàn tay anh ấm áp khẽ chạm vào gương mặt cô, mát lạnh. Đôi mắt cô ngước lên ngỡ ngàng nhìn anh. Vì sao ư? Vì cô đã đứng chờ anh bước tới bên mình. Sau ngần ấy năm, anh mới bước tới và đứng trước cô như thế này.

- Anh xin lỗi...

Mặt trời bắt đầu lên cao và tỏa nắng. Ánh nắng làm những giọt nước trên gương mặt cô lóe sáng rực rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Ích Kỷ

Vũ Hân đã quay trở lại cuộc sống bình thường. Sau vụ việc xảy ra tại bữa tiệc của công ty, những lời đồn thổi về cô và Mạnh Nguyên đã lan nhanh tới mức không thể kiểm soát. Thậm chí đâu đâu cũng thấy các bà tám về một chuyện duy nhất, đó là chuyện tình tay ba giữa Mạnh Nguyên, Vũ Hân và Hoàng Quân. Các nhân vật chính thì im lặng không phát biểu ý kiến khiến dân tình lại càng tò mò và bắt đầu suy diễn. Trong mắt mọi người, Vũ Hân vốn không hề nổi bật. Nhưng từ khi mọi chuyện bất ngờ xảy ra, cô vô tình trở thành “nữ hoàng tin đồn” trong công ty. Người thì nói cô bắt cá hay tay, người thì nói cô đứng núi này trông núi nọ hoặc là có mối nói cũ. Trong khi nhân vật nữ chính là cô đang cố gắng tránh khỏi những lời đàm tiếu thì nam chính thứ hai là Hoàng Quân đã không hề để cho cô một chút yên bình còn lại.

Anh bắt gặp xuất hiện ở Red Ocean và đợi cô tan làm. Nguyên nhân khiến anh làm vậy là bởi vì Vũ Hân đã từ chối gặp anh khi anh gọi điện, thậm chí là tìm đến văn phòng để gặp. Cách duy nhất mà anh nghĩ ra được lúc này chính là đánh vào yếu điểm của cô. Và quả thật, anh đã thành công.

Vũ Hân đi ra từ tòa nhà cao tầng. Dù trước cửa công ty có rất nhiều người nhưng trong đám đông ấy anh vẫn nhận ra được cô. Có lẽ đó là cảm giác của anh. Trong bốn năm qua, anh vẫn luôn mơ tưởng hình ảnh của cô trong dòng người đông đúc. Anh không phút giây nào là không nhớ tới cô, nhớ tới quãng thời gian hai người bên nhau. Chính vì thế anh không cho phép khi anh trở về, cô lại thay đổi lòng mình. Anh đã nói cô đợi anh, đợi anh trở về bên cô. Đó là lời hứa của anh, vì thế nhất định anh sẽ làm được. Vậy mà cô đã làm gì? Cô đã có người đàn ông khác. Mà đó chẳng phải ai xa lạ, đó chính là em trai của anh. Có trời mới biết trái tim anh đau đớn và sụp đổ như thế nào. Cái cảm giác nghĩ rằng mình bị phản bội thật sự là đáng sợ. Bởi vì anh đã từng nghĩ rằng cả thế giới này có thể quay lưng lại với anh nhưng cô sẽ là người luôn tin tưởng và ở bên cạnh chờ đợi anh...

Cái bóng dáng nhỏ bé của Vũ Hân đi xuyên qua đám đông và lao nhanh về phía chiếc xe BMW. Gương mặt cô vẫn giữ vẻ bình tĩnh mặc dù trong lòng như đang có sóng nổi dậy. Vũ Hân không nhìn Hoàng Quân mà đi thẳng về phía chiếc xe, mở cửa và ngồi vào vị trí ghế phụ. Hoàng Quân khẽ cười buồn, anh quay người và bước vào xe.

- Đi thôi!

Không để Hoàng Quân lên tiếng, Vũ Hân đã nói trước anh. Cô vội thắt dây an toàn rồi đưa mắt nhìn đăm đăm về phía trước. Hoàng Quân im lặng nhìn cô rồi mới từ từ nhả ga cho xe chạy. Không khí trong xe bỗng chốc trở nên yên ắng tới kì quái. Hoàng Quân cố nén một tiếng thở dài, anh đưa mắt khẽ nhìn Vũ Hân rồi nói.

- Chúng ta ăn tối luôn được không?

-... Vâng!

Vũ Hân ngần ngại một chút rồi mới trả lời. Cô vẫn không dám quay sang nhìn người bên cạnh. Hai bàn tay cô nắm chặt lấy nhau, chặt tới mức những

ngón tay giờ đang trắng bệch. Đoạn đường ấy tuy gần mà ngỡ cứ như xa cả vạn dặm. Tâm hồn Vũ Hân treo ngược cành cây, cho tới khi Hoàng Quân đưa bàn tay anh ra trước mặt cô khiến cô giật thót. Cô ngước mắt nhìn anh rồi cố tình tránh né bàn tay ấy và vội vã bước ra. Nhưng vì quá hốt hoảng nên đầu cô đã vô tình đập phải cửa xe.

- A...- Cô bắt giác kêu lên, mặt nhẩn lại.

- Đau không?- Hoàng Quân giật mình đưa tay.- Để anh xem một chút!

Vũ Hân nhìn anh nhưng không nói gì. Chất giọng ấy quả thực không hề khác so với bốn năm trước. Có điều giờ, cô thấy sợ phải nghe thấy hơn. Cô khẽ cúi đầu và đi qua anh rồi bước vào trong. Cánh tay của Hoàng Quân vẫn giơ lên trong không trung, gương mặt anh cố nặn ra một nụ cười chua xót cũng không được. Đôi mắt tràn ngập sự đau đớn, anh cố nín lại và bước theo cô.

Căn phòng VIP mà Hoàng Quân đặt khá nhỏ nhắn nhưng rất sang trọng và ấm cúng. Nhưng Vũ Hân lại cảm thấy bức bách trong cái không gian ấy. Hoàng Quân ngồi ở phía đối diện và lặng nhìn cô. Dường như nếu để anh cứ ngồi đó, anh cũng sẽ không thấy mệt mỏi. Bởi thời gian bốn năm kia đã hành hạ anh biết chừng nào. Cô không biết rằng anh muốn trông thấy cô thế nào đâu. Cũng không biết rằng anh muốn ôm lấy cô mà tìm lấy sự gần gũi ở cô. Vậy mà giờ cô coi anh như một người xa lạ, thậm chí còn lo lắng, sợ sệt khi nhìn thấy anh... Điều đó khiến anh không khỏi cảm thấy nhói đau.

- Em đang cố tình tránh anh phải không?- Cuối cùng anh cũng đành lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng này.

Vũ Hân khẽ giật mình rồi đưa mắt nhìn anh. Đôi môi cô run run nhưng lại ngậm chặt, ngăn cho những lời trong cổ họng thoát ra. Cô muốn trốn tránh anh. Đúng vậy, cô không có can đảm gặp anh. Không phải là vì cô sợ anh sẽ cho mọi người biết quan hệ của cô và anh bốn năm trước mà cô sợ phải nhìn thấy anh. Giấc mơ hằng đêm, mong anh quay trở về bên cô đã biến mất khỏi tâm trí cô rồi. Giấc mơ ấy đã biến mất ngay khi cô gặp được Mạnh Nguyên. Ba năm... cô đã dùng ba năm để đau khổ và nhớ nhung về một người. Đó quả thực không phải là một khoảng thời gian dài nhưng với cô đó lại là quãng thời gian sống không bằng chết. Lúc cô cần anh nhất thì anh ở đâu? Lúc cô cần bờ vai của anh để tựa vào thì anh ở đâu? Lúc cô cần anh bao bọc, tro che thì anh ở đâu? Anh liệu có biết cô đã phải trải qua những gì? Vậy mà khi cô quyết tâm buông tay để nắm lấy hạnh phúc hiện tại thì anh lại quay trở về và nói rằng anh nhớ cô...

- Hoàng Quân... em...

- Hân, anh đã về rồi!

Hoàng Quân vội nắm lấy bàn tay trắng bệch mà lạnh lạnh của Vũ Hân. Dường như cảm nhận được rằng cô sẽ nói gì đó khiến anh phải nhói đau nên anh đành chặn lời cô. Anh nhấn mạnh để cô nhớ rõ anh đã về. Tha thứ cho sự ích kỷ của anh nhưng anh không thể để cô tuột khỏi tay mình. Bốn năm chờ đợi, bốn năm nhớ nhung ấy đã ăn mòn tâm trí này của anh. Những năm tháng đó anh chỉ sống với một mục đích đó chính là trở về thật nhanh bên cạnh cô. Vì thế anh nhất quyết sẽ tìm mọi cách để cô quay trở về bên cạnh mình.

- Anh đừng như vậy!

Vũ Hân vội vã rút tay lại. Sự lo sợ hiện lên rõ ràng trong ánh mắt Hoàng Quân. Anh vội vã bước tới trước mặt Vũ Hân và quỳ trước mặt cô. Vũ Hân giật mình thảng thốt, cô nhìn anh chằm chằm rồi lắc đầu không dám tin. Con tim cô lúc này thực sự như bị anh dày vò, thực sự rất khó chịu.

Bàn tay Hoàng Quân có chút run rẩy, khẽ chạm vào khuôn mặt của Vũ Hân, hệt như cô chính là bảo vật của đời anh.

- Xin lỗi vì đã khiến em phải chờ đợi lâu như vậy nhưng Vũ Hân...

- Đã quá muộn rồi...- Vũ Hân lặng lẽ nhìn anh, ánh mắt chất chứa nỗi đau lẫn sự mệt mỏi, cô lặng nhắm mắt.- Em thực sự không thể...

- Đừng nói nữa.- Hoàng Quân một lần nữa cắt lời cô.- Anh không muốn nghe... không muốn...

- Hoàng Quân, xin anh... giờ người em yêu là...

- IM MIỆNG...

Hoàng Quân gầm lên, bàn tay anh nắm chặt lấy bờ vai nhỏ nhắn của Vũ Hân như muốn nghiền cô ra hàng trăm mảnh. Ánh mắt anh sắc lạnh, đục ngầu. Sự yêu thương trước đó dường như biến mất khỏi anh hoàn toàn. Vũ Hân trân trân nhìn người ở trước mặt mình. Cô không thấy con đau ở vai nữa mà chỉ thấy tim mình quặn lại từng hồi. Hoàng Quân đây sao... người đàn ông luôn mỉm cười với cô đây sao...

- Yêu ư? Em có thể ở trước mặt anh nói yêu một người khác sao?

Âm thanh trầm trầm nhưng lãnh khốc vang lên xuyên thẳng vào lồng ngực Vũ Hân khiến cô khó thở.

- Vũ Hân! Em nghe cho rõ đây.- Ánh mắt Hoàng Quân bỗng biến đổi, nhìn Vũ Hân đầy lạnh lùng và băng giá.- Anh cho em một cơ hội để quay trở về bên anh. Đây chính là mức chịu đựng cuối cùng của anh. Đừng để anh làm tổn thương em có được không... được không...

Vũ Hân run rẩy gạt bàn tay đang vây lấy mình của Hoàng Quân, cô hoảng hốt đứng dậy rồi chạy khỏi gian phòng đó. Không phải, anh không phải là Hoàng Quân. Hoàng Quân sẽ không bao giờ làm như vậy, sẽ không bao giờ nhìn cô bằng ánh mắt đó. Những giọt nước mắt ứa khỏi mí mắt rồi rơi xuống. Vũ Hân chạy nhanh tới mức cô đã nghĩ tim mình như đang ngừng đập. Những cơn gió thoảng qua, thổi tung mái tóc ngắn của cô khiến cô không khỏi rung mình.

Nhìn thấy bóng dáng Vũ Hân lao ra khỏi nhà hàng đó là Mạnh Nguyên chỉ muốn chạy tới và ôm chầm lấy cô. Khi thấy cô bước chân lên chiếc xe của người đó, anh đã rất sợ, sợ điều anh nghĩ là sự thật. Anh rất muốn chạy theo cô và kéo cô lại nhưng... anh có thể ngăn cô gặp người đó một lần nhưng không thể mãi mãi ngăn cô. Vậy nên anh đỗ xe bên ngoài nhà hàng và chờ đợi. Anh không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, anh chỉ thấy tim mình như bị bóp nghẹn lại mỗi khi kim giây nhích từng chút. Anh sợ, thực sự rất sợ mất cô. Đối với anh lúc này, không có gì quan trọng bằng cô. Nhưng anh lại lo lắng rằng liệu cô có dao động mà... Không, anh phải tin cô, phải tin tình yêu mà cô dành cho anh...

Nhưng... Yêu... Yêu ư... Vũ Hân yêu anh sao...

Điều này khiến Mạnh Nguyên trở nên bàng hoàng. Từ trước tới nay, chỉ có anh nói yêu cô, chỉ có anh luôn luôn thể hiện điều đó với cô. Còn cô... lại luôn trốn tránh khi anh hỏi. Cô... chưa bao giờ nói với anh ba từ đó... Anh biết đó chỉ là lời nói, quan trọng là những gì cô dành cho anh qua biểu hiện nhưng... anh vẫn muốn nghe, rất muốn nghe một lần...

Vũ Hân bước thật chậm trên con đường vắng người, cô cứ đi, đi mãi cho tới khi cảm thấy đôi chân mệt mỏi. Cô lặng ngồi xuống chiếc ghế đá và cúi đầu. Bộ dạng đó của Vũ Hân khiến Mạnh Nguyên thực sự đau lòng. Anh ngồi trong xe và nhìn cô từ xa, bàn tay anh khẽ chạm vào chiếc điện thoại rồi rút lại. Anh muốn nghe giọng nói của cô, anh muốn được ôm lấy cô...

Tiếng điện thoại vang lên trong túi, kéo Vũ Hân trở về với thực tại. Cô nhìn vào màn hình rồi vội vàng nhận điện.

- Alo!

- Em đang ở đâu?- Giọng nói ấm áp của Mạnh Nguyên vang lên trong điện thoại

- À, em... đang ở ngoài.- Giọng Vũ Hân có chút không tự nhiên bởi cô đang nói dối anh.

- Vậy à? Đang ở đâu, anh tới đón em

- Không cần đâu.- Vũ Hân vội từ chối. Cô không muốn anh thấy mình trong bộ dạng này.- Em sẽ bắt taxi về.

Nghe tiếng thở nhẹ của Vũ Hân, Mạnh Nguyên bỗng không biết nói gì cả. Cơ thể nhỏ bé của cô khẽ run lên khi có một cơn gió khẽ thoảng qua. Cô dùng một tay ôm lấy cơ thể để sưởi ấm mình một chút. Đôi chân mảy anh nhú lại, một lúc sau anh mới mở miệng.

- Em... lạnh sao?

Vũ Hân mở to mắt nhìn vào khoảng hư vô trước mắt. Cô không hiểu sao lúc này cô lại thấy đau lòng tới thế, cô không hiểu vì sao lúc này cô lại thấy nhớ anh tới vậy...

- Nguyên...

- Anh nhớ em...- Mạnh Nguyên nói, bàn tay anh nắm chiếc điện thoại thật chặt.- Rất nhớ...

Con tim Vũ Hân lúc ấy tưởng chừng như ngừng đập. Mạnh Nguyên ơi... em muốn gặp anh ngay lúc này... Vũ Hân gào lên trong tâm trí mình như vậy. Chợt cô đưa tay lên miệng ngăn tiếng khóc bất chợt vang lên. Những giọt nước mắt lại thi nhau chảy xuống. Cô nhớ anh, cô cũng muốn nói rằng cô nhớ anh nhưng... cô sợ anh sẽ nhận ra rằng cô đang khóc. Cô không muốn anh lo lắng cho mình. Anh đã vì cô mà làm quá nhiều điều rồi.

- Anh yêu em, Vũ Hân...- Tiếng nói của anh như dòng nước ấm len lỏi vào trái tim đang lạnh buốt của cô.- Rất yêu em...

Như một lời tỏ tình vậy mà lời nói ấy khiến Vũ Hân khóc dữ dội hơn. Nước mắt thi nhau chảy xuống không ngừng.

Có phải cô đã quá xấu xa hay không? Từ trước tới nay cô chưa một lần thừa nhận tình cảm của mình với anh. Bởi cô sợ một khi nói ra rồi thì điều đó sẽ trở thành chiếc gông cùm khiến cô mãi mãi phải ở bên anh. Thế nhưng giờ phút này điều đó không còn ý nghĩ nữa. Cô muốn nói cho anh biết. Cô muốn nói thật... nói với anh thứ tình cảm mà cô đã chôn chắt tận đáy lòng.

- Em...

Một tiếng bíp vang lên trong điện thoại nhưng Vũ Hân lại không hề để ý tới. Cô vẫn tiếp tục nói vào điện thoại.

- Nguyên à... em cũng yêu anh... em cũng yêu anh Nguyên à... Nguyên...

Vũ Hân thấy kết nối bị ngắt thì nhìn vào điện thoại thì nhận ra điện thoại của mình đã hết pin. Cô vội đứng bật dậy rồi lao ra bắt một chiếc taxi và trở về nhà. Lúc này cô muốn gặp anh, cô muốn nói cho anh biết cô yêu anh, cô rất rất yêu anh...

Mạnh Nguyên khẽ thở hắt ra. Chắc có lẽ điện thoại của cô hết pin rồi. Cuối cùng thì cô vẫn không nói, cô vẫn im lặng khi anh thổ lộ với cô. Nụ cười chưa chút hiện trên môi anh. Anh... có lẽ không nên gượng ép cô vì anh... thực sự không muốn mất cô...

...

- Vũ Hân!

- Mỹ Kim?

Vũ Hân đang định bước vào công ty thì gặp Mỹ Kim từ đó đi ra. Đã gần một tuần rồi cô với Mỹ Kim chưa gặp nhau. Chuyển công tác của Mỹ Kim đã kéo dài hơn dự định vì vậy cho tới hôm nay cô mới bay về Sài Gòn. Nhưng cô lại từ sân bay tới thẳng công ty để giải quyết một số vấn đề thế nên mới được gặp Vũ Hân ở đây vào giờ này.

- Sao bà lại tới đây? - Mỹ Kim nhìn Vũ Hân một lượt rồi hỏi.

- À, tôi tới gặp Mạnh Nguyên.

- Phan tông? - Mỹ Kim nhăn mày. - Không phải anh ấy về từ lâu rồi sao?

- Về rồi? - Vũ Hân nhìn Mỹ Kim. - Vậy sao? Tôi không biết, điện thoại của tôi hết pin nên không gọi để hỏi anh ấy được.

Mỹ Kim im lặng không nói gì. gương mặt Vũ Hân lúc này có gì đó rất lạ, hết như đang gấp gáp chuyện gì đó. Chẳng lẽ bạn cô đang lo lắng chuyện gì đó sao?

- Đi thôi, tôi sẽ đưa bà về.

Mỹ Kim nói rồi đi qua Vũ Hân tới gần chiếc xe đang đậu cách đó không xa. Vũ Hân khẽ thở hắt ra, cô đành dẫn lòng xuống rồi đi theo Mỹ Kim. Bởi vì cô đã quyết tâm nên nhất định sẽ nói với Mạnh Nguyên. Nhất định khi về nhà, cô sẽ nói với anh.

Trên suốt quãng đường Vũ Hân với Mỹ Kim đều giữ im lặng. Vũ Hân vì đang bận nghĩ tới việc gặp Mạnh Nguyên nên cô không hỏi han gì Mỹ Kim cả. Còn Mỹ Kim thì lại đang đánh giá hành động này của Vũ Hân. Vũ Hân vốn biết cô đi công tác với Thành Nam, không lý nào khi thấy cô lại không nói gì. Hơn nữa cùng không nói câu nào từ lúc lên xe tới giờ. Chứng tỏ Vũ Hân đang gấp gáp chuyện gì đó liên quan tới Mạnh Nguyên. Cô khẽ liếc Vũ Hân rồi lên tiếng.

- Đã có chuyện gì xảy ra?

- Hà? - Vũ Hân giật mình quay đầu nhìn Mỹ Kim.

- Bà có việc gì gấp cần tìm Mạnh Nguyên thế? - Mỹ Kim liên tục đưa ra những câu hỏi để dồn ép Vũ Hân.

- À... - Vũ Hân thờ dãi một tiếng rồi khoé môi khẽ cong lên. - Tôi... sẽ nói với anh ấy...

- Nói gì? - Mỹ Kim bất giác có chút lo lắng.

- Tôi... yêu anh ấy...

Mỹ Kim giật mình, tay cô nắm chặt vô lăng hơn một chút. Cô quay sang nhìn khuôn mặt Vũ Hân lúc này và thực sự thấy sợ. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với Vũ Hân khiến cô đưa ra quyết định đó? Quyết định mà Mỹ Kim nghĩ có chết, Vũ Hân cũng sẽ không nghĩ tới.

- Hân... - Mỹ Kim suy nghĩ một lát rồi mới nói. - Bà chắc chứ?

- Gì cơ? - Vũ Hân ngẩn ngơ nhìn Mỹ Kim, nụ cười vẫn còn vương trên môi cô.

- Ý tôi là... - Mỹ Kim hít một hơi dài, mắt cô nhìn thẳng để không chạm mắt Vũ Hân. - Bà sẽ làm gì sau khi nói vậy?

Nụ cười trên môi Vũ Hân cứng đờ lại.

- Bà tuyên bố với Mạnh Nguyên như thế, bà nghĩ bà có thể quay lưng với anh ấy được không? À không, bà nghĩ anh ấy có thể bà quay lưng lại với mình hay không?

Bàn tay Vũ Hân siết chặt lại. Phải rồi, cô đã quên mất, cô quên rằng thời gian đã chẳng còn lại nhiều nữa. Cô đã đặt ra cả một kế hoạch và đang thực hiện theo nó. Vậy mà chỉ trong có vài phút thôi, cô đã quên sạch những gì mà mình đang làm và đang cố gắng thực hiện. Giấc mơ đẹp để cô đang vẽ nên bỗng chốc vỡ nát và trở nên không còn hình thù.

Mạnh Nguyên ơi... xin lỗi anh... em đã phụ anh rồi...

...

Bước vào nhà, Vũ Hân đã nhận ra rằng Mạnh Nguyên đã về. Vừa thay dép đi trong nhà xong, Vũ Hân ngẩng lên đã thấy Mạnh Nguyên đứng trước mặt mình. Anh đứng đó, cách cô có vài bước chân vậy mà cô cứ ngỡ anh đang ở rất xa. Xa tới mức cô cô với tới thế nào cũng không chạm được vào anh.

Mạnh Nguyên khẽ mỉm cười rồi tiến tới gần Vũ Hân. Không nói một lời nào, anh khẽ ôm cô vào lòng rồi hôn lên mái tóc cô. Vũ Hân tựa vào ngực anh thấy rất ấm áp nhưng con tim cứ nhói lên đau tới mức khiến cô muốn khóc.

- Nhớ anh không?

- Nhớ...

Vũ Hân trả lời, tay cô vòng qua, ôm chặt lấy thắt lưng anh. Đôi mắt khẽ nhắm lại để ngăn cho những giọt nước mắt lăn xuống. Chỉ có thể này, chỉ có thể này cô mới biết mình yêu anh tới nhường nào. Cô phải trân trọng quãng thời gian này, cô không thể bỏ phí một phút giây nào ở bên anh được.

Mạnh Nguyên ôm chặt Vũ Hân như sợ cô biến mất. Anh lúc này quả thực không dám nói điều gì đó bởi anh sợ nhờ đâu sẽ làm Vũ Hân nổi giận mà bỏ anh đi. Nói anh ích kỷ cũng được, nhu nhược cũng được. Chỉ cần giữ được cô, việc gì anh cũng có thể làm. Cô không nói yêu anh cũng được, chỉ cần anh yêu cô là đủ rồi... chỉ cần... anh yêu cô, như vậy đã là quá đủ rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Quyết Định Bất Ngờ

- Tôi đồng ý!

Mạnh Nguyên đồng ý tuyên bố, mặt không hề thay đổi sắc thái cũng như anh không thèm quan tâm tới những ánh mắt đang tròn nhìn về phía mình. Chỉ duy nhất người đang ngồi bên cạnh anh là không cảm thấy bất ngờ trước câu nói ấy. Cô vẫn đang nhìn chăm chăm vào màn hình của chiếc laptop trước mặt.

- Mạnh Nguyên, cậu không đùa đấy chứ?- Thành Nam cười gượng bởi anh biết Mạnh Nguyên chưa bao giờ không cân nhắc kỹ trong vấn đề công việc.

- Mình không biết nói đùa.- Mạnh Nguyên nhấn mạnh hai chữ cuối để khẳng định thêm một lần nữa về quyết định của mình.

Hoàng Quân ngồi ở phía đối diện Mạnh Nguyên và nhìn anh bằng ánh mắt khiến định pha chút khó hiểu. Anh lại liếc sang phía Vũ Hân, nhưng rất nhanh cũng cúi mắt suy nghĩ một chút. Theo như anh được biết thì sắp tới W sẽ cho ra mắt dòng sản phẩm mới, vậy nên anh đã nảy ra một ý định khá là phù hợp với tình hình hiện nay. Đó là kết hợp dòng trang sức dành cho giới trẻ của Maze cùng với bộ sưu tập mới của W. Việc này anh đã gặp Tổng giám đốc của W là Hữu Thiên để trao đổi và bàn bạc. Cả hai bên đều tỏ ý sẽ hợp tác và chỉ cần thông qua một người nữa để có thể tiến hành. Đó chính là em trai anh, Phan Mạnh Nguyên. Thế nên mới có chuyện ngày hôm nay, Hoàng Quân tới Red Ocean và ngồi ở đây thảo luận mọi chuyện như vậy. Anh biết cửa ải của em trai anh chính là trở ngại lớn nhất cho kế hoạch lần này. Có điều anh đã không dự trù trước được việc này. Anh không nghĩ em trai anh khi nghe xong ý định này liền đồng ý và không hề hỏi gì thêm.

- Lần hợp tác này chắc chắn có lợi cho chúng ta.- Hữu Thiên im lặng nãy giờ nhưng cũng đã lên tiếng.- Tôi nghĩ Tổng giám đốc cũng nghĩ như tôi nên mới đưa ra quyết định nhanh như vậy.

Hữu Thiên tựa lưng vào ghế rồi nhàn nhả mỉm cười. Chốc chốc đôi mắt anh nhìn sang bên cạnh, để ý xem Vũ Hân đang làm gì thì tuyệt nhiên là cô đang xem xét những sản phẩm của Maze. Anh đã nghĩ rằng cô sẽ ngạc nhiên vì quyết định này

của Mạnh Nguyên bởi khi anh nói cho cô biết về việc này, cô đã rất sốc. Hành động của cô hôm nay khiến anh rất tò mò. Nghĩ nghĩ một chút rồi anh hướng về phía Hoàng Quân và lên tiếng.

- Hoàng tử, cho hỏi anh có yêu cầu gì với lần hợp tác này hay không?

Đôi môi của Hoàng Quân khẽ nhếch lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Có lẽ anh chỉ chờ để nghe được câu nói này từ phía Red Ocean. Hai bàn tay anh đan vào nhau rồi nói.

- Theo tôi được biết thì người chịu trách nhiệm chính cho việc ra mắt sản phẩm lần này của W chính là cô Dương Vũ Hân.

Khi ba chữ đó được cất lên, Vũ Hân đã như bị điểm huyệt. Bàn tay đang đặt trên đùi bỗng nắm chặt lại. Thần thái có phần tái đi, nhưng ánh mắt cô vẫn không nhìn về phía Hoàng Quân mà lại nhìn Mạnh Nguyên. Nhận thấy được sự hoang mang trong đáy mắt Vũ Hân, Mạnh Nguyên nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang nắm chặt của cô. Ánh mắt anh rất ôn hòa, như dòng nước ấm khiến cô thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Mười ngón tay đan vào nhau thật chặt và cũng thật an toàn.

Hoàng Quân rất tức giận về hành động của Vũ Hân. Những tưởng câu nói của anh sẽ khiến Vũ Hân rời sự chú ý của mình về phía anh, vậy mà cô lại nhìn người đàn ông khác. Anh đã nghĩ rằng thời gian bốn năm đã khiến tình cảm của cả hai có chút xa cách nên cô hành động trốn tránh là bình thường. Nhưng cô cứ tránh mặt và làm ngơ với anh, anh thực sự không biết mình sẽ làm gì. Anh đã cảnh cáo và cho cô thời gian để quay về bên anh, vậy mà cô vẫn ngang ngược quay lưng lại. Được, nếu anh đã nhẹ nhàng không được, gửi thông điệp qua lời nói không được thì anh sẽ dùng hành động để chứng minh.

Khỏe môi Hoàng Quân nhếch lên, lời nói của anh nhẹ nhàng nhưng đầy quyết đoán.

- Từ giờ tới ngày ra mắt sản phẩm cũng không còn xa, vậy tôi xin mạn phép mời cô Dương Vũ Hân qua công ty chúng tôi một chuyến. Việc hợp tác lần này cũng sẽ ảnh hưởng tới chúng tôi nếu không thành công. Mà tôi sẽ không để cho những ý định và kế hoạch của mình có kết quả không tốt. Vì vậy... Phan tổng sẽ không phản đối chứ?

Nói theo cách này thì Hoàng Quân đã chặn mọi đường từ chối của đối phương. Đáng lẽ việc này anh phải hỏi chính chủ là Vũ Hân trước nhưng câu cuối cùng lại dành cho Mạnh Nguyên. Đó giống như một lời tuyên bố ngầm giữa hai người. Tất nhiên là Mạnh Nguyên hiểu rõ, anh không trả lời mà quay sang nhìn Vũ Hân.

- Việc này, hãy để cô ấy tự mình quyết định.

Thành Nam suýt chút nữa là nghẹt thở. Việc đàm phán làm ăn của ngày hôm nay hết như là xem một bộ phim trinh thám vậy. Những hành động của mấy cái người này khiến tư duy của anh không theo kịp. Tất cả những gì đáng lẽ phải đi theo chiều hướng như anh nghĩ thì cuối cùng lại đi ngược lại. Đã vậy ba nhân vật chính còn ngang nhiên ăn nói ầm ỹ, đẩy hết thảy những người khác thành nhân vật phụ của phụ, không hề quan trọng. Hữu Thiên thì khẽ mỉm cười, tuy anh có phần không hiểu vì sao Mạnh Nguyên lại nhanh chóng đồng ý như vậy nhưng hành động của Mạnh Nguyên khiến anh rất vừa lòng.

Đôi mắt của Vũ Hân đã chuyển hướng và nhìn về phía Hoàng Quân, đúng như mong muốn của anh. Thậm chí trên môi cô còn nở một nụ cười. Tổng thể nhìn qua ngũ quan trên khuôn mặt cô thì Hoàng Quân đã chắc chắn rằng cô đang cười thật sự. Trái tim anh như nghẹn lại, đôi mắt không dám chớp dù chỉ một lần. Anh không muốn khoảnh khắc này tan biến.

- Vậy... chúng ta hãy cùng hợp tác vui vẻ, Hoàng tổng!

...

- Sao em lại đồng ý?

Hữu Thiên ngược nhìn Vũ Hân đang sàng lọc qua một lần nữa những mẫu thiết kế của W. Nghe thấy anh hỏi vậy, cô khẽ cười rồi vẫn nhìn vào mấy bản vẽ đầy màu sắc.

- Em không muốn chuyện riêng ảnh hưởng tới việc công.

- Anh biết. Ý anh là sao em lại có thể bình tĩnh được như vậy? Chẳng lẽ đã thảo luận từ trước với Mạnh Nguyên?

- Không!- Tới lúc này thì cô đã buông những tờ giấy xuống rồi tựa lưng vào ghế sofa.- Em đã không nói cho anh ấy biết gì cả. Nhưng quả thực là cũng không bất ngờ với quyết định của anh ấy.

- Vậy sao?- Hữu Thiên nheo nheo mắt.

- Chuyện xảy ra ở bữa tiệc lần trước, em nghĩ chỉ là do anh ấy quá sốc. Nhất thời không thể sắp xếp tình cảm hợp lý được. Chỉ khi anh ấy đã bình tĩnh và suy nghĩ kĩ càng thì những gì anh ấy làm tuyệt nhiên sẽ không bốc đồng nữa. Em biết tại sao Maze lại muốn hợp tác với chúng ta, cũng biết vì sao Hoàng Quân lại đưa ra ý kiến đó. Mạnh Nguyên, anh ấy để em tự ý quyết định, cũng có nghĩa anh ấy tin tưởng em.- Cô dừng lại rồi nhìn Hữu Thiên đang chăm chú nhìn mình.- Thiên à, đối với người đặt niềm tin mạnh mẽ như vậy nơi em, em có thể khiến người ấy thất vọng hay không? Nhất là người đó lại chính là người em yêu thương nhất.

Cô đã nghĩ rằng mình phải chạy trốn, bởi cô không muốn đối diện với Hoàng Quân. Chứng kiến một Hoàng Quân giận dữ và độc đoán khiến cô thực sự khó chấp nhận. Mỗi lần nhớ tới anh thì những kí ức cũng theo đó mà ùa về. Vì vậy cô rất sợ, rất sợ những chuyện đó lại khiến cô đau khổ thêm một lần nữa. Nhưng nghĩ cho cùng thì cô có thể trốn được bao lâu, cô liệu có thể chạy thoát khỏi anh sao? Vì vậy mà cách cô lựa chọn để đối mặt với anh chính là quyết định của ngày hôm nay. Giờ cô không thể nói mình sẽ không bị dao động vì cô không rõ tình cảm dành cho anh liệu có biến mất theo năm tháng hay không. Cũng không dám chắc mình sẽ coi anh là đối tác được. Điều cô biết chỉ là bước tiếp mà thôi. Chẳng phải những gì cần tới thì sẽ tới hay sao?

- Nếu em mạnh mẽ được như vậy thì tốt quá.- Hữu Thiên nhìn cô.- Anh kì thực rất lo cho Mạnh Nguyên. Là bạn thân của cậu ấy, nên anh rất hiểu. Nếu như cậu ấy biết được quan hệ của em và Hoàng Quân thì sẽ như thế nào. Có thể sự việc xảy ra hôm đó (sinh nhật Vũ Hân) đã khiến cậu ấy nghi ngờ, nhưng có lẽ cậu ấy tin em nên mới hành động như vậy.

Vũ Hân sợ nhất là hai chữ tin tưởng ấy. Vì sao ư? Vì cô biết kết cục cô cũng sẽ quay lưng lại với tất cả mà thôi. Người như cô, tuyệt đối không thể khiến người khác tin tưởng được. Dường như sự tin tưởng mà anh đặt vào cô giống như gánh nặng vậy. Cô rất muốn vì anh mà tạo dựng niềm tin ấy thế nhưng... có lẽ chuyện đó là không thể...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Nếu Như...

- Xin chào!- Vũ Hân bước tới quỳ lễ tân và mỉm cười.- Tôi là Dương Vũ Hân của W fashion, tôi tới tìm Hoàng tổng!

- A! Chào chị!- Cô lễ tân đứng dậy có chút khân trang.- Hoàng tổng đang đợi chị. Xin mời chị đi lối này!

Cô lễ tân cười rạng rỡ làm động tác mời. Vũ Hân gật nhẹ đầu rồi đi theo cô ta. Tầng làm việc của ban lãnh đạo cấp cao của Maze cũng nằm ở một tầng độc lập giống như Red Ocean, có điều quy mô không lớn bằng. Phòng của Tổng giám đốc nằm ở cuối dãy và cũng có thể coi là căn phòng lớn nhất ở đây.

Hai tiếng gõ cửa vang lên, cô lễ tân đứng tránh qua một bên và giúp Vũ Hân mở cửa. Cô nhẹ nhàng mỉm cười rồi bước vào trong. Cánh cửa sau lưng chậm chậm khép lại cho tới khi cô nghe thấy một tiếng “cách” vang lên trong không gian tĩnh lặng thì mới quay đầu nhìn thẳng. Cô ngược mắt nhìn dáng người cao ráo mà anh tuấn đang đứng trước khung cửa kính rộng lớn phía trước. Anh nặng nhàn nhật từ ngoài hắt lên thân hình anh khiến cô cảm thấy như anh đang đứng ở một nơi nào đó mà bản thân không thể với tới. So với bốn năm trước, anh gầy hơn nhưng cũng điềm tĩnh và trưởng thành hơn. Giờ anh đã không còn nhìn cô bằng ánh mắt ấy nữa. Ánh mắt vui vẻ, nồng đậm yêu thương. Tất nhiên rồi, vì cô không còn là của anh nữa rồi. Cái ngày anh quay lưng bước đi, bỏ lại cô một mình, giây phút ấy có lẽ cô đã biến mất khỏi trái tim anh. Cô... không còn là gì của anh nữa cũng như... giờ đây anh không là gì của cô.

Vũ Hân không lên tiếng mà cứ đứng đó nhìn bóng lưng của Hoàng Quân. Cô không hề có ý định lên tiếng trước bởi cô biết anh đã nhận ra cô có mặt ở đây. Tưởng chừng như thời gian đã trôi qua rất lâu, Hoàng Quân cuối cùng cũng chậm rãi quay lại. Anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh. Chỉ có điều, cô đáp lại sự lạnh lùng của anh bằng một nụ cười nhẹ thoáng qua.

- Em vẫn luôn khiến tim anh đập nhanh như vậy!- Hoàng Quân tiến từng bước về phía Vũ Hân.

- Tôi thật không hề biết mình lại có sức hấp dẫn đến thế.

Vũ Hân cười nhật. Cô cũng nhanh chóng bước tới trước mặt anh, tới khi giữa hai người chỉ là khoảng cách của một bước chân, cô liền đưa bàn tay mảnh khảnh của mình lên.

- Hoàng tổng, hợp tác vui vẻ!

Hoàng Quân vẫn lặng thinh nhìn cô, nhìn thật sâu vào đôi mắt cô mong tìm được một chút gì đó. Thái độ thờ ơ của cô đã khiến anh thực sự không thể chịu đựng. Vũ Hân vẫn kiên nhẫn mỉm cười, kiên nhẫn đưa tay ra rồi chờ đợi. Chợt đôi đôi tay to lớn của Hoàng Quân hướng về phía cô. Một tay đặt lên gáy cô, một tay ôm lấy eo cô và kéo cô sát gần mình. Cho tới khi Vũ Hân kịp nhận ra thì bờ môi anh đã áp xuống không chế đôi môi nhỏ nhắn của cô. Vũ Hân không phản kháng cũng không tỏ vẻ bất ngờ. Cô cứ mở to mắt nhìn chăm chăm vào anh, mặc anh say đắm tận hưởng vị ngọt đôi môi cô.

Hơi thở của Hoàng Quân mỗi lúc càng trở nên nặng nề hơn, bàn tay anh cũng siết chặt hơn, hận không thể nhập cô vào thân mình. Nhưng có lẽ sự tức giận đã bao trùm toàn bộ tâm trí anh. Anh buông Vũ Hân ra và nhìn thẳng vào cô, đôi bàn tay anh bỗng siết chặt lấy đôi vai gầy của cô.

- Em... rốt cục là muốn gì?- Giọng anh gần từng tiếng thật đáng sợ.

- Muốn gì ư?- Vũ Hân nhìn anh.- Không phải hôm nay tôi tới đây để thảo luận với quý công ty về...

- DƯƠNG VŨ HÂN...

Hoàng Quân tức giận hét lên khiến Vũ Hân im bật. Anh khó chịu ư? Giận dữ ư? Anh nghĩ cô dễ chịu lắm sao. Anh nghĩ cô là dạng người gì chứ? Chẳng nhẽ anh nghĩ sau khi mình bỏ mặc cô bốn năm trời, giờ khi trở về liền hành động như thế thì cô sẽ quay về bên anh hay sao? Anh nghĩ anh có thể đe dọa cô hay sao? Anh quên rằng không thể đối với mình cứng rắn hay sao? Anh thực quá nực cười rồi. Anh muốn gượng ép cô, cô cũng sẽ không ngồi yên để anh uy hiếp. Hạnh phúc và yên bình có được khi bản thân không ngừng đấu tranh giành lấy. Đúng vậy, cô sẽ đấu tranh để giữ lại những thứ là của mình. Vũ Hân trừng mắt nhìn anh rồi đưa mắt nhìn đi chỗ khác.

Biết mình đã hành động thái quá, Hoàng Quân lặng lẽ buông Vũ Hân ra. Anh quay người ngồi xuống chiếc ghế đối diện rồi nhìn cô chờ đợi. Vũ Hân cũng rất nhanh lấy

lại được sự bình tĩnh, cô nhìn anh rồi bước tới chiếc ghế sofa đối diện. Cuộc họp giữa họ bắt đầu.

...

- Những điều tôi vừa trình bày chính là những kế hoạch của W trong buổi trình diễn thời trang lần này.- Vũ Hân ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo nhìn về phía Hoàng Quân.- Tôi tự hỏi Hoàng tổng còn muốn xem xét thêm gì nữa?

- Em khỏe không?

Hoàng Quân không hề để ý tới những thứ Vũ Hân vừa trình bày. Anh nhẹ nhàng đặt tách cafe xuống rồi nói. Anh đã gặp cô mấy lần rồi nhưng chưa lần nào anh hỏi han gì tới sức khỏe cũng như cuộc sống của cô. Quãng thời gian mà... anh không ở bên cạnh cô.

- Ý anh là... bốn năm qua!

Vũ Hân nhìn anh, ánh mắt không hề thay đổi. Những ngày gần đây quả thực cô đã gặp anh rất nhiều. Thời gian tới, W sẽ cho ra mắt sản phẩm mới, vì thế để tăng tính hiệu quả cũng như sự chú ý Hữu Thiên đã đưa ra ý kiến rất khả thi. Đó là hợp tác với hãng trang sức Maze cho những thiết kế mới của công ty. Vũ Hân rất nhiên không phản đối vì đó quả thực là ý tưởng không tồi. Khả năng thành công với lần ra mắt này sẽ là rất cao. Nhưng... cô lại chính là người phụ trách kế hoạch cũng như ý tưởng cho lần ra mắt sản phẩm này. Thời gian không còn nhiều nữa, vì thế cô đã phải chạy gấp rút để thực hiện. Vậy nên, dường như ngày nào cô cũng gặp Hoàng Quân. Mọi lần cô đều dẫn theo trợ lý và nhân viên công ty, nhưng hôm nay Hoàng Quân lại chỉ muốn gặp riêng cô nên bắt đầu dĩ cô đã phải tới đây gặp anh.

Nghe câu hỏi của Hoàng Quân kì thực Vũ Hân rất muốn cười to một trận. Bốn năm qua cô sống ra sao ư? Chính cô cũng không biết nữa. Những gì gọi là quá khứ, những đau khổ hay ưu phiền, cô thực sự không hề muốn mang theo tới tận hiện tại. Dù rằng lúc nào cô cũng bị ám ảnh bởi cái quá khứ đáng sợ đó. Giống như... anh vậy. Anh cũng là một mảnh của quá khứ đó. Cũng là một mảnh của sự đau thương đó. Cô không quên, sẽ mãi mãi không thể quên được. Anh giống như một vết sẹo, dù có cố gắng thế nào vết sẹo ấy vẫn không thể biến mất.

- Tổng giám đốc Hoàng muốn điều tra về quá khứ của tôi ư? - Vũ Hân trả lời kèm theo nụ cười châm biếm.

- Vũ Hân! - Hoàng Quân khẽ gọi. - Anh muốn biết tất cả về em, về bốn năm qua. Cuộc sống của em trong quãng thời gian không có anh...

- Trong cuộc sống của tôi vốn không tồn tại hai chữ Hoàng Quân. - Vũ Hân cắt ngang lời anh. Cô lập tức đứng lên và mỉm cười. - Nếu hôm nay anh hẹn gặp riêng tôi chỉ để nói mấy chuyện này thì... thứ lỗi cho tôi, tôi không rảnh tới như vậy.

- Rốt cuộc... tình yêu đối với em là gì? Tôi muốn hiểu nhưng thực sự không thể hiểu nổi.

Hoàng Quân nhìn Vũ Hân, cô vẫn không có biểu hiện gì gọi là muốn giải thích cả.

- Là trò chơi sao? - Anh nhìn cô, đôi mắt toát ra vẻ đau khổ. - Hay là thứ tình cảm rẻ mạt tới mức có thể đi bỏ thì?

Đôi mắt đang nhìn xa xăm của Vũ Hân bỗng nhìn thẳng vào mắt Hoàng Quân. Hai người đối diện và muốn tìm hiểu suy nghĩ của đối phương qua đôi mắt. Vũ Hân nhận ra sự không cam lòng, sự buồn bực của Hoàng Quân. Kì thực cô cảm thấy việc Hoàng Quân tức giận là vô lý. Vì sao ư? Chẳng phải chính anh rời bỏ cô sao? Chẳng phải chính anh đã ném mảnh kí ức ấy đi sao? Vậy mà giờ đây lại muốn lấy lại? Hiện tại, anh không là gì của cô, anh không có quyền can thiệp vào cuộc sống riêng tư của cô cũng như việc hẹn cô tới đây và chỉ chất vấn về những lời mà cô nghĩ, nó không hề liên quan tới mục đích của ngày hôm nay.

Hoàng Quân xưa nay thường đánh giá độ chân thật của con người qua đôi mắt, anh có thể hiểu được suy nghĩ của người đối diện nếu nhìn vào mắt của người đó. Nhưng anh lại không thể hiểu được Vũ Hân đang nghĩ gì. Anh chỉ biết đôi mắt ấy đang nhìn anh, không trốn tránh. Đôi mắt sáng trong ấy như thách thức anh nếu có khả năng thì hãy đọc suy nghĩ của cô đi.

Hoàng Quân chịu thua, anh nhắm mắt lại để trấn tĩnh. Mấy hôm nay anh quá mệt mỏi rồi, anh không đủ sức để nhìn đôi mắt cứng rắn của Vũ Hân một lần nữa. Anh thực sự muốn cô ngã vào vòng tay anh, kêu than một chút, trở về làm Vũ Hân của bốn năm trước. Lúc ấy anh sẽ chẳng ngại ngần mà bỏ bỏ cái kế hoạch kéo cô trở về. Anh không muốn tổn thương cô, cũng không muốn cùng cô đấu qua đấu lại. Anh chỉ muốn cô quay trở về thôi, chỉ cần cô ngoan ngoãn quay lại, anh sẽ không để ý tới những gì mà cô đã làm trong quãng thời gian qua. Vậy mà cô đã không làm vậy, trái lại, cô khiến anh còn mệt mỏi hơn vì cái tính ngang ngạnh, ương bướng của mình.

Anh đứng dậy với tới bên cạnh Vũ Hân. Anh đưa tay, nắm lấy bờ vai của cô rồi nói:

- Nếu như tôi không quan tâm tới quá khứ của em. Nếu như tôi bỏ qua tất cả mọi lỗi lầm của em... liệu em có thể ở bên tôi không?

Đây chính là tuyên bố cuối cùng của anh. Đối với anh, việc Vũ Hân thay lòng đổi dạ, yêu thương một người đàn ông khác khiến anh không thể chịu đựng nổi. Nhưng nếu phải bỏ qua thì được, anh chấp nhận coi như không biết gì cả. Điều anh muốn là cô quay lại mà thôi.

Vũ Hân chột ngược mắt nhìn anh. Đó không phải là ánh mắt biết ơn, không phải là ánh mắt hạnh phúc. Ánh mắt ấy gay gắt và đáng sợ biết bao. Nó khiến Hoàng Quân có cảm giác như Vũ Hân đang bắt càn, cô chẳng quan tâm tới những gì anh vừa nói. Đôi môi ấy bỗng mở ra và lên tiếng.

- Tất cả những gì là nếu như vốn dĩ không hề tồn tại. Vậy anh nghĩ tôi có thể trở về bên anh không...

Đúng vậy, nếu anh dùng từ nếu như thì có nghĩa anh đang giả dụ chứ thực lòng anh không nghĩ thế. Vì anh không thật lòng nên Vũ Hân cũng không cần phải nghĩ nó theo cách anh nói. Cô trả lời vì cô thấy điều anh nói không có thực. Cô đã nói cho anh biết suy nghĩ của mình nhưng anh đang cố tình lừa gạt bản thân. Vậy thì cô cũng không còn gì để nói hay giải thích nữa. Vũ Hân quay người rồi ra khỏi phòng, bỏ mặc Hoàng Quân đứng như trời trồng. Đôi bàn tay anh dần siết lại, chặt tới mức nổi rõ cả những gân xanh.

- Vũ Hân... đừng trách anh...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bốn Năm Là Chưa Đủ?

Tuy Vũ Hân đã biết chắc rằng Hoàng Quân sẽ không ngồi yên nhưng cũng không nghĩ anh lại hành động nhanh tới mức khiến cô không kịp trở tay như vậy. Nhìn đóa hoa hồng Thụy Sĩ trước mặt mà cô không biết nên nói gì. Điều phiền toái nhất chính là những ánh nhìn của nhân viên trong công ty. Việc này đã xảy ra cách đây một tuần rồi, vậy nên điều chắc chắn là cả công ty đã biết. Nếu không phải vì Mạnh Nguyên đang đi công tác thì có lẽ anh đã biết rồi cũng nên. Bởi vì mỗi lần anh gọi về cho cô, anh không hề nhắc gì tới chuyện này cả. Đang suy nghĩ xem nên xử lý bó hoa thế nào thì điện thoại báo có tin nhắn. Là của Mỹ Kim.

“Đạo này bà kinh doanh hoa hồng Thụy Sĩ, hử?”

Mỹ Kim chết tiệt. Cô rửa thậm một câu rồi quăng chiếc điện thoại vào túi. Mất liếc bó hoa hồng kiều diễm kia một cái rồi không nói không rằng đem nó ra cho mấy cô nàng trong phòng thư ký xâu xé. Nghe đồn hoa hồng Thụy Sĩ không chỉ đắt, không chỉ đẹp mà còn rất hiếm nữa. Vì thế các chị em như vợ được vàng, lao vào phân chia nhau bó hoa ấy. Vũ Hân không nói năng gì, liền cầm túi rồi rời khỏi phòng. Dù sao cô cũng không còn việc gì nữa, tan làm sớm một chút cũng tốt.

Đang đứng chờ thang máy thì điện thoại của cô chợt rung lên trong túi. Mở ra thì thấy số của Mỹ Kim đang nhấp nháy trên màn hình.

- Tôi đây!

- Ở đâu vậy? Đi cafe với tôi không?

- Đang trên đường xuống gara. Tối bà qua nhà tôi đi, tôi muốn về sớm một chút.

- Chạy trốn sự thật à?-

Mỹ Kim lẩm bẩm.- Hoàng Quân có vẻ quyết tâm ha! Anh ta cũng biết đấu tranh cho thứ mà mình muốn rồi ư?- Cô cười khẩy, không thể không nhận ra trong giọng nói ấy có bao nhiêu phần chế giễu.- Bà... chắc sẽ không động lòng đấy chứ?

- Tôi sẽ không yêu một người tới hai lần.- Vũ Hân khẳng định thêm một lần nữa về vấn đề này.- Nếu Mạnh Nguyên không xuất hiện, nếu trái tim tôi vẫn được bảo toàn thì có lẽ tôi sẽ suy nghĩ về Hoàng Quân. Nhưng hiện tại, tôi yêu Mạnh Nguyên, trái tim tôi giành cho anh ấy. Bà nghĩ, tôi có thể về bên cạnh Hoàng Quân được sao?

- Không thể!-

Mỹ Kim nói.- Vậy thì sao? Anh ta cũng đâu quan tâm tới điều đó. Cái anh ta cần không phải là bà sao? Không chừng tới suy nghĩ và cảm nhận của bà anh ta cũng không quan tâm ấy.

- Tôi không nghĩ anh ấy sẽ vậy!

Vũ Hân nói, trong mắt ánh lên sự tin tưởng gần như tuyệt đối. Cô nói một vài câu nữa rồi lên xe và lái về nhà. Cùng lúc đó, cô không biết rằng trong một góc khuất, có một người đang siết chặt bàn tay. Tâm tình nặng nề, lạnh hết như một tảng băng mùa đông.

...

“- Ở nhà một mình, em vẫn ăn cơm đúng bữa đấy chứ?”

- Tất nhiên rồi.- Vũ Hân kẹp chiếc điện thoại trên vai và áp vào tai. Còn hai tay thì đang liến thoắng xào nấu.- Anh không nghe thấy tiếng xèo xèo sao?

“- Ừ, có nghe!-

Mạnh Nguyên bật cười.- Bảo sao anh lại ngửi thấy mùi thơm.

- Ừi cha... mũi anh thính dữ ha.- Vũ Hân bị anh chọc cho bật cười.- Cách cả nửa vòng trái đất cơ mà.

- Đó có nghĩa là anh rất nhớ em!- Mạnh Nguyên than nhẹ.- Anh mua cho em rất nhiều quà đấy.”

- Vậy sao?

Ding Dong...

- A, đợi em một chút nhé!

“- Ừ!”

Vũ Hân chạy thật nhanh ra phòng khách rồi mở cửa. Cô đã quên rằng trước tiên mở cửa thì nên xem xem đó là ai. Chính việc quên ấy đã khiến cô gần

như rơi vào con đường tưởng như không lối thoát.

Cánh cửa vừa hé mở, khuôn mặt vị khách mời hiện ra rõ mồn một. Vũ Hân chợt giật mình, bàn tay buông rơi chiếc điện thoại, khiến nó rơi thẳng xuống đất. Mắt cô mở to nhìn về phía trước, bàn tay run run như nhiễm phải lạnh.

- Anh... anh...

Nụ cười của Hoàng Quân như nắng ấm mùa thu nhưng trong đôi mắt đen kia lại ánh lên sự nguy hiểm đáng sợ. Anh nhìn cô không chớp mắt, giống như kẻ săn mồi đang muốn quan sát những biểu hiện con mồi của mình. Anh chậm rãi lên tiếng.

- Không mời anh vào sao?

Giọng nói nhẹ nhàng vang lên khiến Vũ Hân thoát ra khỏi sự sợ hãi ban nãy. Cô đứng chôn chân một chỗ cho tới khi anh tiến lại gần và đi lướt qua cô. Có phải cô quá lo lắng rồi không, làm sao cô lại cảm thấy như Hoàng Quân đang âm mưu và muốn làm gì đó tổn hại tới cô. Anh sao có thể làm như vậy với cô được, chắc chắn là cô đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Vũ Hân thở hắt ra rồi đóng cửa lại, đồng thời cúi người nhặt điện thoại lên. Nhưng khi quay người thì cô lại chạm phải vòng ngực rộng lớn của Hoàng Quân. Cô h

ơi lùi lại nhưng chợt một bàn tay của Hoàng Quân vòng qua túm lấy eo cô, kéo cô sát gần anh hơn. Vũ Hân hoảng hốt, cô đưa hai tay chống trước ngực anh để ngăn cho những va chạm sắp xảy ra.

- Anh làm gì vậy?- Cô ngược mắt nhìn Hoàng Quân, ánh mắt đầy cảnh giác.

- Sao?- Anh cười. Hơi ẩm bắt đầu vờn xung quanh Vũ Hân.- Không thích anh như vậy sao?

- Đừng đùa!- Vũ Hân cười nhạt, cô cố dùng sức đẩy anh ra khỏi mình nhưng không tài nào lay chuyển được vòng tay cứng rắn đó.

- Anh chưa bao giờ đùa.- Hoàng Quân cúi đầu, mũi anh chạm vào trán Vũ Hân cọ cọ khiến cô giật mình thảng thốt.- Anh không muốn làm em đau, đó cũng là nói thật.

Vũ Hân thấy như mình bị những lời nói đó làm ngẹt thở chứ không phải là cái ôm chặt này. Cô co lại như con mèo nhỏ đang sợ hãi. Mặc dù bề ngoài cô rất mạnh mẽ và cứng rắn nhưng thực ra cô rất yếu đuối. Giống như lúc này, cô đang cố dùng lý trí để trấn tĩnh bản thân.

- Hân...- Tiếng anh như ni non, như cầu xin.- Về với anh...

Hơi thở nồng đậm của Hoàng Quân bắt đầu xâm chiếm khứu giác của Vũ Hân khiến cô càng mất bình tĩnh hơn. Cô biết rằng anh không đùa, tới giờ phút này cô có thể chắc chắn rằng anh không đùa. Rằng, nếu như cô còn ngang bướng mà làm trái ý anh, anh sẽ khiến cô đau khổ. Dù cô có tổn thương, có bị hành hạ thì mục đích cuối cùng cũng chỉ là cô về bên anh.

Bàn tay nóng rực của Hoàng Quân chợt len vào trong chiếc áo mỏng của Vũ Hân khiến cô như phải bỏng. Những ngón tay cứ lướt nhẹ trên lưng cô khiến cô sợ hãi. Vũ Hân bắt đầu cựa quậy, cô dùng sức lực để đẩy Hoàng Quân ra mặc cho phía trước là thứ gì đang chờ đợi.

Sự chống lại của cô cũng chính là ngòi nổ cho sự chịu đựng của anh. Hoàng Quân mạnh mẽ túm lấy hai tay cô rồi ấn cô vào tường. Đầu Vũ Hân bị va chạm khá mạnh khiến trước mắt như mờ đi nhưng cô vẫn không quên chống cự lại.

- Buông... buông ra...- Cô hét lên trong cơn choáng váng.

- Những gì là của em đều thuộc về anh.

Hoàng Quân gầm lên, chất giọng ấy nhiễm đặc mùi dục vọng. Đôi môi anh tìm kiếm cái cổ trắng nõn của cô, đặt lên đó những nụ hôn vụn vặt nhưng đầy thâm tình.

- Không... không...- Nỗi sợ hãi trong lòng Vũ Hân mỗi lúc một tăng. Cô không ngừng lắc đầu, không ngừng cựa quậy.

- Anh rất nhớ em!- Hoàng Quân vẫn rất nhẹ nhàng hôn lên cổ và mặt cô.- Vậy nên, anh không thể chấp nhận rằng em không hề nhớ anh...

Trước mắt Vũ Hân bỗng bao phủ một màn sương mù dày đặc. Những giọt nước mắt rơi xuống trong vô thức, ướt đầm gương mặt cô.

Nhớ ư? Cô có nói rằng cô không nhớ anh sao? Cô đã chờ đợi anh bốn năm. Bốn năm trời không phải là thời gian sao? Vậy với anh đó là gì chứ? Anh có thể bỏ rơi cô, hành hạ cô ngần ấy thời gian vậy mà khi cô quyết định tìm lấy sự thanh thản cho chính mình, anh lại nói rằng anh sẽ làm cô đau sao? Trời ơi, rốt cuộc cô đã làm gì để khiến người ấy bỏ cô đi khi mà tình yêu của cả hai đều đang thăng hoa, tốt đẹp? Rốt cuộc tình yêu mà người đàn ông ấy dành cho cô là như thế nào mà có thể bỏ cô đi rồi lại có thể trở về sau một khoảng thời gian dài ấy. Rốt cuộc anh đang muốn gì? Sao anh lại cho rằng với những gì mình đã gây ra thì cô vẫn cứ suốt đời ở đằng sau anh mà chờ, mà đợi.

- Trả lời anh.- Hoàng Quân tiếp tục độc thoại.- Rất nhớ anh đúng không?

Môi cô run run, hơi thở nhẹ tới mức tưởng chừng như cô đang ngừng thở. Miệng cô mấp máy mãi mới thoát ra lời.

- Bốn năm... ngần ấy thời gian chưa đủ sao...

Tiếng nói của Vũ Hân nhẹ bằng như một chiếc lông vũ bay trong không trung. Nó cứ bay lượn cho tới khi đáp nhẹ xuống tâm tư của Hoàng Quân khiến mọi hành động của anh dừng lại. Anh nhìn cô, nhìn vào đôi mắt đắm nước, chợt thấy tim như bị ai đó bóp nghẹn lại. Vậy mà có ai ngờ được người đó lại chính là cô.

- Anh có thể bỏ lại tôi... - Cô tiếp tục nói. - Vậy mà lại ngăn cấm tôi lãng quên anh sao?

Những lời chưa kịp nói ra đã khiến Hoàng Quân nuốt trở lại. Chỉ có hai câu, vậy mà cô đã dập tắt toàn bộ sự tức giận của anh. Anh ích kỉ anh biết, thế nhưng kêu anh thừa nhận cô đã hoàn toàn bước ra khỏi cuộc đời của anh thì anh không thể chấp nhận được. Rồi xa cô là do anh bắt đầu đi, thế nhưng chẳng phải anh đã trở lại rồi sao. Hà cớ chi cô chờ đợi anh bốn năm mà lại không thể đợi thêm nửa năm nữa...

Hoàng Quân muốn chất vấn người con gái đang ở trước mặt anh đây. Thế nhưng anh lại không thể cất tiếng. Bây giờ anh rất rối bời, rất khó chịu. Anh từ từ buông tay ra khỏi người cô rồi lặng lẽ đi về phía cửa.

Ngay khi tiếng đóng cửa vang lên trong không gian tĩnh lặng ấy, Vũ Hân bỗng cảm thấy như mình mất hết tất cả sức lực. Cô quỳ sụp xuống nền nhà lạnh cóng rồi bắt đầu khóc không ngừng. Bao nhiêu ủy khuất, bao nhiêu khổ đau của ngần ấy năm cứ thế theo dòng nước mắt mà trào ra ngoài.

...

Màn hình điện thoại chợt tắt, không hề làm ảnh hưởng tới người con gái bên cạnh. Ở đầu dây bên kia Mạnh Nguyên ngồi thẩn người trên ghế, mắt nhìn đắm đắm vào khoảng không phía trước. Những chuyện xảy ra ở bên kia trái đất anh đều nghe thấy. Dù không chứng kiến nhưng anh có thể tưởng tượng ra hình ảnh người con gái ấy đã sợ hãi như thế nào.

Bất lực, chính là cảm giác của anh lúc này. Lúc Vũ Hân cần anh thì anh lại không thể ở bên cô. Sự cô lo lắng anh đã âm thầm ở đằng sau cô làm bức tường bảo hộ dù rất muốn biết những chuyện trước đây của cô. Anh biết cô và Hoàng Quân có quan hệ không bình thường nhưng đó chẳng phải là quá khứ sao. Thế nhưng, dường như mọi chuyện không đơn giản như anh nghĩ.

Giờ phút này anh phải thừa nhận một sự thật về hai người đó. Sự thật ấy với anh thật khó chấp nhận làm sao. Nó khiến anh hận một điều tại sao lại không gặp Vũ Hân trước Hoàng Quân. Tại sao không thể gặp cô sớm hơn để đem lại hạnh phúc cho cô. Người con gái ấy nói mình đã chìm đắm trong đau khổ bốn năm. Thế nhưng nào có ai biết rằng, vết thương ấy, nỗi đau ấy mãi mãi không thể lặng yên mà chết đi. Giờ có lẽ nó đang nổi giồng bão bên trong cô, gào thét, giãy vò, hành hạ cô. Anh biết, anh hiểu thế nhưng anh không thể làm gì hơn ngoài việc yêu thương, bao bọc cô. Vì anh sợ chỉ một sai lầm nhỏ của mình thôi... cũng sẽ khiến cô mãi mãi biến mất khỏi cuộc đời anh...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Đôi Đầu

“You don’t even know how very special you are

You leave me breathless

You’re everthing good my life

You leave me breathless

I still can’t believe that you’re mine

You just walked out of one my dreams

So beautiful you’re leaving me

Breathless...”

Tiếng nhạc vang lên trong không gian yên tĩnh. Bờ mi dài khẽ run, nhưng đôi mắt vẫn không tình nguyện mở mắt ra. Thế những tiếng nhạc chuông điện thoại vẫn vang lên không ngừng nghỉ, chứng minh cho việc người gọi đến rất kiên trì. Đấu tranh tư tưởng rất lâu Vũ Hân mới không tình nguyện mở mắt. Cô bò dậy khỏi mặt đất lạnh băng. Hôm qua sau khi khóc, cô đã ngủ thiếp đi trên nền đất lạnh lẽo ở cửa ra vào. Giờ toàn thân đau nhức, cảm giác như từng tấc da thịt không phải là của mình.

Vũ Hân đưa mắt tìm chiếc điện thoại và ngạc nhiên nhìn vào tên người gọi. Mới có năm giờ sáng mà Mạnh Nguyên đã gọi điện cho cô. Cô vội vàng chỉnh lại giọng mình rồi bắt máy.

- Alo!

- Hân...

- Vâng! Sao anh gọi cho em sớm vậy?

- Anh ở ngoài cửa. Mở cửa cho anh.

- Gì cơ?- Vũ Hân giật mình, cô hỏi lại vì bởi cô không dám tin điều anh nói.

- Anh nói anh về rồi, ra mở cửa cho anh!

Vũ Hân ngược mắt nhìn ra phía cửa rồi run run mở khóa. Người đàn ông ấy đứng ngay trước mắt cô, mỉm cười triu mến. Anh như một cơn gió đi đến bất định. Thế nhưng tất cả lúc nào cũng gây cho cô những bất ngờ không thể tưởng. Dưới mắt anh có một quầng thâm mờ mờ, cô nhận ra đó chính là dấu hiệu mất ngủ của anh. Cô quên rằng tối qua mình đã ngắt máy đột ngột mà không gọi điện lại giải thích. Có lẽ anh lo lắng nên đã trở về nhanh như vậy.

Chợt thấy mình trở thành gánh nặng, cản trở công việc của anh. Cô cúi đầu, mấp máy môi.

- Em... hôm qua...

Cô chưa kịp nói gì, anh đã bước một bước rồi ôm lấy cô. Bao trọn cô trong vòng tay ấm áp và rộng lớn của mình. Cô nào có biết anh đã lo lắng thế nào khi nghe xong cuộc đối thoại giữa cô và Hoàng Quân. Nếu không phải anh nhờ tới sự trợ giúp của vị đối tác làm ăn của công ty thì sẽ không thể bắt máy bay trở lại nhanh như vậy. Ngồi trên máy bay mà anh cứ ngỡ như ngồi trên chảo lửa. Anh không biết cô sẽ xảy ra chuyện gì không. Chỉ sợ rằng anh trở về chậm một giây thôi cũng sẽ có chuyện xấu xảy ra. Cả quãng đường dài đó anh thức trắng và không hề chớp mắt một chút nào. Tâm trí thì hoàn toàn bị ám ảnh bởi cô. Quả thực lúc đó anh mới nhận ra cuộc đời anh không thể sống thiếu người con gái đó. Cũng như cô không thể xảy ra bất cứ chuyện gì được.

- Nguyên...- Vũ Hân dù rất hạnh phúc trong vòng tay của anh nhưng vẫn cảm thấy cái ôm này quá chặt.- Em hơi khó thở...

- Anh xin lỗi!

Mạnh Nguyên thấy mình dường như đã hành động hơi quá nên vội vàng nói lỏng vòng tay. Nhưng quả thực không muốn buông cô ra. Anh nhìn cô, tìm kiếm một điểm nào đó khác lạ ở cô nhưng có vẻ cô đã che giấu rất tốt. Anh mất anh ngừng lại ở đôi mắt trong suốt của cô. Hai đôi mắt giao nhau, rồi tìm kiếm hình ảnh của đối phương trong mắt người kia.

- Sao anh lại trở về sớm như vậy?

- Vì nhớ em!- Mạnh Nguyên nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô.

- Em không muốn anh vì em mà ảnh hưởng tới công việc. Như vậy em sẽ cảm thấy rất có lỗi.

- Sẽ không!

Mạnh Nguyên nói để cô yên tâm. Nhưng sự thật là anh có thể từ bỏ tất cả chỉ vì cô. Sự nghiệp của anh sẽ không vì anh quan tâm tới người anh thương yêu mà bị ảnh hưởng hay rụng chuyển. Ở bên cạnh anh có nhiều người tài giỏi như vậy, anh không tin là công ty sẽ xảy ra việc gì. Trừ khi là có người thực sự muốn hãm hại anh.

Ngày hôm sau, trên sàn giao dịch chứng khoán, giá cổ phiếu của Red Ocean bắt đầu có sự biến đổi. Ban đầu chỉ là giảm vài điểm nên mọi người cũng không quá lo lắng. Thế nhưng liên tiếp trong vòng ba ngày, số điểm của Red Ocean đã giảm mạnh khiến không chỉ những người chơi chứng khoán mà ngay cả ban lãnh đạo cấp cao của Red Ocean cũng thất kinh bạt vía.

Sự việc trên chưa từng xảy ra với Red Ocean kể từ khi bước lên sàn chứng khoán tới nay. Bởi sự ổn định về giá cổ phiếu đồng nghĩa với việc công

ty sở hữu cổ phiếu đó đang hoạt động rất tốt. Bước chuyển biến này đã khiến cho hàng trăm nhân viên công ty rơi vào cảnh hoảng hốt cực độ. Các cán bộ quản lý cũng không khỏi chấn kinh.

Phòng họp lớn nhất của Red Ocean vẫn đang hoạt động hết công suất từ mấy ngày trước đây, khi thông tin về giá cổ phiếu giảm. Mạnh Nguyên ngồi ở ghế chủ tọa, thân ảnh cao lớn nhưng gương mặt thì lại tràn ngập sự mệt mỏi. Thành Nam ngồi bên trái anh cũng không khác là bao với những cái nhàu mày không ngừng. Bên phải là Hữu Thiên, tuy anh giữ bình tĩnh rất tốt nhưng đôi khi người ta lại thấy anh đưa tay lên khẽ day day vào huyệt thái dương.

Ba nhân vật tầm cỡ nhất Red Ocean không mấy khi cùng nhau xuất hiện ở cùng một cuộc họp. Nhưng đã mấy ngày nay họ luôn gặp nhau, luôn cùng nhau kẻ vai sát cánh để giải quyết mọi lo trước mắt. Và sự thật là dù họ đã cố gắng đến đâu cũng không thể ngăn cổ phiếu tiếp tục giảm.

- Mọi người!- Mạnh Nguyên rời mắt khỏi màn hình vi tính rồi lên tiếng.- Nghỉ giải lao một chút đi. Trông ai cũng có vẻ mệt mỏi rồi.

Họ đưa mắt nhìn nhau rồi khẽ thở dài. Mấy ngày nay không ai là không căng thẳng tột độ, tâm tình lúc nào cũng căng như dây đàn. Cho tới khi cánh cửa lớn khép lại, Thành Nam mới ném cây bút trong tay rồi ngửa người ra sau tựa vào ghế. Bao nhiêu hình tượng đẹp đẽ đã bị anh ném bay ra ngoài cửa sổ.

- Tình trạng này bao giờ mới kết thúc.- Anh than thở.- Tình cảm thì đang trong giai đoạn khó khăn, công việc thì lung lay... ông trời định trừng phạt tôi sao...

- Bộ cậu đang theo đuổi ai sao?- Hữu Thiên rời mắt khỏi màn hình máy tính, tay lại đưa lên ấn ấn vài huyệt thái dương.- Cô gái nào mà lại xui xẻo như vậy?

- Cậu có thể dừng việc nói móc tôi được không?- Thành Nam cau mày.- Phải chăng vì cậu nói gì đó nên cô ấy mới lạnh nhạt với tôi?

- Cô ấy?- Hữu Thiên bật cười.- Là Mỹ Kim sao?

- Vậy chẳng nhẽ là Phương Nhi.- Giọng của Thành Nam mang một chút gắt gỏng.- Mỹ Kim không phải người lạnh lùng như vậy, trước đây cô ấy rất...

Nói được tới đây thì tự dưng anh dừng lại. Phải, tất cả chỉ là trước đây. Mỹ Kim của bây giờ sao có thể dễ dàng cho anh tiến vào cuộc sống của cô một lần nữa. Nếu anh yêu cô thì anh cần phải kiên trì. Nếu cô đối với anh còn tình cảm thì nhất định tới một ngày nào đó, cô sẽ chấp nhận anh. Nhưng... đó là ngày nào mới được a...

Hữu Thiên nhìn Thành Nam rồi khẽ lắc đầu, trên môi không thể ngừng được mà xuất hiện một nụ cười nhạt. Quay sang bên cạnh, gương mặt trầm tư của Mạnh Nguyên thực sự làm anh thấy chú ý. Dường như Mạnh Nguyên đang nghĩ gì đó khiến bản thân anh phải nhập tâm tới vậy.

Hữu Thiên lấy lại bộ dạng nghiêm túc thường ngày. Anh bắt đầu nói về công việc.

- Tình hình hiện tại vẫn không mấy khả quan.- Hữu Thiên nói với Mạnh Nguyên.- Mấy ngày nay tôi không ngừng quan sát biến động của thị trường cũng như cho người điều tra. Với tài lực hiện tại của Red Ocean thì không thể có chuyện giá cổ phiếu giảm đột ngột như vậy. Nên chỉ còn một lý do.

- Có người muốn hãm hại chúng ta.- Thành Nam bật dậy, chửi thề một câu.- Shit!!!

- Cậu có nghĩ tới ai không?- Hữu Thiên quay sang nhìn Mạnh Nguyên.

- Cậu mong đó là ai?- Thành Nam nhếch môi nhìn Hữu Thiên.

- Không phải là mong.- Hữu Thiên lắc đầu.- Ý tôi muốn nói, hiện tại ai là người có khả năng và lý do để làm vậy nhất.

- Chẳng lẽ ý cậu là...

Tất cả những lời của Hữu Thiên chỉ đang hướng tới một người. Ngay cả Thành Nam cũng đoán được ra đó là ai thì không lý gì Mạnh Nguyên lại không biết. Nghe xong những lời đó, anh lại càng rơi vào trầm mặc. Ngay từ đầu anh đã nghĩ tới người đó, chỉ là không dám tin. Anh thực không nghĩ vì Vũ Hân mà anh với anh trai lại quay lưng với nhau trở thành thù địch. Bởi dù là ai thắng, ai thua thì với Vũ Hân đó cũng chính là một cú đá kích rất lớn.

Với thực lực hiện tại của Maze, Hoàng Quân chắc chắn không đủ để có thể gây náo loạn thị trường như vậy. Cho nên việc này ắt hẳn có sự tham gia của phu nhân Hoàng Như, cũng chính là mẹ của anh.

Mạnh Nguyên lấy điện thoại từ trong túi ra rồi nhẹ nhàng ấn số. Đầu dây bên kia vang lên rất lâu mới có người bắt máy. Tiếng phụ nữ nhẹ nhàng, tỉnh té nhưng cũng không kém phần lạnh lùng vang lên.

- Là con!- Mạnh Nguyên nhìn vào khoảng không trước mắt.- Con có chuyện muốn nói với mẹ. Vâng! Vậy gặp mẹ sau nửa tiếng nữa.

Anh cúp máy rồi đứng dậy.

- Các cậu tiếp tục tìm cách trấn an các cổ đông và nhân viên trong công ty. Tôi ra ngoài một lúc.

Nhận được ánh mắt đáng tin cậy từ phía Hữu Thiên và Thành Nam, Mạnh Nguyên nhanh chóng rời khỏi phòng họp và lên xe đi tới chỗ hẹn với bà Hoàng Như. Suốt quãng đường đi anh đã nghĩ xem mình nên nói những gì, chỉ là dường như nhắc tới Vũ Hân trong cuộc nói chuyện này thì không hay lắm.

...

Đó là một căn biệt thự ở khu đô thị mới, khá yên tĩnh và thoải mái. Một nơi rất thích hợp với những người ưa thích yên tĩnh, tự do và không muốn bị làm phiền như bà Hoàng Như. Căn biệt thự màu trắng sang trọng, mang đậm chất phương tây. Phòng khách rộng lớn nhưng lại mang chút lạnh lẽo, cô quạnh.

Mạnh Nguyên bước lên thang lên lầu và gõ cửa thư phòng. Bên trong vọng ra một tiếng nói trầm thấp.

- Vào đi!

Anh thở hắt ra rồi xoay nắm cửa. Bà Hoàng Như ngồi đằng sau chiếc bàn làm việc khá rộng, cúi đầu như đang làm gì đó. Xung quanh là những giá sách

dày đặc những cuốn về kinh tế học cũng như thời trang với đủ loại ngôn ngữ. Anh nhìn mẹ mình một hồi lâu không lên tiếng, cũng không bước lại gần mà chỉ đứng ở phía cửa chờ đợi.

Bà Hoàng Như khẽ ngược mắt lên. Qua cặp kính gọng vàng, đôi mắt bà đã có dấu vết của năm tháng nhưng vẫn giữ được nét đẹp quý phái. Có thể nhận thấy sự quật cường cũng như mạnh mẽ của Mạnh Nguyên và Hoàng Quân là được thừa hưởng từ bà.

- Con ngồi đi.

Bà đứng dậy rồi tiến về phía bộ sofa gần cửa sổ và ngồi xuống. Mạnh Nguyên cũng đi theo bà và ngồi xuống phía đối diện. Bà nâng tay rót cho mỗi người một chén trà rồi mới nói.

- Chắc con không phải là tới thăm ta?

- Mẹ! Chắc mẹ biết tình hình hiện tại của Red Ocean.

Mạnh Nguyên không hề vòng vo và đi vào thẳng vấn đề. Câu hỏi thẳng của anh khiến bà Hoàng Như không quá ngạc nhiên. Bà khẽ cười rồi nhấp một ngụm trà. Vị trà thanh thanh, mát mát khẽ thấm dần khoang miệng khiến tâm tình người thường trà càng thêm hưng phấn.

- Con rất giống ba con, luôn coi sự nghiệp là hàng đầu. Vì thế đôi khi, hai người sẽ đánh mất thứ thực ra đối với mình là quan trọng nhất.- Bà nhìn chăm chú vào Mạnh Nguyên.- Nhưng con cũng rất giống mẹ. Quật cường và mạnh mẽ, che giấu rất tốt tâm tư tình cảm của bản thân. Có điều đôi khi con lại khá bốc đồng và không chịu suy nghĩ kỹ mọi việc.

- Con không giống ông ấy, vì công việc mà bỏ quên vợ con. Cũng không giống mẹ, từ bỏ người chồng đã cùng chung sống với mình gần hai mươi năm để theo chân người đàn ông khác. Con không giống hai người có thể chia cắt tình anh em, tình cha con, tình mẹ con chỉ để thỏa mãn cái tính nhất thời của bản thân.

Bà Hoàng Như im lặng, Mạnh Nguyên dường như đang lên án bà vì những gì bà đã gây ra. Thế nhưng bà lại thấy thật buồn cười. Đứa con này của bà lại nói rằng nó không giống như vậy, nó sẽ không đi vào vết xe đổ của bố mẹ nó.

- Nguyên, con nghĩ mình sẽ không như vậy sao?

- Sẽ không!- Giọng nói anh đầy vẻ kiên quyết và chắc chắn.- Vì vậy ngày hôm nay con tới đây muốn nói với mẹ rằng, nếu sự việc lần này có liên quan tới Hoàng Quân thì con cũng không mong mẹ sẽ đứng cạnh anh ấy mà dung túng cho những việc anh ấy làm. Con cũng không mong mẹ đứng về phía con, chỉ cần mẹ đứng ở giữa là được.

- Con nghĩ ta sẽ để cho con và nó đối đầu với nhau?

- Không. Con không muốn bản thân đối đầu với anh ấy. Thế nhưng con cũng không muốn anh ấy tiếp cận người phụ nữ của con. Dừng cô ấy làm lý do gây nên những hỗn loạn hiện nay.

Sắc mặt bà Hoàng Như đen đi một nửa. Bà có biết về việc Hoàng Quân gây náo loạn thị trường chứng khoán, cũng gây không ít khó dễ cho công ty của Mạnh Nguyên. Thế nhưng bà nào có ngờ tất cả những gì đứa con cả của bà làm lại là vì người con gái đó. Điều càng không thể tưởng tượng được là tới đứa con thứ cũng chết mê chết mệt vì cô ta. Khóe môi bà run run, co rúm lại như đang thực tức giận. Bà nghiêm nghị nhìn Mạnh Nguyên rồi lên tiếng.

- Cô ta không hợp với con, một người đàn bà như vậy không xứng làm con dâu Phan gia.

- Cô ấy xứng hay không cũng không cần mẹ quyết định.

Mạnh Nguyên đứng bật dậy, cao giọng trả lời. Anh quả thực không muốn cãi lại mẹ mình nhưng lại càng không muốn bất cứ ai lăng nhục người con gái đó trước mặt anh. Anh yêu cô còn chưa đủ, sao có thể để cho người ta nói này nói nọ về cô kia chứ.

- Người lấy vợ là con, người yêu cô ấy cũng là con, người sẽ bảo vệ và ở bên cô ấy tới cùng cũng sẽ là con. Bất kể ai dù là Hoàng Quân hay mẹ có ý định tổn thương cô ấy, con cũng nhất quyết không để yên.

Dứt lời, anh quay người rồi rời khỏi căn phòng ngột ngạt đó. Rốt cuộc rằng bà đã sai. Khi thấy Mạnh Nguyên xuất hiện cùng cô gái đó ở bữa tiệc cách đây không lâu, bà đã có dự cảm không lành. Có điều bà nghĩ một người lạnh lùng và kiêu ngạo như Mạnh Nguyên sẽ không phải lòng một cô gái như thế. Vậy mà nào ai ngờ được rằng ngày hôm nay, khi nhận được cú điện thoại bất ngờ của con trai. Bà nghĩ anh tới là để mong bà giúp đỡ. Thế nhưng anh lại chỉ muốn bà đừng can thiệp vào việc này. Tất cả những gì anh làm đều là vì người con gái đó.

Bốn năm qua tuy bà luôn ở bên cạnh Hoàng Quân, luôn đốc thúc cho sự nghiệp của đứa con cả. Hàng ngày nhìn anh không ngừng tiến bộ trong công việc và càng trưởng thành hơn. Thế nhưng bà biết những gì mà Hoàng Quân cố gắng là có mục đích. Đó không phải là vì bà, không phải vì sự kỳ vọng của bà mà là vì đứa con gái đó.

Hai đứa con của bà, đứa nào cũng ưu tú, sự nghiệp vững mạnh, đều là những người có địa vị trong xã hội. Vậy mà lại đều vì một người con gái có thể làm tất cả mọi thứ, kể cả đối đầu với nhau.

Năm xưa bà chia cắt Hoàng Quân và Vũ Hân, bà đã nghĩ rằng cô sẽ không thể xuất hiện trước mặt Hoàng Quân được nữa. Thế nhưng bằng một cách nào đó, cô lại ở gần đứa con khác của bà. Đó giống như một sự báo thù của cô dành cho hành động của bà vậy.

Bà Hoàng Như khẽ nhắm mắt lại, hai đứa con của bà rất nghe lời. Có điều chỉ riêng chuyện tình cảm là không nhân nhượng khiến bà rất đau đầu. Nếu bà không mau giải quyết Vũ Hân và ngăn cản hai anh em đối địch nhau thì nhất định kết quả của cuộc chiến này sẽ khiến bà hối hận suốt cả cuộc đời.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Anh Có Thể Giúp Em Không?

- Sao rồi? Vẫn đang giảm sao?- Mỹ Kim nhìn Vũ Hân mà lòng như lửa đốt.

- Ừ!

Vũ Hân nhìn qua màn hình máy tính rồi khẽ nhún mày. Tuy cô không biết nhiều về chứng khoán nhưng về sự lên giảm của thị trường thì vẫn biết một chút. Mấy ngày nay cô theo dõi tình hình cổ phiếu thông qua internet và các nhân viên của công ty. Quả thực là rất đáng lo.

- Mạnh Nguyên có nói gì với bà không?- Mỹ Kim hỏi.

- Anh ấy không nói gì nên tôi mới sợ.- Vũ Hân thở dài.- Giống như đang giấu tôi làm việc gì đó vậy.

- Vậy còn em, Phương Nhi. Không phải Hữu Thiên cũng giấu em đó chứ?- Mỹ Kim quay phắt sang nhìn Phương Nhi.

- Không giấu nhưng cũng không nhắc tới.- Phương Nhi xụ mặt.- Nếu em có hỏi qua thì anh ấy lại kêu đó không phải chuyện của em, em vẫn nên chuyên chú vào thiết kế thì hơn.

- Haizz. Em đứng là không được việc gì.- Mỹ Kim tặc lưỡi, lắc đầu sau đó lại nhìn Vũ Hân.- Sao phải giấu bà chứ?- Mỹ Kim nghiêng đầu khó hiểu.- Nhưng liệu có ảnh hưởng lớn tới công ty không?

- Ừ, có!- Vũ Hân đưa tay ấn nhẹ vào huyệt thái dương.- Tài lực của công ty rất ổn, tôi không hiểu tại sao giá cổ phiếu lại giảm như vậy.

- Có thể là do tình hình tài chính kinh tế suy yếu không?- Phương Nhi nghĩ nghĩ một chút rồi nói.

- Không thể. Trên thị trường dường như chỉ có Red Ocean là công ty lớn mạnh bị sụt giảm cổ phiếu. Tôi nghĩ... còn có thể có nguyên nhân khác chẳng...

Mấy ngày nay, bất cứ lúc nào Vũ Hân hỏi tới chuyện của công ty, Mạnh Nguyên đều đánh lạc hướng của cô hoặc là nói không có gì. Ban đầu có thấy không có vấn đề gì nhưng hầu như lần nào anh cũng từ chối cho ý kiến. Thế nên tự dung cô sẽ sinh nghi. Hơn nữa, Hoàng Quân dạo gần đây cũng không quấy rầy cô nữa. Điều đó khiến cô sẽ nghĩ tới những chuyện này chẳng lẽ có liên quan tới nhau.

- Hay là... chị cố gắng đi.- Phương Nhi nhìn Mỹ Kim cười cười.

- Chị?- Mỹ Kim chỉ vào mình.- Chị thì phải cố gắng gì chứ?

- Em thì không thể hỏi được Hữu Thiên, chị Vũ Hân cũng không thể khai thác gì từ anh trai em. Như vậy chỉ còn chị nữa thôi.- Nói tới đây, cô cười tươi hơn.- Chẳng phải dạo này anh Thành Nam đang theo đuổi chị sao?

- Chị không muốn dây dưa với anh ta.- Mỹ Kim khoát tay, từ chối cho ý kiến.

- Chị chỉ cần hỏi anh ấy việc mà chúng ta muốn biết thôi mà. Cũng đâu bắt chị phải hẹn hò hay nói chuyện yêu đương với anh ấy.

- Bà thử một chút đi. Với tình hình này, không biết gì như chúng ta quả thực cũng rất khó.- Vũ Hân cũng lên tiếng sau một hồi im lặng.

Mỹ Kim nhìn Vũ Hân rồi nhìn Phương Nhi, cuối cùng đành gơ tay đầu hàng.

...

- Anh quả thực rất ngạc nhiên khi em chủ động hẹn anh!

Thành Nam nhanh chóng ngồi xuống rồi mỉm cười xán lạn với Mỹ Kim. Nhưng có vẻ ai đó không quá hào hứng như anh.

Mỹ Kim nhìn bản mặt đào hoa trời cho của người đối diện rồi không khỏi thở dài. Tuy cô là người không trọng hình thức thế nhưng không thể phủ nhận

vẻ đẹp trai của người này. Cô cũng không thể phủ nhận rằng trước đây cô cũng từng rất quyến luyến về hào hoa, lãng tử ấy. Mỹ Kim háng giọng rồi lên tiếng.

- Anh uống gì?

- À!- Thành Nam gật gù, mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào mặt Mỹ Kim.- Vậy thì nâu đá đi.

Khi người phục vụ đi khỏi, Mỹ Kim mới rơi vào trạng thái im lặng. Cô sao có thể nói chuyện được khi người đàn ông này cứ nhìn cô mà cười cười như một tên điên như vậy chứ. Cố gắng kìm nén cảm giác muốn đắm vào mặt anh, Mỹ Kim chợt cười giả tạo.

- Dạo này anh ổn chứ?

Thành Nam thấy cô hỏi thăm tới mình thì đã sướng ron lên. Quả nhiên là sự cố gắng của anh đã có kết quả. Anh vui vẻ gật đầu.

- Tốt, à không tốt lắm nhưng anh vẫn rất khỏe.

Mỹ Kim hơi nhú mồm. Trả lời cái kiểu gì mà buồn cười vậy.

- Vậy tại sao lại không tốt?

- À, thì do công việc thôi. Như em cũng biết đấy...

Thành Nam chợt dừng lại rồi nhìn Mỹ Kim chăm chú. Có cái gì đó không phải. Mới có ngày hôm qua thôi, khi anh nói muốn gặp cô, cô đã từ chối thẳng thừng, thậm chí còn không thèm cho anh chút thể diện. Hơn nữa những lần gặp anh, chưa lần nào anh thấy cô cười tươi như vậy. Vậy nên anh không cho là cô lại thay đổi nhanh chóng đến thế. Phải chăng...

- Không phải em muốn hỏi anh về tình hình công ty đấy chứ?- Mặt Thành Nam đã có chút cảnh giác.

Mỹ Kim nghe thấy thế thì chửi thầm trong lòng. Chết tiệt, sao anh ta lại có thể nhanh chóng nhận ra như vậy chứ. Cô thu lại nụ cười dịu dàng, ném lại cho anh bản mặt lạnh lùng thường ngày.

- Tất nhiên.- Mỹ Kim gật đầu cái rụp.- Vậy anh có thể tốt bụng mà nói cho tôi biết được không?

- Không thể.

Thành Nam thắng thùng từ chối làm Mỹ Kim tròn mắt.

- Anh cho đây là theo đuổi sao?- Mỹ Kim cười khẩy.- Với một chút chuyện con con tôi nhờ anh còn không thể làm, vậy thì nói gì tới chuyện yêu đương đây.

Thành Nam có chút khó xử. Không phải anh không muốn nói cho cô mà là không biết nói gì với cô. Thực ra chuyện này anh cũng là người không biết rõ. Hiện tại anh không dám nói bừa. Bởi những gì anh nói sẽ trở thành con dao hai lưỡi ảnh hưởng tới rất nhiều người.

- Vậy thì tôi cũng không còn gì để nói. Chào!

Mỹ Kim mang bộ dạng lạnh lùng, kiên quyết đứng lên. Cô dứt khoát quay người bước đi thì ở phía sau trần tới một tiếng nói vội vàng.

- Cổ phiếu sụt giảm là do có người cô tình hãm hại. Thực chất là nhằm vào cá nhân chứ không phải công ty.

Mỹ Kim dừng bước rồi quay lại nhìn Thành Nam. Vẻ mặt của anh rất nghiêm túc. Có lẽ anh cũng đã đấu tranh tâm lý rất nhiều thì mới quyết định nói với cô những lời này. Trong lòng Mỹ Kim khẽ rung lên một cái, miệng không kìm được khẽ nhếch lên.

- Cổ tình hãm hại.

Chợt một giọng nói của con gái vang lên. Thành Nam giật thót khi nhìn thấy người đó. Sự xuất hiện của Vũ Hân nằm ngoài dự đoán của anh. Anh cơ bản chỉ nghĩ Mỹ Kim tò mò mà đi gặp anh chứ không nghĩ Vũ Hân cũng đi theo. Đang tính xem nên nói thế nào để Mỹ Kim giữ kín chuyện này, đặc biệt là với Vũ Hân thì cô xuất hiện. Quả thực lúc này anh muốn đắm đầu vào ô tô chết cho rồi. Mạnh Nguyên hay Hữu Thiên mà biết anh vì phụ nữ mà bán rẻ anh em thì chắc anh chết không có chỗ chôn.

Khuôn mặt Vũ Hân bao phủ bởi một tầng mây đen u ám. Cô nhìn Thành Nam chờ đợi câu trả lời của anh nhưng anh lại không dám nhìn vào cô mà nhìn xuống hai bàn tay đang nắm chặt của mình. Mỹ Kim thấy vấn đề này có vẻ nghiêm trọng, cô kéo Vũ Hân ngồi xuống bên cạnh mình.

- Nam, anh nói rõ hơn đi.- Mỹ Kim nhìn Thành Nam, giọng mang chút hòa giải.

Thành Nam lúc này nào còn tâm trí mà để ý tới việc Mỹ Kim đã gọi anh khác đi một chút. Giờ, anh hoàn toàn chìm đắm trong cảm giác tội lỗi.

- Vũ Hân.- Một lúc lâu sau anh mới lên tiếng.- Không phải anh không muốn nói mà là những gì anh biết đều đã bao hàm gọn trong hai câu nói ấy rồi. Bọn anh thực sự cũng chưa thể điều tra ra đó là ai. Đối phương lần này nhắm thẳng vào Red Ocean thế nhưng cảm giác cho anh thấy rằng người đó

nhằm vào cá nhân một ai đó. Mà người anh nghĩ tới lại là Mạnh Nguyên. Còn vì lý do tại sao thì...

- Em biết rồi.

Vũ Hân cắt lời Thành Nam. Trong lòng cô giờ phút này đã chắc chắn thêm được một chút. Rằng sự việc lần này không đơn giản như cô đã nghĩ. Cô có thể đoán ra người đó là ai. Cũng đoán ra người mà người đó nhằm vào không phải là Mạnh Nguyên. Mà chính là cô, Dương Vũ Hân.

Ánh mắt cô đắm đắm nhìn vào dòng số trên màn hình điện thoại. Một lúc lâu sau cô mới nhấn phím gọi đi. Người ở bên kia rất nhanh đã bắt máy.

- Anh đã chờ điện thoại của em rất lâu rồi!

Khi nghe thấy câu nói ấy, Vũ Hân thấy như tất cả những gì mình tin tưởng đều sụp đổ. Một câu nói ấy đổi lấy tất cả sự thật cho mọi chuyện. Anh, người cô đã cố gắng để tin tưởng đến phút cuối, cuối cùng lại phá bỏ tất cả để hành động.

- Hoàng Quân, anh muốn gì ở tôi?

- Em!- Giọng nói vang lên rất dứt khoát.- Anh chỉ cần có em.

- Nếu tôi nói không thể thì sao?

- Thì Red Ocean sẽ không thể gượng dậy được nữa. Hoặc là anh sẽ cho nó chết nhanh hơn một chút.

- Có đáng hay không...- Vũ Hân nắm chặt lấy điện thoại.

Đầu dây bên kia im lặng, hẳn là anh cũng đang tự hỏi điều đó.

- Đáng hay không ư?- Hoàng Quân cười nhẹ.- Em nghĩ là có hay không?

Không đợi cô trả lời, anh tiếp tục.

- Nếu em không là của anh thì sẽ không là của ai cả. Hãy nhớ lấy, Dương Vũ Hân.

Bởi vì yêu cô, anh sẽ không ngần ngại mà hủy hoại cô...

...

Căn phòng ẩm cúng với những món ăn thượng hạng và rượu vang đỏ. Ánh đèn vàng dịu nhẹ như làm tăng thêm tính lãng mạn cho không gian lúc này. Nhưng dường như tâm trạng của những người thưởng thức lại không hề cảm nhận được điều đó.

Vũ Hân có chút bối rối nhìn người trước mặt. Cô đã suy nghĩ rất lâu mới dám nhắc máy gọi điện cho anh. Cô không muốn gây nên bất cứ rắc rối nào cũng như không muốn anh lại thêm hiểu lầm mình. Thế nhưng sự việc đến mức này, cô cũng chỉ có thể nhờ anh giúp đỡ, hoặc là cho cô lời khuyên. Cô biết anh sẽ đồng ý bởi cô thực sự hiểu anh.

- Minh Huy, anh có thể giúp em không?

Ánh mắt Vũ Hân mang tới sự cầu khẩn rất lớn, nó khiến Minh Huy hơi sững người. Anh nhìn cô, vẫn không lên tiếng. Anh không nghĩ mình và Vũ Hân sẽ gặp nhau trong hoàn cảnh này. Không phải vì cô nhớ anh mà là cần sự giúp đỡ của anh. Thế nhưng anh cũng thấy vui bởi ít ra cô còn nhớ rằng, anh có thể giúp đỡ cô.

- Hân.- Minh Huy chậm rãi trả lời.- Anh có thể giúp Red Ocean không bị ảnh hưởng quá lớn bởi sự việc lần này. Nhưng nếu cần giải quyết triệt để thì cần tìm kẻ đã bày ra cái lưới này. Em hiểu ý anh không?

- Em hiểu!- Vũ Hân gật đầu.- Vì người đó là anh ấy nên em mới nhờ tới sự trợ giúp của anh.

- Em biết đó là ai?- Minh Huy ngạc nhiên.

- Là người anh khác cha khác mẹ của anh, Hoàng Quân.

Minh Huy sững sốt, anh hỏi.

- Tại sao...

- Anh ấy nhằm vào em.- Vũ Hân lên tiếng.- Muốn em trở về bên anh ấy vô điều kiện.

Minh Huy không khỏi chấn kinh. Anh vốn biết Hoàng Quân và Vũ Hân đã từng có quãng thời gian yêu đương mặn nồng

g. Cũng có thể đoán ra Hoàng Quân muốn cô quay lại thế nhưng không hề nghĩ tới việc rằng anh ta sẽ làm ra những chuyện này. Như vậy khác nào đang ép chết Vũ Hân.

Anh lặng nhìn người con gái mà mình đã dốc lòng yêu thương, trái tim không khỏi nhói lên nhức nhối. Anh cũng yêu cô thế nhưng lại không dám giành lại cô. Chỉ vì sợ rằng điều đó khiến cô đau khổ. Hơn nữa trong lòng cô không hề có anh. Thế nên anh chọn cách buông tay. Nhưng Hoàng Quân thì khác. Anh ta khác anh. Anh không cho rằng người đàn ông có thể từ bỏ người phụ nữ của mình để đón lấy sự nghiệp. Rồi sau khi có được sự nghiệp thành công thì lại trở về ép buộc người phụ nữ đó vẫn phải yêu thương anh ta. Đó chẳng phải là loại người rất đáng khinh hay sao.

- Em định làm gì?

- Em không rõ nữa.- Vũ Hân khẽ cười nhạt.- Dù là Mạnh Nguyên hay Hoàng Quân, em đều không thể ở cạnh họ.

- Không thể? Tại sao?

Minh Huy càng lúc càng bị lời nói của Vũ Hân làm cho mờ mịt. Anh không hiểu ý cuối cùng của cô muốn truyền đạt tới anh là gì.

- Minh Huy, hôm nay em gặp anh không chỉ là vì chuyện của Red Ocean.

Vũ Hân nhìn anh, ánh mắt như gửi gắm sự tin tưởng. Việc cô sắp nói ra đây có thể khiến anh ngạc nhiên, hoảng hốt hoặc tiếc thương cho cô. Thế nhưng cô thực sự mong anh sẽ hiểu và giúp đỡ mình. Cô giờ đây đã không thể dựa vào ai được nữa. Bước đi bằng chính đôi chân của mình, cô đã học việc ấy từ cách đây bốn năm. Nhưng có lẽ cho tới giờ, cô mới thực sự phải làm như vậy.

...

- Bà đi gặp ai về vậy?- Mỹ Kim nhìn Vũ Hân rồi dò hỏi.

- Gặp bạn thôi.- Cô lăm băm, người khẽ dựa vào thành thanh máy để chống đỡ. Cô quả thực rất mệt mỏi rồi.

- Bạn? Nam hay nữ?

- Kim!- Vũ Hân thờ ơ trả lời.- Có thể dừng hỏi nữa được không? Tôi rất mệt.

- Bà cũng chú ý tới sức khỏe một chút đi. Có biết tôi rất lo hay không?

Vũ Hân gật đầu rồi thờ dãi. Cả hai cùng bước vào hầm để xe, thì chợt nghe thấy tiếng bước chân phía sau. Theo thói quen, Vũ Hân quay lại thì bị một người trong số đó bịt chặt miệng. Cô hoảng hốt lùi ra sau nhưng không thể thoát được khỏi tay người đó. Mùi hương từ tấm khăn trắng trên mũi cô bắt đầu phát huy tác dụng của nó. Mỹ Kim thất thần toan hết lên cũng bị một người khác bịt miệng y như Vũ Hân. Chỉ chưa đầy một phút sau, cả hai rơi vào trạng thái bất tỉnh.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên trong không gian yên tĩnh của gara.

- Vâng! Chúng tôi đã bắt được cô ta. Nhưng lại xuất hiện thêm một người nữa.

- Một người khác?

- Vâng! Cũng là phụ nữ.

- Vậy thì giải quyết cô ta đi. Thứ tôi cần là cô gái kia.

- Tôi hiểu!

Lúc ấy dường như những giấc mơ dai dẳng lại bắt đầu xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Mất Tích

Chiều muộn ngày hôm sau, khi mặt trời còn đang tìm về nơi chốn của mình, vạn vật vẫn còn hoạt động trong guồng quay của thời gian thì người đàn ông đó đã không tìm được mà gọi điện tới sở cảnh sát. Thế nhưng trả lời anh lại là sự an ủi cũng như thông báo rằng nếu người mà anh muốn tìm chưa mất tích đầy 24 tiếng thì chưa thực sự gọi là mất tích. Rốt cục anh cũng muốn hét lên với những người đó rằng thế nào mới gọi là mất tích? Người mất tích ấy là người phụ nữ anh yêu thương, người mà anh sẽ từ bỏ tất cả để bảo vệ. Nếu họ là anh thì liệu họ có thể ngồi yên và chờ đợi hay không?

Mạnh Nguyên không thể liên lạc được với Vũ Hân từ tối qua tới nay. Cô cũng không có ở nhà hay công ty trong khi xe cô vẫn ở gara. Cả ngày hôm nay anh không ngừng tìm kiếm cô thế nhưng tất cả những nơi cô có thể tới đều không có bóng dáng cô. Anh không rõ tại sao trong sâu thẳm trái tim anh tồn tại một sự hoảng hốt mãnh liệt. Giống như cô sẽ gặp phải chuyện gì đó. Những suy nghĩ ấy tràn ngập tâm trí anh khiến anh không ngừng muốn điên lên.

- Mỹ Kim cũng không thấy đâu. . .

Thành Nam mở bật cánh cửa phòng làm việc của Mạnh Nguyên rồi nói. Anh nhìn những gương mặt căng thẳng trong phòng rồi chợt cũng thấy lòng mình càng lo lắng hơn.

- Anh ngồi xuống một chút đi. Có thể họ đã đi đâu đó chẳng. - Phương Nhi lên tiếng an ủi.

- Phải đấy, cậu ngồi xuống đi. Cứ chạy đi tìm kiếm mãi cũng không phải cách hay. - Hữu Thiên rất bình tĩnh nói. - Hơn nữa hai cô ấy đều là người đã trưởng thành, chắc sẽ không có chuyện gì đâu.

Thành Nam tựa người vào sofa, cả người không còn một chút khí lực nào. Nửa đêm ngày hôm qua khi Mạnh Nguyên gọi điện cho anh thông báo không thấy Vũ Hân đâu đã khiến cho anh chợt dạ. Anh ngay lập tức gọi cho Mỹ Kim thì thấy cô tắt máy. Chạy tới nhà cô thì cô không có ở nhà. Rốt cuộc cả đêm qua anh đã đi xe lòng vòng quanh thành phố không biết bao nhiêu lần. Mới còn buổi chiều thôi, cô còn hẹn anh uống nước dù là không tình nguyện. Thế nhưng anh vẫn cảm thấy hạnh phúc ngập tràn. Cứ nghĩ rằng đêm đến anh sẽ mất ngủ vì phải nghĩ cách làm thế nào để gần cô thêm nữa. Cuối cùng lại thức trắng đêm để tìm kiếm cô.

Anh chưa từng trải qua cảm giác này. Kể cả trước đây, khi Mỹ Kim rời bỏ anh, anh cũng không thấy sợ hãi như vậy. Giờ anh mới hiểu được cô quan trọng thế nào với anh. Cũng hiểu những gì mà cô đã phải trải qua trong quãng thời gian kia. . .

Có lẽ đêm nay cũng sẽ lại là một đêm mất ngủ với bọn họ. Trong khi ở đây, có những người đang không ngừng tìm kiếm, đang không ngừng lo lắng thì ở một nơi nào đó ở thành phố này, người con gái đó cũng như đang rơi vào một mê cung không tìm được lối thoát.

...

Vũ Hân nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đang ngồi diện mình. Ánh mắt người đó sắc bén nhìn thẳng vào cô. Dường như cô đang rơi vào tình trạng của bốn năm trước. Những ký ức cứ kéo nhau ùa về bủa vây lấy cô không buông.

- Lần này là vì gì? Tôi hiện tại đã đắc tội gì nữa đây?

Giọng Vũ Hân mang theo sự châm biếm rõ rệt. Bà Hoàng Như khẽ cười nhìn cô. Cô của hiện tại so với bốn năm trước đã mạnh mẽ và trưởng thành hơn. Nếu trước kia cô chỉ biết ở trước mặt bà mà cầu xin, van vì thì giờ đã biết dùng ánh mắt nói chuyện với bà, dùng lời nói để đã kích bà. Nếu trước kia cô đã quỳ xuống xin bà tha thứ thì giờ đây cô thẳng lưng đối diện bà không chút sợ hãi. Vậy liệu có phải hai đứa con của bà đã yêu cô bởi sự quật cường cũng như yêu đuối ấy?

- Thực ra cô không có tội. - Bà đưa mắt nhìn cô. - Chỉ là ông trời trêu đùa khiến cô một lần nữa cũng gặp phải đứa con trai của tôi mà thôi.

- Bà cũng có thể thốt ra những lời đó sao? - Vũ Hân cười nhạt. - Bà cũng xứng làm mẹ của anh ấy sao?

Bà Hoàng Như không hề tức giận. Bà biết người mà Vũ Hân đang ám chỉ là ai. Lỗi của bà là đã bỏ rơi một đứa con và toàn tâm toàn ý cho một đứa. Tất nhiên không phải vì thế mà coi đứa kia như không tồn tại. Dù gì, Mạnh Nguyên cũng là máu thịt mà bà đã mang nặng đẻ đau mà sinh ra. Sao có thể coi như không có. Thế nhưng bà thừa nhận, tình yêu mà bà dành cho anh quả thực không bằng tình cảm bà dành cho Hoàng Quân.

Trước lời lên án của Vũ Hân, bà Hoàng Như chỉ cảm thấy đó như những lời sâu kín mà bà không dám thừa nhận nên nhờ người khác nhắc nhở bà mà thôi. Quả thực tâm tư của bà không hề dao động. Bốn năm trước cũng vậy, bây giờ cũng thế. Bà chưa bao giờ hối hận về những gì mình đã làm. Bởi tất cả những điều đó đều là làm vì con trai bà. Bà là mẹ, bà có quyền bảo vệ chúng, có quyền can thiệp vào cuộc sống của chúng, có quyền khuyên nhủ để chúng không đi sai đường.

Thế nhưng điều mà bà không hiểu được chính là tại sao một người phụ nữ không có gì đặc biệt như Vũ Hân lại có thể chiếm được trái tim của cả Hoàng Quân lẫn Mạnh Nguyên. Không những vậy còn khiến chúng hết mực thương yêu, hết mực sống chết bảo vệ cô. Nếu bà không mê tín thì có thể cũng nghĩ Vũ Hân đã dùng tà thuật với chúng cũng nên.

- Tôi có xứng hay không, chuyện đó với cô không có quan hệ. - Bà lên tiếng. - Cô đáng lẽ nên an phận từ bốn năm trước, vậy mà cho tới giờ vẫn chứng nào tật nấy sao?

- Sao? Lần này thì bà ra mặt là vì Mạnh Nguyên? - Vũ Hân cười khẩy. - Bà không nhìn thấy Hoàng Quân sao? Sau bốn năm trời xa cách, anh ta vẫn trở về và lưu luyến tôi như vậy. Giờ tới lượt Mạnh Nguyên cũng bị tôi mê hoặc. Bà nghĩ, chỉ cần tôi biến mất thì họ sẽ quên tôi sao? Bà nghĩ họ sẽ không nghĩ nhớ bà sao?

Khuôn mặt cao quý của bà Hoàng Như trầm xuống phân nửa. Những lời nói vừa rồi của Vũ Hân thực sự khiến bà tức giận. Đây quả thực mới chính là bộ mặt thật của đứa con gái này. Bà đã đánh giá nó quá thấp rồi. Bốn năm trước bà đã cảnh cáo nó rồi tha cho nó nhưng không ngờ giờ nó lại quay lại trả thù bà như vậy.

Con người sắc bén, thâm thúy của bà Hoàng Như ánh lên tia giảo hoạt, độc ác. Bà nhìn Vũ Hân đang quật cường nhìn mình mà cười lạnh.

- Cô đã quá coi thường tình cảm của chúng dành cho tôi rồi. Cô nghĩ... chúng sẽ nghi ngờ tôi sao? Người đã sinh ra và nuôi dạy chúng sao? Cô đang giả ngu hay thực sự ngu vậy? Cô nghe cho rõ đây. Bốn năm trước tôi đã cho cô cơ hội để biến mất trước mắt tôi, thế nhưng cô lại kiên trì, sống chết một lần nữa xuất hiện. Vì vậy lần này tôi sẽ không nương tay nữa. Tôi sẽ để cô vĩnh viễn, mãi mãi không thể nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa.- Bà khẽ nhếch môi.- Cô yên tâm, tôi sẽ không giết cô. Chỉ là... làm cô không thể tới gây phiền toái cho tôi được nữa...

Dứt lời, bà quay người rời ra khỏi phòng. Vũ Hân ngồi trên ghế bành thần như mất hồn. Những lời nói vừa rồi cô đều lĩnh ngộ được hết. Cuộc đời của cô chẳng lẽ chỉ tới đây thôi sao... Chợt cô cười nhạt...

- Dương Vũ Hân... mày thật đáng thương...

Một lần nữa tấm vải trắng xuất hiện trước mắt cô, đem cô trở lại với thế giới yên tĩnh một lần nữa. Lần này có lẽ sẽ là một giấc ngủ dài. Ở đó, cô sẽ chìm sâu vào một cõi hư vô mà bản thân sẽ bị trôi buộc, mất đi tự do. Ở đó, có thể cô sẽ mãi mãi không bao giờ thoát ra được nữa...

...

- Thế nào rồi? Có tin tức gì không?

Hữu Thiên bước vào phòng, xem chút nữa là ngạt thở. Mùi thuốc lá nồng nặc, khói thậm chí còn chưa tan hết. Đưa mắt tới chiếc gạt tàn đặt trên bàn thì không khỏi hoảng hốt. Không biết đêm qua hai người này đã hút bao nhiêu nữa.

- Em đã nấu một ít cháo.- Phương Nhi lên tiếng, cô chậm rãi đặt túi đồ ăn xuống bàn.- Hai người không thể không ăn gì được. Như vậy sẽ không có sức mà tìm kiếm hai chị ấy đâu.

Thấy Mạnh Nguyên và Thành Nam không trả lời mình, Phương Nhi quay sang nhìn Hữu Th

iên. Anh khẽ lắc đầu ý bảo cô mặc kệ họ. Phương Nhi lặng lẽ gạt đầu rồi đi loanh quanh thu dọn căn phòng.

Mạnh Nguyên đứng im như một pho tượng, hai tay cho vào túi quần, ánh mắt nhìn ra phía ngoài xa xăm không thấy tận cùng. Gương mặt anh đăm chiêu, lạnh tới cực độ. Hai ngày, tâm tình anh đã theo hai ngày đó mà chết đi. Giờ anh thực sự hận bản thân mình. Hận mình vì sao ở bên cạnh Vũ Hân mà vẫn không thể bảo vệ cô. Hận mình tại sao cho tới giờ vẫn chưa tìm được bóng dáng cô. Hận mình vì sao lại yêu quá sâu sắc tới vậy. Để giờ đây tất cả những gì thuộc về cô đều khiến anh rối bời.

Cũng không khác với Mạnh Nguyên, Thành Nam chôn mình ở ghế sofa. Anh không giống Mạnh Nguyên trầm lặng, anh là người hi vọng ồ ạt thể hiện ra mặt. Thế nhưng hai ngày nay anh lại không khác gì một con người mắc bệnh trầm cảm. Tức giận thì anh tìm thứ gì đó trút giận. Hoảng loạn thì anh giằng vò bản thân. Tất cả những gì anh làm đều là vì bất lực trước sự mất tích của Mỹ Kim. Cô thật đáng hận, biến mất không một chút tin tức khiến anh như hóa điên. Anh thề rằng nếu tìm thấy cô, anh nhất định sẽ trói cô lại bên người cho dù cô có phản kháng thế nào cũng sẽ vô dụng... Chỉ cần cô quay trở về, anh sẽ nguyện cả đời ở bên cô để cô sai bảo, để cô trách móc. Chỉ cần nhìn thấy cô, anh sẽ mãi mãi không bao giờ buông tay cô ra nữa...

Nghe lời Hữu Thiên, Mạnh Nguyên và Thành Nam chui ra khỏi phòng và xuống căn tin của công ty tìm thứ gì đó ăn được. Bởi món cháo mà Phương Nhi mang tới đã nguội ngắt từ đời nào. Thế nhưng ngồi cả tiếng đồng hồ, Thành Nam chuyên tâm cảm chiếc đĩa chọt chọt vào miếng thịt trên đĩa, mắt nhìn chăm chăm hận không thể băm nát nó. Mạnh Nguyên thì chỉ uống cà phê, không thấy anh động tới một chút thức ăn nào cả. Bởi anh không thể ăn nổi, cũng chỉ có uống cà phê mới khiến anh tỉnh táo để tìm Vũ Hân. Chừng nào còn chưa tìm thấy cô, thì chừng đó anh còn không ăn nổi cơm và chọn mất được.

- Hôm qua khi lấy xe, tôi nghe thấy tiếng động lạ ở hầm để xe.- Một nữ nhân viên A lên tiếng.

- Tôi cũng nghe thấy nữa.- Nữ nhân viên B kêu lên.- Những tiếng cộp cộp vang lên khiến tôi xem chút nữa hét ầm lên. Nếu không phải không có người trong chiếc xe màu trắng ấy, tôi cứ ngỡ là có ai đó đang trêu đùa mình ấy.

- Rõ ràng trong xe không có ai sao lại có thể có tiếng động đó chứ. Nhân viên A giọng lạc hẳn đi.- Chẳng lẽ có ma thật sao?

Những lời nói ấy lọt vào tai Mạnh Nguyên, Thành Nam và Hữu Thiên hệt như một cú nổ lớn. Xe? Tại sao họ không nghĩ tới chiếc xe của Vũ Hân kia chứ. Thành Nam dường như là người không giữ nổi bình tĩnh. Anh quay phắt sang nhìn hai nữ nhân viên kia rồi túm lấy vai một người hét lên.

- Xe nào? Có phải xe của Vũ Hân không?

- Xe... xe...- Nữ nhân viên bị anh dọa cho sợ chết khiếp, miệng lắp bắp mãi không nên câu.- Tôi không biết xe là của ai...

- Audi trắng.- Hữu Thiên lên tiếng.- Là chiếc Audi màu trắng đúng không?

- Vâng...vâng... đúng... đúng...

Nữ nhân viên sợ hãi trả lời. Ngay lập tức Thành Nam buông cô ta ra rồi chạy nhanh khỏi căn tin. Theo sau anh là Mạnh Nguyên, Hữu Thiên cùng Phương Nhi. Mặt ai cũng căng thẳng tột độ khiến hai nữ nhân viên kia hồn bay phách tán. Thường ngày chỉ thấy giám đốc Thành Nam lịch lãm, nhẹ nhàng. Ai mà biết được anh cũng có bộ mặt đáng sợ như thế kia. Lúc nữ nhân viên B liếc qua Tổng giám đốc Mạnh Nguyên, lại thấy mặt anh lạnh lùng như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Quả thực hôm nay hai cô đã bước chân nào ra khỏi nhà mà lại xui xẻo tới như vậy.

Chiếc xe của Vũ Hân lúc này không hề phát ra tiếng động khác lạ nào cả. Chiếc xe này là của Mạnh Nguyên để cho Vũ Hân có phương tiện đi lại. Anh

cầm chìa khóa sơ cua mở cửa xe nhưng không thấy gì lạ cả. Chợt tất cả cùng nhìn về một hướng. Chính là cái cốp xe.

Mặt Phương Nhi trắng bệch, cô nắm chặt lấy tay Hữu Thiên. Thành Nam ở bên cạnh, tay đã nắm lại thành quyền, mặt cơ hồ không còn một giọt máu. Dường như lúc này ai cũng rơi vào trạng thái căng thẳng tốt độ. Mạnh Nguyên đứng trước chiếc cốp xe nhưng vẫn không động tay. Anh sợ rằng khi mở ra, điều tồi tệ nhất sẽ xảy ra. Giống như sẽ mở ra bí mật của chiếc hộp đen Pandora vậy.

Nhưng điều gì tới cũng sẽ tới. Chiếc cốp từ từ được mở ra trước mắt mọi người. Bên trong cốp có thứ gì đó chiếm diện tích khá lớn và được phủ một lớp chăn mỏng màu đen bên trên. Mạnh Nguyên hoảng hốt lật tấm chăn ấy lên thì tâm trạng anh lại rơi tõm xuống một đáy vực sâu khác.

Phương Nhi lấy tay bịt chặt miệng để mình không hét lên. Cô rúc sâu vào lòng Hữu Thiên như trốn tránh. Đôi mắt Hữu Thiên sâu không thấy đáy, cả mặt anh cơ hồ như đang căng ra. Trong không gian tĩnh lặng ấy, họ chỉ nghe thấy tiếng hét của Thành Nam và những tiếng gọi tên của một người con gái.

- KIM... MỸ KIM...

Anh lao tới chiếc xe rồi vội vã bế cô ra khỏi cốp xe chật chội. Mỹ Kim bị bịt chặt miệng bằng băng dính, tay chân cũng đều bị trói lại. Có lẽ cũng vì thế mà cô đã không thể kêu lên. Chỉ biết tạo ra tiếng động để có ai đó chú ý tới mình. Thế nhưng không có ai phát hiện ra sự kêu gào thống thiết ấy của cô.

Đôi mắt Mỹ Kim nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch và tái nhợt khiến người ngoài nhìn vào sẽ không ai nghĩ là cô còn sống. Thành Nam hoảng loạn kêu gào tên cô. Anh kêu lên như chưa bao giờ được gọi cái tên ấy. Bàn tay anh lần tìm bàn tay bị trói chặt của cô. Lạnh toát, toàn thân cô lạnh như một khối băng khiến lòng Thành Nam như bị ngàn mũi kim đâm phải.

- Kim... mở mắt ra nhìn anh đi.- Trông mắt Thành Nam đã đỏ ngầu.- Xin em đấy, mở mắt ra nhìn anh đi... Kim... Kim...

Chưa bao giờ anh sợ như vậy. Cái cảm giác người mình thương yêu dần dần rời bỏ mình khiến anh không thể chịu đựng nổi. Anh mất bốn năm để gặp lại cô. Mất bốn năm để khẳng định vị trí của cô trong trái tim anh. Anh làm sao có thể để cô rời khỏi anh dễ dàng như vậy chứ? Điều đó là không thể được.

- Nam...

Hơi thở Mỹ Kim nhẹ như không. Cô cố gắng lên tiếng để Thành Nam nghe thấy nhưng không biết rằng anh có nghe được hay không. Hơn một ngày qua cô cứ nghĩ mình sẽ chết mất nếu không có ai phát hiện ra. Lúc ấy hình ảnh của Thành Nam tràn ngập suy nghĩ của cô. Cô thực sự nhớ anh, nhớ anh đến chết đi được. Chỉ hận rằng không thể chạy tới ôm lấy anh ngay lập tức. Những giọt nước mắt tràn ngập khuôn mặt cô, ùy khuất rơi xuống bàn tay Thành Nam.

- Kim...- Thành Nam vui sướng kêu lên.- Em sẽ không sao. Anh ở đây rồi, em sẽ không sao hết...

- Tại... tại sao giờ mới tới...

Cô thều thào nâng cánh tay đã không còn chút lực nào của mình đánh vào ngực anh. Từng cái từng cái như đang trách móc anh vì sao lại chậm trễ như vậy. Anh có biết cô đã chờ đợi anh lâu như thế nào hay không. Thời gian của hai ngày qua thậm chí còn dài hơn bốn năm cô chờ đợi nữa.

Từng cú đánh của cô chạm tới sâu thẳm trong trái tim anh. Như đánh thức nó một lần nữa phải đập vì cô. Anh ôm lấy cơ thể run lên vì khóc của Mỹ Kim. Tay không ngừng siết chặt lại.

- Thành Nam, cần phải đưa cô ấy đi bệnh viện.- Hữu Thiên ở bên cạnh lên tiếng.

Thành Nam như chợt bừng tỉnh. Anh vội vã bế Mỹ Kim dậy rồi toan bước đi nhưng cô đã lên tiếng ngăn anh lại.

- Mạnh Nguyên...- Mỹ Kim thều thào.- Hãy đi tìm Vũ Hân... đưa cô ấy trở về đây... cô ấy không thể xảy ra chuyện gì được...

Mạnh Nguyên nhìn Mỹ Kim dần ngất đi, mặt nghiêm lại lạnh lùng. Anh nắm lấy bàn tay gầy guộc của cô rồi cất tiếng.

- Tôi hứa!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Sự Thật Và Nỗi Đau

Vũ Hân cố gắng nhấc mí mắt mình lên nhưng không được. Cô thấy cả thân thể như nhẹ bẫng và bay lơ lửng trên không. Văng vẳng bên tai là tiếng nói chuyện giữa những người đàn ông. Dường như ở đó có tiếng một người mà đối với cô rất quen thuộc. Cô cố bám trụ vào tiếng nói mơ hồ ấy, cố gắng tạo cho mình một cảm giác an toàn.

Cô thấy như ai đó đang nâng mình lên, một cảm giác ấm áp tràn khắp cơ thể.

- Hân... Hân...

Tiếng nói của người đó rơi bên tai cô. Nghe như tiếng gọi nhưng lại giống như cầu xin, nỉ non hơn. Trái tim cô chợt rung lên, đôi mắt dần dần hé mở.

Một màn mờ ảo trắng xóa khiến cô chói mắt, đôi mắt cô khẽ nheo lại rồi mới dần dần mở ra lần nữa. Khuôn mặt điển trai và tuấn mĩ hiện ra trước mắt cô. Vũ Hân chợt thẳng thốt, cơ thể không tự chủ được mà nhích lại phía sau.

- Em tỉnh rồi sao?

Người đó mỉm cười trìu mến nhìn cô, anh đưa tay gạt đi những lọn tóc đang rơi trước trán cô. Vũ Hân bất giác co rúm người lại, đôi mắt tràn đầy sợ hãi. Ai có thể giải thích cho cô tại sao cô lại ở đây, tại sao người bắt cô đi giờ lại là anh hay không? Hôm qua người đàn bà đó còn cảnh cáo cô, còn tuyên bố sẽ không để cô sống yên ổn. Vậy sao lúc này cô lại ở đây, ở trước mặt anh. Chẳng lẽ... người mà cô từng yêu sâu đậm, chẳng lẽ... lại là người nhân tâm đầy cô tới bước đường cùng hay sao?

- Sao... sao lại là anh?

- Mẹ tôi đã tính sai một bước.- Anh nhìn cô không chớp.- Tôi sao có thể rời mắt khỏi em được. Vậy nên tôi đã đoạt lại em từ tay bà ấy.- Anh cười dịu dàng.- Có nên cảm ơn tôi một chút không?

- Hoàng Quân...- Vũ Hân thực sự sợ người đàn ông này.- Sao anh lại làm vậy với tôi?

Hoàng Quân nhìn cô vẫn tràn ngập ôn nhu nơi đáy mắt. Anh nhìn cô, cảm giác như thỏa mãn như hạnh phúc dù là chưa đủ. Anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhợt nhạt của cô rồi dừng lại ở đôi môi nhỏ nhắn kia.

- Anh đã chờ em rất lâu rồi. Giờ thì không đợi được nữa.

- Chờ ư?- Cô bật thốt trong vô thức.- Anh... đã từng chờ đợi tôi sao...

- Hân!- Hoàng Quân nắm chặt lấy đôi vai gầy của cô.- Xa em là do anh bắt đắc dĩ, lúc đó anh không còn sự lựa chọn nào khác.

- Không có gì là bắt đắc dĩ hết.- Vũ Hân hét lên.- Vậy tại sao không bắt đắc dĩ ở lại đó đi. Tại sao không bắt đắc dĩ mà biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời tôi? Tại sao lại trở về để hành hạ tôi? Anh hận tôi sao? Hận tôi không chờ anh sao? Nhưng anh có biết rằng bốn năm qua tôi sống không bằng chết. Hiện tại cảm thấy chết còn tốt hơn.

Hoàng Quân bị những lời nói của cô làm cho hoảng sợ. Anh liên tục lắc đầu, phủ nhận tất cả những gì cô vừa nói. Hung hăng cúi xuống, anh hôn lên môi cô bằng tất cả niềm khao khát. Cô có biết rằng anh đã yêu cô nhiều như thế nào, nhớ cô nhiều như thế nào. Cô dường như là ánh sáng củ

a cuộc đời anh, là lý do anh nỗ lực bản thân trưởng thành và mạnh mẽ. Để rồi có thể trở về bên cô, trao cho cô cả cuộc đời của mình. Thế nhưng cô đã từ chối, cô cũng đã phủ nhận anh, phủ nhận sự cố gắng vì cô của anh. Tàn nhẫn hơn là phủ nhận tình yêu mà anh đã dành cho cô.

Vũ Hân gồng mình chống cự. Cô biết sức mình không thể so được với Hoàng Quân thế nhưng cô không cho phép mình chịu khuất phục. Dường như lần này Hoàng Quân thực sự sẽ tổn thương cô. Giờ cô có nói gì anh ta cũng sẽ không để tâm, cũng sẽ làm tới cùng chuyện này.

- Buông... buông tôi ra...- Vũ Hân cất tiếng khi Hoàng Quân rời khỏi môi cô và hôn lên cái cổ trắng mịn.- Tại sao lại phải làm vậy... tại sao...

- Tôi muốn giữ em mãi bên tôi...- Hoàng Quân trả lời, tay anh tiếp tục lần mò cởi bỏ quần áo cô.- Và cách duy nhất khiến em mãi mãi bên tôi chính là làm em mang thai con của tôi.

Một tiếng nổ lớn vang lên trong đầu Vũ Hân. Cô ngừng chống cự, ngừng quấy đạp. Đôi mắt cô thất thần nhìn lên trần nhà lạnh toát. Trái tim cô đau đớn như bị ai đó bóp nghẹt.

- Con...

- Phải! Là kết tinh tình yêu của chúng ta. Hân... em có biết anh rất mong chờ hay không?

Lúc ấy cánh cửa phòng đột ngột mở ra. Đứng đó là bà Hoàng Như với ánh mắt tức giận xen lẫn độc ác tới cùng. Vũ Hân nhìn bà ta, chợt miệng cô cười một cách giảo hoạt. Đau đớn ư? Trên đời này còn sự đau đớn nào cô chưa nếm qua. Đau đớn vì người mình yêu quay lưng bỏ đi không một lời từ biệt? Cô đã trải qua. Đau đớn vì thể xác cũng như tinh thần bị giày vò. Cô cũng đã trải qua. Vậy thì còn thứ gì nữa đây? Mà người đàn bà đang đứng trước mắt cô kia chính là người đã gây ra tất cả đau khổ đó. Chính bà ta đã đẩy cô xuống dưới đáy của sự tuyệt vọng. Đoạt đi tất cả những thứ mà với cô lúc đó là trân quý nhất.

- Kết tinh tình yêu ư?- Vũ Hân cười lạnh.- Chẳng phải nó đã bị anh giết chết từ bốn năm trước rồi hay sao?

Hoàng Quân ngừng lại, mọi hành động của anh đều bất động trước câu nói ấy. Anh ngược nhìn vào đôi mắt quật cường nhưng đầy đau khổ của cô.

- Em... nói gì cơ...

- Con của anh đã vì mà anh giết chết từ trong trứng nước rồi. Anh không biết sao? Người đàn bà đó, mẹ của anh không nói cho anh biết sao?

Hoàng Quân run rẩy nhìn theo ánh mắt cô. Đằng sau anh, bà Hoàng Như đã đứng đó chăm chăm nhìn hai người. Cô nói mẹ anh đã giết con anh sao? Mà lại là giết chết từ bốn năm trước... Bốn năm trước anh đã có con với cô sao...

- Tại... tại sao khi đó lại giấu anh?- Anh quay đầu trừng mắt nhìn cô. Đôi mắt đỏ ngầu biểu thị tức giận cùng thống hận.

- Giấu ư?- Vũ Hân bật cười.- Tôi đã muốn nói cho anh, tôi muốn dùng đứa con để níu giữ anh thế nhưng... được sao? Mẹ anh cho tôi cơ hội đó sao?

- Sao...- Hoàng Quân buông lỏng bàn tay đã nắm chặt thành quyền. Con mắt vô hồn nhìn cô.

- Mẹ anh không nói với anh rằng bà ta đã bắt cóc tôi, giam tôi lại để việc ra nước ngoài của anh được suôn sẻ sao? Và cả việc cho người đuổi theo tôi khi tôi chạy trốn khiến đứa con ấy mãi mãi ra đi...

Giọng cô nghẹn lại, cô cố ngăn những giọt nước mắt sắp tuôn rơi. Cô quyết không mềm yếu, ngay lúc này đây sao cô có thể mềm yếu. Cô sao có thể để người đàn bà đó nhìn thấy sự thống khổ của cô kia chứ?

- Và anh biết điều gì đã khiến tôi hận anh không?- Vũ Hân nhìn Hoàng Quân lúc này mặt đã không còn chút huyết sắc.- Rằng tôi sẽ mãi mãi không thể có con được nữa... tôi đã vĩnh viễn mất đi thiên chức làm mẹ...

Hoàng Quân bắt lực khuỵu xuống, hơi thở anh dồn dập ngắt quãng.

- Không... không...

Anh không tin, không tin. Làm sao có thể như vậy được. Không, làm sao những chuyện đó là thật được. Vũ Hân sẽ không như vậy... không thể...

- Không tin sao?- Cô đứng dậy cúi đầu nhìn anh.- Có muốn hỏi bà ta để đối chứng hay không?

Hoàng Quân ngược nhìn cô rồi chậm rãi nhìn mẹ mình. Bà Hoàng Như vẫn đứng đó, mặt không tỏ vẻ gì là thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận. Điều đó khiến Hoàng Quân càng hoảng sợ và lo lắng hơn.

- Mẹ, hãy nói rằng đó không phải sự thật... HÃY NÓI NHỮNG GÌ CÔ ẤY NÓI CHỈ LÀ...

- LÀ GIẢ DỐI SAO?- Vũ Hân hét lên.- BÀ TRẢ LỜI CON TRAI BÀ ĐI. NHỮNG GÌ TÔI NÓI LÀ GIẢ DỐI SAO?

- Không sai.- Bà Hoàng Như lên tiếng khiến Hoàng Quân cảm thấy như mình đang rơi xuống chín tầng địa ngục.- Tất cả đều đúng nhưng không phải mẹ làm vì con sao Hoàng Quân? Vì con, mẹ có thể...

- ĐÓ LÀ CON CỦA CON.- Anh gầm lên, đôi mắt giờ đã không còn tự chủ nữa.- Cô ấy là người phụ nữ con yêu, vậy mà mẹ lại nhẫn tâm tới vậy sao? Cảm giác giết chết cháu mình, hành hạ con trai mình khiến mẹ cảm thấy thoải mái vậy sao?

- Sao con dám nói vậy?- Bà Hoàng Như giận dữ nhìn anh.- Mẹ là mẹ của con.

- LÀ MẸ CỦA CON THÌ CÓ QUYỀN TƯỚC ĐOẠT THIÊN CHÚC LÀM MẸ CỦA NGƯỜI KHÁC HAY SAO???

Vũ Hân khẽ rơi lệ. Cảm giác như những chuyện đang diễn ra là một giấc mơ. Sau ngần ấy năm, cô lại có thể nói ra bí mật của cả đời mình như thế. Thống hận, khổ sở vẫn tồn tại. Những gì đã xảy ra không thể cứ thế phai nhòa đi. Thời gian cũng không quay lại để cô có thể ngăn mọi chuyện xảy ra. Nỗi đau của cô trong bốn năm qua không ai có thể hiểu và sẻ chia...

- Anh biết không... giờ tôi thấy rất nhẹ nhõm.- Cô nhìn Hoàng Quân đang quỳ phục bên cạnh mình.- Cảm giác được anh cũng đang chịu đau khổ giống như tôi... rất thoải mái... Giờ tôi sẽ không phải giấu kín nó nữa. Nỗi đau ấy, cần có anh chịu đựng cùng tôi...

- Hân... xin lỗi...

Vũ Hân im lặng. Cô không thể nhận lời xin lỗi của anh được bởi nỗi đau ấy, cô không thể quên. Cô cũng không thể nói câu từ chối vì thực ra anh không hề có lỗi lầm gì. Cô trả lại cho không gian ấy sự im lặng tốt cùng rồi rời khỏi đó. Cô không biết mình làm thế nào để tới đây nhưng lúc này cô lại bước ra đường hoàng như đó là nhà mình.

...

Vũ Hân trở về nhà thì trời cũng đã tối. Căn phòng tối om không tiếng động nhưng cô biết ở đâu đó trong ngôi nhà này, đang có sự hiện diện của anh. Cô lặng yên rồi xác định phương hướng. Cô không muốn bật đèn bởi cô cũng không muốn đối diện với anh trong ánh sáng chói lòa ấy.

Mạnh Nguyên đứng bên cạnh cửa sổ lớn. Dáng anh bị bóng tối bao trùm khiến cô không thể nhận ra anh nữa. Nếu không vì cô yêu anh, cô có thể cảm nhận hơi thở của anh, sự tồn tại của anh thì có lẽ cô đã không nhìn thấy anh. Cô biết anh đứng đó và nhìn cô như chờ đợi cô tới với anh.

Bàn tay anh giờ lên nhưng rồi lại buông thõng trong không trung. Tiếng anh vang lên nhẹ nhẹ, giống như một làn gió nhẹ thổi qua.

- Anh... lại mơ nữa rồi phải không...

Vũ Hân che miệng ngăn tiếng khóc sắp bật thốt. Anh chắc đã rất lo lắng cho cô. Có lẽ rằng đã mất ngủ từ khi cô mất tích tới giờ. Vậy mà giờ khi thấy cô, anh lại ngỡ như mình đang mơ. Điều ấy khiến Vũ Hân không khỏi đau đớn một trận.

Cô bước nhanh chân tới rồi ôm chặt lấy thất lưng của anh. Rúc thật sâu vào lòng anh rồi cọ nhẹ. Hơi ấm của anh, mùi hương của anh tràn ngập khứu giác cô khiến cô bình tĩnh hơn. Nỗi nhớ mấy ngày qua như giấy vò khiến cô nghĩ rằng mình sẽ chết mất nếu không ôm lấy anh ngay lúc này.

- Hân...

- Là em!- Cô ghen ngào.- Là em đây. Không phải mơ. Em đã về với anh rồi đây!!.

Mạnh Nguyên khẽ giật mình rồi cũng nhanh chóng, gắt gao ôm lấy cô. Hơi ấm của cô khiến anh nhận ra rằng mình không nằm mơ. Thân hình nhỏ bé của Vũ Hân run lên trong vòng tay anh. Chân thật tới mức anh thực muốn không buông cô ra nữa.

- Anh rất nhớ em, Vũ Hân!!!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Những Con Người Đó

Khẽ cựa mình, Mạnh Nguyên đưa tay tìm kiếm thân hình mềm mại của ai đó nhưng khua loạn một hồi mà vẫn không thấy. Anh chợt mở bừng mắt. Trên chiếc giường hỗn độn chỉ có một mình anh mà không thấy một ai khác. Không nghĩ ngợi gì thêm, anh tung chăn rồi lao về phía cửa.

Vũ Hân nghe thấy tiếng mở cửa thì quay đầu lại. Khuôn mặt trắng trắng của cô chợt nổi lên một tầng màu hồng.

- Nguyên!!! Anh làm gì vậy?

Mạnh Nguyên đứng hình nhìn chăm chăm vào Vũ Hân. Cô đứng cách anh có vài bước chân, đôi chân mày đang cau lại nhìn anh, đôi môi khẽ mím. Anh chợt tỉnh, nhìn lại chính mình.

- À!

- À?- Vũ Hân cau mày chặt hơn nữa.- Chẳng lẽ vì em mặc áo của anh nên anh mới không có đồ mặc?

Mạnh Nguyên bật cười, anh tiến lại gần cô, mặc cho ánh mắt cô mở to nhìn anh chăm chăm. Cho tới khi cơ thể cô nằm trọn trong vòng tay anh, anh mới thở một hơi dài. Cuối cùng cô cũng thực sự trở về bên anh. Hóa ra tất cả đều là sự thật, tất cả không phải là mơ.

- Xin lỗi...- Vũ Hân khẽ nói.

- Sao lại xin lỗi anh?- Mạnh Nguyên đặt cằm lên đỉnh đầu cô rồi nhắm mắt lại.

- Đã làm anh lo lắng. Thực xin lỗi anh, Mạnh Nguyên!

Mạnh Nguyên không trả lời. Vũ Hân chỉ nghe thấy tiếng thở đều đều mà trầm ổn của anh. Cô tựa vào vai anh, tận hưởng sự ấm áp mà anh mang lại. Để khắc ghi, để tạc vào lòng hình dáng của anh... để có thể nhớ lại bất cứ khi nào cô muốn trong suốt quãng đời còn lại...

- Hân...

Mạnh Nguyên bắt đầu vui vào tóc cô làm nũng. Vũ Hân nhận ra nếu đứng đây thêm một chút nữa với anh, nhất định cô sẽ xuống giường vào buổi chiều. Cô khẽ cắn anh một cái rồi ra lệnh cho anh đi làm vệ sinh cá nhân. Mạnh Nguyên cười hi hi rồi biến mất sau cánh cửa.

Hai người ngồi đối diện nhau và dùng bữa sáng. Tất cả diễn ra rất bình thường. Mạnh Nguyên thì xem báo, Vũ Hân thì lướt web. Thỉnh thoảng cả hai lại ngước mắt nhìn nhau rồi mỉm cười. Đơn giản mà gần gũi thế nhưng nó sẽ là kỉ ức mà cả đời này hai con người đó sẽ không thể nào quên.

...

- Sao em không nghe anh mà ở nhà nghỉ ngơi?

Mạnh Nguyên cần nhàn lần cuối khi anh đỗ xe tại tầng hầm của tòa nhà Red Ocean. Bên cạnh, Vũ Hân đang lặng lẽ mỉm cười nhìn anh. Đợi tới khi anh quay qua nhìn cô, cô mới nhẹ nhàng ôm lấy anh.

- Em không muốn mọi người lo lắng.- Cô nói.- Em muốn trấn an họ bằng sự xuất hiện của mình.

- Vậy làm xong việc cần làm thì phải trở về nhà ngay nghe không?- Anh hôn nhẹ lên tóc cô. Sau tất cả mọi chuyện, anh thực sự nếu như cô rời khỏi tầm mắt của anh

h.

- Ừm!- Vũ Hân gật đầu.- Em sẽ chờ anh ở nhà.

Sự xuất hiện của Vũ Hân thực sự khiến mọi người bất ngờ. Người vui vẻ có, mừng rỡ có, ngạc nhiên có, thờ phào nhẽ nhóm cũng có. Giống như tảng đá nặng trĩu trong lòng tất cả đều được gỡ bỏ vậy. Mọi người vây lấy Vũ Hân rồi bắt đầu hỏi han.

- Vũ Hân à, chị đang tính đóng phim đấy à?- Một cô bé trợ lý huyých nhẹ vai cô.

- Đúng đấy, cô làm mọi người lo lắng quá!- Mỹ Phương thêm lời.

- Thật xin lỗi mọi người.- Vũ Hân cúi đầu.- Đã làm mọi người phải lo lắng rồi!

Cả phòng thứ ký chỉ toàn là con gái thế nhưng mọi người lại rất tốt tính, ai cũng quan tâm tới nhau như chị em trong nhà. Vì vậy mà Vũ Hân cũng rất được yêu quý. Những ngày qua, khi cô đột ngột nghỉ làm không phép đã khiến bọn họ rất lo lắng. Nhất là khi thấy ban lãnh đạo cấp cao, những người có quan hệ mật thiết tới Vũ Hân ai ai cũng căng thẳng tột độ. Tất cả lời mờ đoán ra đã có chuyện không ổn đã xảy ra với Vũ Hân, thế nhưng không ai dám hỏi hay thắc mắc gì vào thời điểm ấy. Cho tới khi thấy vụ việc của Mỹ Kim. Dù thông tin đã được cấp trên phong tỏa, nhưng phòng thư ký là phòng đặc thù nên được biết thông tin này. Chính vì vậy nỗi lo lắng trong lòng mọi người càng tăng cao.

Cuối cùng Vũ Hân cũng trở về vẹn toàn, không sút mẻ gì cả. Có điều không một ai lấy được thông tin gì từ cô. Tuy vậy, mọi người đều vui vẻ khi thấy đồng nghiệp của mình vẫn bình an.

- Để cảm tạ tình cảm của mọi người, trưa nay xin mời mọi người một bữa tại nhà hàng cao cấp nhé!

- Ô hô, có người ăn chơi nha!!

- Hehe, lát em đi rút tiền đi hé. Chị đây sáng ra chưa có ăn gì đâu!

Vũ Hân bật cười rồi hàn huyên với mọi người thêm một chút. Sau đó cô rời phòng thư ký, trả lại không khí yên tĩnh cho mọi người làm việc. Còn bản thân, tiếp tục bước tới địa điểm tiếp theo.

Vì muốn dành cho người đó sự bất ngờ, thế nên Vũ Hân đã trực tiếp mở cửa và bước vào. Có điều cô không ngờ, người mình muốn gặp sau nữa lại cũng ở đây.

- Chị Hân?- Phương Nhi mắt mở to bất ngờ. Cô bé đứng phất dậy rồi lao về phía Vũ Hân.

Bị ôm bất ngờ, Vũ Hân bị lùi lại phía sau mấy bước nhưng lại bất cười sáng khoái. Tay cô vỗ nhẹ tấm lưng mảnh khảnh của Phương Nhi rồi cất lời.

- Được rồi, được rồi! Em khóc gì chứ?

- Em... em rất lo lắng cho chị!!!

- Thôi được rồi!- Hữu Thiên lên tiếng.- Em để cho cô ấy thở một chút đi.

Phương Nhi ngai ngừng buông tay ra, khẽ đưa tay lau lau hai bên khóe mắt. Vũ Hân nhìn cô bé rồi nhìn cả Hữu Thiên nữa. Trên gương mặt họ đều là sự mệt mỏi với đôi mắt thâm đen vì mất ngủ. Vũ Hân thấy mình thực sự rất có lỗi. Cô tiến lại gần phía anh rồi ngồi xuống.

- Lại làm mọi người bận tâm rồi!

- Đừng nói vậy!- Hữu Thiên cười nhẹ.- Em bình an là tốt rồi!

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với chị vậy?- Phương Nhi lấy lại bình tĩnh thì bắt đầu hỏi han về sự việc đã làm mọi người mất ăn, mất ngủ mấy ngày qua.

- Không có gì đâu.- Vũ Hân lắc đầu.- Em chỉ cần biết bây giờ chị rất khỏe mạnh là được rồi!

Đưa mắt nhìn lên chiếc bàn, Vũ Hân thấy rất nhiều mẫu thiết kế kèm theo những nét gạch nhập nhằng. Một số còn bị vò nhăn không thương tiếc. Cô cầm một bản lên xem, sau đó thì liếc Hữu Thiên một cái.

- Gì vậy?- Hữu Thiên nhìn cô.

- Anh vừa phải thôi chứ!- Vũ Hân nheo mày.- Anh hành cô ấy thì về sau anh sẽ gánh hết hậu quả mà thôi.

- Ảnh khó tính thấy mờ ấy chị Hân.- Phương Nhi làm mặt xấu nhìn Hữu Thiên rồi lại cầm bút vẽ vẽ lên trên nền giấy trắng.

- Sự sáng tạo của cô ấy là vô hạn thể nhưng anh không muốn nó đi theo lối mòn. Hơn nữa cũng không chắc phong độ của cô ấy được giữ vững. Thế nên...- Anh nhún vai.- Bóc lột được chút nào hay chút ấy.

- Bóc lột?- Vũ Hân lè lưỡi.- Xi, có mà anh đang lấy cớ để ở gần người ta thì có.

Có một chút thoáng động trong mắt của Hữu Thiên nhưng Vũ Hân đã nhanh nhẹn bắt lấy được. Cô chột lác đầu mỉm cười. Cô quá hiểu con người của anh. Anh có rất nhiều cách để chỉ dạy Phương Nhi thế nhưng anh lại chọn cách này. Vừa công khai mối quan hệ của hai người cho thiên hạ thấy, vừa “dằn mặt” những anh chàng đang có ý định không hay với cô người yêu của mình.

- Vậy bao giờ hai người định quy về một tổ vậy?- Vũ Hân lém lỉnh cười hỏi.

- Cái đó...- Phương Nhi đỏ mặt.

- Sắp rồi!- Hữu Thiên dừng dừng trả lời.

- À!- Vũ Hân gật gù.- Tại có món quà đặc biệt để tặng hai người thôi.

- Quà?

- Phải! Đến một lúc nào đó hai người sẽ nhận được.

...

- Rốt cuộc em muốn thế nào?- Một giọng nam không chút kiên nhẫn vang lên.

- Anh mau biến cho tôi.- Chất giọng the thé của nữ mang chút yếu ớt. Thế nhưng sự kiên quyết trong đó thì lại như không thể chuyển rời.

- Haizz... Em nói câu đó không thấy chán sao?

- Chán chứ nhưng vẫn phải nói.

- Kim!

- What?

- Hôm đó em đã ôm anh trước sự chứng kiến của mọi người.

- Vì tôi không tỉnh táo.

- Khi tỉnh lại nhìn thấy anh, em đã khóc lóc om sòm rồi còn nắm chặt lấy tay anh không chịu buông.

- Vì tôi tưởng anh là diêm vương. Đang muốn dùng sự uy mị của mình để anh thả tôi về trần.

- Mỹ Kim, sức chịu đựng của anh có hạn thôi.- Chàng trai gằn tiếng.- Mau ngoan ngoãn ăn cháo cho anh.

- Nguyễn Thành Nam!- Mỹ Kim cũng lớn tiếng.- Tôi khỏe rồi, tôi không muốn ăn mấy thứ đó. Tôi muốn ăn thịt. Anh nhìn tôi đi, có ra hình người không?

Nói đoạn cô gơ cánh tay bọc xương của mình lên trước mặt anh, khiến sự kiên cường trong mắt anh khẽ lay động. Mỹ Kim giờ vẫn còn yếu, thức ăn nhiều chất đạm đó cô sẽ không tiêu hóa tốt được. Vì thế mà ngày nào anh cũng cho người nấu cháo rồi hầm tổ yến mang tới cho cô. Thế mà cái cô nàng này lại không biết đường sướng, cứ toàn nói con bắt nạt anh.

- Em không ăn?- Thành Nam nhìn cô.

- Nói thừa.- Mỹ Kim cười khẩy.- Tôi đây nói một không nói hai.

- Vậy được!

Thành Nam xúc một miếng cháo bỏ vào miệng. Mỹ Kim lại tưởng anh tức quá hóa thẹn nên định chén hết bát cháo tổ yến ấy, ai dè anh lại tới gần cô và...

- A...

Mỹ Kim vừa kịp phản ứng lại với hành động không thể chấp nhận của Thành Nam thì đã muộn. Anh đã kịp bắt lấy môi cô. Một dòng nhiệt nóng khê len lỏi qua kẽ răng tràn vào khoang miệng.

Mẹ kiếp! Mỹ Kim chửi thề một tiếng. Anh ta dám dùng cách này bón cháo cho cô sao? Mắt vệ sinh chết đi được.

Thành Nam buông Mỹ Kim ra sau khi đã đẩy hết chỗ cháo vào miệng cô. Anh quệt mồm rồi nhìn cô cười nửa miệng. Mà Mỹ Kim thì nhìn kiểu gì cũng thấy như anh đang cười đều mình. Cô phóng ánh mắt hình viên đạn về phía kẻ địch thế nhưng sự tức giận của cô lại chẳng hề ảnh hưởng tới anh.

- Sao rồi? - Thành Nam nhìn cô. -

Anh bón tiếp cho em nhé !

- Cút! - Mỹ Kim văng tục.

- Tốt! - Thành Nam gật đầu. -

Em ăn xong là anh biến liền.

- Xin lỗi đã làm gián đoạn sự riêng tư của quý vị!

Một giọng nữ thanh thoát vang lên. Vũ Hân đứng ở cửa, mặt vẫn còn nét cười chưa tan. Cô đứng đó, vẫy tay với hai người trong phòng.

- Hân!

Mỹ Kim lao nhanh xuống giường mà không suy nghĩ. Thế nhưng phản xạ của Thành Nam lại nhanh hơn cô, anh khấn cấp ôm lấy cô rồi ấn cô ngồi xuống giường.

- Em làm ơn chú ý một chút. - Giọng anh cao tới mức đáng sợ. - Tuốt dây kim truyền dịch thì sao hả?

- Thì cầm lại chứ sao?

Mỹ Kim băng quơ trả lời rồi lại đưa mắt nhìn Vũ Hân để chắc chắn mình không nhìn lầm. Cô không để ý thấy Thành Nam đang chăm chăm nhìn xuống cánh tay bầm tím của mình.

Mấy ngày qua cô luôn phải nằm im để truyền dịch. Nhiều khi do cô di chuyển bất ngờ nên kim bị tuột mất. Vì thế mà y tá luôn phải cầm kim truyền lại tay cô. Cứ vài lần như vậy, cánh tay trắng nõn của cô giờ đã đầy những vết kim đâm, tụ máu tím bầm lại. Điều anh tức giận không phải là vì cô không nghĩ tới cảm nhận của anh mà là cô đang không quan tâm tới chính mình.

- Bà đừng có hành hạ anh ấy thế chứ.

Vũ Hân thu hết những cảm xúc của Thành Nam vào trong mắt. Cô bấu môi, lên tiếng chỉ trích Mỹ Kim rồi tiến lại gần phía giường bệnh. Cô vươn tay vỗ nhẹ đầu Mỹ Kim rồi chợt thấy cô bạn mình lao nhanh tới ôm chầm lấy mình rồi khóc òa lên như con nít.

- Gì mà xúc động dữ vậy bà? - Vũ Hân nheo mày cheo chọc, tay vỗ nhẹ lên vai Mỹ Kim.

- Tôi... tôi rất sợ đây có biết không? - Mỹ Kim ảm ỉ. - Bà làm tôi sợ muốn chết. Nếu như... nếu như bà xảy ra chuyện gì... tôi... tôi...

- Tôi ổn mà! - Vũ Hân nhẹ giọng. - Tôi vẫn ổn đấy thôi!

Thành Nam lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh, trả sự yên tĩnh và riêng tư cho hai cô gái.

- Thật không?

- Ủ! Thật! Bà ôm vậy mà không cảm thấy gì sao?

Mỹ Kim buông Vũ Hân ra rồi kéo cô ngồi xuống. Vũ Hân cười xòa rồi đưa tay lau nước mắt cho bạn. Cô nàng này suýt chút nữa cũng đã làm cô bật khóc rồi.

- Ổn rồi sao?

Vũ Hân nheo mày. Phải mất một lúc Vũ Hân mới nhận ra Mỹ Kim đang ám chỉ điều gì. Cô cười rồi gật đầu.

- Bà đã làm gì?

- Không làm gì cả. - Vũ Hân cúi đầu, khẽ chạm lên vết tím trên tay Mỹ Kim. - Chỉ là san sẻ nỗi đau cho người khác mà thôi... nỗi đau ấy cần có người gánh vác cùng tôi...

- Hân... - Mỹ Kim thấy mình lại như sắp khóc.

- Bà khỏe chưa?- Vũ Hân ngẩng đầu, lại cười.- Đừng có chọc Thành Nam nữa, anh ấy rất quan tâm tới bà mà.

- Tôi... sợ...- Mỹ Kim nói thật.- Bốn năm trước, anh ấy...-

- Tất cả chẳng phải là quá khứ sao?- Vũ Hân cắt lời cô.- Vậy hãy để nó ra đi thôi. Đừng níu kéo hay vương vẩn nó nữa, Kim à!!

Những quá khứ của hai chúng ta hãy để nó vĩnh viễn chìm vào quên lãng đi thôi. Tương lai tươi đẹp đang chờ đợi, vì vậy hãy tiến lên phía trước và vui vẻ chấp nhận. Có đôi khi quên đi được là một hạnh phúc. Quên đi để đón lấy những thứ tươi đẹp hơn và cố gắng sống thật tốt. Giống như giờ phút này, cô đang dạy cho bản mình cách để sống tốt hơn mặc dù bản thân cô lại không hề làm được điều đó.

- Xong rồi sao?- Thành Nam dựa người vào bức tường đối diện cánh cửa. Thấy Vũ Hân bước ra thì hỏi.

- Cô ấy ăn hết cháo rồi, giờ thì đang ngủ!- Vũ Hân mỉm cười với anh.

- Có cô thì tốt rồi!

- Từ giờ tôi phải giao việc ấy lại cho anh.

Thành Nam nhìn cô không hiểu.

- Hãy dùng cả đời để bù đắp cho bốn năm sai lầm đó. Đừng để cô ấy đau khổ nữa. Và... tôi cũng không cho phép điều đó xảy ra đâu.

- Cảm ơn cô!- Thành Nam chân thành.

- Không có gì.

Vũ Hân lắc nhẹ đầu rồi đi lướt qua anh thế nhưng anh lại chần chừ rồi hỏi.

- Bốn năm qua... cô ấy đã rất đau khổ sao...-

Có thể không đau ư? Vũ Hân r

ất muốn nói vậy. Nếu như hai người không gặp nhau trong trường hợp này, cô sẽ nói thế với anh. Thế nhưng giờ đã có biết bao nhiêu chuyện xảy ra. Cô đã chứng kiến anh yêu thương, bao bọc Mỹ Kim như thế nào. Vì thế mà lại không thể nói được.

- Quá khứ... hãy để nó ngủ yên thôi...-

Một câu cũng đủ làm Thành Nam yên lặng. Anh đứng đó, trên dãy hành lang dài và không người. Cứ nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô cho tới khi khuất hẳn. Và anh không biết rằng đó dường như là lần cuối cùng anh nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn đó của cô, của người đã xóa nhòa sự nghi kỵ về tình yêu trong lòng anh.

...

Bầu trời bắt đầu ngả màu vàng sậm. Trên đường phố cũng bắt đầu đông đúc hơn. Thế nhưng giờ này ở Soulmate lại khá vắng người. Vũ Hân bước chân vào nhà hàng Soulmate như đã quen thân nơi này từ rất lâu.

Đúng vậy, đây là nơi cô rất thường xuyên lui tới kể từ khi vào Sài Gòn tới nay. Ở đây cô được chìm đắm trong những giai điệu có một không hai và được quen với một người cũng thực đặc biệt.

Bản soundtrack đình đám "I see you" của bộ phim Avatar nổi tiếng đang vang lên giữa không gian vắng lặng. Hình ảnh đối lập màu sắc giữa cô gái và cây đàn dương cầm luôn khiến Vũ Hân thấy thật sự tuyệt diệu. Cô gái kia vận một bộ đồ trắng và ngồi bên cây dương cầm đen huyền bí đã tạo nên một sự tương phản rõ nét. Thế nhưng khi cô ấy chạm lên bàn phím, những tiếng đàn khê ngân đã cùng tâm hồn cô ấy hòa làm một.

- Hạ Băng!

- Hân?- Cô gái có tên Hạ Băng khẽ ngẩng đầu, những phím đàn cũng dừng lại, tiếng nhạc cũng theo đó mà biến mất không chút dấu vết.- Sao hôm nay lại tới đây sớm vậy?

- Muốn tạm biệt trước khi đi!

- Tạm biệt?- Hạ Băng bước lại gần cô.- Cô định đi đâu sao?

- Trở về nhà!

Vũ Hân mỉm cười nhẹ. Cô cùng Hạ Băng tới trước quầy bar nhỏ và ngồi xuống. Hai người cũng tầm tuổi của nhau thế nên nói chuyện rất hợp. Vũ Hân dường như nhìn thấy một phần nào đó của mình ở trong Hạ Băng và cũng có chút đồng cảm với cô gái ấy. Nhất là về tình yêu hoàn mỹ của cô với vị giám đốc trẻ tuổi của một tập đoàn lớn.

Hạ Băng là một cô gái nói giọng Bắc thế nhưng lại trưởng thành ở miền Nam. Cô ấy kể về cuộc sống của mình ở hiện tại nhưng rất ít kể về những chuyện của quá khứ xa xôi. Tuy vậy, cô ấy là một người rất dễ gần và vui tính giống như vẻ ngoài xinh đẹp của cô ấy vậy.

- Chuyện của cô với anh chàng giám đốc đó thế nào rồi?- Hạ Băng nhìn Vũ Hân bằng ánh mắt lay động.

- À...

Vũ Hân chợt trả lời một tiếng nhưng không biết nói tiếp như thế nào. Nói với cô ấy rằng cô đang có ý định rời xa anh hay sao? Suy nghĩ một hồi, Vũ Hân cũng quyết định thổ lộ lòng mình.

- Chúng tôi... sắp chia tay rồi.

Hạ Băng mở to mắt tỏ vẻ bất ngờ.

- Tại sao?- Cô bật thốt không cần suy nghĩ.

- Vì tôi không xứng- Vũ Hân trả lời.

- Hân!- Hạ Băng thờ dãi- Không có gì là xứng hay không. Cô là một cô gái tốt, không lý gì lại không nhận được tình yêu tuyệt vời cả. Đừng lấy cán cân để cân đo trong tình yêu, nó không có tác dụng, cũng không có ý nghĩa gì hết. Khi cô yêu anh ấy và anh ấy cũng yêu cô, điều mà cô cần làm chỉ là bước tiếp và giữ chặt lấy anh ấy mà thôi.

Vũ Hân lặng lẽ uống rượu. Vị nồng cay ấy xộc thẳng vào cổ họng khô nóng của cô. Hạ Băng nói đúng thế nhưng cô giờ đây không thể làm vậy. Cô không thể vì sự ích kỉ của bản thân mà khiến tương lai của anh mù mịt. Sự thống khổ của cô, mấy ai có thể hiểu được...

- Tôi không biết cô đang phải chịu đựng điều gì nhưng Vũ Hân, cô thực sự xứng đáng với những điều tốt nhất. Ông trời luôn công bằng mà!

- Nhưng không thể công bằng với tôi, Hạ Băng...- Vũ Hân u sầu.

- Hân...

- Tôi không thể cho anh ấy thứ mà anh ấy muốn. Tôi không thể cho anh ấy đứa con mà bất cứ người đàn ông nào cũng mơ ước... Hạ Băng... tôi không thể sinh con... Tôi... đã mất thiên chức làm mẹ...

Hạ Băng lặng thinh rồi cô nắm chặt lấy bàn tay đang run rẩy của Vũ Hân. Dù gương mặt Vũ Hân rất bình tĩnh nhưng Hạ Băng biết sâu thẳm trong nội tâm cô ấy, bão giông đang nổi lên cuộn cuộn. Có điều gì đau khổ hơn với một cô gái khi bản thân lại mất đi điều quý giá nhất của cuộc đời mình.

- Tôi đã nghĩ rằng mình sẽ chẳng thể yêu ai nữa. Tình yêu dường như là điều cấm kị đối với tôi vậy mà khi anh ấy xuất hiện... tất cả lại biến mất. Tôi... một lần nữa khao khát yêu và được yêu, khao khát cái cảm giác được mỉm cười trong vòng tay của anh ấy.- Vũ Hân cười buồn.- Chỉ vì sự ích kỉ của bản thân, tôi đã chấp nhận tình yêu của anh ấy dành cho. Và cô biết không, càng chìm đắm vào đó, tôi càng không muốn thoát ra. Tình yêu ấy đẹp biết bao, tuyệt vời biết bao, vậy mà... lúc nào trong tâm trí tôi cũng sợ hãi, sợ cái ngày hôm nay sẽ đến.

Nước mắt Vũ Hân chạy vòng quanh nhưng lại không thể rơi xuống. Hạ Băng ở bên cạnh vẫn gắt gao nắm chặt lấy tay cô. Bàn tay nhỏ nhắn, gầy gò ấy mỗi lúc một run rẩy nhiều hơn. Giống như xúc cảm thật sự trong lòng cô đang dậy sóng.

- Tôi chưa từng nói yêu anh ấy, thậm chí không dám sống hết với tình cảm của mình vì tôi sợ đến cuối cùng tôi lại không thể rời bỏ anh ấy... Có trời mới biết tôi yêu anh ấy đến thế nào nhưng... nhưng... kết cục của mối tình này chỉ là dừng lại. Cứ nghĩ sáng mai, khi anh ấy tỉnh dậy... tôi đã biến mất, hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời của anh ấy. Liệu anh ấy có thể coi tôi như một giấc mơ không có thật và tiếp tục sống tiếp hay không...

Những ngày qua, từng giây từng phút trôi đi, Vũ Hân luôn luôn nghĩ tới ngày hôm nay. Khi cô quyết định rời xa anh. Tình cảm ngăn ngại vậy mà tựa như đã rất lâu. Cô yêu anh, chỉ cần một ánh nhìn nhưng để quên đi, liệu có phải là cô sẽ mất cả một đời... Một đời? Thực sự rất lâu, lâu tới mức, cô nghĩ trước khi cuộc đời kết thúc, cô đã chết vì khổ đau và nhớ nhung.

"Every time"... những giai điệu ngọt ngào, sâu lắng khẽ len qua từng thớ thịt, từng góc ngách trong con tim đang đau đớn tới rỉ máu. Vũ Hân thấy mình thực sự sẽ như vậy. Rằng nếu như cô không chấp nhận anh bước vào cuộc sống của mình thì sẽ không có ngày hôm nay, cái ngày mà cô sẽ kéo anh xuống góc tối âm u cùng với mình. Cô không thể cho anh hạnh phúc mà anh muốn. Cô cũng không thể cho anh những tháng ngày yên bình chỉ có hai người. Cô không dám nói rằng vì yêu anh nên cô làm vậy hay là vì sự sợ hãi của bản thân, sợ hãi anh sẽ không chấp nhận một người như mình. Có đôi khi, những bước chân của cô luôn tìm về con đường không lối thoát. Bởi ở đó, cô luôn tìm được một chút hạnh phúc mà bản thân cảm nhận được.

Cô không chắc rằng những tháng ngày tiếp theo cô sẽ sống tốt hay không. Bởi vì không có anh, cuộc sống đó thật đáng sợ. Giống như bạn đã quá quen thuộc với một thứ gì đó, khi mất đi, nó sẽ trở thành một nỗi trống trải rất lớn trong lòng bạn. Mà có khi bạn sẽ mất một khoảng thời gian rất dài, có khi là cả đời để quên đi. Nhưng liệu bạn có chắc rằng, ngần ấy thời gian là đủ, đủ để quên đi thứ vốn dĩ đã tồn tại sâu trong tiềm thức bạn...

Chương 42: When You'Re Gone...

- Hôm nay là ngày gì sao?

Mạnh Nguyên nhìn Vũ Hân với ánh mắt tò mò. Mà đối diện với anh lại chỉ là nụ cười dịu dàng như nước của cô. Đôi mắt cô rất sáng, nhìn anh chăm chú khiến tim anh đập rộn ràng. Ngay cả những món ăn trên bàn này, cũng khiến anh thực hạnh phúc.

- Là ngày của chúng ta!

Vũ Hân trả lời rồi nâng ly rượu vang đỏ lên. Hôm nay cô thực sự rất đẹp. Về dịu dàng, nhu thuận của cô, cả chiếc váy trắng thanh thoát kia nữa. Tất cả khiến người yêu cô không thể rời mắt.

Ngay từ lần đầu tiên hai người gặp nhau, anh đã biết rằng cô có một sức hút vô hạn. Và anh chính là người mãi mãi bị hút vào đó. Anh si mê, chìm đắm trong thế giới của cô và không hề muốn thoát ra. Có khi anh lại nhận thấy mình đã quá yêu cô, yêu tới mức có thể mãi mãi ở bên cô không rời một bước. Vậy nên trong anh luôn tồn tại một nỗi sợ hãi mơ hồ, đó chính là khi cô không còn bên anh nữa...

Bữa ăn này có đầy đủ mọi thứ. Món ăn chính tuyệt vời, rượu thượng hạng và cả nhạc nhẹ nữa. Hôm nay, có lẽ Vũ Hân thực sự muốn bức chết anh. Cô bày ra tất cả những thứ lãng mạn này chỉ đơn giản là làm anh vui thôi ư?

- Mời em nhảy một điệu đi!-

Vũ Hân say đắm nhìn anh. Ánh mắt càng trở nên cuốn hút hơn khi cô uống rượu.

Mạnh Nguyên như bị thôi miên, anh bất giác đứng dậy rồi đưa tay trước mặt cô. Vũ Hân cười nhẹ rồi nắm lấy tay anh.

Đây sẽ là điệu nhảy đầu tiên và cũng là điệu nhảy của cùng của cả cô và anh...

Vũ Hân không hề nắm lấy bàn tay đang muốn nắm lấy tay cô của Mạnh Nguyên bởi vì cô muốn giữa cả hai sẽ không còn khoảng cách nữa. Những giây cuối cùng, cô muốn được gần anh nhất có thể.

Cô vòng tay qua cổ và ôm lấy anh. Đôi chân hơi kiễng, cô khẽ đặt cằm lên vai anh rồi nhắm mắt lại.

Mạnh Nguyên ôm chặt lấy Vũ Hân rồi dẫn cô bước theo điệu nhạc. Cô không hề biết rằng, trái tim anh đang đập cuồng loạn vì hạnh phúc, vì vui sướng xen lẫn bất ngờ. Mà gương mặt anh đã luôn hiện hữu nụ cười kể từ khi bước chân vào căn phòng này.

Thế nhưng cô thì không thể cười nổi. Mà nếu có cười, nụ cười của cô chỉ là cay đắng cùng khổ đau trộn lẫn. Giây phút của cô không còn nhiều, vậy mà cô có biết bao nhiêu điều muốn nói với anh, muốn nghe anh nói.

- Ở gần anh thế này thật tốt...

Tiếng nói nhẹ như gió thoảng của Vũ Hân khẽ hòa tan trong không khí ấm áp. Mạnh Nguyên bất giác thu tay, ôm chặt cô hơn một chút. Anh muốn khẳng định với cô rằng anh thực sự sẽ ôm cô, ở bên cô tới cuối đời này dù cho có chuyện gì xảy ra đi chăng nữa.

Anh hôn lên trán cô, lên mắt, lên gương mặt đang lặng yên và lên cả đôi môi mà anh mong nhớ.

Chiếc hôn dịu dàng mà tràn đầy tình cảm khiến cô như ngừng thở vì vậy cơ thể cô lại không kiểm chế được mà khẽ run lên. Giọng tố đang nổi dậy trong lòng, tâm trí cô mạnh mẽ bị cuốn phăng đi không chút dấu tích. Giờ đây, chỉ có anh, người đàn ông khiến cô yêu tới mức không nỡ khiến anh tổn thương, người trao cho cô tất cả những điều đẹp nhất của cuộc đời. Anh đang từng chút, từng chút dùng hành động để tỏ lộ tình yêu mãnh liệt của mình.

Nếu anh muốn trầm luân thì cô sẽ trầm luân cùng anh. Nếu anh muốn cô là của anh thì cô sẽ là của anh... Cả đêm nay, hãy cùng nhau đi tới tận chân trời góc bể, hãy đi đến tận cùng của hạnh phúc, của

tình yêu mà anh và cô đã từng có. Để rồi hãy coi tất cả chỉ là giấc mơ, một giấc mơ không có thật mà sống tiếp với hiện tại tàn khốc...

Vũ Hân ôm lấy thân hình ướt mồ hôi của Mạnh Nguyên. Cả hai vẫn còn đang cố gắng điều chỉnh nhịp thở cho ổn định. Cô dường như đêm nay không muốn dừng lại, cứ muốn anh yêu, yêu nhiều hơn một chút. Mãi cho tới khi cô thực sự mệt mỏi tới không chịu nổi nữa thì thôi.

Một dòng nước mát nhẹ nhàng đi vào khoang miệng. Mạnh Nguyên bất giác nuốt xuống. Anh mở mắt, nhìn thấy Vũ Hân đang nhìn mình mỉm cười.

- Em thích uống nước kiểu này sao?

- Anh không thích?

- Thích! Rất thích!

Cô cười rồi lại chui vào vòng ôm của anh. Anh sẽ ngủ nhanh thôi... rất nhanh thôi. Sẽ không đau đớn đâu, tất cả sẽ không sao cả.

Vũ Hân thức trọn một đêm, cho tới khi trời tờ mờ sáng. Cô lặng lẽ thoát khỏi vòng tay anh rồi ngồi dậy. Anh sẽ không tỉnh cho tới chiều nay. Hôm qua, cô vì muốn chắc chắn mà đã cho anh uống trọn một viên thuốc ngủ.

Cả một đêm, cô ngắm nhìn gương mặt mờ ảo của anh trong bóng tối. Cô muốn nhìn thật kỹ, để ghi tạc hình ảnh ấy trong tim và tâm trí mình.

Anh dường như đang mơ một giấc mơ đẹp. Khóe môi khẽ nhếch lên như đang cười. Lòng cô chợt đón đau. Cúi đầu, cô lặng lẽ hôn lên đôi môi ấm áp của anh rồi thì thầm.

- Nguyên... thứ lỗi cho em...

Lưu luyến rời khỏi hơi ấm của anh. Cô đứng dậy mặc quần áo rồi cầm lấy túi xách. Cô sẽ không mang theo gì cả. Bởi tất cả những thứ gì vốn dĩ ở trong phòng này đều sẽ khiến cô nhớ anh. Cô biết rằng mình sẽ không dễ dàng gì mà quên được nhưng... cũng không muốn những thứ đó khiến cô càng không thể quên.

Cuối cùng, cô quay đầu nhìn người đang nằm trên giường, trong tim lại một trận đón đau. Cô ngửa mặt nhìn lên trời, nghe nói làm như vậy thì nước mắt sẽ không chảy ra mà sẽ chảy ngược vào tim. Như vậy cũng tốt, cô không muốn khi rời khỏi đây mà lại khóc dù rằng nước mắt đang dần dần chạm tới trái tim thống khổ của cô.

Chiếc máy bay đầu tiên bay từ Hồ Chí Minh ra Hà Nội đã cất cánh trên phi trường Tân Sơn Nhất, để lại phía sau một làn khói mờ hồ trong không trung. Trên đó, có một người con gái cũng đã bỏ lại phía sau bao kỉ niệm cùng ước mơ tươi đẹp. Cô biết rằng, khi mình bước chân lên chiếc máy bay này, cô sẽ không thể hồi hận được nữa. Cũng như khi cô chấp nhận yêu anh, cô đã biết rằng trái tim đau đớn của mình sẽ không thể ngừng yêu anh. Mỗi ngày, tình yêu ấy càng nhiều hơn, như chiếc máy bay này cứ mãi rong ruổi trên bầu trời bao la và bất tận...

...

Bầu trời quang đãng rất nhanh chuyển màu u tối, như tấm lụa được phủ hai màu đen trắng. Những đám mây đen kéo đến không hề báo trước, trút những giọt nước nặng hạt mang tên mưa xuống thế gian. Thấm ướt hết thảy vạn vật đang ở dưới cùng một bầu trời. Và... cả người đàn ông đó...

- Hân...

Mạnh Nguyên ngồi chờ trên chiếc ghế sofa ngoài phòng khách. Mắt anh nhìn vào màn mưa dày đặc ngoài cửa sổ. Những cơn gió mạnh ứa vào phòng, kéo theo những hạt mưa thấm vào da thịt anh.

Lạnh! Anh thực sự cảm thấy lạnh buốt, buốt thấu vào tận tâm can, vào tận tim.

Căn nhà giống như vừa trải qua một cơn bão, căn quét mọi thứ đồ nát không còn hình thù. Trên sàn nhà, những mảnh thủy tinh vỡ vụn được điểm sắc đỏ tươi lại là kích thích tột tột cùng của thị giác. Trong không khí lạnh lạnh có một mùi tanh của máu, mang theo sự tang thương của một cuộc tình.

Bàn tay Mạnh Nguyên giật giật. Anh không thấy đau, dù bàn tay anh đã bị máu nhuộm đầy, những mảnh thủy tinh găm vào da thịt sâu tới mức khó nhận ra. Trái tim anh lúc này như đang chết dần đi. Nếu có thể, anh muốn nó ngừng đập. Anh muốn dừng lại cái cảm giác đau khổ này.

Cô đi rồi sao? Anh phải làm thế nào đây?

Cô không yêu anh sao? Anh phải chấp nhận thế nào đây?

Tất cả... chỉ là lừa dối sao? Anh biết đối diện thế nào đây?

Cô đến bất ngờ và đi cũng bất ngờ như vậy. Chỉ có điều khi cô tới, cô đem cho anh ánh sáng màu xanh của hạnh phúc thiên đường mà khi cô rời bỏ, cô lại chỉ để cho anh một màu đen u tối của địa ngục.

Cô bắt đầu dĩ sao hay cô thực sự đang trêu đùa anh?

Anh không hiểu, thực sự không hiểu. Mọi chuyện đã qua đi rồi tại sao cô vẫn chạy trốn. Cô đang sợ điều gì? Cô còn điều gì giấu anh? Chẳng lẽ tình yêu anh dành cho cô chưa đủ để cô tin tưởng. Cô chỉ vì sợ hãi mà rời xa anh sao?

Trong tâm trí Mạnh Nguyên có không biết bao nhiêu câu hỏi vì sao, tại sao. Nhưng trả lời anh lại chỉ là tiếng mưa rơi không ngừng nghỉ. Nước mưa chạm vào mắt anh khiến người ta không hiểu đó là nước mưa hay nước mắt. Trong căn phòng u tối ấy, cảm nhận được rõ nhất chính là hình dáng đau khổ và chết lặng của anh.

Anh ngồi đó, lâu, rất lâu cũng không muốn đứng lên. Anh mệt mỏi, mệt mỏi tới mức không muốn làm gì thêm nữa.

Khi mở mắt thức giấc, anh hạnh phúc khi nghĩ rằng sẽ được nhìn thấy cô. Kể cả khi nhận ra xung quanh mình hoàn toàn không có ai, anh vẫn tự nhủ cô đang đứng đằng sau cánh cửa kia. Thế rồi khi đối diện với căn nhà trống trải không một bóng người ngoài anh, anh đã nghĩ mình thực sự điên rồi.

Anh tìm kiếm, anh lục tung tất cả. Dường như tất cả đều là mơ. Trong tủ quần áo không hề có đồ của cô. Trong phòng tắm không có khăn mặt, không có bàn chải của cô. Ngay cả những vật dụng cô hay dùng như chiếc cốc, cái thìa cũng biến mất không còn dấu vết. Giống như việc cô xuất hiện bên anh chỉ là một giấc mơ, giống như việc anh và cô sống với nhau là một con ác mộng. Con ác mộng ấy đột nhiên ập xuống khiến anh không thể chống đỡ.

Anh bắt đầu xếp lại những mảnh ghép ấy lại với nhau. Những tháng ngày cô và anh vui cười hạnh phúc. Tình yêu của anh rồi cuộc cũng chỉ ngắn ngủi như vậy thôi sao? Anh thực sự không cam tâm, không cam tâm.

Anh yêu cô, thực sự yêu cô và yêu từ khi nào cũng không biết. Có thể là bốn năm trước, khi lần đầu tiên nhìn thấy cô hoặc là bốn năm sau khi gặp lại. Nhưng dù có là khi nào thì anh chắc chắn rằng, tình yêu ấy lớn dần lên từng ngày, chỉ nhiều hơn chứ không ít đi.

Cô đau khổ, anh biết. Cô vì sao trốn tránh anh, anh biết. Tất cả những gì anh làm chỉ để xoa dịu nỗi đau của cô, muốn cùng cô nắm tay anh bước trên con đường dài mà chông gai phía trước. Anh không muốn để cô phải một mình thêm nữa.

Anh không biết vì sao mình lại làm vậy. Không phải vì thương hại, không phải vì động lòng trắc ẩn mà là vì anh yêu cô.

Cái ngày anh gặp phải cô ngã trước xe của mình, anh đã nghĩ đó là định mệnh. Khi nhìn thấy dòng máu đỏ tươi từ người cô chảy ra, tim anh nghẹn lại như bị ai đó bóp chặt. Anh trấn động rồi đưa cô tới bệnh viện.

Khi anh nghe người ta nói cô mất đi một phần máu thịt, mất đi sự quý giá nhất của đời người con gái, anh đã bàng hoàng đến bất động.

Cô khóc, những giọt nước mắt nghẹn ngào, tiếng khóc bất giác nghẹn lại trong cổ họng lại như đang gào thét, như đang quàn quai, giãy vò. Trái tim anh lúc ấy rung lên dữ dội, kịch liệt bị tác động. Cô mất mát, mất quá nhiều. Anh thương tâm mà chỉ biết đứng nhìn.

Giữa anh và cô lúc ấy như có một sợi dây vô hình nối lại. Trái tim anh thổn thức và muốn chở che cho cô. Thế nhưng chỉ một giây, cô biến mất như chưa từng xuất hiện. Anh đã từng muốn tìm kiếm thế nhưng sợ rằng cô càng đau khổ, cô sẽ càng trốn tránh. Có lẽ cô cần thời gian, vì thế anh đã buông tay sợi dây vô hình ấy.

Bốn năm anh tìm kiếm cô, bốn năm chờ đợi một ngày nào đó cô và anh sẽ gặp lại nhau trên con đường đời. Và cái ngày đó đến, anh nghĩ ông trời đã nghe thấy tiếng lòng của anh, đã chúc phúc cho anh và cô. Nhưng cô luôn tìm cách trốn chạy khỏi anh. Anh càng đến gần, cô càng tránh xa anh. Anh kiên trì, anh tiếp tục bước theo những bước chân của cô. Để rồi đáp lại anh là nụ cười âm áp của cô và một cái gạt đầu.

Thế nhưng sóng gió khi ấy cũng nổi lên. Những sự thật được phơi bày ra ánh sáng. Những điều mà anh muốn giấu đi, thì lại dần dần được khơi dậy.

Một lần nữa nỗi đau được tái hiện. Cô một mình chống đỡ mà anh không hề hay biết. Cô không hề mạnh mẽ, cô chỉ tỏ ra như vậy mà thôi.

Anh, lại đứng đó nhìn cô một mình gánh trên vai nỗi đau tinh thần. Nỗi đau ấy đáng lẽ anh cần phải sẻ chia cùng cô. Thế nhưng lại sợ rằng chỉ đem đến cho cô thương tổn nhiều hơn. Vì vậy anh lấy tình cảm của mình để bù đắp.

Chỉ vì suy nghĩ ngu xuẩn ấy mà anh đã mất cô... mất cô hoàn toàn...

Anh biết cô đã thực sự bỏ anh mà đi... Ngày hôm qua khi thấy cô như vậy, lòng anh đã nảy sinh ra một nỗi sợ hãi. Thế nhưng anh cũng không tìm thấy sự bất thường nào ở cô. Cứ nghĩ rằng khi sớm mai thức giấc, cô vẫn nằm yên trong vòng tay anh. Vậy mà ông trời trêu đùa anh, khiến anh nhận ra bản thân chỉ còn lại chính mình. Vậy mà cho tới khi ấy, điều mà anh nói ra lại vẫn là bốn chữ...

- Hân... anh yêu em...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Tình Yêu Cao Thượng

- Hân? Sao con lại ở đây?

Bà Bích bất ngờ khi thấy đứa con gái của mình xuất hiện trước cửa. Nhìn quanh một lượt, bà nhận thấy Vũ Hân không đi cùng ai, cũng không đem theo hành lý nên cũng yên tâm. Có lẽ con gái bà chỉ đi công tác vài ngày mà thôi.

- Đi công tác sao?

Bà Bích bước vào nhà rồi trở lại bên căn bếp nhỏ. Vũ Hân im lặng bước theo bà, gương mặt cô mỗi lúc một nặng nề hơn.

- Không ạ!- Cô đứng phía sau bà, khẽ trả lời.

- Hử?- Bà Bích dùng ngón tay đang nhặt rau rồi quay lại nhìn cô.- Vậy về nhà làm gì?

- Con... bỏ việc rồi!

Vũ Hân cười gượng khiến gương mặt càng trở nên nhợt nhạt hơn. Bà Bích thấy hình như mình nghe lầm, đôi mắt bà nheo lại khó tin. Bà nhìn chằm chằm vào đứa con gái mà bà yêu thương này. Nhìn vào ánh mắt đờ đẫn, làn da trắng xanh của nó mà thấy tim nhói đau.

- Đã có chuyện gì xảy ra?- Bà hỏi, gương mặt vẫn giữ nét bình tĩnh vốn có.

Vũ Hân không biết nói gì, cô không biết phải bắt đầu từ đâu và phải giải thích ra sao. Tất cả những gì đã và đang xảy ra, mẹ cô đều không biết. Vậy thì cô nên bắt đầu từ đâu đây? Từ câu truyện bi thương của bốn năm trước hay là những mất mát thương tổn của bốn năm sau?

- Vậy Mạnh Nguyên thì sao?- Bà Bích tiếp tục đặt câu hỏi.- Nó đồng ý để cô nghỉ việc sao?

- Anh ấy...- Nghe tới tên anh, lòng cô chợt quặn thắt.- Sẽ không còn liên quan gì tới cuộc sống của con nữa. Chúng con đã chia tay rồi.

Không ngờ rằng

g cô lại có thể nói ra việc chia tay của hai người một cách nhẹ nhàng tới như thế. Vũ Hân chợt cười chính bản thân mình.

- Chia tay?- Bà Bích hốt hoảng.- Đó là một chàng trai tốt, Hân. Tại sao lại không giữ lấy người ta? Không phải nó yêu cô sao? Rốt cuộc cô muốn làm cái gì?

- Mẹ...

- Cô không còn trẻ nữa.- Bà Bích cắt lời con gái, con giận dữ trong lòng tăng lên.- Cô liệu có thể gặp một người tốt như thế nữa hay không? Tôi sẽ trả lời luôn là không có đâu. Cuộc đời nhìn vậy mà rất ngắn ngủi, cô cũng không thể trẻ mãi với tuổi thanh xuân của mình như thế. Cô không nghĩ cho tôi thì cũng phải nghĩ cho bản thân mình chứ. Quay đi quay lại, thời gian sẽ trôi rất nhanh. Cô không biết giữ lấy mà lại còn...

- Con không thể gầy vò anh ấy thêm nữa.- Vũ Hân hét lên, những giọt nước mắt đã chảy rơi.- Con không thể cho anh ấy thứ mà anh ấy muốn... Đứa con... con không thể...

- Sao...?- Bà Bích trấn động, đứng im như trời trồng

- Con... không thể sinh con...

Vũ Hân quỳ sụp xuống đất rồi ôm mặt khóc. Những nhẩn nhện, những kim nén cô giữ trong lòng mấy ngày nay đã bộc phát trong một phút yếu đuối.

Khi đối diện với Hoàng Quân, khi lấy hết dũng khí nói cho anh về sự thật mình đã cất giấu bấy lâu nay, cô chỉ thấy nhẹ nhõm. Nước mắt của lúc ấy lại chính là những giọt nước mắt thoải mái.

Khi chia tay Mỹ Kim, khi cả hai cùng hàn huyên về cuộc đời, về tình yêu, cô cũng kìm nén những giọt nước mắt đau thương lại. Bởi cô biết cô cần phải mạnh mẽ, vì từ giây phút đó, sẽ không có ai bên cạnh cô nữa.

Khi nghe những lời chân thành từ Hạ Băng, cô chỉ thấy tim nhói đau, đau tới mức cô muốn tắc thở. Đó chẳng phải là điều mà cô hằng mong ước hay sao. Nhưng đó cũng chính là một giấc mơ xa vời mà cô mãi mãi không bao giờ với tới được. Mãi mãi...

Khi bước chân ra khỏi vòng tay ấm áp của anh, bước ra khỏi căn phòng mà hai người đã từng ân ái. Cô cũng đã cố gắng nuốt nước mắt vào tim. Đau thương, tội lỗi, hối hận chồng chất, vậy mà giờ cô mới bật khóc thành tiếng. Cô khóc vì cô đã mất anh, cô khóc vì cô không thể làm mẹ và cô khóc cho cả cuộc đời lận đận của mình.

Bà Bích nhìn con gái, nước mắt bà cũng lặng lẽ rơi. Làm mẹ, đó chính là thiên chức của người phụ nữ vậy mà con gái bà lại đánh mất điều quý giá ấy. Bà lặng nhắm mắt lại. Ông trời thật tàn nhẫn làm sao khi trừng phạt điều nặng nề ấy lên đứa con gái duy nhất của bà. Cũng là phụ nữ, bà hiểu cái cảm giác ấy. Đứa con... đã trở thành giấc mơ không có thật...

- Mạnh Nguyên... biết không?- Bà Bích ngồi xuống chiếc ghế, khẽ hỏi.

- Anh ấy không biết!- Vũ Hân nghẹn ngào.- Con không muốn anh ấy đau khổ thêm nữa.

- Vậy cũng tốt. Không nên bó buộc người ta với mình.- Bà lại cúi nhìn Vũ Hân.- Vậy bây giờ con định làm gì?

- Con...

- Cứ nói đi, mẹ tôn trọng quyết định của con!

...

Trong khoảng thời gian hơn nửa đời người của bà Bích, bà chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng này. Một chàng trai cao lớn, tuấn tú và thành đạt lại quỳ trước mặt bà chỉ để nghe tin về cô con gái đã biến mất của bà. Nhưng người đó có biết, bà cũng thực đau lòng và không thể nói với anh.

Nhìn dáng vẻ tiều tụy, đôi mắt thâm quầng, bàn tay bị băng lại chằng chịt, bà Bích đã biết con gái bà đã gây nên những gì. Nó bỏ đi nhưng đã để lại phía sau biết bao nhiêu khổ đau cho người khác. Nó không chỉ hành hạ người mẹ là bà, mà còn hành hạ cả người đàn ông vô tội này nữa. Bà nên làm cái gì lúc này đây... Nếu cứ thế này, con gái bà đã gây nên tội thì tội sẽ càng chồng chất, sẽ càng đau khổ hơn trong quãng đời còn lại...

- Cậu về đi!- Bà Bích lại lặp lại câu nói này một lần nữa.

- Cháu cầu xin bác, hãy cho cháu gặp cô ấy!- Mạnh Nguyên cúi đầu, giọng nói anh cầu khẩn, tha thiết.

- Tôi đã nói với cậu là nó đã đi rồi và tôi cũng không biết nó đi đâu cả.

- Cháu xin bác!- Mạnh Nguyên nhìn bà Bích. Ánh mắt anh chân thành mà đau khổ.

- Cậu việc gì phải khổ như vậy?- Bà Bích đau lòng nhìn anh.- Nó có xứng không? Vũ Hân nhà tôi có xứng không?

- Cô ấy xứng đáng với những điều tốt đẹp nhất. Xin bác hãy giúp cháu!

Trời ơi, rốt cuộc là con gái bà đã làm những gì mà lại khiến chàng trai này khổ sở vì nó như vậy? Một chàng trai tốt như thế này, tại sao lại cứ phải là con gái bà mới được?

- Nó không xứng!- Bà Bích gằn giọng.- Nó không thể lấy cậu được, tôi cũng không cho phép!

- Bác...- Mạnh Nguyên hoảng hốt.

- Nó không thể làm một người vợ tốt, càng không thể làm một người mẹ. Tôi nói cho cậu biết, nó không thể làm mẹ, nó không thể sinh con.

Những lời vừa nói như dao cắt vào lòng bà, thế nhưng bà cũng không hề dễ chịu khi công khai sự thật này. Nếu muốn người ta từ bỏ từ phải khiến người ta đau đớn tới mức không chịu đựng nổi mà từ bỏ. Bà biết bà rất độc ác thế nhưng bà chỉ vì không muốn nhìn thấy chàng trai này cứ mãi đau khổ như vậy vì con gái bà.

- Vậy thì có sao? Người cháu yêu là cô ấy!

Đúng vậy, có sao. Anh đã biết chuyện đó từ bốn năm trước, vậy mà vẫn sống chết yêu cô. Tình yêu của anh giờ đây đã không còn như xưa nữa. Sẽ không còn điều gì khiến anh phải từ bỏ cô nữa. Vũ Hân của anh rất yếu đuối, cô cần có người ở bên cạnh để dựa vào. Và anh chính là bến bờ đó của cô. Chỉ có anh mới có thể chở che, bảo vệ cô. Chỉ có anh mới có thể lấp đầy những thương tổn trong tim cô. Chỉ có anh mới có thể yêu cô và yêu cô nhiều như vậy...

- Cậu...- Bà Bích thấy trời đất như đảo lộn.

- Cháu biết tất cả những chuyện đó, nhưng cháu không thể từ bỏ cô ấy. Cháu yêu Vũ Hân thừa bác!

Bà Bích lắc đầu.

Đây là sự thật sao? Tại sao lại có một người đàn ông vẹn toàn tới mức ấy. Lại có một người chấp nhận được sự thật này sao? Mà khi đã biết, người đó lại còn hết mực yêu thương con gái bà nữa.

- Tôi thực sự không dám!- Bà Bích nói nhỏ.- Nó sẽ có tội nếu nó lấy cậu. Ông trời nhất định sẽ trừng phạt nó. Giờ phút này cậu có thể giở dạy tuyên bố rằng cậu không quan tâm tới việc con gái tôi không thể có con. Nhưng trong cuộc đời vợ chồng về sau, cậu có dám chắc điều đó hay không? Đứa con chính là kết tinh tình yêu, cũng chính là minh chứng rõ ràng nhất của vợ chồng cậu. Nhưng con gái tôi lại không thể làm điều đó cho cậu. Mạnh Nguyên, cậu hãy từ bỏ đi. Hãy quên nó đi, trên đời này có biết bao người phụ nữ tốt hơn, hoàn hảo hơn nó. Vũ Hân nhà tôi có quá nhiều khuyết điểm mà chính tôi là mẹ, cũng không thể chấp nhận giao nó cho bất cứ ai...

Bà Bích cố kìm nén những giọt nước mắt. Bà đứng lên rồi kiên quyết bước lên phòng mình, bỏ mặc Mạnh Nguyên ở lại đó. Bà thực sự không dám đối diện với anh nữa. Cứ nhìn dáng vẻ đau khổ của anh, bà lại nghĩ tới đứa con gái của bà. Nó đã phải đau đớn thế này khi quyết định từ bỏ tình yêu này. Nếu như... nếu trên đời này có nếu như, bà nguyện nhận hết đau khổ về mình để con gái bà được hạnh phúc, bà cũng cam tâm.

Và ngày hôm đó rồi ngày sau đó nữa, hình ảnh chàng trai quỳ trước sân nhà mình đã khiến bà Bích không thể chịu đựng thêm. Dù bà có nói gì, có trách mắng anh, có cầu xin anh, anh vẫn cứ như tảng đá, kiên trì tới phút cuối cùng. Trái tim sắt đá của bà cũng vỡ vụn vì hành động đó của anh. Thế nhưng bà không thể giao con gái bà ra được. Giờ nó đã rời xa bà, rời xa tất cả để tìm lấy cuộc sống của mình. Bà biết nói gì với chàng trai đó đây?

- Rốt cuộc là cậu muốn gì?- Bà Bích mệt mỏi.- Cậu có ngắt trên sân nhà tôi, tôi cũng không cho cậu một câu trả lời được. Tôi không biết nó đi đâu cả, cậu không tin tôi sao?

- Cháu... muốn một lời hứa từ bác.

Mạnh Nguyên thì thảo. Mấy ngày hôm nay, anh không ăn không uống mà chỉ một mực quý ở đây chờ đợi. Anh biết cô đã đi thật rồi, cũng biết những gì mẹ cô nói là thật nhưng giờ anh lại cần một câu nói từ bà.

- Cậu muốn tôi hứa gì ?

- Cháu sẽ tìm cô ấy. Dù có mất cả đời này cháu cũng sẽ tìm ra cô ấy. Chỉ xin bác, nếu như cháu tìm được cô ấy mà cô ấy chấp nhận trở về với cháu, xin bác hãy chúc phúc cho chúng cháu!

Bà Bích khẽ rơi lệ rồi gạt đầu.

- Được... chỉ cần con gái tôi đồng ý... tôi cũng sẽ đồng ý...

- Cảm ơn bác!

- Đứng lên thôi, con trai!

Bà Bích đau lòng tới đỡ Mạnh Nguyên. Anh gượng cười rồi đứng dậy nhưng đôi chân tê rần đã không nghe rồi anh mà lao đảo. Lái xe của Mạnh Nguyên thấy thế thì lao từ trong xe ra đỡ lấy anh.

- Vào nhà nghỉ ngơi đi đã!- Bà nắm lấy bàn tay lạnh lạnh của anh.

- Cháu xin phép đi trước!- Mạnh Nguyên cúi đầu.- Cháu phải đi tìm cô ấy! Một phút, một giây cũng là quý giá đối với cháu!

Cái mà người ta nói là tình yêu cao thượng đó, bà Bích xưa nay không hề tin. Thế nhưng khi nhìn bóng lưng của chàng trai đó, bà lại chắc chắn hơn ai hết. Tình yêu quả thực kì diệu tới mức thần kì, biến những điều không thể thành có thể. Trái tim con người có thể rộng lớn, bao la được như vậy sao? Ở trên đời này, liệu còn có một chàng trai tên Phan Mạnh Nguyên thứ hai hay không? Mà nếu có, liệu người đó có trái tim như anh không? Trái tim ấy khi yêu chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: Tình yêu cao thượng!

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Ánh Nắng Cuối Chiều...

Ý nghĩa của hoa hướng dương chính là niềm tin và hy vọng trong tình yêu, luôn hướng về điều tươi sáng nhất.

- Chị Vũ Hân, chị Vũ Hân!!- Tiếng những đứa trẻ vang lên tràn ngập cả một khoảng sân.

- Chị coi này, em hái được rất nhiều táo nha!- Một cô bé xin xắn kêu lên hứng khởi.

- Chị, chị, em cũng hái được nhiều hoa cho chị lắm này.- Một đứa bé khác chen vào.- Có cả hoa bồ công anh mà chị nói nữa.

Vũ Hân đang bận rộn với việc phơi quần áo của lũ trẻ, thấy chúng chạy tới ồn ào một hồi thì dừng tay rồi đưa mắt nhìn chúng. Từng đứa, từng đứa tròn tròn, dễ thương, khoe môi cô không khỏi nhếch lên.

- Sao lại tìm được vậy?

Cô ngồi xuống nói với đứa bé cầm hoa bồ công anh trên tay. Vũ Hân cũng chỉ thấy trên ti vi mà thôi, chứ chưa bao giờ nhìn thấy hoa ở ngoài đời cả.

- Có một anh giúp chúng em tìm đó!- Cô bé cười tươi.

- Anh ấy tốt lắm, cũng đẹp trai nữa!- Một cô bé khác reo lên.

- Kẹo cũng là anh ấy cho.

Chia cho chị một ít nè!

Vũ Hân cười lắc đầu rồi nhận lấy bông hoa bồ công anh từ lũ trẻ. Bông hoa to tròn bằng nắm tay trẻ con. Những cánh hoa như những sợi tơ nhỏ cứ rung rung trong gió. Vậy mà cũng khiến cô nhìn đến thất thần.

Nếu nhắm

mắt lại và ước nguyện, sau đó chỉ cần thổi tung những cánh hoa nhỏ này thì ước nguyện sẽ thành sự thật phải không? Nếu sự thật là như vậy, cô cũng muốn thử một lần... nhưng mà giấc mơ của cô mãi mãi sẽ không bao giờ trở thành sự thật...

- Oa, anh đẹp trai!!!!

Lũ trẻ chọt hô lên thật lớn, đánh động tới Vũ Hân đang bất động. Cô giật mình rồi nhìn về phía mấy đứa trẻ đang chỉ.

Anh chậm chậm bước tới, phía sau là cả một vùng ánh sáng lan tỏa mãnh liệt. Vì ngược nắng nên cô không trông rõ mặt anh. Thế nhưng cô biết anh đang mỉm cười nhìn mình. Tim Vũ Hân khẽ co thắt lại. Cô trốn nhưng rốt cuộc cũng không thể trốn nổi. Cô đã cố quên nhưng lại không thể quên. Cũng như những tưởng nỗi đau đã được san sẻ, không ngờ nó vẫn còn đó và đang âm ỉ rỉ máu.

Trên tay anh là một chậu cây hoa hương dương. Hoa nở rất to và vàng rực đẹp đẽ. Anh đưa nó về phía cô, ánh mắt chân thành không đổi.

- Có thích không?

Tới giờ có lẽ đã là năm năm rồi... Năm năm rồi cô mới có thể đối diện anh trong tình huống này. Được nhìn thấy nụ cười dịu dàng mà thân thiết của anh. Cảm giác thật ấm áp thế nhưng cũng thật u buồn. Cô nhìn anh bất động hồi lâu nhưng hai tay lại vô thức đưa ra rồi nhận lấy.

- Cảm... ơn anh!- Cô khó khăn nói.

- Anh quen chị sao?- Mấy đứa bé rí tai nhau thì thầm.

- Anh chị thật đẹp đôi nha!!!

- Mấy đứa đi chơi cho anh chị nói chuyện được không?- Anh cúi đầu, cười hiền nhìn bọn trẻ.

Tiếng cười nói của lũ trẻ xa dần, cô và anh cũng có được không gian tĩnh lặng. Thế nhưng cả hai lại lâm vào trạng thái yên tĩnh tới khó thở.

- Anh nghe nói em đã từ chức.

- Ừm!- Vũ Hân nhẹ nhàng đáp.

- Em thực sự muốn trốn tránh sao?

Anh nhìn cô rồi hỏi. Ánh mắt tràn đầy đau thương, tủi khổ. Ngày hôm nay của cô là do anh, cô đau khổ là vì anh, cô bất hạnh cũng là vì anh. Đường như tất cả những gì là trắc trở của cô gái này đều là vì anh. Thế nhưng anh lại không thể bù đắp được gì cho cô. Nỗi đau của cô quá sâu, quá lớn khiến anh không tài nào đối diện. Tình yêu của anh dù có lớn tới đâu cũng không thể khiến trái tim cô lạnh lặn trở lại. Huống chi giờ đây, trái tim cô cũng không thuộc về anh nữa.

- Hoàng Quân!- Vũ Hân đối diện với người đàn ông trước mắt.- Em không hối hận vì những gì mình đã làm đâu. Cũng không thể đối diện với tất cả mọi thứ. Vậy nên em chỉ muốn một mình mà thôi. Không nghĩ anh lại có thể tìm được em.

Cách đây không lâu, Vũ Hân đã nhờ Minh Huy giúp đỡ mình bỏ trốn. Nói bỏ trốn thì quá khoa trương, thực ra cô chỉ muốn anh có thể giúp mình tránh xa tất cả mọi thứ và sống yên bình. Nơi mà cô chỉ có một mình, sẽ không có ai biết đến Dương Vũ Hân kia nữa. Cô muốn tách biệt với thế giới đã gây cho cô đau khổ, cô muốn rời xa và trả lại yên bình cho những người cô yêu thương. Vì thế cô đã tới đây.

Minh Huy đã đưa cô tới nơi này, một viện mồ côi nhỏ ở thung lũng Đà Lạt. Nơi này cách xa trung tâm, dân cư ít ỏi mà lại yên bình, tĩnh lặng. Thực sự rất hợp với cô.

Những người dân ở đây rất hiền lành, chất phác. Lũ trẻ cũng rất đáng yêu và nghe lời. Có lẽ khi nghe cô nói mình không thể làm mẹ được nữa, Minh Huy đã có ý định đưa cô tới đây. Có lẽ anh nghĩ ông trời đã tước đi quyền làm mẹ của cô vì thế nên anh sẽ giúp cô được ở gần bên những đứa trẻ đáng thương này.

Đã hai tháng trôi qua, cô và Minh Huy chỉ gặp nhau một lần, còn hầu như cả hai đều liên lạc qua điện thoại. Cuộc sống của cô dần ổn định và rất tốt. Tâm trí cô không còn xáo trộn nữa, trái tim cũng được ngu yên, không còn dậy sóng nữa. Trong hai tháng, cô thấy mình thực sự đã trầm lắng đi rất nhiều.

Thế mà người đàn ông này lại tìm được cô. Đối với Hoàng Quân, sâu thẳm trong tim cô là sự nuối tiếc cùng đau thương. Cô không thể phủ nhận cô đã từng yêu anh, cũng không thể phủ nhận tình yêu anh dành cho mình. Thế nhưng thời gian và những biến động cuộc đời đã đem cô và anh tới hai thế giới khác nhau. Để khi gặp lại, cô không còn là cô của trước đây và anh cũng không phải là chàng trai nồng nhiệt ngày nào. Những vết thương theo năm tháng rồi sẽ không còn đau nữa, nhưng những vết sẹo mà nó để lại sẽ theo đuổi cô tới cuối cuộc đời. Và anh, là một trong những vết sẹo đó...

- Em... có hận anh không?

Đôi mắt u buồn của Hoàng Quân nhìn về phía chân trời xa xôi, tiếng anh như gió thoảng khẽ lướt qua tâm trí Vũ Hân nhưng lại đọng lại rất lâu, rất lâu.

Cô im lặng không trả lời anh vì quả thực cô không biết mình có hận anh hay không. Chắc là có mà cũng có thể là không. Vì anh, cô đã khổ sở như vậy, đang lẽ cô phải rất hận anh. Thế nhưng giờ khắc này đây cô lại thấy lòng mình tĩnh lặng. Đối với cô, anh đã trở thành một người không thể yêu, cũng không thể hận.

- Thật xin lỗi em...

Giọng Hoàng Quân run rẩy vang lên. Tình yêu ấy kéo dài năm năm, tình yêu ấy dày vò anh, lấy đi của anh tâm tư và tình cảm. Nhưng cũng chính tình yêu ấy đã khiến anh đánh mất đi người gái này. Chính tình yêu ấy đã hủy hoại cả cuộc đời của cô. Tình yêu của anh mỗi lúc một lớn hơn. Nếu năm năm trước anh có thể bỏ cô mà đi thì giờ, anh chỉ muốn mãi mãi được nhìn thấy cô. Hạnh phúc cũng được, đau khổ cũng được, anh chỉ muốn được nhìn cô mà sống.

Hạnh phúc của cô là hạnh phúc của anh. Đau thương của cô là nỗi khổ của anh. Dù có thế nào anh cũng muốn cùng cô trải qua. Quãng đường đời này còn rất dài, nếu cô đã không thể cùng ai thì anh muốn là cái bóng lặng lẽ theo cô cả đời...

Đôi bàn tay gầy guộc của cô đưa lên, khẽ chạm vào gương mặt thống khổ của anh. Trong mắt cô là một mảng u buồn cùng thương cảm. Cô cứ đứng đó và nhìn anh như vậy, một hồi lâu mới lên tiếng.

- Đùng như vậy... em... rất đau...

Một câu nói của cô đã buộc anh phải rơi lệ. Những giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt anh, chạm vào bàn tay cô, khiến cô buốt lạnh. Đau... cảm giác ấy khiến cô chết lặng. Mỗi tình đầu của cô là anh, tình yêu vừa đẹp vừa thông khổ. Nỗi đau cô trải qua có lẽ anh cũng hiểu, có khi anh còn đau hơn cô gấp trăm ngàn lần. Bởi khi mà cô đang ở bên một người đàn ông khác, trao trái tim mình cho một người khác, anh lại lặng lẽ khóa chặt cánh cửa tâm hồn. Một mình, mãi mãi ở trong bóng đêm sâu thẳm mà chờ đợi. Anh giằng vò bản thân, anh hối hận cùng cực, thời gian cũng không quay ngược trở lại để giải thoát anh. Cô biết... tất cả cô đều biết. Vì vậy mà cô đau...

- Hân...

Hoàng Quân lặng lẽ ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của Vũ Hân. Bàn tay gầy gao khóa chặt cô trong vòng tay mình. Anh sợ đây là một giấc mơ mà giấc mơ thì mãi mãi không phải là thật.

Vũ Hân tựa vào bờ vai vững vàng của Hoàng Quân. Những giọt nước mắt của cô cũng thấm dần trên áo anh, xuyên qua da thịt mà chạy thẳng vào tim.

Ánh nắng cuối chiều ngả màu, chiếu lên hai thân hình đang dính chặt lấy nhau. Cái bóng đồ dài trên mặt đất khiến người ta cảm thấy thật ảm áp. Hòa trong ánh vàng sậm là nụ cười dịu dàng của chàng trai, ánh mắt tràn ngập yêu thương cùng hạnh phúc. Đan xen trong vòng tay rộng lớn ấy lại là gương mặt thuần khiết của người con gái. Gương mặt cô yên bình mà lặng lẽ, đôi mắt khẽ nhắm lại như đang phiêu dạt tới phương nào. Bức tranh ấy thật đẹp mà cũng thật đốn đau.

...

- Anh à, anh tìm ai?

Một bé gái tách khỏi đám bạn, chạy tới hỏi chàng trai đang đứng cách khu vườn mà chúng vừa đi ra cách đây không lâu. Anh lặng im không trả lời, mắt vẫn hướng về phía trước. Cô bé hiểu kì nhìn theo anh thì bất gặp cảnh tượng mà nó nghĩ là đẹp nhất thế gian.

- A... anh chị ôm nhau kia...

- Đâu đâu...

Tiếng máy đưa khác vang lên không ngừng. Đó lại như những nhát dao đâm vào ngực chàng trai, khiến máu chảy đầm đìa. Anh ước gì mình hoa mắt và nhìn nhầm. Nhưng giờ đây anh có thể chối bỏ được sự thật này hay không.

Anh... đã chạm rồi sao? Anh đã đi tìm cô, điên cuồng tìm cô. Anh mang theo tâm trạng hồi hộp lẫn mong chờ tới đây để rồi thấy cảnh tượng này. Từ trước tới nay anh luôn là người tới sau, luôn luôn như vậy.

Anh vốn không hề thua Hoàng Quân, năm trước cũng vậy, năm năm sau cũng vậy. Anh chỉ thua một mình người con gái ấy, người đã không kiên định tin tưởng anh bởi nỗi sợ hãi trong cô quá lớn mà cô lại nghĩ, anh không thể bù đắp được khoảng trống đó của cô.

Anh khẽ nhắm mắt, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi trên gương mặt gầy gò, xanh xao của anh. Cơ thể anh run rẩy trong gió chiều lạnh lạnh ở Đà Lạt. Đau quá... tìm anh quên đau từng hồi khiến anh không thể thờ được. Nỗi nhớ cô ủa về như thác lũ che lấp tất cả mọi thứ. Hình ảnh cô cùng người khác ôm chặt lấy nhau đánh vỡ tan tất cả những hoài ức đẹp dễ...

Anh, rốt cuộc vẫn là mất đi cô... ?

=====

Vĩ thanh

- Sẽ không có ai mặc bộ váy cưới này đẹp hơn cô đâu, Vũ Hân!

- Cảm ơn, Hạ Băng!- Vũ Hân cười rạng rỡ.- Nếu không nhờ cô và Vĩnh Hải, tôi sẽ không có sự may mắn tới vậy!

Hạ Băng chỉ lắc đầu rồi cười. Cô nắm lấy bàn tay đang run run của Vũ Hân, cảm giác được cô ấy đang thực hạnh phúc. Thứ hạnh phúc từ sâu thẳm trái tim tỏa ra khiến hết thấy mọi người đều ấm áp. Cô đưa mắt ra phía bên ngoài, nơi có chàng hoàng tử của cô gái này rồi lại nhìn cô ấy.

- Trông anh ấy thực mãn nguyện!

Vũ Hân nhìn anh qua khung cửa nhỏ. Anh đứng đó, vững vàng và lịch lãm. Trên môi anh lúc nào cũng là nụ cười hạnh phúc và thỏa nguyện. Cô vô thức đưa tay đặt lên bụng mình. Một sinh linh nhỏ bé đang tồn tại cùng cô, đang sống và lớn dần lên mỗi ngày. Tựa như tình yêu của cô dành cho anh.

Khi mà những đám mây tăm tối của những ngày giá rét tan đi, trên bầu trời quang đãng xuất hiện những tia nắng ấm áp và tràn đầy hi vọng, đứa bé đã đến với cô. Rất tự nhiên và đầy bất ngờ, điều đó thực sự là món quà tuyệt nhất cuộc đời của Dương Vũ Hân cô. Cô đứng dậy trong vũng lầy tang thương, lòng tràn đầy vui sướng và hạnh phúc. Cô, lúc ấy đang thực sự đặt chân lên trên con đường của hạnh phúc.

- Vũ Hân, tới giờ rồi!

Giây phút ấy, cuối cùng cũng tới... khi mà cánh cửa mở ra, những làn khói đưa nhau bay lơ lửng giữa không gian tĩnh lặng. Động lại chỉ có tiếng nhạc nhẹ nhàng, du dương vang lên đầy tình cảm.

Cô mặc trên người chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi. Chân váy rất dài, được hai thiên thần nhỏ phía sau khẽ nâng lên. Cô khoác tay cha mình, bước từng bước về phía anh, rồi cha sẽ đặt tay cô vào tay anh, để anh nắm lấy

tay cô đi đến hết cuộc đời còn lại.

Khi yêu anh, khi cô đem trái tim mình đưa cho anh, cô đã không dám mơ mộng gì nhiều bởi yêu anh đã là quá tham lam. Nhưng cô vẫn không thể xóa bỏ tất cả hình ảnh đẹp đẽ về một ngôi nhà ấm áp trong giấc mơ nhạt nhòa ấy. Một mái ấm nho nhỏ nhưng chứa chan biết bao tình yêu thương của gia đình.

Cô và anh đã vượt qua mọi giông bão mà yên ổn ở bên nhau. Cô biết dù có con thủy triều nào lớn hơn. Anh cũng có thể nắm tay cô, đưa cô đi hết những con đường gập ghềnh để bước vào cánh cửa hạnh phúc.

Có anh, cô không ngại thử thách. Có anh, cô không sợ những chông gai cuộc đời. Bởi anh, là chỗ dựa, là điểm tựa tinh thần duy nhất của cô. Chỉ cần bên anh, chỉ cần có bờ vai vững chãi của anh thì những phiền não cùng mọi mệt mỏi trong cô cũng sẽ tan biến trong hạnh phúc ngập tràn. Chỉ cần... có anh thôi...

Cô quả thực không phải là một người phụ nữ tốt. Cô dường như đã nhận của anh quá nhiều mà không hề đáp lại gì cả. Tình yêu của anh, anh âm thầm hiến dâng. Sự quan tâm, chăm sóc của anh, anh lặng lẽ mang tới cho cô. Và bây giờ, anh chỉ giản dị mỉm cười và đặt vào bàn tay cô hạnh phúc của cả cuộc đời anh.

Những kỉ niệm, những hình ảnh yêu thương chợt ủa về trong khoảnh khắc thiêng liêng. Dường như cô đang mơ khi còn tỉnh, mơ khi giấc mộng ấy vẫn còn đang thổn thức, chờ mong. Cô hé mở đôi mắt, nhìn về phía cuối con đường. Nơi có người đàn ông của cô, chỗ dựa vững chắc và cũng là hạnh phúc của đời cô.

Anh đứng đó trong bộ vest đen lịch lãm. Gương mặt tuấn lãng rạng ngời sáng chói. Tim cô vô thức run lên, mà ai kia khẽ động đập như háo hức, như đang chia sẻ sự hồi hộp cùng cô. Cô vẫn mỉm cười, mà đôi mắt như không kiềm chế được, cứ muốn trào lệ. Cứ nghĩ tới vài giây nữa thôi, cô sẽ được nắm lấy bàn tay anh, trái tim cô lại không thể bình ổn nhịp đập.

Sẽ đợi em chứ? Đợi em làm cô dâu của anh, đợi hai ta bước đi trên cùng một con đường. Đợi em bước đến bên anh, đợi em đặt tay mình vào tay anh, đợi em cùng anh đi tiếp chặng đường còn lại... Đợi em anh nhé! Từ giờ, em sẽ mãi mãi không rời xa anh nữa... mãi mãi...

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ngoại Truyện

Vũ Hân mở cánh cửa phòng ngủ, khẽ đưa mắt về phía chiếc giường lớn. Cô chợt bật cười khi trông thấy đứa con trai mập mạp của mình nằm ườn trên người bố nó ngủ ngon lành. Cái miệng hé mở, làm nước dãi chảy cả ra. Mà ông bố đáng kính của nó cũng ngủ say như chết, chẳng thèm để ý tới việc mình đang bị “thịt” đè như thế nào.

- Sao em lại đứng ngoài đó cười kinh khủng vậy?

- Ô, anh đã dậy rồi sao?

Vũ Hân giật mình rồi tiện tay đóng cửa lại. Cô bước về phía anh, nắm lấy bàn tay đang giờ ra chờ đợi của anh.

- Anh tỉnh rồi sao không đặt Mạnh Kiên xuống giường?- Cô ngồi xuống bên cạnh anh.- Con nặng như vậy, anh không nghệt thờ sao?

- Thì cứ coi như cục bông mà ôm thôi!

Anh cười cười, tay khẽ vỗ vỗ vào cái mông tròn vênh lên đến kiêu ngạo của con trai. Đứa con này do vợ anh mang thai chín tháng mười ngày, đứt ruột đẻ ra. Cả quá trình ấy tuy anh rất mong mỏi chờ đợi thế nhưng cũng rất thương vợ.

Anh tìm thấy cô khi cô mang thai con hai tháng. Đã vậy anh lại suýt chút nữa đâm phải cô khi cô đi trên đường. Nhưng cũng vì một mực đưa cô vào viện mà anh mới biết mình sắp làm cha. Khi ấy anh nghĩ ông trời đã đền bù cho anh vì những ngày anh đau khổ mệt mỏi. Một người vợ và một đứa con, còn có gì tuyệt vời hơn?

Đối với Vũ Hân, anh vừa là yêu cũng vừa là hận. Hận cô bỏ đi không một lời từ biệt. Hận cô vì đã không tin tưởng anh. Hận cô vì đã một mình gánh lấy tất cả. Nếu như anh không đi tìm cô, nếu như ông trời không để anh xuất hiện kịp lúc thì liệu cô có trở về bên cạnh anh?

Vũ Hân cười nhẹ rồi nhẹ nhàng bế con trai lên, đặt nó sang cái giường nhỏ bên cạnh giường của hai người. Sau khi đắp chăn cho con xong xuôi, cô mới trở về vòng tay rộng lớn của ai kia.

- Thật cực cho em!

- Nếu làm mẹ mà hạnh phúc như vậy thì ai cũng muốn cực hết.

Vũ Hân rúc thật sâu vào lòng anh, hưởng thụ sự ấm áp mà anh mang lại.

- Nguyên, thực cảm ơn vì đã đi tìm em!

Bởi nếu không có anh, có lẽ cô cũng không biết trên đời này lại tồn tại một sinh linh nhỏ bé kia. Và cũng có khi cô lại đánh mất đứa bé ấy. Cô đúng là ngu ngốc khi rồi bỏ người đàn ông này. Tình yêu của anh, hạnh phúc của anh cô đều nắm trong tay. Vậy mà cô có thể quay đi không hề báo trước, cũng không hề cho anh một con đường lui. Cô quả thực là rất xấu xa.

- Anh vẫn luôn tìm em.- Anh nói nhỏ.- Dù em ở cạnh anh thế này, anh vẫn luôn đi tìm em. Tìm kiếm vị trí của anh trong tim em.

Cái ngày nhìn thấy cô nằm im lìm trên giường bệnh, anh nghĩ mình sẽ phát điên. Nhìn người con gái anh yêu thương hết mực mà anh thấy tim mình như tan nát. Cô đã gầy đi rất nhiều, da lại đen hơn nhưng nhìn rõ vẻ tiêu tụy cùng mệt mỏi. Khi nắm chặt bàn tay gầy gò của cô, anh lúc ấy đã tự hứa với chính mình. Dù cô có làm gì đi nữa anh cũng nhất quyết không buông tay. Anh thực sự không thể chịu đựng thêm bất cứ sự xa cách nào nữa.

Anh đã từng nghĩ bản thân phải làm gì thì người con gái ấy mới tình nguyện ở cạnh bên anh cả đời. Thế nhưng chỉ cần nỗi đau không thể làm mẹ của cô còn tồn tại, cô sẽ vĩnh viễn tìm mọi cách rời xa anh. Vì thế anh đã nghĩ cả tới việc sẽ nhốt cô lại, phong ấn cô ở bên anh mãi mãi. Vậy mà có ai ngờ trong lúc anh rối trí nhất, ông trời đã mỉm cười với anh lần nữa.

Nhớ ngày đó khi biết mình làm cha, anh đã bật khóc như một đứa trẻ. Khi mà trong anh đang tồn tại sự tuyệt vọng không thể gượng dậy, con trai anh đã tới và xóa tan bóng tối ấy đi. Cũng đồng thời đưa người mà anh yêu thương nhất trở về. Một con đường mang tên hạnh phúc xuất hiện và dẫn lối cho cuộc đời anh.

- Anh đáng lẽ đã gặp được em sớm hơn.

- Sớm hơn?- Vũ Hân ngược mắt nhìn anh.- Khi nào?

- Ngày em và Hoàng Quân gặp nhau.

- Ngày đó...

Phải, đó chính là ngày cô ôm lấy Hoàng Quân và khóc cùng anh, khóc cho mối tình đã trở thành kí ức của họ. Cô không ngờ Mạnh Nguyên lại ở đó và chứng kiến tất cả.

Đôi mắt Vũ Hân chợt mờ đi, cô đưa tay chạm vào ngực anh, cảm nhận trái tim đang đập ổn định của anh. Trái tim anh lúc ấy liệu đau tới mức nào? Cô đã bỏ anh mà đi khiến anh thương tổn đầy mình. Vậy mà cho tới khi anh tìm được cô, cô lại cùng người đàn ông khác ôm chặt lấy nhau không rời.

Phan Mạnh Nguyên, anh thật ngốc...

- Sao vậy?- Mạnh Nguyên cảm thấy ngực mình nóng ầm chợt giật mình hỏi cô.- Sao lại khóc?

- Xin lỗi anh...- Vũ Hân run run, gương mặt áp sát vào vòm ngực rộng lớn của anh.

- Không sao.- Anh cười nhẹ.- Giờ anh rất hạnh phúc!! Có một người vợ tuyệt vời, cô ấy sinh cho anh một đứa con khỏe mạnh. Còn điều gì hạnh phúc hơn nữa?

Vũ Hân lặng im nhìn vào đôi mắt sáng như sao của anh rồi rướn người, đặt lên môi anh một nụ hôn nhẹ nhàng mà tình cảm. Mạnh Nguyên hơi bất ngờ nhưng anh cũng nhanh chóng đáp lại cô, cơ thể bắt đầu rục rịch. Đúng vào lúc cả hai đang dường như mất đi lý trí thì một tiếng nói bập bẹ vang lên phá vỡ bầu không khí nóng bỏng.

- Ba ba...

Mạnh Nguyên thừa nhận, tiểu yêu Phan Mạnh Kiên là khắc tinh của anh. Bởi cứ bất cứ khi nào anh vào vợ đang bận rộn thì y như rằng con trai anh thức giấc phá bình. Thật là biết cách chọn đúng thời điểm mà.

Hình như vì bị quấy rầy mà thái tử gia nhú nhú mày rồi mở to đôi mắt xinh đẹp ra tìm kiếm mấy kẻ phá đám.

- Ba... bé bé...

Mạnh Kiên lẫu bầu rồi gioi hai cánh tay mũm mĩm lên, hướng về phía Mạnh Nguyên chờ đợi. Thế mà ông bố hiền lành như bụt ấy lại trừng con mắt đáng sợ lên nhìn nó, khiến nó chột dạ. Đôi mắt đen láy lại chuyển sang phía người mẹ dễ thương, hay đỏ mặt.

- Mẹ...

Chết tiệt! Mạnh Nguyên chửi thầm một câu. Ai đã dạy con trai anh cái tông giọng chửi người này thế? Làm vợ anh cũng phải rung rung cảm động mà đứng dậy ôm lấy nó. Hay thật! Giờ anh là người bị bỏ rơi đây.

Đang suy nghĩ lung tung thì chợt anh thấy Vũ Hân bế con lại gần và đặt con xuống giữa hai người.

- Hôm nay cả nhà cùng ngủ!

Cô nói rồi vỗ vỗ vào cái mông vĩ đại của con trai. Con trai biết mẹ đang đùa nên cười khanh khách lấy lòng. Cái tay lại không biết điều sờ lần tới nơi đây của cô.

- Măm... măm...

- Ăn sao?- Vũ Hân nhú mày.- Còn vừa ăn xong mà!

Tuy miệng nói vậy nhưng cô vẫn kéo áo lên cao rồi ôm con vào lòng, cho con bú. Mạnh Nguyên lại càng mở to mắt, yét hầu chuyển động mạnh mẽ. Nhìn kẻ nhỏ đầu đang rúc vào lòng vợ anh mà làm nũng, anh thầm nhủ rằng cuối tuần sẽ hoàn thành phòng riêng cho con sớm hơn dự kiến. Hơn nữa cùng phải cùng nhau nói chuyện thẳng thắn với đứa bé này, không thể để nó thích làm gì thì làm được. Ngày nào mà cũng như thế này thì nhất định anh sẽ... đi sớm mất thôi.

***** THE END *****

Bạn đang đọc truyện *Nếu Như...* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.